STELIAN
TĂNASE

Corpuri de iluminat

ebook
HUMANITAS

STELIAN TĂNASE s-a născut la 17 februarie 1952, la Bucureşti. A absolvit, în 1977, Facultatea de Filozofie-Istorie din cadrul Universităţii din Bucureşti, unde a obţinut, în 1996, titlul de doctor în sociologie. Din 1995, este profesor la Facultatea de Ştiinţe Politice a Universităţii din Bucureşti. Redactor-şef, în 1990, al revistei *22*; fondator şi redactor-şef al publicaţiei de ştiinţe politice *Sfera politicii*.

Scrieri

Studii şi eseuri: *Şocuri şi crize*, Staff, 1993; *Ora oficială de iarnă. Jurnal 1986–1990*, Editura Institutului European, 1996; *Sfidarea memoriei. Dialoguri cu Al. Paleologu*, DU Style, 1996 (Dacia, 2002); *Revoluţia ca eşec. Elite şi societate*, Polirom, 1996; *Anatomia mistificării. Procesul Noica–Pillat*, Humanitas, 1997 (ediţia a doua, 2003); *LA vs NY. Jurnal american*, Polirom, 1998 (Humanitas, 2006); *Elite şi societate. Guvernarea Gheorghiu-Dej (1948–1965)*, Humanitas, 1998 (ediţia a doua, 2006); *Miracolul revoluţiei. O istorie politică a căderii regimurilor comuniste*, Humanitas, 1999; *Acasă se vorbeşte în şoaptă. Dosar & jurnal din anii tîrzii ai dictaturii*, Compania, 2002; *At Home There's Only Speaking in a Whisper*, Boulder, Colorado, 2007; *Zei şi semizei la început de secol*, Curtea Veche, 2004; *Clienţii lu' Tanti Varvara*, Humanitas, 2005; *Revoluţia ca eşec*, Humanitas, 2006; *Auntie Varvara's Clients: Clandestine Histories*, Spuyten, Duyvil, 2007; *Racovski. Dosar secret*, Polirom, 2008; *Avangarda românească în Arhivele Siguranţei*, Polirom, 2008.

Beletristică: *Luxul melancoliei*, roman, „Cartea Românească", 1982, „Prietenii Cărţii", 1993; *Corpuri de iluminat*, roman, „Cartea Românească", 1990, Allfa, 1998, Polirom, 2004, Humanitas, 2008; *Playback*, roman, Editura

Fundaţiei Culturale Române, 1995, Paralela 45, 2004, Humanitas, 2008.

Film, televiziune

Scenarist, regizor: *Asaltul cerului* (scenariu, serial documentar TV, Antena 1, 1999); *Struma* (documentar TV, Antena 1, 2000); *Autori necunoscuţi* (scenariu/regie, documentar FILMEX, 2004); *Vizionarii. Cinci portrete de oameni politici* (scenariu/regie, coproducţie Orient Expres Media & Realitatea TV, 2004); *Alegerile la români* (scenariu/regie, documentar, coproducţie Orient Expres Media & Realitatea TV, 2004); *Despre morţi numai de bine* (scenariu, ficţiune, MediMagnes & CNC, 2005); *Dinastia. Istoria celor patru regi ai României* (scenariu/regie, serial documentar, 2005).

Realizator/moderator tv: *2 plus 1* (Antena 1, aprilie–iunie 1999); *Orient Expres* (Antena 1, septembrie 1999–iunie 2001); *Zece şi un sfert* (Realitatea TV, decembrie 2001–februarie 2003); *Maşina de tocat* (TVR 1 & Orient Expres Media, septembrie–decembrie 2003; 2004; 2005); *Zece fix* (Orient Expres Media & Realitatea TV, 2005).

ISBN: 978-973-50-5413-7 (epub)

© HUMANITAS, 2016 (ediţia digitală)

EDITURA HUMANITAS
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372.743.382; 0723.684.194

STELIAN TĂNASE

Corpuri de iluminat

Cuprins

CORPURI DE ILUMINAT
- Capitolul I. Cenușa
- Capitolul II. Orbii
- Capitolul III. Fragmente cu hamsteri (1)
- Capitolul IV. Ușile batante
- Capitolul V. Muzica de cameră
- Capitolul VI. Fragmente cu hamsteri (2)
- Capitolul VII. Gadget Bovary
- Capitolul VIII. Fragmente cu hamsteri (3)
- Capitolul IX. Temă cu variațiuni
- Referințe critice

CAPITOLUL I

Cenuşa

1

Noaptea volatilă şi răcoroasă îl izbeşte de cum crapă fereastra. Picase de somn cam la amiază. Îl doare ceafa, umerii îl apasă. Se întinde ca motanul pe pervaz. Se uită după Jerry de-a lungul streşinilor, în gang, în scuar. Nicăieri. Privirea se obişnuieşte cu întunericul. Afară o îngrămădire de volume negrualbăstrii indigocenuşii umbre alungite. Felinarul înfipt în colţ pîlpîie, luminînd şi ascunzînd zidurile. Un efect care-i oboseşte ochii. Lume destulă pe trotuare, noaptea de Înviere, s-a încheiat slujba şi se întoarce acasă cu lumînările-n palme, aprinse, trece fragmentată liniile de tramvai. Unii rămîn în staţie şi umplu vagoanele cu lumini mici ce aprind geamurile. Cei rămaşi se scurg printre blocurile alburii. O îngrămădire de voci indiscrete dedesubt. Îl chinuie o nevralgie, înghite un hap algocalmin. Gustul amar îl scutură o clipă, îşi bagă vată-n urechi, se întinde iar pe canapea cu mîinile sub cap, cu privirea-n tavan. Pia. Îşi aude respiraţia greoaie, un nod în gît. Se răsuceşte, învîrte butonul vechiului lui radio. Pe scurte, pretutindeni, slujba religioasă, Europa cuprinsă de evlavie.

Dă o raită prin bucătărie să înghită ceva, nu-i e foame, dar nu prea ştie ce să facă. Teancul de farfurii soioase în chiuvetă, gunoiul nedus la ghenă de-o săptămînă, coji de ouă, pieliţe de salam uscate pe bufet, sticla de lapte înjumătăţită, un colţ de pîine pe muşamaua violet. Strachina lui Jerry, simpaticul lui motan tărcat, sub calorifer, în colţ, foaia de ziar, cutia cu nisip, rahatul. Curat mîţu', nimic de zis, acu' e după muieri. Scoate frigiderul

din priză. Înmoaie nişte dumicaţi şi-i depune în strachină, pînă mă întorc Jerry va fi acasă. Se înfăţişează oglinzii din hol. Mutra lui nu-i spune nimic, acelaşi chip şters, uşor sictirit, cearcăne, barba neluată în foarfecă, hai salut! Prin pereţi pătrunde sporovăiala Ioneştilor, se ceartă din cauza puştoaicei, a trecut de miezul nopţii şi fii-ta n-a apărut, halal de aşa educaţie, tu eşti nuştiucum s-a dus la Înviere, aiurea cu hăndrălăii. Cade un vas pe ciment, femeia ţipă, o uşă trîntită. Fi-ţi-ar Iisus al dracu' cu cine l-a făcut!

Un bufeu din stomac îi umple gura, i-o amărăşte. O să înfulece ceva la Club. Îşi ia fîşul din cuier, bascul, fularul, îşi înfige tălpile-n mocasini şi iese închizînd uşa reflex. O ia pe scări fluierînd. Verifică liftul, defect. Pe palier o întîlneşte pe madam Elvira de la trei, grasă fardată oxigenată urca răsuflînd greu. Zice c-a înviat, adevărat, răspunde, tace apoi cu chipul ei de păpuşă cu cheiţă. Se lipeşte de perete, o lasă să treacă, o clipă are-n nări transpiraţie şi tocană îmbibată în haine, fumul năclăit în păr, spray de la subţiori. Mirosul îi scurtcircuitează ficatul, trage aer. El stă atît de rău pe chestia asta, că nu urcă niciodată-n lift cu o cucoană parfumată. Madam Elvira îi zîmbeşte, ah domnu' pianist, nici nu ştiţi ce fericită sunt cînd staţi acasă şi cîntaţi, zău. În ultima vreme însă tăcere, aţi păţit ceva, aţi vîndut pianul? Fug repejor, să nu mi se stingă lumînarea, pentru sufletul lui Gusti răposatul, a dispărut. Eh, un accident de cale ferată, dom' pianist, cînd veniţi pe la mine, chiar mîine că e duminică, adică azi, suntem deja mîine, a fost Învierea, am miel ciocnim ouă roşii. Îmi pare rău, o să mă întorc storcit, la prînz sper să dorm dus, am concert, 'ai dom' Sandu, mă minţi, te duci la o damicelă tinerică, las că vă ştiu eu. Eu n-am fost măritată, m-am păstrat liberă, ador libertatea chiar cu preţul singurătăţii. Şi ce concert, dacă nu sunt indiscretă? N-am văzut nici un afiş, la radio nimic. Dai un

recital de pian? Ah, mata cînţi jazz, mi-a zis dom' Făinuş. Se interesa cum te descurci, din ce trăieşti, dacă primeşti vizite, cînd vii cînd pleci. Eh, ce zici, dar nu mi-ai spus de concert. Rock, doamnă! La un club, tocmai la ultima staţie de metro. Daaa, face dezamăgită, mă rog, şi-ţi place dumitale gălăgia aia? Nu, mă mai dezmorţesc, ştiţi, oasele, glandele. Lu' domnu' ăla, ziceţi-i că aşa îmi cîştig pîinea, lălăi prin cluburi. Dancing pentru cartier. Plus nunţi şi botezuri, caut un impresar să mă vîndă pe un preţ bun, nu-l interesează? Dom' Sandu, rîzi de mine, ce rău ţi-am făcut, hai vino mîine la mine, vine şi Sile, amorezul meu nou, hai să-ţi dai o părere. Madam Elvira îi mai prezentase doi tipi, ultimul un depanator TV mustăcios (cel'lalt fusese un tehnician dentar, ştirb) care l-a asigurat urgent că el cîştigă foarte bine, îl cumpără cu pian cu tot, şi i-a cerut să cînte pentru el şi perechea lui de care era extrem de încîntat. I-a lăsat să zemuiască în fericirea lor. Ajuns la el în garsonieră, a gîdilat pianul pînă-n zori. Amestecase Liszt *ragtime blues* Schumann *woogyboogy* Mozart, de toate să le priască. Nu v-am întrebat, îşi aminti pe palier, v-a plăcut programul săptămîna trecută, doamnă? La nebunie, şi pe artişti îi ador, sunt o sensibilă. Dom' pianist, dacă tot am ajuns la confesiuni, să ştii că stai prea mult singur, o să te sălbăticeşti! O lasă în întunericul abia risipit de becul chior.

În stradă se opreşte în balans pe bordură, ar traversa, dar. Destulă lume tîrîndu-şi paşii în linişte, reculeasă, ocupă trotuarele. Mulţi merg de-a lungul şinelor, fără să ţină cont de maşini, autobuze şi tramvaie. Sandu îşi afundă mîinile-n buzunare şi se apleacă deasupra unei ţîşnitori. Îşi plimbă apoi faţa, urechile, părul, barba, pe jetul de apă, închide ochii şi are senzaţia că Pia e-n apropiere şi-l priveşte. Îşi prelungeşte plăcerea pînă cînd un glas îl bruschează, hai odată, casă n-ai? E de băut! Se îndreaptă din şale, îi face loc setosului o reverenţă plină de graţie şi se

depărtează. Îşi lasă capul pe spate, priveşte cerul, lasă broboanele să i se prelingă pe gît, închide ochii. Şi nimic. Vechea imagine s-a pierdut. Îşi şterge barba şi gura cu mîneca. Zăboveşte, aşa înfipt cu picioarele în asfalt, mda, cască zgomotos, neruşinat, se întinde cu braţele-n cruce în intersecţia populată. Îşi afundă bascul pe creştet. Se lasă frigul şi ameninţă şi o ploaie, cerul se învolburase. O ia cam la întîmplare. Un tramvai clincănind nervos se tîrăşte lent în direcţia norilor ce planează pe acoperişuri. Un vatman cadaveric/zîmbăreţ străpunge lumea strînsă pe carosabil, farurile aprinse taie fîşii prin întunericul viu. Lumini pîlpîind în vagoane, chipuri storcite de geamuri. Sandu se agaţă din mers. Încetineală cafenie, aprilie rece, ceţos, sărbătoresc. Într-un buzunar găseşte un drops, îl azvîrle iute-n gură. Gustul de lămîie îi face bine.

Coboară după patru staţii, după ce patrulase prin staţii, prin acelaşi peisaj de trotuare pline de lume şi lumînări aprinse. Schimbă tramvaiul, totul îi place în noaptea asta, foiala, şoaptele, norii vineţii, ferestrele luminate, chiar miliţienii patrulînd în grupuri prin intersecţii, nimic nu-l supără. Observă oraşul dincolo de înălţimea trecătorilor, o streaşină, un burlan căzut, o firmă 41 lei livrarea la domiciliu franco un liliac alb abia înmugurit, reclama unui film, o statuie albă, un hotel, un balcon cu rufe întinse pe frînghie.

Capăt de linie, cîteva autobuze parcate, vagoane părăsite, gherete, un paznic somnoros, lume rarefiată. Vîntul îi umflă fîşul. Traversează întinderea de asfalt, ţopăind printre bălţile de motorină şi rigolele de iarbă cenuşie. Defilează pe lîngă staţia PECO, unde cîţiva aşteaptă să-şi umple buteliile, le flutură mîna vesel, pînă-n zori mai e, vise plăcute. Unul îl înjură, dar el nu-l aude, şi dacă. Farmacia cu program nonstop două muieri în alb dormind la tejghea. Cinematograful din cartier, garajul autovulcanizare cu un pneu uriaş atîrnat

deasupra trotuarului, vopsit roşu. Coteşte pe o stradă îngustă, chiar sub un felinar ce împrăştie pe caldarîm o lumină roşietică de culise, îi vine lui în minte. S-a apropiat de club şi iar aglomeraţie. Cineva îl recunoaşte, schimbă două vorbe. Un manechin roz în vitrină se holbează la ei. Pe pariu că şi sufletul lui a înviat. Mîine gestionarul îi va descoperi lipsa făcînd socoteli şi va fi nevoit să-l înlocuiască cu el însuşi sub gemuleţ printre mulajele de ipsos. Manechinul ţeapăn rînjeşte vesel. Privirea lui e puţin mai vie decît a lui Sandu. Se pierde prin mulţimea îngrămădită în faţa peretelui de sticlă al clubului. Salon de dans, sală de chermeze şi baluri, şedinţe, talcioc, ring şi distracţii pentru periferie. Afişe pe un zid pînă la streaşină cu o gală de box, un film joi indian. Două chipuri vag orientale se fixează amoros îndărătul unui pîlc de palmieri păzit de un elefant. Un anunţ cu grupul lui Sandu pentru astă-seară. Învăţaţi dactilografie dacă vreţi să fiţi secretară, croitoria vă scapă să cheltuiţi prea mult.

Îşi înfundă bascul pe cap şi lopătează prin masa informă desfăşurată de-a lungul trotuarului un bilet în plus. Soby o fredona tipesa lui mamăăă şi aia făcea fiţe o gîdila a dracului păsărica şi ea îl pleznea peste mînuţe, că vezi, că altădată, dar se băga în el, de-i luase respiraţia ce-a făcut Vică s-a răsturnat cu motocicleta în şanţ mergea ţais l-a găsit echipajul după o noapte întreagă a stat în ghips la Urgenţă o veşnicie ne-am dus toată gaşca să-l vizităm un tip grozav dacă aş avea un accident şi amureaza mea ar fi praf după mine, umblă cu nasolul ăla, ultima gioarsă da e student, mdeh, frati-su a trecut înot şi a scris părinţilor o vedere hăt de departe a făcut cartea poştală trei luni lasă că aia se întinde cu, nici la teză n-a ajuns c-o făcuseră poştă Gino şi Nicu de la a XI-a B ea îl iubeşte numai pe Gino dar Nicu e prietenarul lui şi o împart fără supărare ţi-am adus chiftele, vrei a adus mama nişte carne de la cantină, a mea s-a dus

cu gagiul ăsta nou la Tîrgovişte la rudele lui s-o prezinte, aşa că suntem liberi noaptea asta e pentru noi cea mai frumoasă dintre sărbători sunteţi nişte putori domnişoarelor hai la mine frigiderul ascunde pe lîngă haleală şi o sticlă de votcă stalişnaia vine şi Sili motanul, şi Robe, şi Klaus, mai bine rămînem singuri puiule, o dată avem şi noi ocazia şi o risipim, nu-mi pasă, maaaaaam pliiiz dont gou pliiiz dont gooou let mi gou dă-mi blugii vinde-mi-i dai un profiterol la Casata altfel nu vezi nimic de la mine şi nu-mi mai purta rochiile nesuferito am un sac de dormit numărul unu în mai plec la Costineşti, mă spăl la cişmea-n camping, mă lipesc la cantină, la bandă ca studenţii, şi zac pe plajă ziua şi noaptea nu mă satur ultimul plec, n-ai un loc şi pentru o amărăşteancă în sacul ăla la vara viitoare fac tot programul plînge-mi de milă dar nu mai sunt fecioară mi-am pierdut tu inocenţa la şaişpe anişori scumpi cînd m-a lăsat diriga corigentă că zicea că sunt o lepră cică să vină părinţii la şcoală şi ai mei risipiţi după roza vînturilor tata întinde asfalt în Irak mama la spital numai gărzi, numai nopţi nu mai dă pe acasă e neurastenică nu suportă să doarmă singură tu tragi fumul în piept bate rapidul le dă la proşti doi zero nu retrogradăm proasta aia a lui Magraonu îl părăseşte o bate are ochiul vînăt Vaska s-a vopsit la păr bă mie dacă nu-mi bubuie basul în diafragmă aia nu e muzică să mă mişte să-mi stoarcă o lacrimă să-mi ia maul minţile să mă descarc nervos aşa e arta adevărată să uit de viaţa pe care o duc vreau să fiu fericită să nu mă gîndesc decît la lucruri frumoase vrei un sandviş cu parizer bravo eşti o dulce.

Holul înalt umplut cu zgomote disparate, probe de sunet; tineretul din cartier venit să se distreze să înghită un cico cald, să ronţăie biscuiţi să-şi verse plămînii să se frece de parteneri, să năduşească one for the money two for the show. Sandu schimbă impresii cu un saxofonist, se înghesuie la

bufet, ia un baton de dropsuri, uite-o şi pe haioasa aia de Jiji, o mutriţă surîzătoare, o fată de gaşcă fără fasoane care-i întinde uneori în culise un prosop să se şteargă, îi zîmbeşte pe gratis, îi bagă chitara în cutie după ce o curăţă. El a renunţat la pian de cînd l-a părăsit Pia, nu-i mai poate atinge clapele cu cineva de faţă, acasă i se mai întîmplă cînd e singur să-l năpădească amintirile. Jiji îl strînge în braţe, îl sărută, facem schimb de microbi? Tu eşti un înger, cum să ai microbi! Ţi-am adus o eşarfă, 'ţi place? şi caută-n punga de plastic. Băieţii au venit? Da, sunt în cabină. Auzi, face ea scoţînd vîrful limbii şi lăsîndu-se de pe un picior pe altul, auzi, după concert mă iei cu tine? Unde? Ridică din umeri, stînga-mprejur şi coboară la vestiare.

ce de lume e, Sandule

păi decît să umble brambura prin biserici îi adună-ntr-un club

mă, tu o dai pe filozofie cînd arde! cablurile mi le-ai găsit?

nu, Sandu, am făcut rost de altul, jack-jack, pe Marshalul tău se potriveşte la fix

mai scapă omu' de babaci, puştimea voioasă şi curată ca zorile

Pereţii tapetaţi cu afişe. Felix face genuflexiuni, e nervos, astîmpără-te ne enervezi. Biii breiv solgier, biii breiv. Tot în linia întîi ajungi bombardat cu ouă şi roşii. Te aprovizionezi, dom'le că nu se găsesc te pupă mă-ta acasă de fericire. Plus huiduielile, ale tale sunt. Îl încurajează tov Teşu, ăla cu prezentările, cu bancurile, cu miştoul. Coborîse-n cabina lor să arunce o ocheadă vigilentă. Nu lipseşte nimeni şi e încîntat de el însuşi, bun organizator, va ieşi ceva monstru, va scrie presa. Aiureli! cine îl mai ascultă e nebun. Aveţi grijă eroilor, fără nebuneli, nu vă zbînţuiţi. Grijă la ţinută, nu excitaţi publicu', daaa? Ar fi păcat să vă suspend atestatele, şi-ntr-o noapte ca asta se poate întîmpla orice, vă previn. Avem şi

un control, aşa că… Tac. Sandu îşi face de lucru la fermoar, hîrşşşt în sus, hîrşşşt în jos, ritmic, Relu bate darabana pe un capac, Ovi fluieră. De tuns, iar nu v-aţi tuns, normal! Eh, asta e, d-aia sunteţi iubiţi, dacă aţi arăta ca mine, n-aţi avea nici un haz. Cineva îi toarnă într-o cană vin, tov Teşu zice bogdaproste şi se retrage cu ochii pe ţîţele unei fete. Ei, vă las starurilor, hehe! a voastră e lumea! Trînteşte uşa. Tu de ce nu porţi sutien? rîrîie Relu, gagiul ei oficial, n-ai văzut ce bale avea? N-are decît să se benocleze cît are poftă. Jap jap, două palme, sar să-i despartă. Ce facem, ne certăm pentru izmenitul ăsta, dă-o-n pisici!

Sandu posac, indiferent îşi schimbă hainele ajutat de Jiji, băgăreaţă fătuca, nu-l slăbeşte. Îi întinde tricoul, unul oranj cu I hate mondays înscris cu negru. Tu urăşti toate zilele, nu numai lunile, şi pe tine, zău! Uite şi vesta lucioasă, cu strasuri. Rămîne-n slip, dă-mi reiaţii din cuier, nişte whitejeanşi haioşi, îi rupsese-n genunchi şi adăugase un petec Pia demult, vernil, începi să arăţi! îl asigură Jiji inimoasă. Nu mai eşti tu, nici nu te-aş recunoaşte. Aşa pe scenă da pe stradă, nu în ţoale civile. Îi întinde vestonul militar, cu epoleţi şi fireturi dintr-o uniformă de grenadier de operetă. Pfiu, n-ai treabă. Şi ceilalţi sunt gata cu costumarea. Imaginaţia la putere, papioane, mantale, berete, panaşe, smochinguri, lavaliere, T-shirts, un joben, bermude. Pfiu, ce colecţie; îi amuza teribil să-şi schimbe înfăţişarea, să intre-n pielea altuia şi în cabină se distrau de minune. Se animaseră, nu mai părăseau oglinda din uşă, se împingeau curioşi. Dacă e bal, bal să fie! Jiji zice să-l machieze în clovn. La început se opune, se şi potriveşte cu noaptea asta! Îl cuprinde obişnuita lui nepăsare şi somnolenţă. N-ai decît să mă mîzgăleşti, pînă la urmă lumea e făcută de unul care rîde de noi! Lulu îl maimuţăreşte, tăind game pe pianul dezacordat. Jiji morfoleşte o clamă-ntre dinţi îi prinde părul la ceafă, să nu ţi-l murdăresc.

Ea se mişcă-n jurul lui repejor şi îi dă o ameţeală uşoară. Priveşte pe fereastră. O îngrămădire de picioare tălpi desculţe, adidaşi, buruieni. O bordură văruită, sandale, o roată de motocicletă, bocanci grei. Băieţii se grozăvesc cu machiajele şi ţoalele lor de circ, au poftă să iasă pe scenă, o să fie bine! îşi spune. Masează-mă puţin, mă doare gîtul, o roagă pe Jiji şi ea e bucuroasă că are nevoie de ea şi a uitat s-o alunge.

Sandu, te cheamă la contabil pentru contracte. Urcă scările-nguste, alunecoase. Cineva a spart o sticlă cu un lichid uleios şi cioburile-s risipite pe trepte. Linoleum pe pardoseală, neoane, coridoare, ceva între minister şi azil. În faţa uşii, are o clipă de ezitare, s-ar întoarce la mîngîierile fetei, trebuie lămurită şi asta cu banii. De cum intră se lasă tăcerea, îl privesc. Ba unu se repede să-l scoată afară. Au un aer de vinovaţi. Un tip se repede să acopere masa încărcată. Iete-te, pfiu, zugrăvit în clovn, ce ne-ai speriat. Se pun pe rîs, sunt nişte băieţi de viaţă, fără complexe! Numai mascatu' fixat în uşă le are, se vede pe mutra lui caraghioasă.

Eh, cît mă coşti în noaptea asta?

Păi, e o zi mare, dom' Mazilu! zice Sandu schimbînd greutatea de pe un picior pe altul.

Mai întîi, îi taie vorba unu' cu cap de insectă, ten verde, haine lucioase negre, să ciocnim c-a înviat. Lizi, adu din ăla întăritor, îi tre' curaj mult să înfrunte sala, e plină de apucaţi. Ce-oţi avea nenişorule de se-nghesuie atîţia să vă vadă concertul, zău.

Eh, f'un secret… adaugă dom' Mazilu cu degetele în bancnote, mişcînd din buze, numără fără să privească banii, îi ajunge pipăitul.

Sărbătorim şi noi, ăştia, ce-i în sufletul nostru nu contează? se miră o fîţă, aranjînd pietrele de remi.

Nu prea e încasări! se vaită casierul, unu' cu nodul cravatei înfipt în mărul lui Adam. Şi noi suntem oameni. Credem în Iisus.

Nu mă îndoiesc, face în sfîrşit Sandu, împăciuitor, grăbit să fixeze suma şi să dispară. Sala e arhiplină, e ceva lume, plătitori sper! Se apleacă peste biroul contabilului, dictează datele de pe atestatele băieţilor, adaugă nişte repetiţii şi zice: cam atît trebuie să încasăm netto, zice şi se retrage un pas.

Cam mult! Io ştiu dacă putem să plătim?!…

Sandu tace insolent. Aşa li se pare lor. Insolent şi clovn. Aşteaptă să se hotărască. Insecta propune o micşorare a gajului.

Atît! cere Sandu.

Te-ai învăţat la bani, dom'le!

Mai tunde-te, ceafa goală, recrut, higienic. Şi cu floacele alea-n obraji ce-i?!… Un'te crezi!…

Ce rost are? bîiguie dom' Mazilu, îngrijorat de vuietul de afară, lasă-l, e artist!

Se şi vede. De la distanţă. Un clovn, farseur, comediant! Sandu se roteşte pe călcîie, apucă scurt clanţa, trage de uşă.

…ăştia au supravieţuit, habar n-au! Nu tu ocupaţie, nu tu camuflaje, nu tu foametea aia din '46…

Şi ce vină are?… Îl zgîrie iar vocea lui Mazilu, speriat că îşi închid sculele şi va trebui să dea banii înapoi la oameni, să vezi tămbălău.

Nu fiţi supărat, dacă e s-o încurci, o încurci pe orice vreme.

Iese. Pe coridor îl prind fîţa şi încă unul, identic cu ceilalţi, d'le te superi din nimic, zău aşa! Sandu simte o teamă instinctivă pentru vocea gîjîită. Îl cară înapoi în biroul plin de lume.

…iete-te la ăştia, cîştigă o avere! Lăţoşi şi nespălaţi, n-aş fi crezut că trebuie să le asigurăm o pîine albă! Mai tunde-te!… bolboroseşte roşu-vînăt grăsunul ieşind dintre rafturile fişierului. Nici n-a observat cînd ai părăsit încăperea. I-a rămas prins în mustaţă nişte gălbenuş. Îşi trece degetele prin meşa rară din creştet. A transpirat. De furie se îneacă. Are nodul cravatei desfăcut. Mutra unuia

căruia nu-i pasă de nimeni. În tăcerea care s-a lăsat după ce o fătucă i-a dat un pahar cu apă, îşi admiră autoritatea asupra celorlalţi. Sandu se leagănă uşor, îşi suge cu limbuţa o carie. Tace, nu răspunde la provocări, e păţit. Şi uite că grăsanul o clipă mai tîrziu zîmbeşte, i-a trecut furia, ceilalţi îi imită uşuraţi. Insecta îi ia mîinile, i le strînge cordial. Pe Sandu cineva îl bate pe umăr, să fim prieteni. Aşa ne trebuie, meritam o lecţie! pretinde el împăciuitor şi-l pupă pe obraji.

Eh, pace să fie, că în rest… Ia-ţi banii şi du-te! Semnează şi pentru ceilalţi, ai delegaţie?

Da, se execută cu mişcări precise, urmăreşte cu vîrful pixului statul de plată, hîrtia alunecă pe sticla ce acoperă pozele tăiate din reviste, fotografii, nişte flori presate, aşterne semnăturile.

Dacă o să înnebunesc, o să înnebunesc numărînd hîrtii de zece! oftează cea care l-a pupat adineaori. Are obrajii murdăriţi de machiajul lui Sandu. El rîde.

Ce-ai găsit de rîs?! se miră dom' Mazilu. Sandu se repede pe scări, sub tuburile de neon, acelaşi miros de clor, fum de ţigară şi detergenţi. Vestiarul s-a golit. Deasupra scena trepidează. Pînă apar valabilii, adică gaşca lui Sandu, cîntă nişte umpluturi. Se întinde pe o bancă de gimnastică uitată pe culoar, îngustă, rece şi tare.

2

Cu ochii pe ceas. Halatul bleu cu şorţ alb alunecă printre mese. Întîrzie. Sugi cu privirea siluetele de pe trotuar. Ai comandat ceva, dar nu te-ai atins. Te-ai aşezat strategic, ai sub observaţie intrarea. O pereche de bătrîni ţinîndu-se de braţ, doamna, mai conservată, îl susţine pe domn. Domnul se reazemă şi de un baston. Un domn de altădată. Se opreşte o clipă, măsoară mesenii, spinările, cefele, profilurile, pălăriile, nu recunoaşte pe nimeni şi înaintează pe pardoseala

de piatră roşcată ca pe un patinoar. Doamna îi vorbeşte şi domnul se mulţumeşte să dea din cap zîmbăreţ. Se lustruiesc unul pe altul. Se lustruiesc de mult, s-au înşurubat unul într-altul, respiră acelaşi aer. Brr, greţos, ăştia-s mulţumiţi, au rămas împreună să agonizeze, să piară. Le mai dai de trăit încă o toamnă şi o iarnă; iarna viitoare, rînjeşti tu din colţul tău de unde observă totul, îl va lua pe domnul cu dînsa. Cu mutra lui de cardiac, n-are scăpare. Rînjeşti tu şi înghiţi din paharul cu limonadă. Continui să nu te atingi de prăjitură. Halatul bleu cu şorţ alb te întreabă dacă nu-ţi place, ţi-o schimbă, are îngheţată de fructe, mai răcoroasă, poate domnul nu, mulţumesc aştept pe cineva, o fisă dacă aveţi. Caută în buzunarul de sub şorţ. Îţi întinde cîteva. Ciuguleşti din palma ei. Se gîdilă, rîde. Îţi păstrezi privirea neutră, te ridici, ieşi în hol. Aştepţi un ofiţer să-şi încheie convorbirea. Asculţi fără să vrei nişte rugăminţi, cereri de iertare, îţi semnalezi prezenţa, nerăbdător. Ofiţerul ia chipiul de pe aparat şi-l îndeasă pe cap. Te-a remarcat. Tace un minut şi închide, oftînd. Formezi numărul lent, bîzîitul de mosor. Nu răspunde nimeni, insişti, tot n-ai altceva de făcut, şi iată, clic, o voce somnoroasă întrerupe hăul de casă pustie şi întunecată, zgîlţîită de o sonerie. Da-ul ei prelung. Pare să nu-ţi identifice apelul, da-ul ăsta e rezervat altcuiva. Îi spui, eu sunt, adaugi numele; ea minte că te-a recunoscut din prima clipă. Parcă aveam o întîlnire. Te întreabă ce zi e azi, îşi răspunde singură, ah vineri, uitasem, uite mă îmbrac şi vin, ajung într-o oră. A închis. O fi auzit cînd i-ai zis să ia un taxi? Plătesc eu!

Te întorci docil la bucata de ciocolată cu cremă lipicioasă. Fata în halat bleu cu şorţ alb tot alunecă printre mese. Ceva rece, de băut. Nu limonada greţoasă. Ceva rece. Pentru dumneavoastră, să caut în frigider. Prin ferestrele mari, pînă-n podea, măsori trecătorii. Ai s-o zăreşti o clipă mai devreme cînd va apărea. Nu te gîndeşti la mare

lucru, nişte exerciţii de digitaţie. Te cufunzi în Schumann-ii tăi preferaţi, execuţi mai prost ca un corepetitor, baţi tactul pe măsuţa de piatră roşie. Ai de aşteptat. Faci o plecăciune unei frumoase singure, rogi halatul să-i remită din partea tipului din colţ, de lîngă ficus, un bileţel. Te răzgîndeşti, dumneata eşti mult mai drăguţă.

Se opreşte pe trotuar, ciocăneşte cu mînerul umbrelei în geam, îi face semn, hai înăuntru, n-ar vrea, îi arată cerul; o să plouă, rîde. S-a schimbat, încerci să ghiceşti pe chipul ei urmele altei existenţe, fără tine. Orar schimbat, veşminte noi, alte domicilii, metamorfoza atîtor luni de despărţire. Pătrunde în acvariul cofetăriei, te caută din priviri cu surîsul ei subţire, buzele aproape albe. Pulsul tău iuţit, împingi scaunul pe care şezi, te depărtezi de masă. Un gest de vagă indiferenţă, vei fi scîrbos de protocolar, te-ai împachetat deja în ambalajul altuia. Se apropie, de ce eşti singură! Nu, uite şi fata, Madi, ea ţi-a acoperit ochii cu palmele mici şi reci. Ţi-o aminteşti din fotografia agăţată pe peretele de lîngă raftul cu partituri: fragilă, a împrumutat de la tine aerul melancolic, o aplecare uşoară a capului, surîsul imprecis. O aşezi alături, îţi impui fără efuziuni, simţi jugulara zbătîndu-se. Ele au fost familia ta. Cenuşa privirii Piei se risipeşte peste tine.

Hei! bună Sandu. Nu-i spui nimic lui tata? o întreabă lăsîndu-se în scaun, un scaun din împletitură, ca-n cofetăriile de odinioară. Ea a observat, obiectele nu-ţi spun mare lucru. Ea ştie cît costă şi stofele separeurilor, ştie totul despre amărîta asta de viaţă. Pe ce parte e mai bine să dormi, cîte minute face un autobuz de la gară în Căţelu, dibuieşte un nasture slăbit. Poartă încă verigheta, Madi te priveşte, coboară de pe scaun încurcată şi se lipeşte de tine, are ochii umezi. Tu taci, ceva apăsător, un corp greu a căzut în cofetărie. Cuplul de bătrîni se ridică strîns înfăşuraţi unu-ntr-altul. Tu şi Pia îi acoperiţi cu

privirile. Amîndoi, o clipă, identici. I-ai spionat aşteptîndu-le.

Nu te-ai schimbat, îţi spune, fără să se întoarcă spre tine, îi pîndeşti să apară pe trotuar. Nu te-ai plictisit, îţi spune. Madi te-a îmbrăţişat şi nu vrea să-ţi dea drumul. Scoţi din pungă păpuşa, i-o întinzi.

Ce spui? întreabă Pia.

Cînd mergem acasă la tata?

Vorbim altă dată! o repede ea cu blîndeţe. Povesteşte-i tatii, întîi mulţumeşte pentru păpuşă, apoi dragă am dus-o la circ duminică la matineu, imaginează-ţi că o leoaică a atacat dresorul, l-au salvat cu furtunurile de apă, Madi credea că-s desene animate şi ţinea partea leului, poftim!

Chemi halatul bleu cu şorţ alb, le întrebi ce doresc, nu îngheţată că răceşti în gît, numai sarailii. La pachet nu vrei nimic pentru diseară.

De privirea, de îmbrăţişările şi părul ei atît de negru, lung şi greu ca somnul, noaptea te lipeai de ea pentru a adormi cu mirosul ei în nări, cufundat alături de ea, intersectînd-o cu trupul tău. Era mirosul somnului vostru. De încheieturile ei fine şi cămăşile tale aruncate vraişte pe scaune şi ciorapii ascunşi sub fotoliu, rufele întinse în baie, ceştile de ness pe prichici, partiturile desfăcute pe covorul ieftin, ros, cursurile ei strînse teanc pe un raft, fiinţa ei ghemuită în camera în care numai tu păreai că trăieşti, iubirea ta anesteziată şi secretă, cutia poştală goală, nostalgia atîtor nopţi perfecte, un post străin pierdut, ţîrîind gutural şi discontinuu vorbe şi muzici, închide-l, lungile dialoguri pînă cădea lumina gălbuie în ferestre. De atingerea ei, de o privire aruncată peste umărul tău cînd exersai, de sunetul paşilor ei pe palier apropiindu-se de uşă şi secundele storcite cînd aşteptai zgomotul cheii răsucite în yală, de rarele căni de ceai pe care ţi le aducea în vreme ce lucrai şi simţeai cum ţi se usucă buzele şi gîtul de încordare, de mirosul ei, de ceafa şi gîtul şi braţele şi abdomenul şi

subţiorile şi umerii şi pistruii şi nopţile pierdute la Club A în pivniţe, ghicindu-vă prin fumul de ţigară ascultîndu-l pe Johnny Răducanu. De răsuflarea ei din somn, de urma trupului ei lăsată-n cearşaf, de o aşteptare îndelungată sub ploaie a unui tramvai. De omleta strivită-ntr-un birt pe fugă, de amănuntele serii, de încălţările ei, de filmele la cinematecă după o noapte de coadă şi strigări de liste din oră-n oră, să vezi o vechitură cu pelicula arsă şi degradată, cu paltoanele păstrate pe umeri de frig. De frig, de frig, de frig. De sînii ei rebeli cît să-i prinzi în palmă, de ceasurile ei de lene cînd zăbovea la nesfîrşit în pat citind, scufundată, neauzind nimic, o linişte aiuritoare, ciobită de gamele tale şi deodată ea năpustindu-se asupra ta să te sfîşie, să te certe. De talia ei de vis şi vizitele ei prelungite la vecini, te lăsa singur să lucrezi şi tu simţeai absenţa ei dureros, camera se golea brusc, graţia. Starea de subţiere a aerului, de încordare se destrăma, obiectele din jur apăreau iar, îşi impunea pianul prezenţa masivă greoaie şi te opreai, trîntit în singurul vostru fotoliu, răsfoiai unul din albumele aduse de ea, te înfricoşa puzderia de gîngănii desfăcute în planşe anatomice, îţi evocau bulimia unei fugi netemperate, o populaţie în refugiu. Dar orice ai fi privit, nu regăseai firescul decît auzind-o în hol, deschidea uşa-glasvand, îmbujorată, turuia ultimele impresii culese de la o vecină, o poveste vulgară, se ivise un curtezan în divorţ, tip interesant. Dădeai plictisit din mînă, faţa îţi rămînea neschimbată, te bucurai că s-a întors. Cît depindeai de ea! de toanele ei, de scenele ei, de dorinţele ei! O simţi şi acum, în absenţă o întrebi ceva. Motanul sare de pe sofa. Telefonul ţîrîie, e seara ta privilegiată, nu ridici. Fotografia ei pe pian, lîngă scrumieră, un teanc de partituri, coji de mere.

Ea mînuieşte linguriţa fără să lovească farfuria, desparte grijulie foitajul de umplutură, minuţioasă ca o gînganie din album, ajută puştoaica.

Nu trebuia să te oboseşti! te asigură. Nu înţelegi, nu ţi-ai dezlipit privirea de părul ei. Cu păpuşa! Nu stai pe roze cu banii. O şterge la gură pe Madi, ascunde batista în poşetă, puştoaica bea din paharul-sondă pe care-l ţine cu amîndouă palmele, zeama aia galbenă din extract de lămîie. Umedă pe buze, împrejur, rîgîie uşor, Pia îi arată degetul, ei şi acum plecăm la tata! spune şi începe să ţopăie în jurul mesei. Tu continui să taci. Presupun că trebuie să-ţi fac conversaţie, zice Pia. Aranjează farfuriile, linguriţele, paharele. Întinzi mîna şi o opreşti, stărui o clipă, strîngîndu-i degetele, ea înţepeneşte, nu-şi retrage mîna. O simţi rece, gravitînd pe altă orbită, nu-i mai evoci decît îmbrăcămintea, recuzita cofetăriei, cifra din calendar. Halatul bleu strînge, întreabă dacă doresc ceva pentru acasă. Pare dezamăgită că ai familie, ai mutra unui tip singur, venit să-şi piardă o după-amiază cheltuind un pol, citind ziarul, măsurînd trecătorii. Păcat, te-a scos dintre preferaţii ei, de un minut îl adoră pe ofiţerul de alături, şi-a desfăcut ultimii nasturi la veston şi pare distrus. Cum ne adună o cofetărie pe toţi fraierii! Nişte cîini părăsiţi, vrednici de milă. Tăcerile tale au descumpănit-o mereu.

La ce te gîndeşti?

Mi-era dor de tine.

Vorbeşti şi tu! Înţelege că nu se mai poate. Achită şi hai să ieşim, vreau să mă uit puţin prin magazine. Se ridică, tu mai rămîi cu coatele pe piatra rece şi roşietică. Strada s-a animat. Pia, în picioare, lîngă tine, dă semne de nerăbdare, ce faci mergi? Calculezi cam cît face şi laşi banii sub şervet. Halatul bleu te-a observat, se apropie, îţi zîmbeşte şi aranjează preocupată scaunele, împingîndu-le cu genunchiul. Madi, cîţiva paşi înainte, defilează învîrtind păpuşa.

Iunie îndoielnic şi umed, prin vitrine luceşte un manechin, garajele Leonida, o skodă break ocupă trotuarul. Zăboveşti lîngă o tarabă cu cărţi şi

mărunţişuri. La cinema, în hol, multă lume cenuşie, gălăgioasă, un cunoscut îţi face semn, îşi roteşte învîrtind pumnul în jurul urechii, sună-mă, familia… Te apropii de Pia, o iei de braţ, vă amestecaţi în intersecţie. Ea tace, simţi prăpastia dintre umerii voştri. Vă gîndiţi la acelaşi lucru, ea aşteaptă să începi tu, ar fi fericită să nu spui nimic.

O iubeşti, ştie, e degajată, se preface. Tu te agăţi de ea, de spaimele ei, de toanele ei. Parcă auzi de sub pardesiul ei uşor, subţire, scîrţîitul unei maşinării cu cheiţă. O găseşti frumoasă, iat-o măsurîndu-te în vitrina agenţiei Aeroflot plină cu hărţi, păpuşi, din care puştoaica ar vrea una.

Nu sunt de vînzare, o ai pe a ta.

De ce nu te întorci? N-ai pe nimeni.

De unde ştii?

M-am interesat.

Nu mai fi atît de sigur, şi apoi te-am consumat, Sandu! Sunt sătulă de sărăcie, de iluzii, de aşteptare. Vreau să trăiesc. Aer, cu tine nu aveam aer, o cameră sordidă ocupată de pianul tău, partiturile tale pretutindeni, obsesiile tale în fiecare gest, în fiecare clipă. Nu mai suport.

Am nevoie de tine, Pia! Am încetat să lucrez. Madi se întoarce. Voi aţi rămas undeva în urmă, şi ea, singură, s-a speriat.

Poate, dar nu mă mai interesează ce faci, n-ai decît să nu lucrezi, să te distrugi, te priveşte! Fiecare cu soarta lui.

Trece un grup de negri, haine deschise, ocupă trotuarul, vorbesc tare, Madi se trage între voi. Pia explică: sunt tot fiinţe omeneşti, au pielea mai închisă de stat la soare. Îi aminteşte că şi ea s-a bronzat vara trecută la Eforie.

Tu pui mereu întrebările tale pe tapet, dar viaţa mea nu contează? Spui că mă aştepţi, un simplu egoism! N-are cine să-ţi aducă ceaiul, să strîngă mucurile din scrumiere. N-ai o femeie la îndemînă s-o foloseşti cînd revii pe pămînt după zdrăngănitul zilnic la pian. N-are domnul meu cine

să-l slugărească şi suferă. Cineva ţi-a luat jucăria preferată. Înghiţi, continui s-o ţii de braţ, înregistrezi vorbele în tăcere. Du-mă la staţie, mi-ai stricat seara cu insistenţele, s-a terminat şi te încăpăţînezi prosteşte. Încerci să-i spui că-ţi lipseşte, că a lăsat un gol imens plecînd.

Vorbe Sandu, ai avut atîta vreme să-mi arăţi toate astea, ajunge. Tot timpul m-am simţit singură alături de tine, absolut singură şi nu mai vreau. Iubirea e ca banul, îl ai sau nu-l ai, iar eu… izbucneşte în plîns. Trecătorii se opresc o clipă. Te simţi vinovat. Nu ştii ce să faci. O cuprinzi de talie, Madi atîrnă de poala Piei. Te ceartă: răule!

Peste caroserii cade ploaia, peste streşini. Pavajul se înnegreşte într-un minut. Sunetul de fond al străzii brusc e altul, o huruială surdă coboară din ziduri şi din plafonul de nori prăvălit pe acoperişuri. Aproape s-a întunecat, soarele roşietic-vînăt alunecă dincolo de ferestrele în care se refractă apăsător. Grădina Icoanei pustie, trei bătrîne dispar tîrîndu-se printre arborii descojiţi. Încerci să opreşti un taxi, şoferul nu opreşte; îl înjuri. Miliţianul din ghereta ambasadei stă la adăpost, se oferă să ţină puştoaica dacă vine potopul. Madi s-a speriat, tremură. Fulgerele au înspăimîntat-o întotdeauna. Nu se întîmplă nimic, o asigură subofiţerul. Toarnă cu găleata deodată, o răpăială pe caldarîm şi ţigle. Nu mai vezi la un pas, aburul vă împachetează. Miliţianul aprinde lanterna, Madi pare amuzată, dar se plictiseşte repede, să plecăm. Tre’ să se oprească, ploaie de vară. N-ai intrat în gheretă şi eşti ud pînă la piele, Pia dă vina pe tine.

Altă zi nu găseai, nu ne prieşte împreună, totul ni se opune.

Mai bine ai vedea că sunt leoarcă, hein!

Eh, ajungi acasă, un duş fierbinte şi trece, nu-ţi port eu ţie de grijă. Subofiţerul întors din patrulare îi anunţă c-a oprit o ambulanţă. Îi duce acasă. Îmbarcarea puştoaicei, traversezi în fugă distanţa

pînă la perechea de faruri aprinse. Te întorci şi o iei pe Pia. O duci în braţe. Înăuntru Madi s-a întins pe canapea, a închis ochii, şi-a acoperit urechile cu palmele. Acasă cînd se anunţa ploaia se vîra în pat şi adormea, cînd se trezea, primejdia trecuse, afară era senin.

3

Se ridică alene de pe banca de gimnastică. Oasele i-au amorţit. Se priveşte în oglindă şi dă de mutra unui clovn. Ia o cîrpă şi se şterge, fără să se gîndească la nimic, privind doar cum de sub vopsea îi apar cearcănele, obrazul palid, oboseala. Străbate apoi culoarul aproape întunecat, urcă scările, intră în culise. De la mixer, sunetistul dictează să mai coboare volumul pe canalul şase. Stă cu spatele la perete, n-are chef de nimeni. Surîde cuiva care trece prin fundul scenei cu un sul de afişe. Cineva îl întreabă de bani, cineva îi întinde o sticlă de votcă începută, cineva îi pasează un caiet jerpelit pentru un autograf. Tace şi refuză. Deocamdată să încerce chitara. În grupurile astea de care se lipeşte sau pe care le înfiinţează, rareori cîntă cu clapele. Pianul rămîne pentru acasă, pentru jazzmanii lui care-i umblă în auz şi ale căror partituri zac pretutindeni. Chitara i se pare mai agresivă, mai spontană, mai directă. L-a întrebat odată un şmecher ca să scrie într-un almanah, dar nu a apărut articolul, decît poza lui din conservator, în care apărea aşa, ca un licean nostalgic şi spuzit de coşuri, hîrtia proastă îl acoperise cu pete. Omul fără faţă tăiase poza şi o lipise deasupra unui raft. Nu ştergeţi cu guma, că nu se ia. Un flash explodează alături, un puşti umblă prin culise şi face fotografii. Sandu îl alungă plictisit, fără!… Îşi trece cureaua pe după gît, recunoaşte griful de la întîia atingere, face parte din fiinţa lui, cîteva exerciţii de digitaţie, articulaţiile i-au înţepenit. În întuneric, publicul

freamătă nerăbdător. De cum se risipesc sunetele mitraliate ale chitarei, zgomotul sălii urcă brusc. Sandu cere „nişte înalte, mai multe înalte“. Sunetistul Grosman îl asigură că are destule înalte să asculte în control şi taie restul instrumentelor, se aude doar chitara lui. E mulţumit, în regulă, înaltele dau perfect, lasă-aşa, lasă aşa! Mai trimite o rafală de sunete trecute prin flanger, verifică un potenţiometru, asta e, atît!

Probele fac parte din show, îi lasă şi pe ceilalţi să-şi regleze sculele. Tov Teşu îl sîcîie, să fie cuminţi, fără scălîmbăieli, băieţii-s netunşi, fără obscenităţi, îi dă să semneze un proces-verbal că a luat la cunoştinţă toate astea, dacă iese prost să aibă cine plăti, nu instigaţi, destui au cam băut. N-are pix. Se încearcă luminile. Mai dăm stînga verdele, numai verdele. Buuuun şi roşu, s-a făcut. Un filtru a dispărut, cineva înjură. Cocoţat pe un scaun, un băiat de la electrică centrează un reflector. Cineva strigă să bată pe tobe! N-am pix, tov Teşu caută. Şi cînd tipu’ face stînga-mprejur adaugă: aport! O ia pe Jiji şi o înghesuie după cortină, eşti nebun, ne vede lumea, ai băut? Îhî! pepsi, un drog barosan, te face să uiţi, şi-i afrodiziac. Aăăăă, cum adică? Îi şopteşte la ureche, ea chicoteşte, eşti ţăcă. Îi mai spune şi alte prostii, o strînge de umeri, o mîngîie. Tov Teşu tot n-are pix, a observat că Relu poartă un tricou cu inscripţii străine, o reclamă moto. Să-l scoată. Dacă se întîmplă ceva, tai curentul, am ordin, fără tulburări, că!… şi iar se face nevăzut. Jiji i-a muşcat buza de jos şi Sandu simte cum se umflă, ce te-a apucat? O ridică pe o pianină uitată în acel colţ de lume. Îi prinde genunchii, ea o să-l aştepte după, împărţim noaptea asta juma-juma. Puştoaicei i se îngustează ochii, rîde. Fă bine şi dă-mă jos, merg în sală să văd şi eu dacă meriţi osteneala.

La tobe Relu are probleme, pedala nu ţine, un descreierat a lovit ca o bestie, şi Relu înjură de anafură şi de cine te-a îmbrăcat de dimineaţă,

împricinatul nu apare, l-ar face bucăţele şi l-ar risipi ca pe nişte confetti peste capetele spectatorilor. Dă-mi o şurubelniţă. Trage un microfon lîngă fuscinel, cere sunetistului să capteze cîteva bătăi, perfect. Eh, niciodată lucrurile nu merg unse, se întîmplă ceva nasol, un cablu întrerupt, o mufă şutită, o lampă arsă într-o staţie, un microfon tăiat aşa, în ultima clipă, tocmai cînd să-ţi verşi plămînii în el. Sandu sporovăieşte cu Jiji, ea se miră că-n noaptea de Paşti se face gală rock. Şi la teve programul se întinde după miezul nopţii, ce i-o fi apucat? de Paşti dau un western şi muzici în prostie. Să tot stai cu grăsana de nevastă-ta în casă s-o fredonezi, ba s-o şi răstorni, că s-a încheiat postul, să înfuleci o fleică crocantă, să priveşti pistolarul din ecran şi să te simţi sătul şi etern. Felix, alături, e de acord. Are emoţii, normal, el le ia minţile puştoaicelor. Tov Teşu a uitat de procesul-verbal, dar îl întreabă dacă ţine morţiş cînd îi prezintă să spună ceva anume. Sandu dă din cap, nimic tovule. Şi ăsta e la cravată, a transpirat de atîta alergat, miroase a băutură, are poftă de o pipiţă, oricine îşi dă seama. Sandu îi spune numele băieţilor, şi tovu' notează pe o filă dictando cu un rest de creion chimic muiat pe limbă. Ar vrea şi el o fată, i-a şoptit lui Relu mai devreme, dar îi e frică să nu se aleagă cu vreo boală. Minore, minore, dar în ziua de azi astea te învaţă! Sandu îl încurajează şi tov Teşu îl îmbrăţişează lipicios, cu ochii urduroşi, vesel. Trece în scenă, bolboroseşte un banc răsuflat, aşa ca pentru elevi şi studenţi, adică pentru idioţi, ameninţă cu evacuarea sălii dacă se dedau la tulburări şi înşiră neted: la clape cutare, la bass cutare, vocal cutare, lider şi chitară solo cutare, percuţie cutare. Unul e simpatic. Altuia îi plac fetele frumoase. Altul e talentat. Ultimul e iubit. Penultimul, bine-cunoscut publicului larg, din imprimări radio şi disc, apariţii teve şi turnee. Anunţă că în hol se vînd fotografii pentru

autografe. O lungeşte şi cineva din sală îl admonestează, un ghemotoc îi vîjîie pe la urechi, se fereşte. Nu şi-a pierdut reflexele, a învăţat ceva ăsta de cînd linge microfoanele! se însenineză Lulu. Relu e nervos, loveşte beţele, Felix se închină repede de trei ori la rînd, Sandu îi cere o sărutare fetei, hai. Tov Teşu în culise surîde fericit, s-a descurcat, dacă nu ar fi 'mnealui să prezinte…

Reflectoarele se sting. Ochiul magic al staţiilor luceşte stins verde, luminiţe de control roşii. Din mixer se derulează, acoperind vuietul, sunetul sirenei, semnalul lor de deschidere. Întuneric sfîşiat de un spot ce rătăceşte peste capete. Apoi tăcere. Ecranul se aprinde pe fundal şi imagini cu chipurile lor luate la repetiţie se derulează cu încetinitorul. Ei au păşit pe scîndură neobservaţi, au pornit staţia, atmosfera se umple de bîzîitul discret, sirena nu încetează, spotul decupează grupuri de căpăţîni adolescentine. Gălbejite, lucioase, vinete, cenuşii, alungite. Sandu doar şi le închipuie. Stă cu spatele, concentrat la reglaje, se simte nesigur, repetă a suta oară aceleaşi gesturi, filează mecanic sunete identice, hei, nu se va profesionaliza nicicînd. Sirena cade brusc, o fîşie de lumină încercuie microfonul numărul patru, Felix s-a instalat acolo, cu privirea fixînd mijlocul sălii, încordat, pregătit să le stoarcă admiraţia. Încă un reflector, lumina explodează pe setul de tobe roşiatică, cinelele arămii iradiază aerul brun. Relu începe să buşească cu pedala buuum buuum, precis sacadat doimi. Întunericul ce se cască dincolo de marginea scenei rezonează, preia buuum buuum. Sandu numără încă, sala s-a umplut de tensiune, într-o clipă Lulu se va năpusti peste sintetizator, hai. Banalul vieţii tale se fărîmă, simţi că putrezirea încetează cît ţine concertul, ai să rezişti singurătăţii, ochilor ce te măsoară din vitrine, administratorului care ştie de undeva că eşti dubios, un declasat bun de păstrat în beciurile miliţiei, simţi că-i de-ajuns să strîngi chitara, să

lălăi ceva ca să fii întreg. Răsuceşti un potenţiometru. Hai!

Hristos a înviat! şopteşte pentru urechile lui. Un microfon din apropiere captează şi umple sala. Tac. Li s-a părut. Atacă prima piesă, degetele alunecă, ferme, peste taste. Griful subţire se supune ascultător. Vuietul surd al sălii. Reflectoarele în sfîrşit rad scena. Totul decurge ca altădată. Numai frigul din şira spinării e recent. Execută cu nerv un pasaj dificil. Îngenunchează, le arată chitara, iat-o, cîntă în continuare excitat, emoţia intră în costul biletului. Roboteşte harnic, Felix se consumă cu microfonul, îl îmbrăţişează, îl goneşte, îl apleacă, arată limba celor care s-au lipit de scenă, îi imploră şi-i ceartă, dansează, ţîşneşte în finalul unei piese, cade lat pe scîndură şi aşteaptă acolo să înceapă iar. Luministul stinge lot, porneşte stroboscopul, mişcările lor se descompun firav, un fascicul albastru îl taie, îl îmbucătăţeşte. Umărul stîng, căpăţîna, inima se desprind de rest, partea dreaptă rămîne înfiptă în podea. Se vor întîlni după cîteva măsuri şi anatomia le va fuziona o secundă, şi iar un fascicul te despică, amestecîndu-se cu trupurile rupte ce rătăcesc în scenă. Gesturi neduse la capăt, eboşe, mîzgăleli, imagini ceţoase. Un balans tot mai accelerat te capturează, eşti prins în hăţişul de senzaţii reci, din afara ta, basculezi fericit. Ajungem la altă piesă, vomităm ultimele strofe în întunericul care huruie îndărătul amplificatoarelor. Oameni de ordine au pornit cu lanterne să potolească turbulenţii, să-i evacueze. Felix n-a obosit, e perfect în rolul lui de star rock al periferiei bucureştene, mîine se va întoarce la slujba lui de la depozitul Chitila, luînd spăşit mutra încărcător-distribuitor în magazia B. Şi Relu la U.M. 016, unde-i conţopist în termen. Au o seară bună, totul le iese la fix.

Întunericul are ceva feroce, s-a dezlănţuit, le scandează numele, cîntă în cor, textele lor circulă folcloric prin caietele liceenilor, sunt populari, le

place. Năpîrlesc din pielea lor de obscuri ai trotuarelor. Se metamorfozează în tipii ăia periculoşi de pe afiş, sunt altcineva. Nicăieri nu se scrie despre băieţii ăştia, dar orice sală de cartier se umple de lume cînd sunt anunţaţi pentru sîmbătă seara. Sandu zîmbeşte şi începe finalul. Felix, ud tot, se dă un pas înapoi, pentru şpagatul lui shocking, dar mai întîi azvîrle stativul deasupra capului şi îl prinde toaaaa tăăăă noaaaap teeea-toaaaa tăăăă noaaaa pteeeea hoiii năăă riiim cineee păşeşte-n urmaaa mea cineee îmi a paaa reeee noap teeea în viiiiis. Întunericul este o maşinărie sofisticată; o fiinţă cu simţuri, are propriul ei trup, stă sub tavanul înalt al sălii şi înfulecă. Rabdă, loveşte podeaua, schiaună, visează, imploră. Sandu înşiră ultimul pasaj, pe sintetizator Lulu o ameţeşte. Lumina cade brusc, ca la început. Sirena acoperă vuietul sălii, ei dispar în culise. Sandu înşfacă o lămîie, Lulu surîde fericit, o tipesă se înnebunea după el şi-i aduce flori. Relu înjură un pinion care l-a lăsat cînd să facă break. Lumea îi iubeşte, asta contează. Tov Teşu, speriat, le arată amenințător degetul, iar aţi agitat publicul, dar în sfîrşit bine că s-a terminat. Îşi vor face iar apariţia cînd gălăgia va scădea în intensitate şi oboseala aşteptării se va strecura aceeaşi în toate sălile.

Bisează o piesă, Grosman dă drumul la fumigenă, întîi dispar în ceaţa liliachie picioarele, apoi trunchiurile, o vreme căpăţînile plutesc pe un nor cu îngeri. Aceleaşi mişcări simple. Coboară în adîncuri, stridenţele chitarei pătrund dincolo. Rar un reflector rătăcit descoperă o figură nedumerită şi trece mai departe, lăsînd imaginea să plutească prin ceaţă fără corp. Încet-încet se destramă, întunericul epuizat, scena goală luminată. Neoanele se aprind, mulţimea se împrăştie spre tramvaie. Sandu enervat trînteşte un scaun. În culise, foială fără rost. Băieţii demontează instalaţia. Cineva din partea clubului îi grăbeşte. Sala goală îţi dă o senzaţie neliniştitoare. Unde s-a

risipit întunericul plin de respiraţii, cu viaţa lui proprie. Au rămas doar scaunele în neorînduială, teancuri de hîrtii măturate de trei femei, cîţiva întîrziaţi. Resturi. Sandu se prelinge pe lîngă pereţi, obosit, la demisol, se închide în cabină, nu vrea să audă văicărelile electronistului, admiratoarele cerşind autografe. Golit, în cămăruţă, între pereţii tapetaţi cu vechi afişe, ascultă zumzetul de deasupra. Demontează, strîng cabluri, bagă staţiile în cutii. Somnolează. Se duce la fereastră. Îi place senzaţia de rece pe care i-o transmite zidul. Depărtează braţele în cruce, rămîne lipit şi cu tîmpla de perete şi geme, i se înmoaie genunchii, ar vrea să ţipe, să dărîme dulapurile, să sfîşie. Rămîne aşa, Jiji îl găseşte crucificat în perete ca un copil pedepsit. Rămîne în uşă, mută. Închide, se strecoară afară, neauzită. Pe coridor păzeşte să nu intre nimeni.

4

Oraşul are totuşi patru biserici, două cabine telefonice, un birt, o sală – rîde domnu' Fodor, coborînd din rabla de autocar – şi un hotel, copilaşi. Se dau jos numai Sandu, madam Luminiţa, şi atît, restul mergeţi să instalaţi!

La recepţie întinde buletinele, umple holul cu vocea lui, împinge nişte cucoane, cere scuze, le fixează cu ochiul lui vînăt.

Dă-mi Bucureştiul şi pentru orfanii ăştia cîte un fir! arată spre tine, Sandu rezemat de vitrina-shop şi madam Luminiţa, trîntită în fotoliu, deja pierdută într-un nor de fum. Spune-i operatoarei să nu asculte ce vorbim c-o fac să miorlăie. Îi smulge telefonul tipului dindărătul tejghelei, las' că vorbesc eu! Duduie, interurbanul, suntem cu teatrul, da, capitala, exact. Dacă mă serveşti repede, ai o invitaţie gratis. Hai fetiţă, mişcă-ţi mînuţele cu folos, te iubim, uite, recepţionerul zice că eşti o fată drăguţă. (Nu zisese nimic, dar ce

conta!) Ieşi la ora unşpe? Păcat, aştept înfrigurat, nu mă lăsa, mersi, te pup.

Face cazarea, îşi aruncă ochii pe ceasul plantat deasupra panoului cu chei, bate în furcă, vocea îl asigură că durează puţin. Dom' Fodor se lungeşte într-un fotoliu lîngă madam Luminiţa, admirîndu-şi bombeurile ce ajung pînă la ghiveciul unui ficus. Scoate apoi banii din geantă, îi face pachete, numără, bifează.

A murit arta, madam Luminiţa (ei se tutuiesc numai în cameră). Nu mai sunt suflete! şi socoteşte cîte cotoare de bilete i-au mai rămas.

Pe mine să nu mă pui să cînt în faţa unei săli goale, că te las şi plec! L-am refuzat pe impresarul Ţurlea, el îmi face săli pline şi plăteşte necondiţionat, ştie să mă vîndă, dom' Fodor! Afişe cu poză, organizare, are oameni, nu aşa! madam Luminiţa scoate scrumul din ţigaret. Telefonul zbîrnîie, cineva fonfăie: aveţi Bucureştiu'!

Ce număr? Pentru Sandu! eşti băftos dom'le, ai priză la dame. Răspunde altcineva, nu a greşit, Pia are o prietenă la ea, dă-mi-o, te rog, e-n baie, vorbesc din provincie, ad-o! Zice să încerci mai tîrziu, se spală pe cap, e şamponată. Ieşiţi undeva? întrebi. E altceva, mai bine vorbeşte cu ea direct, o să-ţi spună singură şi clanc. Vă dau peste un sfert de oră! fonfăie centralista. Laşi receptorul încet, te nelinişteşte conversaţia asta, Neli s-a invitat iar, de cînd s-au împrietenit vă merge rău, cuplul vostru şontîcăie. Nemăritată, umblă prin tot felul de cercuri suspecte, şi uneori o cară şi pe Pia, „Ce să fac, mă laşi singură atîta vreme!" „Umblu să fac bani, aş putea rămîne acasă!" „Bine înţeles, taie ea, şi să rămînem fără haine de iarnă!" Oricum o întorci, n-ajungi nicăieri cu Pia; dacă zici ceva de Neli, te sfîşie. „Mi-am găsit în sfîrşit o prietenă şi nu faci decît s-o ponegreşti, ce nu-ţi place la ea?" „Cam mulţi bărbaţi în viaţa ei, îşi omoară timpul cu tine, cînd îşi va găsi un fraier să o ia, te uită!" Seara s-a stricat, nu vă vorbiţi pînă a doua zi, sau

zile întregi. Vă regăsiţi fiecare în colţul lui pe divan, vă priviţi cu resentiment, tu nu reuşeşti nimic pe pian, ea tace înciudată. Zbîrnîie telefonul. O cheamă Neli, şi ea, radioasă, iese pe uşă, se întoarce să-şi ia lînurile, cît stau la o cafea tricotează. Te asigură că vine repede înapoi, dar e bine să te culci, în seara asta nu o mai vezi. O vei simţi într-un tîrziu umblînd prin apartament. Va trînti o uşă, ar vrea să te trezeşti să-ţi povestească ce cucerire a mai făcut Neli şi cum nevasta tipului, un grangur de la comerţ exterior, cere despăgubiri peste o sută de mii şi cît de tandru e cheliosul ei slăbănog, a fost şi în străinătate, şi-a adus o grămadă de lucruri, toate-s acum la nenorocita aia, s-a îmbolnăvit de nervi săracu', eu ce-l mai liniştesc, zău, femeile sunt nişte… „Şi tu eşti femeie, Pia, şi Neli.“ „Oi fi, dar unele!… eu niciodată nu m-aş preta la mizeriile astea, Sandu!“ (S-a făcut dimineaţă.) Sorbi din ceai, e fierbinte. Nu mai liorpăi, face Pia, ai un aer de nespălat, mai scurtează-ţi barba, s-a demodat, te îmbătrîneşte! (Hm, odată i se părea romantică, „ai ceva de paşoptist“ zicea…) Ţi-a căşunat şi ţie!… faci tu moale. Întinde unt pe o felie. „N-ai prăjit pîinea!“ începe alt episod al scandalului, „Neli e o sfîntă, eu mă pricep la oameni, tu n-ai nici un pic de viaţă-n tine, pianul şi atît“. Te scoli şi ieşi, oricum nu vei scăpa de reproşul că ai lăsat-o ca pe o proastă în bucătărie. Ea nu observă că ai dispărut şi se dezlănţuie împotriva rafturilor, geamurilor, cratiţelor, tocanei puse la foc mic, macaroanelor, mormanului de vase.

Dom' Fodor latră în microfon: Agenţia tocmai a raportat matineul nevîndut. Prinde-mi liceul, aminteşte-i inspectorului general că a copilărit cu Bărzăunul şi că are o soră plecată în SUA, nu-l ierta. E o unitate de pompieri, ai mobilizat-o? coloneii ăştia îi urăsc pe artişti, îl sun n-ai grijă, tot eu le descurc, zaci în scaunul ăla de pomană. Îl prinde pe comandantul pompierilor la ofiţerul de

serviciu, îi face capul calendar, aşa spectacol în cincinalu' ălalt, îi strecoară şi un banc deocheat, auzi unu' îşi prinde nevasta în poziţie cu prietenu'… Nu-l lasă pînă nu are promisiunea că aduce o companie, un batalion, mai vede şi soldatu' un picioruş, îi dăm de lucru pentru la noapte, hahaha. Îl prinde şi pe director, e vorba de programă, de educaţie. În tîrgul ăsta rar poposeşte o trupă ca lumea, v-aţi obişnuit cu kitschurile de provincie, cu gioarse ieşite la pensie, aduceţi copiii la lumină, domnule profesor, cu reducere, vă întîmpin cu drag, am iubit totdeauna dascălii, tot respectul! Îşi şterge obrazul transpirat, roşu. Sună şi Bucureştiu', îi beleşte: asta-i organizare? Umblu ca-n pustiu, nimeni nicăieri, afişaj inexistent, turneu nelucrat ne-lu-crat, să te ştergi cu hîrtiile alea undeva! Mie să-mi intri peste tot măcar c-o săptămînă mai devreme, că aduc lumea să-şi dea sufletu' pe scenă, trimite un înaintaş, facem încă patru oraşe, taie Mizilu, bagă Focşanii pentru miercuri, casa merge, dar matineul nevîndut!… şi pufăie în urechea ta. Celălalt a amuţit la capătul firului, aşteaptă să termine dom' Fodor carburantul. Nişte năimiţi, face, traversînd holul către madam Luminiţa, ea trebuie menajată, are nervii slabi. Vocea energică a impresarului, gesturile lui hotărîte îi dau siguranţă. Sandu, cu ochii închişi, în ultima vreme nu dormi, camerele străine, hotelurile, chipurile inedite, hurducăitul autocarului pe şosea, motelurile murdare te obosesc. Tînjeşti după pianul tău şi trupul Piei, după o seară liniştită în clarobscurul albăstrui al televizorului. Dom' Fodor ocheşte cadranul, pfiu ce tîrziu e, madam Luminiţa încă n-are legătura, dom' Fodor se dezlănţuie împotriva centralistelor, nişte nesimţite, toate ascultă, asta-i o boală, n-am nici o încredere în femeile astea cu aer angelic cu căşti pe urechi, umblînd cu fişele prin panou, n-au secrete, bîrfesc, toate informează secu zilnic, le

urăsc. Se ridică din fotoliu, abia s-a trîntit, bate în furcă.

Duduie, ai toată simpatia lui Paul Fodor, sunt în întîrziere, dă-mi firul pentru steaua noastră, fii amabilă, nu preţuieşti nişte valori ale artei, uite Lumi Nicolau e lîngă mine, are un autograf pentru dumneata.

Dom' Fodor, sună ocupat, am încercat, sună ocupat, am încercat mereu, liber număru' prim! Sandu, te repezi, ea e.

Da, te ascult! face Pia.

Voiam să ştiu ce faci, atît.

Sandu, îmi pare rău, te părăsesc. S-a sfîrşit, nu ne mai iubim, ce rost are să continuăm aşa. Neli mă ajută să strîng lucrurile. Nu spui nimic?

Habar n-am ce se spune în situaţii din astea. Măcar de-ai fi aşteptat să mă întorc.

E mai bine să punem capăt, povestea noastră nu mai are miez de mult; ne tîrîm, nu simţi? Să nu mă cauţi. Acum am să-l închid, te rog să nu mă mai suni, bineee?! Fii cuminte, ai să găseşti curînd pe altcineva, ştiu că te temi de singurătate, sunt rele mai mari, sunt o femeie oarecare. Te las, adio.

Madam Luminiţa te întreabă ce s-a întîmplat, te-ai albit, îţi dau un calmant, rudotel, un masaj la tîmple. Centralista anunţă că a prins Bucureştiu', poţi să te ţii? dom' Fodor, n-ar trebui să-l laşi singur. Impresarul n-o aude, perorează încă împotriva ciripitorilor, telefonistele astea raportează amănunţit tot ce aud, unde să reclami, nimeni n-are interes să stîrpească fenomenul.

Dom'le, suntem tot mai curioşi, ne vîrîm aşa în viaţa particulară cu indiscreţiile, suntem bolnavi, ce-ai păţit? că nu te-o fi părăsit maimuţica, dă-le-ncolo de proaste, dau cu ţuşca în populaţie, bătrîne, a mai trecut o zi, uit-o repede! Ziua şi muierea!

Madam Luminiţa vorbeşte cu vecina, o întreabă cum se simte Taigăr, canişul ei, dacă a mîncat şi l-a scos la plimbare, bine iubi, sosim vineri noapte, ai

grijă. Nu şi-a luat ochii de pe tine, e-n stare să-ţi facă respiraţie artificială. Vezi, şi ziceai, dom' Fodor, că melodrama nu există, habar n-ai tu, omu' suferă, îi e dat să sufere. Te-a pă-ră-sit! Nu trebuie să ne spui, se vede pe dumneata, o iubeşti prea mult şi te-a simţit. Femeii nu-i trebuie aşa ceva, îi place să fie folosită, dacă adaugi şi sentiment la porcăria asta de împerechere, strici fasonul. Eu am făcut la fel cu amorezul meu, îţi spun un secret, eram şi măritată, tensiune insuportabilă, iar eu am nervii slabi. Trece cu timpul…

Amiaza cade prăfoasă peste strada în pantă, se risipeşte pe caldarîmul spart, strîmb, năpădit de iarbă. Te apleci să bei apă la o cişmea, îţi vîri capul sub jet, hai dom'le odată, ne grăbim. Dom' Fodor explică ceva cu mîinile în aer, vorbeşte tare, dă lumea la o parte pe trotuar. Madam Luminiţa se plînge că nu poate înainta pe tocuri prin gropile provinciei. Lipit de ziduri, în urma lor, te strecori spre centru, dincolo de primărie, la sala de concert. Dom' Fodor verifică din cînd în cînd dacă n-ai dispărut.

Slab, madam Luminiţa, ăştia de astăzi nu au snagă. Nu i-a ameninţat nimeni cu kalaşnikovu-n piept, n-au răbdat de foame. N-au locuit în comun să se certe pe un ochi de aragaz şi să ajungă la crimă. Nu le-a dispărut nici o rudă peste noapte de acasă. Nu i-a concediat din slujbă, se clatină pentru o femeiuşcă! O cuprinde de talie, îi smulge cîţiva paşi de dans. Ai înnebunit, dom' Fodor, nenorocirile altora îţi priesc.

Între matineul umplut cu liceeni şi militari, cu cîteva gospodine nimerite din greşeală şi spectacolul de seară, ăsta ful, te repezi la hotel, suni acasă. Nimeni. Te cuprinde un val de căldură, parcă ai avea aer sub piele, nu ai consistenţă. Te-ai golit brusc, nu-ţi simţi picioarele, respiraţia, oasele. Te închizi într-o cabină, să fii singur cu gîndurile tale. Pe scenă, bancurile răsuflate ale comicului Paul Fodor abia de le auzim. Madam

Luminiţa se răsuceşte în imediata lui apropiere cu gambele ei obosite. Intră şi un guraliv local îmbrăcat ţărăneşte, ăia din sală se prăpădesc, îşi fac numărul. Renunţi la pasajele dificile, băieţii umplu restul şi presupui apoi că ai ajuns la hotel, în hol. Totul bîzîie în urechi, comenzi aiurea, bisuri, surîsuri, luministul demontînd reflectoarele, nişte muncitori cărînd boxele de difuzoare, madam Luminiţa isterizată în culise împotriva orchestrei şi a sunetului prost, şi a costumierei, împotriva tuturor. Întunericul lăsat peste privirea ta pierdut în mulţimea ce iese de la spectacol. Nu ai răbdare, îi laşi în cabine să strîngă, să împartă impresii, să numere banii. Încerci un telefon, centralista te cunoaşte, îţi spune că iese din schimb, îţi dă legătura, ţine minte numărul, l-a notat. Nu răăăs puuuun deeee, fonfăie în cască. Mai încercaţi, insişti tu. La feel. Întrebi cît costă. Centralista zice: pentru dumneavoastră, nimic. Pe dom' Fodor l-am taxat la recepţie. Din partea mea, nu plătiţi, Sandu. Te enervezi, n-am nevoie de mila nimănui, vreau să plătesc. La recepţie o duduie grasă completează un registru. Centralista a plecat, după 11 nu mai avem centrală. Noapte bună.

5

Felix vorbeşte în şoaptă. Se închipuia mare star, la fix, printre barosani şi neoane, de tavan atîrnă reflectoare, care de care mai mare.

şi aveam o limuzină lată cît bulevardul Fifth Avenue, şi un ghiul cu diamant în deştul mic. Priveam lumea înşiruită pe trotuare dindărătul unui parbriz cenuşiu. Încă eram viu! Mă şi miram, nu mă făcuse şvaiţer o rafală. Nu mă durea chiar nimic, un oscior ceva acolo, un fleac, nu, chiar nimic. Mutra mea era zugrăvită pe peretele unui zgîrie-nori pîn' la etajul 100. Îmi ziceam, tu eşti ăla. De m-ar vedea mama! Toată copilăria m-a îndopat cu varză şi cartofi, şi-mi zicea că n-ajung

nimic, dacă nu înghit tot. Îi mulţumeam, lingeam farfuriile, uite-mă mamă, cît m-am umflat, pîn' la etajul 100, în nori. Sunt şi neplăceri în viaţa asta, un cîine vagabond sălta piciorul chiar în dreptul meu şi pişşş, dar iute apăreau nişte gagii în salopete portocalii şi mă spălau cu detergenţi, îi păzeau nişte sergenţi, aveau şi ustensile automate, furtunuri, scări, extinctoare. Mă respectau, eram zeul lor tehnicolor pe ecran panoramic. Eu stam în limuzină mic, mic, şi lîngă mine o blondă platinată, numai *smile and smile*, cu gene false, dese şi negre, şi un şir de dinţi din perle, şi obrajii roz, şi sînii umflaţi cu parafină, era o divă divină, demnă de un idol, de un miliardar ce cîntăreşte greu la cîntar, chiar gol. Luceam acolo pe panou mai tare ca realitatea asta soioasă. Îmi frecau buzele, manşetele, nasturii, chitara. Mă îngrijeau ca pe nişte moaşte. N-aveau decît să scuipe indiferenţii, cerşetorii, şomerii, abstinenţii, muritorii de rînd, fraierii, să arunce de pe balcoane lături. Nu dura mult, se înfiinţa echipa-n salopete să mă frece, să-mi redea strălucirea.

auzi, vorbeşti de o oră, ne-ai ameţit

erai tu ameţit de mult

e dintr-un film, s-a dat marţi pe programul doi

o dă la un raion mai uşor, că o să lucreze numai schimbul unu, pă toate

le-a avut, io nu mă las

tu, la concert Leni a apărut cu un negru. Din Guadelupa.

nu avem studenţi din Guadelupa în ţară

în Guadelupa nu sunt negri

atunci cine a apărut cu Leni

nu a fost la concert, s-a dus la gară să aştepte o verişoară

şi negrul?

care negru?

dar Leni?

nu cunosc nici o Leni

care a fost la concert!

Sandu aproape se tîrăşte în urma grupului, fără să se amestece în conversaţie, iar Jiji, alături, tace. Îi e teamă să n-o alunge.

…dacă umbla desculţ, în sărăcie şi purta părul lung şi era atît de bun la suflet, înseamnă că era hippy

Iisus?

nu avea nimic al lui

cine are? şi chitara pe care cînt am împrumutat-o

nimic nu-i adevărat din evanghelii

am mai auzit d'astea

tu ce faci, Relu, cu Nina, i-a crescut burta, n-o iei?

ce,-s prost, să mă leg? nu-s făcut pentru

copilu' e-al tău

eu ştiu?

o fi ca Fecioara Maria

nu fi ticălos! Nina e cuminte şi în afară de tine nu vede pe nimeni, nu s-ar duce cu altul nici moartă

să zicem c-ar fi aşa, deşi cu muierile nu se ştie niciodată, ce-i ofer eu? N-am casă, n-am slujbă fixă, ce cîştig din cîntări abia îmi ajunge

de ce n-ai lăsat-o în pace, dacă ştiai că eşti sărac, că n-ai viitor, că nu-i de tine

sunt şi eu om

fă rost de un doctor

prea tîrziu, nu se amestecă nimeni, şi chiar de-ar fi, n-am de unde, n-am văzut atîţia bani grămadă în viaţa mea. Să zicem c-o iau. La ai mei nu-i loc, împart camera cu frati-miu, la ea situaţia este aceeaşi, mai are două surori, una deja măritată, trei camere, plus părinţii, ţii la ea? e fată bună, cam bleagă, dar are suflet, azi găseşti rar aşa ceva, mă îngrijeşte, e mereu prin preajmă, nu face nazuri

ar fi păcat s-o laşi aşa

ssst, uite-o

Nina, în rochie înflorată, subţire, se apropie de Relu, îi întinde un ou descojit.

Vrei? Am obosit, să ne aşezăm undeva.

Zori indigo peste zidurile cenuşii. Oraşul s-a golit, rar un taxi se prelinge prin aerul rarefiat. Arată ca un pluton de răniţi, aşa cum se tîrăsc pe trotuare. Se retrag într-o grădină, să-şi piardă vremea, cade o duminică lungă; le place să stea unii cu alţii, să pună pe tapet aceleaşi subiecte, tocite zilnic. O casă a lor, o femeie, să vadă Europa. Şi se întorc ameţiţi la suta de lei, la boxa cu difuzorul defect, la un redactor din radio, la preţul unei chitare, la un mărunţiş în care Sandu se scufundă în vremea din urmă. El se tîrăşte undeva la spatele lor, pierde vremea holbîndu-se la vitrine, trage un picior invalid. E-n stare să fie cuprins brusc de un tremur violent, să-şi dea ochii peste cap. Pentru uzul dumneavoastră personal. Să se confunde cu nebunii hazlii de prin tramvaie, fiinţele cele mai iubite de bucureşteni. El are nevoie de dragostea cuiva, şi Jiji ştie asta. Tu eşti îngrozitor de singur, n-ai pe nimeni. De ce duci viaţa asta? Care viaţă?

Pe mine nu mă minţi! Acolo-n culise, pe scenă eşti tare, n-ai egal cu pianul, te-am ascultat de-un milion de ori, cu chitara nu-mi placi, te vinzi. Sunt rea acum cu tine, dar tu eşti prea singur! Nici nu-ţi pasă ce-ţi spun, altfel m-ai alunga. Odată, după un concert la Polivalentă, după ce ai lăsat să te adore 6 000 de fani, te-am aşteptat la ieşirea artiştilor şi mi-am făcut curaj, te-am urmărit pînă acasă. Ai traversat centrul cu mîinile în buzunare, stînd la nesfîrşit la stop, s-a schimbat de trei ori verdele pînă să-ţi aminteşti că trebuie să treci. Mă întrebam ce e în sufletul tău. Îi văzusem şi pe ceilalţi, plecaseră în taxiuri, cu fete, veseli. Numai tu, ultimul, fără nimeni, străbătînd oraşul. Nici nu voiai să ajungi undeva, aşa cred, ocoleai. Ai vorbit şi cu măturătoarele, dar au rîs de tine, te-au alungat. Mă mir că nu m-ai observat, eram foarte aproape. Mi-am spus, la următorul concert nu-l mai las singur. M-am simţit îngrozitor în noaptea

aia. Aş fi vrut să fac ceva pentru tine, dar n-am avut curaj să mă apropii. Afişul tău cu pianul, în culori, îl ţin în perete, ştii… Nu zici nimic?

trebuie?

Vio s-a încurcat cu un străin, zice c-o ia de nevastă,

şi l-a lăsat pe Bodo?

parcă putea să reziste amorul lor la SAAB-ul lu' ăla? îi sticlea ochii lu' Vio ca licuricii, i-am văzut la Inter

alaltăieri era cu Bodo. O mai fredonează aşa, cît lipseşte prostu' din Bucureşti, cît dă o fugă pînă la Viena

cam bătrîior, vai de sufletul ei

de trupul ei, Lulule

nu-i plîngeţi voi de milă, se descurcă, îl papă de lovele, şi lucrul esenţial şi-l rezolvă în altă parte

bă, dacă o cauţi în poşetă, găseşti înăuntru juma de shop

mă bîrfiţi, copilaşi? mă bîrfiţi, invidioşilor

te măriţi cu nemţălăul

ţi-o părea rău, tu nu m-ai lua nici dacă aş fi poleită

te pierdem, lăcrimăm, unde găsim o voce a doua ca tine

eşti nesuferit, să ştii că fiecare se vinde-n felul lui, tu faci altfel?

eh, Sosuleţ

6

Soneria. Dă pătura la o parte, întinde stîngul după sandale. Le-a tăiat bareta şi umblă cu ele prin casă. S-ar băga iar sub pătură. Nu se mai aude nimic. Jiji doarme adînc. Sună iar. Bineee îndată, vin dom'le, fii pe pace, Bebe. Sau doam'nää vin, oi fi uitat robinetu' şi v-am inundat. Bagă capu' pe uşa bucătăriei, aceleaşi farfurii soioase în chiuvetă, tigaia pe aragaz cu uleiul îngheţat şi mutra lui Duke Ellington rînjind din afiş deasupra unui pian.

Mă încalţ mesagerule, îmi trec şi peria în grabă prin păr, am ochii lipiţi, ies în holişor rezemîndu-mă de pereţi, îmi vîjîie al dracului capul, nu mi se poate întîmpla în definitiv nimic rău. Mă benoclez în vizor, dau de un obraz ceros, apoi brusc palierul vînăt, becul chior atîrnat de un fir scurt, patru ghivece, un cărucior părăsit, nimeni, şi buf imaginea unei palme umplînd lupa vizorului, un rîs mic şi strident. Numai administratorul se ţine de farse d-astea, eh ne jucăm, îmi şi arde, a mai depistat o conspiraţie, vreo neregulă la numărul cutare. Jiji îndărătul uşii cu glasvand, Sandu zăreşte umbra. Te cheamă, cine e? să mă îmbrac? Nu, şi hotărăşti să nu-l laşi înăuntru. Reuşeşti să răsuceşti cheia, să tragi puţin de clanţă. Tipul înfige iute laba piciorului, apoi genunchiul, în deschizătură. Se aştepta la o primire călduroasă, aveţi antrenament, dar n-am bani, rămîn restant. Şi dă să închidă, îl opreşte înfipt în cadru, avem de discutat, sunteţi cu cineva? f'o cuconiţă, hein, bravo, îmi placi, te respecţi, da' cota la întreţinere, nu! Eh, dacă n-am încotro, poftim. Hi, hi face administratorul şi-şi suge o măsea. Aruncă priviri experte prin crăpătură pe lîngă Sandu. Tovule, zice, ştim totul, ai făcut bine că ai deschis, unii, cînd îmi aud glasul, se baricadează. Urît lucru! Tovule, zice închizîndu-şi un nasture, Făinuş sunt, arată-mi actele care-ţi dau dreptul să ocupi spaţiul. Sandu face stînga-mprejur, există! Intră în cameră, închide cu grijă, Jiji în obscuritate îşi trage ciorapii, stai cuminte, îi face semn, ssst. Voi, bărboşii, aude de dincolo de glasvand, ar trebui să… aveţi impresia că sunteţi grozavi, dacă ar fi după mine aş interzice… Haios tipu', şopteşte, nu? Îhî! face Jiji, fîţîindu-se, înfăşurată în pătură. Găseşte contractul de subînchiriere, voiam să trec pe la dumneavoastră pentru cartea de imobil, n-am avut timp, abia m-am întors din provincie. „Ce cauţi acolo, umblaţi mult?" Destul! „Par în regulă, n-am spus că sunt, par, deocamdată. Pot să le iau

cu mine să le cercetez?“ „Asta nu! Dacă mîine apare alt administrator şi le cere.“ „Cum adică, eu sunt autorizat, legitim, în exerciţiu.“ „Se întîmplă atîtea, dom’ Făinuş, mîine sună la uşă unul identic cu dumneavoastră, ţîr, ţîr, ţîr, ţîr, vreun geamăn sau un administrator diferit şi zice că e-n drept să controleze…“ „Nuuuu! asta nu!, face dînd îndărătnic din cap, asta nu, dar oricum poftim hîrtiile, păstrează-le. Tovule, zice – întîi îşi freacă ochelarii de o mînecă, îi atîrnă pe nas şi-l priveşte pe glumeţul ăsta numerotat în avizier 17 –, apoi citeşte la repezeală dintr-un carneţel. Vrea să încheie repede şi să facă stînga-mprejur – numărul de înmatriculare, marca beemveu, culoarea gri-metalizat, durata şederii trei ceasuri.“ Ce-i asta? „Eh, te miri şi dumneata, vineri o maşină cu număr străin doişpe be a parcat pe alee, proprietarul a urcat aici însoţit de o femeie.“ Dă, silabisind apăsat, semnalmentele bărbatului necunoscut şi ale femeii, şatenă un metru şaizeci şi cinci aproximativ, haină de piele vişinie, elegantă, bărbatul loden englezesc, pălărie, mustaţă îngrijită, ghiul deget, pantalon bleumarin probabil diplomat sau altceva, încă tînăr. Încurcată afacerea asta, este suspectă. Sandu nu-şi aminteşte. N-ai dat cheia nimănui, tinere? O fi fost instalatorul, o mătuşă are dublură. Cu doişpe be, tovule?! Ăştia cîştigă, zice Sandu. O fi împrumutat-o să o încînte p-aia. Dom’ Făinuş meditează, nu-i rău. Poate n-a intrat aici?!… Încearcă Sandu. Exclus, am informaţii precise, madam Evelina îmi raportează, de ce ar minţi. Eu ştiu de ce minte un om, dom’ administrator?!

Sandu ar trebui să se desprindă cu totul din somn şi apoi să se dumirească ce caută tipul. Deocamdată îi oferă o votcă, bună, rusească. Celălalt refuză demn, uşor iritat, bîiguie ceva despre pierdut orice respect, e împotriva folosirii abuzive a alcoolului. Sandu se gîndeşte că dom’ Făinuş e simpatic şi se exprimă îngrijit, n-ar strica

însă să se grăbească. Vezi, e dincolo fierbinte tandră. Administratorul spune la repezeală a fost de mai multe ori citat pe ordin de zi şi se plînge că e posibil ca străinul să fi intrat altundeva. Înainte vreme, oricine deosebea un suspect de un cetăţean onorabil. Lucrurile s-au schimbat, îndărătul unei faţade respectabile dai de un escroc, aproape sigur.

El, Făinuş, supraveghează cartierul şi n-ar jura pentru nimeni că-i curat. Cine a fost, şi cu ce treburi! îl ia la sigur. Cine? se miră Sandu. Maşină străină, mustăciosul şi toarta dumisale. Dacă ţi-ai transformat cămăruţa în casă de randevu te aşteaptă un ordin de evacuare. Cineee e? face de dincolo Jiji. Sandu: nimeni, dragă, nimeni, stai liniştită. Se întoarce la administrator cu gînd să-l expedieze, zău e tîrziu, adică devreme, altădată. Ţi-ai găsit! Administratorul nu-l slăbeşte, dumneata vii şi cu dame (asta-ar mai lipsi, să vin cu băieţi), aduci prieteni, faceţi gălăgie, deranjaţi, oamenii lucrează în schimburi, obosiţi, fac cozi, educă, am nişte plîngeri, foştii locatari… vii cu studenţi netunşi, haimanale, adunaţi, pierdeţi nopţile, cu ce vă ocupaţi, orgii bineînţeles, poker, discuţii nepermise, chiar politice, că prin facultăţi luaţi gustul aiurelilor, dar o să vă strivim ca pe nişte gîngănii, d'alea dăunătoare, nu se admite! A obosit, îşi reglează respiraţia. De pildă, duminică atîrnau de frînghie patru cămăşi, şase perechi de chiloţi tetra, un slip, două flanele, un pantalon de doc. Toate-s ale dumitale? Aduci şi pe alţii să-şi spele lucrurile la dumneata, este?! Lasă bunătatea asta, plătim noi, vecinii, consumul de apă, gaz, curent. S-a oprit, îşi şterge meticulos ochelarii de mînecă, uite e aproape 11, şi mata eşti în pat, n-ai servici, din ce trăieşti? Îi spui că-n dulap atîrnă pe umeraşe un palton, o pereche de blugi, un trening vechi, pe rafturi mai ai două tricouri, unu' roşu, unu' galben, o vestă, ciorapi, dom' Făinuş, şi vreo cinci maiouri fără mînecă. Dom' Făinuş te ameninţă iar cu evacuarea, întîi însă te va trece cu

sume în plus la întreţinere, avem plîngeri. La chestia asta cu banii, lui Sandu îi piere somnul, administratorul şi-a lăsat geanta burduhănoasă jos, o ţine între picioare, şi s-a instalat bine mersi în hol. Ascunde într-un buzunar carneţelul, ce satisfacţie îi citeşti pe chip. Vede că te-ai înnegrit, nu-i place că morfoleşti o ţigară stinsă în colţul gurii. Nervos, cumva? te întreabă, doar e de meserie, ştie să se dea la fraieri şi, dacă a reuşit să te sperie, ăla eşti, te are, fraiere! Găseşti ceva, tipu' are simţul ierarhiei. Deocamdată nu prea eşti legal în garsonieră, subînchiriatul nu-i o treabă în regulă, ăsta-i punctul slab al chestiunii, dom' Făinuş e la curent. Îl cunoaşteţi pe cutare? îl întreabă Sandu şi adaugă la repezeală un nume zărit alaltăieri pe un aviz la miliţie. Insul acorda audienţe săptămînal marţea 11–13, tu te învîrteai pe acolo să-ţi faci mutaţia pe buletin. I-auzi, s-au schimbat vremurile! Făinuş te priveşte cu neîncredere, cu înfăţişarea asta n-arăţi a… Se retrage un pas, lasă servieta să cadă. Amîndoi vă repeziţi s-o ridicaţi. Deşi e la pensie, sufletul lui a rămas unul disciplinat. Sandu dă evaziv din cap, îl priveşte cu subînţeles, celălalt ţîţîie, îşi şterge ochelarii pe mînecă, hm, hm, lucrezi pentru noi?!… Pare să priceapă rostul bărbii şi al pletelor, aha te-au strecurat în drojdia societăţii, şi acolo ne trebuie oameni! Avem aceleaşi idealuri! şi dom' Făinuş i le expune pe scurt. Sandu le aude din bucătărie, unde s-a dus după votcă. Zice că e prea multă indulgenţă, cartierul e ros de imoralitate. El veghează, dar, mdeh, pînă şi bătrînii şi neputincioşii se împerechează prin parcuri şi prin apartamente, joacă pe bani, se îmbată, bîrfesc pe tovarăşii, ştii care… Sandu tace, îi întinde sticla, dom' Făinuş o apucă şi trece în bucătărie, măsoară dintr-o privire mobilierul, ustensilele, drenajul şi se trînteşte greu pe taburet. Cam singur dom'le, aici lipseşte o mînă de muiere. S-au apropiat, dom' Făinuş e chiar simpatic cînd povesteşte intriga

dintre remaieuză şi un şofer pe TIR, rîd amîndoi de graba amanţilor. Sandu îşi muşcă limbuţa, dar tot îl întreabă: dumneavoastră bănuiţi pe oricine?! Ei, şi mata, o faci pe prostu'! Toţi duc o viaţă dublă, la 28 inginerul îşi înşală nevasta, ba are şi două domicilii la care trage pe rînd, pretextînd că se duce în provincie cu delegaţii, la 41 locatara delapidează şi cheltuieşte banii cu parteneri întîmplători, la 7 amîndoi fac afaceri cu lucruri din pachet. Fiecare are ceva necurat pe suflet, d'asta îmi sunt simpatici, ai de unde să-i apuci, lucrezi mai uşor cu greşelile oamenilor, împricinatul ştie că dacă-l iei din scurt faci ce vrei din el şi se fereşte. Cu dumneata e mai greu, chestia cu limuzina e scornită, n-avem plîngeri pentru mata, dar de dibuit tot… Ai mărturisit că joci dublu, nimeni nu rămîne întreg, ne despică amărîta asta de viaţă. Ascultă, era să uit, cineva te-a văzut cu un aparat de gît, ai poze cu femei goale, aş cumpăra şi eu o duzină. Dom' şef, cu damele nu mă ocup decît pe viu! face Sandu rîzînd gros, închipuind pentru uzul administratorului un gîjîit vulgar, ba îl bate şi cu palma pe spinare. Totuşi! face dom' Făinuş neîncrezător. Totuşi, răspunde Sandu, s-ar găsi, întrebăm, dacă aflu vă anunţ. Dom' Făinuş, bucuros de a fi găsit un prieten, îi mărturiseşte pasiunea lui pentru ziare vechi, ăştia de la rulote s-au făcut nişte speculanţi, cer nişte preţuri. Mai dai de ceva interesant, nu te plictiseşti, uit să-mi fac de lucru cu scrisorile şi cu reclamaţiile. Pe mine mă pasionează sufletul omenesc. Îmi spun mereu, lasă-i, dom'le, să trăiască! Plictiseala asta ne strică. Eh, e tîrziu. E o femeie la mata, te-aşteaptă dincolo, degeaba negi, m-am prins cînd am intrat. Dom' Făinuş se ridică, îşi pocneşte călcîiele, să n-ai secrete faţă de mine. Zăreşte poza înrămată a mătuşii, a-ntîia, mi-o prezinţi? ţi-e rudă? Îl încearcă, o mai zărise cînd venise să facă curat. Rîde, se mişcă uşor, aproape dansează, clipeşte vesel, şi eu sunt singur, n-am pe nimeni. Dom'

Făinuş cere informaţii, dacă găteşte, cîţi bărbaţi a ţinut. Sandu zîmbeşte, cască de somn, rîd amîndoi, complici, abia a scăpat de el.

În cameră nimeni, dă drumul la mag *sunny side of the street* Armstrong, Jiji se întoarce pe întuneric şi priveşte în gol dindărătul glasvandului, îşi lasă imaginea galben-roz să acopere cadrul uşii. Oglinda se abureşte treptat sub privirile ei. Ridică pe sfert o jaluzea, sînii rămîn în întuneric, coapsele prelungi, pulpele luminiscente, îngenunchează şi trupul îi coboară în fasciculul ce cade prin geam ca-ntr-o groapă. Tu rămîi în colţul tău, o priveşti abia mişcîndu-se. Te întreabă ce-ai visat, dacă ţi-a plăcut, dacă n-ai vrea să-ţi spele o cămaşă, cum îţi par, sunt cam proastă, o slăbănoagă, dacă ai o prietenă. I-ai spune că nu simţi nimic, eşti gol, că nu te simţi legat de nimeni, că umbli brambura prin oraş în căutarea cuiva cu care să schimbi o vorbă, în preajma căruia să te minţi că ai supravieţuit, că a mai rămas ceva din cel de altădată, că n-ai uitat să te bucuri. Jiji te acoperă cu simplitatea ei, cu o perfectă neştiinţă a tensiunilor dintr-un cuplu, îi aparţii, ea trăieşte, tu doar o priveşti. O chemi lîngă tine, se ridică alene, îşi suflă bretonul goală, în picioare. Neruşinată, traversează camera, oarbă prin întuneric, după sunetul respiraţiei tale. Încerci s-o cuprinzi, atingerea acelui trup deşirat, abia ieşit din adolescenţă este un fel de asigurare vie că mai trăieşti. Te îmbrăţişează, se zgîrie în firele bărbii. Cît ai lipsit m-am uitat în reviste, mă omor după uniforme şi parăzi militare, tu nu?! Îţi povesteşte cît de amărîtă a fost săptămîna trecută, i-au dispărut de pe frînghie blugii, strînsese luni de zile banii, a jelit o noapte întreagă, a întrebat prin vecini, bănuieşte nişte gemeni care se ocupă cu bişniţă, umblă pe motociclete, numai ei i-au furat, şi acum îi sunt ochii roşii de plîns. Am avut o presimţire; cu o seară înainte s-a tăiat curentul. N-aveam lumînări prin debara, aşa că zăceam pe

întuneric cu manualul de economie în mînă, şi deodată, pe terasă a apărut o fiinţă aşa, ca un copil împrăştiind lumină (lumea a ieşit la ferestre) şi a trecut prin camera mea, apoi prin uşa de la intrare – mama o lăsase deschisă – copilu' n-atingea linoleumul. Mama înţepenise cu palma la gură, s-a repezit la radio să audă ce s-a întîmplat, ea după radio trăieşte. Dacă nu a anunţat nimic, a zis că ni s-a părut la amîndouă… Tot timpul te gîndeşti la ea? Tu taci, te preocupă aerul ei, eşti rusoaică? Aduci cu o Nataşă dintr-un film. Ea nu merge decît la americane, că au suspans.

Ai o poză de-a ei? Cum era? O vrabie coboară pe pervaz, le laşi firimituri de pîine şi un castron cu apă. O urmăreşti, fata s-a cuibărit lîngă tine, o îngrijorezi, ar vrea să-ţi fie bine.

Să-ţi fac un ceai, ştiu că-ţi place. Urîciosule, sunt a ta, pierdem vremea, am o poftă, zău! În cameră e răcoare, aşternutul s-a răcit, te întinzi, ea lîngă tine, ca o sobă. Eşti trist, cum se vindecă asta?

Aşa eşti mereu, cu toate fetele? Aveam impresia că eşti un tip fără probleme. Mama, cînd găseşte unu' nou, cîntă şi noaptea, e bună, mă lasă sîmbăta la ceaiuri. Cum nu e fericită, îmi face zile negre. I-am zis că dorm la o prietenă fără telefon ca să aterizez la tine. Schimbă banda, n-auzi că s-a terminat, da' pune ceva mişto AC/DC ai, mă omor după ei, uite, hm, Rolling Stones nişte vechituri şi Brahms ăştia cine sunt?! nişte engleji? cîntă punk?!… M-ai înnebunit cu tăcerea, te-am plictisit, mai bine să plec.

O opreşti, simţi umărul ei fragil sub subţioara ta, te mîngîie, ai lipit-o de tine ca să n-o mai vezi, îi asculţi respiraţia uşor speriată de gestul tău repezit. Aşteaptă, a închis ochii, dar trupul ei nu seamănă cu al Piei şi ţii neapărat să uiţi. O storceşti cu trupul tău, ea te acoperă cu sărutări. Bănuieşte că nu există pentru tine doar e femeie, simte. Dumnezeule, dacă ne-am putea trezi într-o

dimineaţă după ce am uitat totul, fă minunea asta. O iubeşti iar, repeţi noaptea de Înviere, o doreşti o clipă cu putere, rîde abia auzit, se copilăreşte, nu are nimic din tensiunea Piei. Se bucură, îţi scapă, nu se lasă, te strînge de deget, şi deodată tace şi pare că ascultă, nu cumva să vină îngerul ei şi să lumineze camera, i-ar fi ruşine. Nu pot să te sufăr domnu' Sandu, te loveşte cu pumnii. O mai iubeşti! recunoaşte! eşti un prost un prost, un prost ce n-a văzut lumea! Ştii refrenul *she's gooone she's goooone.* Se ridică în capul oaselor, rămîi întins, ţi s-a făcut somn. Prin creier ţi se învîrt imaginile administratorului frecîndu-şi ochelarii de mînecă, sala freamătă, mulţimea pe străzi şi ploaia de luminiţe, un tramvai în curbă, o fotografie a Piei ruptă şi lipită la loc.

Ar trebui s-o urăşti, ţi-a stricat sufletul. Şi tu eşti om, te-ai golit. Acum, e-ntr-un pat cu altul şi se simte perfect, o doare în cot c-o iubeşti.

Sandu se smulge de sub pătură, o loveşte peste faţă cu

palma.

Dacă mai vorbeşti, dacă mai vorbeşti, te ucid! Îmbracă-te (a prins-o de umeri şi o zgîlţîie) şi du-te, lasă-mă singur! Îi aruncă hainele. N-ai nici un drept asupra trecutului meu, mă priveşte ce se întîmplă cu mine!

Îţi spun eu ce-o să se întîmple, cît sunt de fraieră! O să ajungi la balamuc dacă nu te păzeşti. S-a terminat, nu se mai întoarce, s-a dus! şi suflă peste o păpădie imaginară. Se îmbracă încet, suspinînd. Sandu s-a întors cu spatele, şi-a tras pătura peste cap. O aude umblînd prin cameră după lucruri şi cum trage, un minut mai tîrziu, uşa. Şi-o închipuie străbătînd culoarul de la etaj.

CAPITOLUL II

Orbii

Ea poartă mini şi ochelari, e mioapă. Ţine cheia de la cămăruţa ta închiriată. Graseiază natural şi nu stă prin staţii, are bani de taxi. Ea străluceşte, te persecută cu un surîs. Ea e degajată şi zice că te iubeşte. Ea se întinde alături de tine pe cearşaf şi face rost de bilete la Ateneu. Ea te scoate în lume cînd vă plictisiţi, ea te arată ca pe un exponat tuturor. Ea îţi aduce o cană de ceai cînd lucrezi la pian şi curăţă scrumiera, ea merge în vîrful picioarelor şi învîrte încet cheia în yală. Ea te anunţă brusc că-n seara asta nu vine la tine, ea este o fostă premiantă, ea te însoţeşte la patinoar la partide de hochei şi strigă mai tare, ea este crudă, pe ea violenţa o excită. Ea plînge la filme şi se bucură cu lacrimi, ea îşi încolăceşte braţele în jurul gîtului tău şi-ţi dă părul să i-l miroşi. Ea stă în fotoliu şi tricotează şi te priveşte în tăcere ascultînd acorduri din Schumann, ea aduce discuri rare, ea nu crede o iotă din balivernele tale cu concerte în săli arhipline, tu eşti un jerpelit răbdător, tu taci prea mult. Ea e plină de viaţă, nu intră-n patiserii, ea e pretenţioasă şi rece, pare că levitează printre trecători, ea se admiră în vitrinele farmaciilor. Ea iubeşte plajele şi urăşte ninsoarea şi frigul şi nordul şi mocirla Bucureştilor din martie. Ea e intelectuală, e calculată, e pisicoasă, ea face greşeli, ea e bovarică. Ea te-a cules pe tine, e brancardierul tău şi algocalminul, ea e filmul tău porno, ea e şi cutia ta de rezonanţă. Ea e de neînlocuit. Ea respiră şi pentru plămînii tăi, ea îţi strînge nodul cravatei cînd te duce-ntr-o familie, ea se scoală tîrziu cînd rămîne peste noapte la tine, te-a zăpăcit de tot cu urile ei bruşte şi aiurelile, cu

părăsirile repetate, cu grija ei pentru conjunctivita ta şi scălîmbăielile tale cînd îţi reuşeşte o improvizaţie. Ea e singurul tău partener de dans, ea dispreţuieşte porţiile de parizer, borcanele de iaurt, dropsurile. Ea gelozeşte pianul, într-o noapte ea îl va face bucăţi, ea e plină de draci şi are rubedenii suspuse, ea e ruda săracă a unei familii ramificate. Numai colonei şi directori şi chiar un ministru. Ea te intimidează cu aerele ei, îi pari prost şi docil şi de ce taci atît, ea e femeia vieţii tale. Ea te acoperă cu sărutări, ea e o neruşinată. Ea e o hippie, ea a intrat la un matineu cu picioarele goale, ohoo cum îşi dădeau coate burghejii în foaier. Ea ţine în taşcă alimente şi hrăneşte pisicile din cartier, ea fredonează repertoriul beatleşilor ca pe o rugăciune, are poze cu Paul cu Ringo cu George cu John, ea a studiat în familie vioara, dar s-a lăsat. Amîndoi sunteţi extrem de muzicali, de somnolenţi, de frustraţi. Ea nu suportă fumul de ţigară şi e orfană şi ea are o mamă dactylo într-un birou de copiat acte, ea dă meditaţii şi cîştigă, ea e ocupată, ea are ochii aţintiţi pe cadranul unui ceas, are agendă, dă telefoane interminabile, are două perechi de blugi şi una de raiaţi bej, ea poartă brăţări şi cercei şi inele de tinichea, ea tînjeşte să-şi cumpere o rochie de la Fondul plastic, ea e prietenoasă şi are instinct de conservare, ea face impresie, ea circulă mult prin oraş şi toceşte noaptea pentru examene. Ea îşi vîră palmele în buzunarele tale şi tu o laşi şi o tragi lîngă tine să-ţi freci obrazul de tîmpla ei, ea poartă tocuri nu prea înalte şi-i plac dulciurile, ea se răsfaţă, ea debitează puştisme, ea e o haioasă şi uneori tace, ţi se face frică. Ea se fîţîie prin cameră, îşi găseşte de lucru, ea drege ciucurii perdelei, cîrpeşte un ciorap, ea mîzgăleşte cu acuarelele pe un carton, ăsta eşti tu, şi agaţă urîţeniile pe perete, ea se bosumflă. Te despoaie şi te tîrăşte în pat. Ea trage păturile pe covor, ea muşcă, ea stinge lumina, ea te împrejmuie cu fierbinţeala trupului ei, ea respiră

lîngă urechea ta, oftează, te grăbeşte, ea te cojeşte ca pe o banană, jos textila! îţi porunceşte. Ea coboară sub umbra ta difuză în întuneric, ea te adulmecă, ea e nerăbdătoare, tu taci. Ea îţi întinde un umăr, un sîn şi rîde abia auzit, ea te iubeşte, e lacomă, ea e perversă, ea te urăşte, ea e crudă, ea gîfîie şi-ţi cere nu cumva să te opreşti leneşule. Ea te pierde, simţi cum s-a îndepărtat şi vorbeşte singură şi tu ai murit instantaneu, minute cînd nu existaţi unul pentru altul. Ea învie întîi, ea îşi răsfiră degetele prin păr, fuge la baie, să nu te îmbraci leneşule să mă aştepţi, prin uşa întredeschisă o zăreşti cum se priveşte în oglindă, ea lălăie un şlagăr de-al beatleşilor *all we need is love love love love* ea umblă prin cameră cum a făcut-o mă-sa însoţită de *lovelovelovelovelove.* Ea te laudă eşti şi tu bun la ceva, în rest nu-i nimic de capul tău, mă mir ce-am găsit la tine. Ea stă în fereastră ascunsă după perdea să n-o vadă vecinii. Tu vrei să-ţi aprinzi o ţigară, ea îţi interzice, ea stă în genunchi lîngă tine, prin întuneric o auzi prinzîndu-şi o clamă în păr clic, simţi că-ntr-o zi te va părăsi, ea te va uita. Îi spui, ea tace, ea duce mîna la gură, ea plînge întinsă peste tine. O iubeşti iar, aproape cu furie, cu răutate, încerci să apuci ceva, fixezi clipa, o strîngi de umeri, ne ducem Pia ne ducem. Taci te rog.

Pare că numai trupul ei te mai opreşte să te dizolvi în noaptea artificială din cameră, pielea ei lucind stins te împiedică să treci dincolo, să te ghemuieşti în pian. Gîfîielile ei te ţin intact, ea, mai ruptă de realitate decît tine, dar mai concretă, mai vie, mortăciosule. Ea înţepeneşte, telefonul ţîrîie, lasă-l pentru Dumnezeu. Tu vrei să vă eternizaţi în clipa asta de spaimă, nu-i spui, ar fi stupid, toate cuplurile se mint la fel. Ai imaginea a miliarde de împerecheri într-un peisaj de nori, fiinţe acuplate umplînd cerul. Ea nu vrea să se desprindă din îmbrăţişare, ea te loveşte cu pumnii

în piept, ea zice: n-avem dreptul să fim atît de fericiţi, o să plătim, ai să vezi!

Nu veţi muri niciodată, ea e veveriţa şi tu eşti o broască-ţestoasă leneşă şi tăcută. Tu mai eşti şi bestie, oh, *brute chérie.* Te ademeneşte ea pe cearşaf răsfirîndu-şi părul magnific. Ea ţi se dă, ea e numai a ta; ea pulpiţe şi pistrui plus ochelari şi filozofii împrumutaţi cu bucata Husserl şi Sartre, suntem condamnaţi la libertate, infernul este celălalt, tu eşti purgatoriul meu, te admonestează dulce, nu purgativul, bestie, ţi-am spus că eşti o bestie şi am sărit şi un ochi la pulover, ea îţi tricotează primul vostru pulover, după primul vostru an, prima noapte de amor, în zgomotul unei maşini de spălat din vecini. Nici măcar nu era noapte, o amiază şi o seară într-un cartier îndepărtat dintr-o casă străină, alături de imaginea rufelor întinse la uscat şi amintirea mirosului de cafea şi ceară de parchet, peisajul ninsorii de noiembrie, prima voastră ninsoare împreună, ieşiţi în prag îmbrăţişaţi, soba arde, geamurile s-au aburit, ninge fragil, abia auzit, ninge încet. O tristă maşinărie descompusă rostogolindu-se peste acoperişuri. Ea tace îngropată în umărul tău pe acel balcon folosit ca depozit pentru vechituri, ticălosule, să mă tragi cu sania. Şi ninge în peisajul periferiei, acoperă cabinele telefonice, astupă gangurile, zăpada creşte ca o minune pe trotuare, trecătorii acestui fund de ocean înoată silenţioşi mişcînd rar aripioarele bruneroz, întorc lent un ochi exoftalmic în sus. Şi ninsoarea cade, îngroapă caroserii şi le mestecă dedesubt, felinarele rămîn aprinse iarna întreagă. Îndărătul ferestrelor, feriţi, ascultaţi discurile tale zgîriate; ea roboteşte în bucătărie, tu zdrăngăni la pian. Ea pluteşte printre borcanele de murături, ea se înţeapă la deget cînd coase, ea se rătăceşte în puzderia de ustensile maşina de carne solemnă cărămizie, aragazul lucios farmaceutic, rafturile debaralelor, cratiţe atîrnate de pereţi, sticlele cu zacuscă, frînghiile

grele de afumături. Ea are rude-n provincie, rudele au gospodării trainice. Ea e singura studentă şi orfană şi e iubită. Nu ieşiţi din casă, vacanţa voastră de studenţi, prima, o risipiţi doar privind ce se întîmplă afară, tu nu mai ajungi s-o tragi cu sania, abia de cobori să iei pîine, ness, ţigări, votcă, şi pe la începutul lui februarie trei plase de cartofi. Ţie îţi ajunge că ea există, că timpul nu mai lucrează doar pe jumătate. Ea te iubeşte, ea e calină, chiar pisicoasă, ea priveşte toată seara la televizor, îi place, ea te uită, să n-o întrerupi de la film cînd rîde – un rîs străin – cînd plînge şi eşti gelos pe starul ăla care-i stoarce lacrimi – cînd vorbeşte neîntrerupt comentînd ce dracu' se întîmplă cu un el sau o ea – cînd te-a uitat înghiţită de ventuza vineţie a ecranului. O laşi în pace, o veghezi, o priveşti cu coada ochiului, atît de uşor ţi-o poate lua cineva, iat-o străină, în afara poveştii voastre. După ce răsuceşte butonul, îşi aminteşte de tine, uf. Îmbufnată, ea prăjeşte felii de pîine tăvălite prin gălbenuşuri, scoate jumări din untură, prepară ceaiuri, vrea să recupereze ceasul cînd te-a uitat, tu citeai absorbit *Război şi pace*, ei nu-i plac clasicii, Dostoievski şi restul, puţin Cehov, Gogol e un prost, eşti un învechit dragul meu, bun de aruncat, dacă vom supravieţui, dacă vom supravieţui în peisajele astea şi mirosurile lor, dacă vom supravieţui, Sandu, dacă eh, ce se va întîmpla dacă iubirea noastră va pieri, să ne sinucidem cît suntem fericiţi. Zdrang, imaginaţia ei de serial funcţionează zeiss, se vede descrisă de un autor elisabetan, nemurită de paginile ziarelor şi neapărat privită. Ea e vanitoasă, ea ar fi vrut să fie o dansatoare, adorată înconjurată de admiratori, deocamdată mă mulţumesc cu tine un pîrlit de pianist ratat, care abia îşi duce zilele făcînd pe corepetitorul corului sindical. Ea rîde, te îmbrăţişează repede să n-apuci să spui nimic, şi ţie nu-ţi place, dibui o ameninţare, un gînd secret. Ea ar vrea să o imortalizezi goală, ea e splendidă cînd

îşi aruncă lenjeria prin colţurile garsonierei şi refuză o zi întreagă să pună ceva pe ea; cînd voi fi babetă, de ruşine, o să port toată garderoba chiar în casă. Nu-i mărturiseşti, ai fotografia-o, dacă ai avea unde să developezi, trupul ei rămîne un secret al tău, fără priviri străine. Ea tace uneori absorbită de cursurile ei, toceşte pentru examene, ar vrea să-ţi descrie gîndirea lui Hegel, ideea care pîşpîş se strecoară în natură, cuprinde socialul făcînd istorie şi se întoarce regăsindu-se în propria ei realitate, dar tu eşti un prost, întoarce-te la Schumannul tău singuratic şi bolnav. Îţi vorbeşte seara despre graţie, cum apare la Pascal, într-o duminică însorită despre idolii lui Bacon, ai forului, ai teatrului, ai peşterii… trece fără întreruperi la lucrul în sine, desigur kantienii minuţioşi reci coerenţi, ţi se face greaţă. Tu o asculţi, îţi inspiră un fel de evlavie, cîte cuvinte se pot spune despre nimic! Ea îşi aminteşte îndurerată lipsa tatălui, uneori ea povesteşte despre orăşelele de provincie pe unde a copilărit, bărbaţii maică-sii aveau întîietate, în faţa ei a asistat la nenumărate scene. Asta a sensibilizat-o; ea are nevoie de iubire, de protecţie, să nu se amestece nimeni în sentimentele ei, mai ales fără iubire nu poate trăi. O chinuie absenţa tatălui adevărat, îşi închipuie vocea lui, gesturile lui bărbăteşti (toate astea le caută la tine, oare îi semeni?), visează o plăcuţă la uşă anunţînd că în apartament locuieşte o familie neciuntită, că are cine să te apere, că nu trebuie să taci cînd eşti întrebat a cui eşti. Tata e mort. Asta-i meseria lui de cînd l-a făcut chisăliţă pe şosea un camion.

Sunt seri lungi, cu mişcări iuţi îşi adună lucrurile de prin cameră, o apucă o frenezie a curăţeniei, te alungă, mătură, şterge praful, se enervează, nu te mai suferă, aruncă rufele în cadă, se apucă de spălat, cîntă romanţele pe care le auzise la maică-sa, eşti în plus, laşi capacul pianinei, te strîngi într-un colţ sau mai bine dispari după ţigări, ea frenetică răstoarnă casa, schimbă

aranjamentul lucrurilor, îţi porunceşte să baţi covorul, să cumperi petrosin, să te mai razi, să vorbeşti politicos cu vecinii, să dai bună ziua, tu laşi capul în jos şi nu vezi pe nimeni, să te îngrijeşti, nespălatule. Schimbă aşternutul, pune apa la fiert, deschide ferestrele larg pînă se face frig, atît de frig că vă clănţăne dinţii dialogînd şi vă apucă rîsul. Întîi pe ea. Mai tîrziu, zice, privind noul aranjament, o să croiesc nişte huse şi draperii în ton, vom primi musafiri, acu' suntem prea săraci s-o facem, mi-ar plăcea să avem nişte haine de casă – se întrerupe să potrivească un bibelou rămas cîş pe noptieră – să foşnim de apretaţi, mi-ar plăcea să fie zgomot, lume, ştii, uneori mă oboseşte singurătatea, îmi spun că aşa te păstrez. Ţie Sandu, nu-ţi plac oamenii, ţi-e frică de ei, te ascunzi în muzica ta şi te lipseşti de restul, eu nu pot. Îţi descrie entuziastă o anchetă sociologică la care a participat, a cunoscut nişte situaţii, persoane extraordinare, un tip grozav, profesorul Dionisie; un semestru a avut o ocupaţie, nu s-a plictisit, apoi ai apărut tu, ce cauţi tu în viaţa mea, îi fredonează ea un şlagăr învechit.

O să călătorim, nu?! cu paşapoartele va fi mai uşor după o vreme, vom avea bani, vom răscoli consignaţia după obiecte rare. Vom citi împreună Mica publicitate rubrica morţi şi răniţi, cîini storciţi declaraţi pierduţi ca şi legitimaţiile, rubrica fluturilor şi melcilor, rubrica pentru crescătorii de ciuperci şi a colecţionarilor de ceasuri şi etichete, rubrica despărţirilor şi logodnelor, meditez la şotron şi tentaţie, descriu minuţios norii şi enciclopediile, spun prostii simpatice doamnelor şi domnilor în etate, fac curte grăsanelor, schiloadelor, caut partidă strălucită. Vor răsfoi almanahuri nepăsători, ne vom înmulţi. Vor face copii, nu ne vom despărţi, asta-i o crimă, să-ţi laşi copiii fără părinte. Amîndoi proveniţi din familii destrămate, explică ea, învîrtindu-se prin cameră cu capătul unui creion în dinţi, ştim ce înseamnă

lipsa unui cămin. Blablablabla, nu prea o asculţi, cînd devine didactică tu aţipeşti, laşi pleoapele şi dormi iepureşte, ea îşi imaginează, foşnind în palida lumină a veiozei învelită în ziar, că tu o urmăreşti, iar ţie îţi umblă prin scăfîrlie un pasaj dificil din Liszt. Am cumpăra în fiecare dimineaţă flori proaspete, am angaja o nemţoaică să aibă grijă, îţi fac băieţi, mizerabilule, am cumpăra un apartament într-un cartier liniştit, nu ne-ar lipsi portocalele, apoi prietenii, ieşirile în străinătate, vom trăi omeneşte, pururi iertători greşiţilor noştri, vom fi buni, nu ne vom certa pentru nimic. Ea lansa o proclamaţie, tu dădeai liniştit din cap, mă auzi, surdule? Confirmai, îhî, hai în pat. Afară ninge greu, cad nişte cortine mătăsoase peste peisajul încărcat cu rufe îngheţate pe frînghii, cîteva persoane aşteaptă la butelii, o înserare albăstrie, patinatori vii traversînd fereastra din stînga, prăvălia cu sifoane goală. Tu ce zici, există Dumnezeu?! o întrebi. Ea chicoteşte şarmant, apasă cu degetul un si bemol, păi, apasă cu degetul un sol, apoi repede un re, eu zic că nu. Bine, dar ceva ţine lumea asta, nu simţi? Eu am senzaţia unei prezenţe străine şi puternice în imediata apropiere cînd ies noaptea să iau lapte şi dau peste un frig întunecat, dacă n-ar fi… Vorbeşti prostii, deşi nu există, tot muritori am rămas! zice ea şi lasă capacul pianinei să cadă cu zgomot. Sandu tresare, îi spune încet: dacă tot e să crăpăm, ducă-se dracu’ totul, să fărîmăm pianul, uite îl aruncăm de la balcon, ce hai ar fi! Ninge, ferestrele zornăie îngheţate. Şi dacă lumea asta e făcută de unul care îşi rîde de noi? mai tîrziu ne va pierde, ne-a amestecat vieţile, ne-a ajutat să ne înălţăm – continuă ea să vorbească repede cu ochii pe geam – şi apoi îi va părea rău c-a făcut-o şi ne va distruge. Pe mine mă va porni împotriva ta şi pe tine împotriva mea. Prostiile celor din jur, la care acum suntem imuni, ne vor cotropi. Mi-e teamă, Sandu! Există ceva în afara noastră, un ochi care

ne priveşte cînd facem dragoste. Nu o făptură universală. Mai curînd un ceasornic care zdrobeşte oasele oricui încearcă să-l întoarcă. Iubirea sfidează, şi asta se plăteşte scump.

Ea joacă la nesfîrşit marocco, ei îi place să doarmă pînă tîrziu. Aveţi un cartier al vostru pentru plimbări, sunteţi nişte feudali, aţi ieşit înconjuraţi de cîinii voştri de vînătoare seara sub lumina roşiatică a felinarelor. Dacă se dă un film mişto la cinema „Popular“ pe Mătăsari, cereţi bilete studenţeşti, burduhănoasa casieră va pretinde că e terminate alea ieftine. Veţi pătrunde în sala goală slab luminată mirosind a petrosin. Două ceasuri îmbrăţişaţi veţi palpita la o chestie existenţialistă montată de Antonioni. Îl iubiţi amîndoi. Tu mori şi după poveşti răsuflate cu Donald Duck şi James Dean, găseşti că peliculele de război te odihnesc, îi iubeşti pe eliberatori, ăia cu uniforme kaki, plus Chip and Dale, ţie îţi plac şi filmele leşinate cu Gene Kelly şi Cyd Charisse. Pia din cauza asta te dispreţuieşte, îşi aprinde o ţigară şi învăluită în mister îţi suflă fumul peste obraz, ea se dă-n vînt după platinata Monroe. Înfulecaţi la repezeală în patiseria din Matei Voievod, ea bea şi o cafea mare şi dispăreţi degrabă în mormanele de frunze pălite ce plutesc între trotuarele desfundate şi acoperişuri. Te întreabă dacă ai făcut rost de bani pentru jazzmanii din decembrie de la Sala Palatului, a văzut afişul pe un gard, nu-şi aminteşte decît de McCoy Tyner, o să coste o avere, hotărăsc să se împrumute, să vîndă o vechitură, să facă economii. Tu îi fredonezi tema din Misty, Eroii Garner. Se lipeşte de tine, vă opriţi lîngă un refugiu, vă sărutaţi cu neruşinare, un şofer aprinde farurile, Heeei, unde v-aţi găsit, du-o acasă! Te retragi un pas, ea te întreabă: Băieţaş, ce zici de propunerea tipului? Nu vă grăbiţi, vă aparţineţi. În jur, pardesiele lăbărţate, raglanele roase, scurtele de scai nu au chip; lucesc doar stins în înserare. Un tramvai opreşte dincolo de intersecţie, luaţi o pîine

pe drum, o pungă cu mere, o ciocolată cu alune, nişte parizer, vermut, cumpăraţi şi cîteva globuri. Lumea intră în iarnă, vă promiteţi să aranjaţi un brad de Crăciun. Număraţi mărunţişul, faceţi blatul pe autobuz patru staţii şi rîdeţi de frică, cu un aer degajat, baricadînd uşa. Nopţi albe, petersburgheze, citiţi împreună „Dublul“. Beţi borş la chil, lapte bătut, kefir cu pîine neagră. Cartofi prăjiţi, bucătărioara învăluită în fum, fierbeţi macaroane, ea le amestecă cu orice. Cînd s-a mutat în camera ta cu chirie, aţi luat de la Electrolux două linguri, furculiţe, şi un cuţit, nişte farfurii adînci şi plate, un ceainic, un fierbător, aţi împrumutat o tigaie, o cratiţă cu smalţul sărit. Aţi făcut rost şi de un dulap grosolan care lua jumătate din spaţiu, un aragaz portabil, aţi bătut piroane în uşi pentru cuiere. Ai improvizat o măsuţă învelită în tablă. În camera lor soba de teracotă dă un aer de confort şi boemă care amestecă lucrurile plăcut.

Proprietarul vechii case negustoreşti prinse de igrasie nu se arată să-şi încaseze chiria. În schimb, se anunţă des nişte familişti care vor să cumpere. Umblă prin casa goală, se opresc la uşa camerei voastre, privesc mobilierul desperecheat, îşi imaginează că sunteţi rudele sărace, pun întrebări de cumpărători, nu ştii preţul, ridici din umeri. Pia, în capot, undeva îndărăt te urmăreşte cum dai lămuriri. Iubiţi amîndoi provizoratul ăsta, gospodarii sunt tipii cei mai odioşi, cu buzunarele lor burduşite de economii şi şperţuri. Veţi rămîne curaţi, nimic nu e-n stare să sece iubirea. Vă face disperaţi de fericire şi vulnerabili. Cînd dispar pe stradă, o tăcere subterană se ridică din podea, iese din ziduri. Durează puţin, intruşii au adus ceva străin, un miros de naftalină şi stătut, o primejdie rece nenumită. I se face teamă, o teamă uşoară, tu te aşezi la pian să risipeşti vraja, Pia dispare în bucătăria improvizată, îndată va aduce ceva cald. Seara se va scurge liniştită, monosilabică, va fi una din rarele nopţi fără dragoste.

În serile astea tăcute îşi reamintesc amîndoi începutul poveştii lor. Un guvern civil fusese răsturnat de o juntă militară, pe Sandu îl strîngeau pantofii groaznic, îi venea să se descalţe, dar ploua rău şi se înghesuiau în scuarul ambasadei acelei republici sud-americane al cărei nume îi scapă şi scandau nişte sloganuri împotriva coloneilor şi dictaturii şi în favoarea victimelor, promiteau ajutor grabnic. Pia îşi trăsese gluga pe ochi, i se aburiseră ochelarii, răpăitul ploii îi acoperea glăsciorul. *Il palacio presidential* fusese asaltat şi ocupat de blindatele fiorosului general de brigadă, fetei i se făcuse foame, aşa că se retrăsese sub streaşină să scoată sandvişul din pungă, Sandu a acoperit-o cu placarda ce înfiera violenţa. La o fereastră a apărut un chip şi tipii cu organizatoricul, hotărînd o nouă rafală de huiduieli i-au pierdut din vedere. S-au strecurat în parcul de vizavi, cordonul de miliţie i-a lăsat să treacă. Pia şi Sandu se ştiau vag de cîteva zile. Ea patrula pe coridor încărcată de material didactic şi Sandu s-a desprins de zidul pe care-l rezema şi a ajutat-o să-şi regăsească echilibrul. Ea l-a interogat: supravegheai pe careva? i-a confirmat, fusese miciurinist, mai purta insigna, ea şi-a îndoit reverul, i-l arată pe Che, idolul ei, el tămîie. M-ai întrerupt, uite! În curtea interioară a cantinei nişte cîini se încăierau, unul mai colţos abia biruise, făcuse gol printre cutiile de conserve şi ambalaje de carton, perspectivă aeriană. I-a povestit lunga hărţuială dintre două haite de dulăi pentru resturile de la bucătărie, zilnic se poartă războaie sfîşietoare cu capcane, conspiraţii, cîinii sunt încă în Evul Mediu.

E ca-n Shakespeare! făcuse ea, şi tu vii în fiecare dimineaţă să urmăreşti emisiunea asta?!

Îhî, o miră Sandu. S-au cufundat în bomba din subsol la o cafea, conversaţia şi-o făcea singură, el încuviinţa dînd din cap. Uneori se pierdeau unul de altul şi el aştepta liniştit, auzind-o, să se risipească

aburul de cafea şi fumul de ţigară. Se fuma amarnic în colţul ăsta de lume. Un isteţ deschidea uşa cu piciorul ducînd un turn cu ceşti şi Pia se contura alături, cu genunchii la gură, însufleţită. Degetele îi dansau neobosite pe măsuţa umedă, o scrumieră, o cutie de chibrituri desfăcută, pahare de plastic, o ceaşcă răsturnată, lume intrînd şi ieşind, un radio difuzînd ştirile din America de Sud. Faţa ciupită de vărsat dindărătul tejghelei se chinuia să dreagă un televizor portabil, îi căra pumni, răsucea butoane, învîrtea antena, zadarnic, voiau să-i vadă mutriţa uzurpatorului, după ştiri era un program cu o gaşcă haioasă, lansată vara trecută şi fotbal, cupele europene. O grămadă de tipi se ambalaseră în jurul aparatului nerăbdători, cu ochii pe ceas. Ei îi priveau de pe altă planetă. Fugiţi de la meeting, se simt un fel de contestatari, oricum nişte fiinţe neînregimentate, libere, antiburgheze, nişte tipi de gaşcă, mişţocuţi. Lipiţi de ziduri, atenţi să nu iasă de sub streşini, sărind peste băltoace, înşiruiţi prin locurile înguste în aşteptarea trecătorilor, asurziţi de ropotul ploii. Găsesc un adăpost. Ora cînd magazinele sunt închise, într-o bisericuţă căzută-ntr-o rînă, un mesteacăn în curte, doi cerşetori pe trepte, înăuntru printre icoanele înnegrite înşiruite pe pereţi şi stranele goale, scaune desperecheate cu numele proprietarilor mîzgălite pe spătar. Cumpără lumînări, ea îşi scutură părul, şi-l şterge cu baticul scos din poşetă. O bătrînă îi porunceşte să se descopere, el zîmbeşte încurcat, iertaţi-mă, reuşeşte să se închine, ea îl trage de mînecă, aprinde-le ce aştepţi. Avansează amîndoi spre altar, Sandu habar n-are ce se cuvine, observă cum nişte inşi se perindă pe lîngă pereţi, sărută chipul Maicii Domnului, podoabele argintii lucesc stins, ridică privirea şi găseşte întunericul cupolei.

Ştii să te rogi? îl întrebă ea.

Dar tu?! Merg ţinîndu-se strîns pe covorul îngust.

Nici eu. Dar hai să ne punem în gînd o dorinţă; dacă suntem curaţi, cine ştie! face emoţionată Pia, ridicîndu-se pe vîrfuri să-i ajungă cu buzele la ureche.

Să tăcem, mai bine. O femeie cu un halat ponosit şi o căciulă cu nişte clape pe urechi le face semn, linişte, certaţi-vă afară! ssst. Îi priveşte lung, nemulţumită, curăţind sfeşnicele de mucuri. Sandu şi Pia tac. Fiecare se cufundă singur în atmosfera micii biserici, o umbră trece îndărătul altarului. Sandu şi Pia tac. Îşi imaginează multe lucruri, după un minut fac stînga împrejur, mai plouă? Ea rezemată de un stîlp refuză să traverseze curtea în fugă, ne udă pînă la piele, şi aşa cred că am răcit. O clipă privirile lor se întîlnesc, ea pare preocupată de ceva, îl trage, vino înapoi, se lipeşte de el. Sandu o îmbrăţişează, înregistrează cum un cerşetor deschide o batistă şi numără mărunţişul, celălalt îl întreabă cît, o femeie încă tînără trece sub o pelerină transparentă cu un platou plin cu colivă şi colaci. Pia îl strînge lîngă ea, Sandu îi prinde ceafa cu degetele, îi răsfiră părul, o sărută, întîi abia o atinge, îi cercetează colţurile gurii, îi simte unghiile înfipte în umăr, o mîngîie cu buricul degetului pe tîmplă, un gest nesfîrşit, o sărută iar, posesiv, ea a rămas cu piciorul stîng tras, proptit de stîlp, cu poşeta atîrnată, Sandu o prinde de talie, o lasă să răsufle, ea îmbujorată îşi scutură părul cu acelaşi gest bine ştiut, privirea pare să se schimbe.

Cînd nu te ocupi cu agăţatul fetelor inocente, ce faci? O îmbrăţişează iar. Mă strîngi prea tare, mă doare. Grăbeşte-te, ai pierdut destul timp cu mine, invită-mă în camera ta, hai, s-a înserat! Ai agăţat o biată provincială, o zăpăceşti, mi-ai zdrobit inima, harcea-parcea! Îşi scutură iar părul, te depărtezi, îţi place cum vorbeşte repezit, nu suportă tăcerea, o umple grăbită cu cuvinte fără noimă. Se pare că vrei să dispari. Eşti un nesuferit. Te apropii, ea aşază palmele pe pieptul tău, încearcă o rezistenţă, se răzgîndeşte: băieţaş, eşti cam pofticios! Se

lipeşte de el, îi vîră mîinile în buzunare, un gest ce se va repeta des în povestea lor. Neruşinaţilor, le zbiară cineva din apropiere, întîi se dezmeticeşte Pia. Trebuie să-şi părăsească adăpostul, Sandu o acoperă, desfăcînd fîşul, trec prin curtea verde, calcă o piatră funerară, ies în scuarul pustiu. O senzaţie de intensificare se lipeşte de respiraţia lor, zidurile par că se lăbărţează, ploaia le dă, apostolică, binecuvîntarea, trăiseră numai pe jumătate, pînă acum. Deocamdată urmăresc o fereastră, acolo cineva suit pe un scaun încearcă să dea jos o pisică suită pe şifonier, se tot trage îndărăt şi stăpînul pare s-o roage să coboare. Singură rămăşiţă de viaţă din jurul lor, fereastra luminată a locatarului singuratic. Ai bursă?!… strigă el tare, ca să se facă auzit. Îhî! face fără să-şi ia privirea de la Sandu. Ce e? o întreabă. A, nimic, n-am voie să mă uit, agaţă-ţi o placardă de gît. „Interzis de-a fi privit! omul invizibil.“ De ce m-ai întrebat de bursă. Păi, zice Sandu, atunci mă însor cu tine, căutam una care să mă întreţină, sunt o lichea! Se vede, te-am mirosit, nu mi-ai spus cum îţi omori vremea cînd n-ai de-a face cu tipe ca mine. Îmi imaginez că eşti un obsedat sexual! Ai ghicit. Chestia e, ce facem acum? Mă predai la miliţie sau mă ierţi. Eh nu, hai pe bune, ţii secret? O fac pe pianistul la Cons. Din ce trăieşti? M-au întreţinut nişte dame miloase, îmi aduc haleală cu sufertaşu’. Faci pe nebunu’, da cred, eşti ţiţi! Ploaia s-a subţiat, soarele aluneca peste maşinării, alături o firmă de ustensile medicale cu un torace anatomic. A ieşit între timp *Informaţia* şi vînzătorii prin colţuri strigă nazal ziarul lor.

Cartierul lor, banda lor, împărtăşind gusturile comune, distracţii ieftine, un film la cinematecă, un concert de jazz. Seri trecute de-a valma în faţa unei căni de vin fiert. Ea îşi transformă rochiile, adaugă o panglică, răscroieşte un palton vechi, desface un pulover şi-ţi tricotează o vestă să-ţi ţină spatele, peste tot unde ai angajament trage curentul

în dreptul pianului. Nu prea ajung banii, deşi aproape nu observă, se mulţumesc cu supe concentrate şi fierturi, înfulecă la repezeală ceaiurile ei matinale cu brioşe, nu-şi îngăduie decît cînd primeşte ea bursa un mezel, cumpără un pui şi casa lor uriaşă cu camerele goale şi înalte şi splendide şi sobe de teracotă verde şi oglinzi vineţii şi duşumele umflate se umflă de mirosuri. Se strîng în bucătărioară şi sporovăiesc înfiguraţi, ea în capotul ei odinioară roşu-aprins, acum cărămiziu, taie mărunt verdeaţa, Sandu se aşază pe colţul unui scaun care se clatină şi curăţă cartofi, dar mai mult o priveşte cum piruetează îmbujorată pe lîngă ochiurile aprinse ale aragazului şi măreşte flama răsucind rozeta buteliei. Să zicem că el are o seară liberă (sau patronul l-a concediat, cu repertoriul ăsta nenică, îmi alungi clienţii), o vor petrece pălăvrăgind pînă-n zori. Ce bine că televizorul s-a stricat, că el a vîndut măgăoaia de Telefunken şi magul, luna luceşte stins pe deasupra streşinii vecine şi făţuieşte geamurile. Ea în vîrful patului agită nişte foarfeci, tu orchestrezi un cvintet. Pisicile miorlăie ca pruncii pe afară, v-a pierit somnul. Cum e cînd e rău, cînd n-ai, cînd suferi, cînd pierzi, cînd aştepţi zadarnic? Astea sunt undeva departe şi nu-i ating. Ceasul CFR clănţăne pe noptieră, Piei îi alunecă o şuviţă şi-i acoperă privirea, o secundă sub bentiţă, am obosit spune, mă dor ochii. Sting lumina, tu ai vrea să lucrezi puţin. Felinarul din stradă aşterne umbra crucii ferestrei pe pereţi. În întuneric, îmbrăţişaţi, vă iubiţi, liniştiţi. Pia îţi spune că nu e nimic mai rău decît singurătatea, să nu aparţii nimănui. Alteori ai contract la o nuntă ori un banchet şi tu cari în plasă jumătăţi de pui, bucăţi de friptură, măsline, felii de salam şi brînză, o sticlă de vin. Odată ea te-a aşteptat pînă în zori dormind doar pe jumătate, cu auzul încordat să-ţi audă paşii pe pavajul curţii, îi e frică singură, de cum stinge becul şi se bagă sub plapumă îl aude pe şoricelul

Ghiţă rătăcind prin galerii, sub duşumea. Au şi bani de un teatru, vor merge să vadă la Bulandra *Leonce şi Lena* sau *A douăsprezecea noapte* sau *Nepotul lui Rameau*. Ea îi va apreta cămaşa bej, Sandu să cremuiască pantofii amîndurora, se vor spăla îndelung, în cada făcută din lemn, ce stă să se prăbuşească, ea te va săpuni ca pe un copil, te va freca tare cu buretele, te ustură ochii, apa e prea reeece, prea fierbinte şi s-a înroşit pielea, haaaai grasule nu te plînge, te va aştepta cu prosopul cel mare cu care se fîţîie ea înfăşurată uneori prin camerele goale despuiată şi desculţă.

De n-ar apărea străinii cu pretenţiile, cu privirile lor anchetatoare, pofticioase, de n-ar pipăi cu palmele lor, obişnuite să fileze bancnote de-o sută, pereţii cu tencuiala căzută. De n-ar întreba atît de umezeală şi pivniţe de staţii de tramvai apropiate. O casă boierească, nuuu? Măcar un secol vechime, mai curînd o zidise un negustor îmbogăţit peste noapte, cherestegiu, apropitar onorabil – zicea Pia – rezemată de prag făcînd pe ghidul. Desigur, răspundea cu bărbia în piept rotofeiul privindu-şi consoarta, cerîndu-i consimţămîntul. Îi ducea în beci, apoi îi suia în pod printre măşti de gaze, un dulap desfăcut, un strung din lemn, nu dă domnu' să se rupă scara odată! Pia rămînea în singura cameră mobilată, aşteptînd plecarea intruşilor, numărînd minutele, îi petrecea cu gîndul în dosul curţii unde magazia prăbuşită se cerea verificată, preţuită, ar merge de un garaj, nu?! Sandu apărea zgomotos în uşă, „s-au dus, în sfîrşit s-au dus". Ea îl privea lung, tăcută, ceva se revolta în ea, cuplul lor i se părea jalnic, parcă se ascundeau de prigoana cuiva, ea îşi dorea freamătul seminariilor şi foaierelor, e nedrept să se închidă în magherniţa asta şi Sandu nu o înţelege şi nici nu o iubeşte de ajuns. Şi-l dorea numai pentru ea, îl ferea de privirile celorlalţi, simţea prezenţa lui fizică în imediata ei apropiere ca pe o durere, el era altă fiinţă şi nu vor reuşi nicicînd să fie totuna. Îi

măsura gesturile, înfrigurarea cu care se aşeza lîngă clape, cu taburetul aşezat undeva în stînga claviaturii şi încercînd drept cîteva acorduri pînă ţigara i se topea între buze şi fumul îi închidea un ochi. O depărtare uriaşă se întindea între ei, imposibil de ascuns. Se ascundea atunci în pernele şi croiurile ei, ţăcănea din foarfeci, învîrtea andrelele, găsea ceva prostesc de făcut. Îşi pocnea degetele, încerca să-l deranjeze, îşi semnala prezenţa heeei bosumflatule, exist, pricepi? exist, răsturna o carte, lăsa uşa să se închidă cu zgomot, iartă-mă, se întorcea spre el, dar tot nu o auzea. Sta cufundat între sunetele lui, rezemat într-un cot, cu ţigara stinsă în colţul gurii, desfăcut la jachetă. Ea aduce radiatorul în preajmă şi se aşază lîngă el, o cană de ceai bei?! repetă întrebarea abia de aude, dă din cap, adaugă: îhî, nu prea dulce. Ea ar fărîma pianul, nu te împart cu nimeni, spune tare cînd ajunge lîngă ceainic turnînd în cănile desperecheate ştiind că el n-o aude. Într-o zi îl vînd, dau un anunţ şi cînd dumnealui se întoarce acasă nu-l mai găseşte. Simplu, urăşte felul lui de a-şi rezema falca în palmă, şi tăcerile lui şi privirea lui sigură de sine care o dezbracă instantaneu. Cu alte fete cum era? îi întinzi un sandviş cu pîine prăjită şi marmeladă, pîine prăjită şi ou. Nu are chef de tine, caută risipit nişte armonizări. Auzi, face într-un tîrziu, septimele astea mă frămîntă, se ascunde ceva aici, ascultă. Ea îi zîmbeşte, parcă! dar Sandu s-a oprit, amîndoi îl aud pe şoricelul Ghiţă, rozînd harnic într-un ungher. I-ai pus de mîncare? o întreabă. O să-i dau otravă, noaptea mă sperie. Fii cuminte, e din cartier, un tip valabil; ştii, în copilărie mă aventuram uneori dincolo de depoul Vatra Luminoasă în plantaţia de duzi, intram pe sub gardul de sîrmă. Mă căţăram cu alţi puşti în pomi fără să vorbim, plantaţia ţinea de nişte ateliere în care lucrau numai orbi, era şi o şcoală a lor. Iarba crescuse la vremea dudelor, cerul senin, orbii ieşeau la plimbare în grupuri

mici, se strîngeau în jurul unui acordeon. Pîndeam cînd se depărtau, rătăceau inofensivi, prin iarbă, imaginează-ţi nişte uniforme cenuşii albastre, băşti şi ochelari rotunzi fumurii, capul lăsat pe spate cu căutătura lor identică încercînd să prindă zgomote. Aveau un auz extraordinar, împrejmuiau dudul nostru şi începeau să lovească cu bastoanele albe, să strige, să scuture dudul, abia ne ţineam să nu cădem, pieriţi de spaimă. Amintirea îmi revine mereu, ne duceam în plantaţie să trăim senzaţia asta, boturile noastre murdare de dude storcite erau aşa de sanchi. Mulţimea de orbi care ne pîndeau, patrulînd prin iarba înaltă ne fascina, încerci să redai asta pe pian? Îl întrerupe Pia, bea-ţi ceaiul, se răceşte.

De-a lungul vitrinelor abia luminate, încărcate cu conserve, un fotoliu decolorat uitat de reparatori peste noapte, trotuarele şi băltoacele, sari! lumina hepatică mucegăind pe ziduri, Sandu şi Pia ţinîndu-se de mînă. Ea nu se va mai duce acasă, ultimul ins pe post de tată îi face mizerii, maică-sa n-o iubeşte, a ajuns nevastă de colonel, Sandu se gîndeşte că Pia tot atît de uşor cum renunţă la ai ei o să renunţe odată şi la el. Fiecare e legat de ce a trăit pînă să-l întîlnească pe celălalt. Ea trăia cufundată în trecut. Puzderia impresiilor şi emoţiilor vechi o ţinea sub puterea lui. Numai pianul îl scotea de acolo. Puţin şi Pia, cu capriciile şi răbufnelile ei, ea strecura între ei o tensiune străină şi rece. Un fel de cameră interzisă, cheile sunt la ea în păstrare. Ai găsit-o odată ghemuită într-un colţ, cu genunchii la gură înlăcrimată, de ce?… aşa, fără motiv.

Merg prin ploiţa vînătă albăstrie, el privindu-şi bombeurile, dus de mînă de ea. Heei, îi arată o căsoaie cu streşinile foarte late şi cuiburi părăsite, fă-mi o poveste despre tipii de acolo!

„Un domn burghez locuieşte cu amărîta de nevastă-sa şi o liotă de plozi bolnavi de poliomielită costelivi şi obraznici. Refugiaţi din

Moldova de spaima tancurilor înstelate; presupun, ascund printr-o cămăruţă o mătuşă schilavă dornici s-o moştenească!“

„Eu zic că locuieşte o femeie singură care s-a trezit în timp fără nimeni, uite stă în fereastră şi priveşte sau cîrpeşte un ciorap, s-a întors de la cimitir fericită că n-a prins-o ploaia şi a apucat să vorbească defunctului.“ „Să zicem că peste iarnă se va întîmpla o crimă, nişte amnistiaţi vor intra noaptea să fure butelia, banii de sub cearşaf şi vor fi surprinşi de întoarcerea bătrînei; se vor baricada înăuntru; întîmplător, casa va lua foc şi vor arde de vii în pivniţă împreună cu dînsa. Ea hotărîse de mult să dispară cu tot avutul ei, să nu lase nimic, nu cumva după moarte să-i profaneze careva amintirea.“

În seara asta Sandu cîştigă jocul lor, trec leneşi prin cartier şi imaginează, privind o casă, ce dracu’ se ascunde îndărătul zidurilor, „acolo se consumă o melodramă cu canceroşi, la numărul 37, unde e parcată o Dacie neagră s-ar afla un sediu al Poliţiei secrete. Noaptea este o agitaţie suspectă, sunt aduşi tot felul de tipi, ferestrele sunt mereu luminate, chiar şi ziua. Zăreşti partea de sus a ferestrelor deasupra gardului înalt şi înăuntru plafoanele şi neoanele aprinse, dacă te ridici pe vîrful picioarelor“. Odată, un tip în haină de piele le aruncase, circulaţi, cînd Sandu îi prinsese Piei talpa în palmă şi o ridicase să vadă. Imaginează o grămadă de poveşti, pierd vremea în scuarul de peste drum şi se ceartă în şoaptă cînd e adus cineva, ăsta deţine aur şi bijuterii, ăsta e demascat ca falsificator de diplome. Filează şi fraierii, gospodine şi civili nimeriţi în zonă cu cîte un denunţ, ăsta şi-a turnat colocatarul ca să-i ocupe camera, ăsta că zice bancuri politice şi are amantă, ăsta are un unchi care tre’ să plece în vest şi n-are de gînd să vină înapoi, ăsta denunţă de frică să nu fie el denunţat. Pia cîştigă aproape mereu, uneori seara se plictisesc şi ies prin gubernie să mai salute

lăptarul şi miliţianul, tutungioaica. Să se înfăţişeze supuşilor lor în toată splendoarea pardesielor lor roase. El, în veşnicii lui pantaloni cu manşetele răsfrînte şi genunchii mari şi rotunzi, cu bazonul coborît, ea în bascheţi, cu taşca după umăr şi bascul ei fantezist. Se ţin solemn de braţ ca nişte persoane oficiale, temători. Identifică nesupunerile, conspiraţiile, imaginează la nesfîrşit intrigi, poveşti teribile şi kaghebiste despre populaţia cartierului.

Numai lor nu li se întîmplă nimic, duc o existenţă cenuşie. Două-trei curse cu tramvaiul, şi îndărăt acasă. Se închid în gubernia lor silenţioasă, cu case ridicate la sfîrşitul secolului trecut de negustori proaspăt îmbogăţiţi. Se închid în strada lor străjuită de un chioşc de ziare şi un teren viran unde unii îşi spală maşinile. Se închid la numărul 4, în curtea lungă, mărginită de zidul înalt netencuit al casei de alături, nr. 6. Se închid cu uşa dublă, umflată de umezeală, trag zăvorul, se închid în casa uriaşă, se închid în camera cea mai depărtată, umplută cu lucruri desperecheate. Se închid într-un colţ din apropierea radiatorului, cu un felinar lîngă ei şi o sticlă de apă, se închid cum nimeresc, se ţin îmbrăţişaţi cît ţine noaptea şi-şi şoptesc poveştile grozave ale celor din vecini.

tu eşti?

ascultă! el aşază receptorul alături, apasă clapele uşor
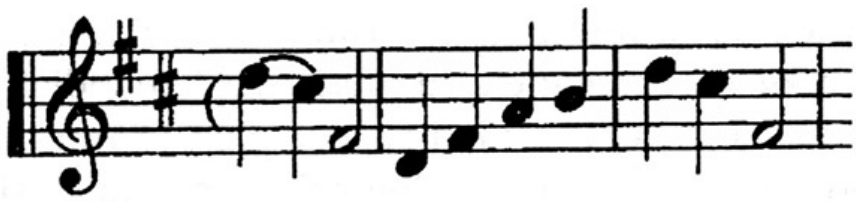
auzi?

unde eşti? Sandu, vino acasă, te rog, de ce mă laşi atît de mult singură

îţi place? abia s-a terminat programul, pentru prima zi într-un local, nu-i atît de rău, mai ascultă!

aşază iar receptorul pe pupitru, de data asta foloseşte şi pedala, de teamă să nu piardă un sunet.

eşti nebun să ştii, vino, nu întîrzia

aş vrea să dreg puţin pianu', toată seara am cîntat dezacordat.

te vreau acasă, avem de vorbit, cred că sunt gravidă

… …

ai amuţit?

îhî.

să nu te repezi într-un taxi, păstrează banii, ia tramvaiul, n-avem pîine, fii bun şi adu tu

Nu se descurcau cu banii şi el a găsit un angajament prieteni pe Rahova, pianistul lor făcea nişte imprimări la radio, îl ceruseră pe Sandu de schimb. Pia i-a călcat singura cămaşă albă, i-a tăiat dintr-o pălărie veche un fel de papion extrem de sobru şi l-a legat cu un şiret sub guler, hein, ce spui ginerică? nimic, bosumflatule? ia-mă în braţe, promite-mi că agăţi o poamă. Daaa, şi o aranjez chiar acolo pe pian în văzul lumii, aşa să faci, te aştept, tocesc pentru examen şi, nu, mai bine dormi, se termină după miezul nopţii, aşa o să fie în fiecare seară? îl întreabă ridicînd de pe spătarele scaunelor scîndura de călcat. E desculţă, scoate bentiţa, îşi scutură părul, umerii îi dispar, privirile lor se încrucişează o clipă, Sandu o trage lîngă el, îi deschide un nasture. Ea s-a ghemuit, el îi deznoadă cordonul, fii cuminte, tre' să pleci, n-o lasă, regăseşte iar şoldurile ei primitoare, talia îngustă, simte cum pofta îl orbeşte, ea nu-i rezistă, vor fi pentru multă vreme fiinţa hermafrodită de demult, s-a făcut frig, zdup sub pătură, îşi lasă hainele lîngă recamierul de ocazie, se ascund sub pătura cumpărată la ieftiniri. Ea vrea să se confunde cu Sandu, să-i înghită respiraţia, să-l distrugă, să nu se mai desprindă de lîngă ea, urăşte minutul cînd el, indiferent, îşi va potrivi butonii, îşi va închide şireturile să plece. Ea este întreagă numai în prezenţa lui, privindu-l, ştiindu-se iubită

de pianistul ăsta zăpăcit şi melancolic. Gîndul că privirea lui ar aluneca pe altă femeie o înnebuneşte, şi furia din seara asta e un presentiment. De cînd trăiesc împreună, nu s-a mai întîmplat să fie atît de multe ceasuri separaţi. Ea va rămîne să tocească cursul de logică formală, teorema lui Goddel şi paradoxurile lui Russel, iar el va pierde vremea într-un cartier îndepărtat, îndulcind urechile cîtorva întîrziaţi, cu chelneriţe grăbite să încheie o aventură cu prostul ei, dispus să creadă orice, mai ales lacrimile, confesiunile, e aşa uşor să-l duci pe Sandu. Ea îl ţine strîns, ştiind că totul se va sfîrşi mai devreme sau mai tîrziu. Îl va urî din nimic, lui îi place clarobscurul, stinge luminile, o simplă veioză pe pian, restul camerei în întuneric, cînd se întoarce din oraş, ea aprinde în grabă totul, credeam că nu eşti acasă, n-am văzut lumină, ce bine că te-am găsit, m-am speriat, el se scoală alene de la pian, cu ochii deschişi doar pe jumătate, înroşiţi de vechea conjunctivită netratată, abia scos parcă dintr-o hipnoză, îi cere să stingă becul ăsta din tavan albeşte îngălbeneşte pereţii, şi feţele lor au ceva de internat, de dormitor comun, nu suport, ea spune şi dispare în bucătărie să înfulece un sandviş. Apoi lui îi plac uşile închise, le trage cu un gest de maniac pînă aude ţăcănitul clic, şi în clipa asta se simte în siguranţă. Pia dă uşile de pereţi, o încăpere perfect izolată o înspăimîntă, mereu e cu ochii pe ieşiri, totdeauna dacă se întîmplă un lucru rău e vorba despre o uşă, cineva iese, altcineva intră, nu se întîmplă nimic, dacă nu l-ar iubi într-atît, vizuina asta ar fi insuportabilă. Aşa, îl păstrează numai pentru ea, plăteşte preţul. O seară va lipsi, măcar de-ar merge televizorul, ne trebuie bani să-l reparăm, să plătim chiria din urmă, să punem flecuri pantofilor, să mai vedem un spectacol, am pierdut atîtea cărţi bune, lui i-ar trebui şi o cămaşă.

Bineînţeles a agăţat un taxi, grijuliu să n-apuce cu portiera plasa, să n-o uite cumva înăuntru,

capturase ceva de mîncare (şterpelită din bucătăria localului), o copilă ce trecea printre mese îmbiind clienţii îi lăsase pe pianină o mînă de flori uscate şi vopsite, pentru cocoana matali că eşti nou. Toată seara a încercat să nu se uite în sală, şi-a văzut de clape, cînd lumea s-a mai rărit, a luat-o printre mese şi a rămas cîteva clipe afară privind de-a lungul trotuarului spre gubernia lor îndepărtată, sud sud vest, tipii din orchestră vorbeau puţin, executau, roboţei, piesele, mai salutau un obişnuit, în pauze se trăgeau, tăcuţi, într-un colţ.

Nişte ceasuri lungi încărcate de fum, de zumzetul glasurilor şi veseliei şi paharelor şi cinelelor şi sticlelor împinse în frapiere şi pianului dezacordat. Un cer vînăt în plan înclinat razant peste acoperişuri. Felinarele stinse, cînd şi cînd nişte faruri curăţau carosabilul, la ora asta, rar o fereastră luminată. Ridică gulerul fîşului, trece un tramvai, nu ia pe nimeni, se retrage la depou, el ţine stînga în buzunar, cu degetele strînse pe hîrtiile de 25 şi zece, chiar şi un bălcescu, îi numărase de trei ori în gînd, toţi. Băieţii se risipiră, unu avea o rablă, dar el nu încăpea, altul stătea în apropiere, hai salut. Se hotărî pentru un taxi, o va minţi, în clipa asta, cînd stă înfipt într-un refugiu pietonal îi simte lipsa şi gîndul că se va strecura în pat lîngă ea, că ea îi va zîmbi prin somn îi destinde nervii, îl face aproape calm.

Sandu s-a speriat îngrozitor găsind casa goală. Deschide dulapul, m-a părăsit, cu ea niciodată nu înţelegi ce se întîmplă. Porneşte pe străzi dădea colţul şi se lovesc ca două popice.

De ce ai întîrziat atît? cu ce ai venit? n-a trecut nici un tramvai din direcţia aia.

Am crezut că am crezut că tu

O podideşte plînsul, Sandu o îmbrăţişează, o mîngîie pe păr, nu i-a trecut sperietura, cît se bucură s-o regăsească. O ia în braţe, nu, sunt prea grea, lasă-mă jos, fii cuminte, Sandu, nu trebuie. Ea îl sărută pe tîmplă, îşi încolăceşte braţele de

gîtul lui, hm, miroşi a fum, pun apă la fiert şi te spăl, şi barba, ia?!… puţi, nu-mi placi, domnule. Îi udă tîmpla cu lacrimile, dar s-a potolit, îl împunge. Se răzvrăteşte dulce, îl ceartă, îl tratează ca pe un copil. Îi simte inima ticăind şi are deodată senzaţia puternică că de el depinde totul, că va trebui s-o apere, că sunt singuri, absolut singuri, şi că în clipele astea cineva învîrte o cheiţă, iar ei se vor răsuci stîngaci, cu mişcări simulînd omenescul. Vor dansa cîteva minute, o viaţă, paşii, figurile sunt de mult stabilite. Orbii rîzînd, stînd în coate, îi privesc dindărătul ochelarilor fumurii, pariază pe ei. Cuplul lor drăgălaş de tinichea cu obrajii roşiţi, cu activitate de lucru va distra un ochi străin acoperit de albeaţă. Ea se strînge încă o dată de gîtul lui, el trage zăvorul, împinge poarta cu piciorul, ea se loveşte de prag, sare într-un picior şi dispare să facă foc în cazan. El adoarme, ea îl găseşte trîntit de-a curmezişul şi-l desface la şireturi. Îi trage uşor pantalonii, reuşeşte cu greu să-i scoată haina. Îl iubeşte cu toată fiinţa ei, parcă îl desfaşă, Sandu era copilul ei. Îl acoperă cu pătura, s-a făcut frig. Se reazemă cu coatele pe pervaz, îşi lipeşte nasul de geamul rece. Priveşte zidul fără ferestre, cărămizi şi tencuială căzută, abia umbrit luminat de felinarul înfipt în trotuar. Îşi aminteşte bine tatăl, de la care abia păstrează o imagine, doar glasul rămăsese întipărit în auz. Îl doreşte pe Sandu la fel, îl amestecă în imaginile primei ei copilării şi emoţia o covîrşeşte. Respiraţia abureşte sticla şi zidul dispare. Se ridică înspăimîntată, ceva ameninţător în preajmă, imposibil de ocolit. O să-l piardă, îşi spune, şi-şi acoperă gura cu degetele, o putere o să i-l ia, asta nu se poate! izbucneşte în plîns, ceva de nesuportat, o tensiune uriaşă. Sandu, adormit, măreşte senzaţia asta că lucrurile alunecă spre sfîrşitul lor, că dispar într-o prăpastie de unde nu se salvează nimeni. Îngenunchează apoi lîngă pat, rezemată de noptieră, radiatorul aprins luceşte

roşiatic. Pereţii umbroşi, albăstrii împrejur, nişte pneuri alunecă undeva în tăcerea fără margini. De acolo vine ameninţarea, sunetul trece. Va rămîne singură cu Sandu al ei, nu-l va trezi. Se va ruga pentru ei doi. Ţine-mi-l în viaţă, nu mi-l lua ca pe tata, n-aş suporta, ţine-mi-l în viaţă! O clipă ea îşi doreşte mult de tot ca el să nu existe în afară, să fie o parte a corpului ei, a sufletului ei. Să respire deodată, să aibă aceleaşi mişcări şi reflexe. Se ridică, întinde pantalonii pe speteaza scaunului, netezeşte puloverul, perie haina şi o agaţă în dulap pe umeraş, se lungeşte alături de el sub pătură cu ochii pe tavan, şi adoarme.

Vestea că ea e gravidă îi smuci din povestea lor, nu mai ştiau ce să facă unul cu altul. Se priveau pe ascuns, parcă se vedeau prima oară. Se observau îndelung hoinărind prin gubernia lor, populînd-o cu personaje şi istorii, destituind miniştri, incendiind o biserică, dăruind unei preacurate un prunc, amestecîndu-se în mulţimea halucinată, ce păşea la sfîrşitul filmului pe trotuar cu ochii lipiţi. Atribuind unui biet funcţionar o viaţă dublă de conspirator. Ţinîndu-se în urma unui cuplu de îndrăgostiţi şi dibuind ce le rezervă viitorul. Puneau în legătură poziţia astrelor, de care habar n-aveau, aşa că-şi cîrpeau o astrologie pentru uzul lor personal. Aşa apărură constelaţia baubau şi constelaţia l.D.B.R.H. după firma unei cooperative. Generalul Popescu V. de pe Mătăsari 14 şi-a luat o logodnică tinerică, văduvă din august, şi nu mai iese la canastă cu veteranii, moş Bodorin în căruciorul de invalid vindea gumă de mestecat.

Ohoo, ficţiunile le umpleau serile, zorii cînd o luau agale prin ceaţa ce abia se împrăştia spre dughenele negustorilor, spre mica piaţă unde veneau ţărani cu noaptea-n cap, răsturnînd remorcile cu dovleci, aproape se grăbeau să iasă din casa lor mare şi pustie pentru a-şi reîntîlni

creaturile, pe desfrînata Zenobia – Zizi pentru clienţii ei – pe care o găseau întinzînd aşternuturile pe pervaz la aer, hm, acolo locuia o modestă croitoreasă rămasă virgină pînă la patruzeci de ani, apoi pe fermecătorul domn Jienescu, ce ieşea să-şi plimbe cîinele lui jigărit şi orb de bătrîneţe, un biet schilod ce abia se mai tîra pe lîngă ziduri. Ah, domnul Jienescu, care în inventarul lor apărea ca un tip de sînge albastru, coborît dintr-o familie ce dăduse domnitori şi mari dregători, era în realitate doar absolvent al şcolii de meserii de pe lîngă Gara de Est, recent ieşit la pensie, copiii părăsiseră ţara, iar el trăia aşteptînd zilnic poştaşul cu scrisorile, că ai lui îi trimiteau totuşi destule rînduri în plicuri bleu acoperite de timbre exotice. După Sandu, Jienescu era un pianist ratat din amor, renunţase la concerte pentru a-şi îngriji iubita ftizică, familia îl trimisese la Paris să studieze, dar dînsul făcuse o pasiune pentru o demimondenă bolnavă care-l distrusese, păcat. Sandu jura că-şi amintea sunetul extraordinar din Concertul nr. 1 pentru pian de Ceaikovski tras la Casa Columbia. Domnul Jienescu, fost maistru într-un atelier de pielărie, Conu, pentru foştii amici, apărea în buletin cu alt nume, dar amîndoi ştiau că actul era fals, el se ascundea de nişte pseudo-camarazi care-şi amintiseră de dumnealui. Inspectau apoi ministerele, casa poliţaiului şi pe domnul notar îl găseau veghind la vînzarea unei case şi un partaj, cerînd petenţilor timbre fiscale şi semnături citeţe. Pe treptele bisericii îşi luau nişte mutriţe adumbrite de meditaţie, împărţeau mărunţiş coteriei de cerşetori, conversau un ceas despre natura Sfintei Treimi, se întrebau dacă imaculata concepţiune se explică în vreun fel şi, salutînd pe cuviosul preot, ieşeau mulţumiţi de osîrdia cu care păstorea. Erau iubiţi de supuşi, hotărau ridicarea unei cişmele. Cînd se strecurau iar în camera lor friguroasă, îşi aminteau cît de imprudenţi fuseseră.

Îşi imaginau atîtea nebuneli, dădeau viaţă apariţiilor cenuşii din cartier, dar propria lor poveste abia de o simţeau. Trăiau ca plantele, se săturau unul de altul, nişte hîrtii zburate pe fereastră pe trotuarele ce se acopereau cu zăpadă la începutul lui decembrie. Sandu a cremuit ghetele, le-a aşezat pe pervaz, şi noaptea s-a strecurat de sub pături, a scotocit prin micul lui depozit cu fleacuri, pentru ea, o panglică, o eşarfă, o broşă. Se gîndea, privind-o cum doarme, îmbujorată cu părul răsfirat pe pernă, că deodată viaţa lui se umpluse, iar adolescenţa dureroasă se estompa pînă la dispariţie. Nici ea nu fusese fericită mereu urmărită de imaginea tatălui. Ningea, zăpada cobora lent de-a lungul zidului fără ferestre ce mărginea curtea. Ţie îţi place iarna, Piei nu. Încetinirea mişcărilor, corpurile înghesuite în haine groase prin refugii, vocile scăzute, autobuzele apărînd din întunericul alb agitînd ştergătoarele pe deasupra farurilor aprinse. Pia urăşte frigul, norii vineţi lăsaţi peste acoperişuri, umezeala, hainele grele, mocirla de pe trotuare, picioarele îngheţate. Ea vara năpîrlea, se suia pe bloc şi făcea plajă în neştire, uita de treburile casei, de cumpărături, de frăţiorul avut în grijă, o uita Dumnezeu la soare.

Ea poartă copilul vostru, ea a devenit mai tăcută, te priveşte îndelung pe sub genele ei întoarse şi dese şi lungi, ea tricotează primul tău pulover, cam zbanghiu, i-a greşit de patru ori o mînecă, se enervează, o ia de la început cu numărătoarea ochiurilor, se necăjeşte. Ea are pistrui, poartă ochelari, e mioapă şi are cheia de la camera ta cu chirie, ea e fragilă, ea e coroana unei păpădii, ea doarme adînc, ea se sperie în somn, ea visează imens şi-ţi povesteşte tot, ea îţi întinde un dumicat de pîine muiat în sos, ea te aşteaptă să te întorci de la local, ea nu vrea să renunţi la Conservator, ea zice că eşti doar un leneş, ei îi place *Spuma zilelor* de Boris Vian, tu îi citeşti uneori seara un poem din Pasternak se zbate viscolul în stradă e totu-

nvălmăşit se vînd ziare sub zăpadă din chioşcul troienit în viaţă-ne, nu-ntîia oară gîndim fără prudenţă tăinuitoare-nveterată ninsoarea multe ştie, de cîte ori vă-ntoarce-acasă de la periferie? astupă urmele-n troian şi totul calm-nghite o umbră ca un beţivan tot dibuie prin curte cu mişcări pripite, au trădat deci vreunul mai are de ascuns un nou păcat, hai ninge Doamne hai! Cum se ascundeau în căsoaia lor sub ninsorile ce începeau să cadă, şi vor cădea toată iarna, ca niciodată, micul poem, se potriveau cu surdina şi ruperea lor de lume, ceva discret ca ticăitul unui ceas şi minuţios.

Ea zîmbeşte, se întinde sub cele patru pături, se freacă la ochi, te priveşte, te cheamă lîngă ea. Ninge! o anunţi, ea se întristează o clipă. Îţi place aşa de mult! te întreabă lipită de tine, cu bărbia înfiptă în creştetul tău, îi simţi sînii pe omoplaţi; trupul cald, încă adormit acoperindu-te, chiar ninge! Ce ne facem, te întreabă, şi tu ştii la ce se gîndeşte, ea ar vrea copilul, şi tu, dar… din ce o să trăiţi, situaţia voastră e atît de încurcată, simplu, faceţi actele şi… Ea are oase subţiri, încheieturi delicate, ea prepară ceaiul, ea închide uşa cu cheia, nu ieşim din casă, tu ai dori să vă plimbaţi, supuşii aşteaptă protecţie în vremuri grele, ea face un semn cu mîna, lasă, se descurcă singuri, nu mă mai suporţi aşaa?!… ea se gîndeşte numai la copil, o linişteşti, vorbeşti prostii, mi-au plăcut întotdeauna iarna, ninsorile. Ştii, au ceva efemer în măreţia lor barocă, foşnetul, oraşul, zidurile. Baţi cîmpii, scumpule! i-o retează ea, zi că ţi-ai găsit o duducă prin vecini. Eh, parcă numai una singură. Ea găseşte ghetele pe pervaz, desface pachetul, se minunează, rîde, ninsoarea n-o mai sîcîie, tu tragi draperia, şoricelul Ghiţă într-un colţ se ospătează liniştit din coji de caşcaval, apoi bea apă şi rămîne să-i privească, leneş pe jumătate adormit. Ea strigă, goneşte-l! dar să nu-i faci rău! Sandu abia se urneşte, dar Ghiţă îi întoarce liniştit coada şi

coboară plictisit în galeria lui, ce ţi-e şi cu ăştia doi!

Abia pe vineri ea îl lasă pe Sandu să meargă după pîine. Au raiul lor, furaţi de grijile sărbătorilor n-au mai apărut eventuali cumpărători, n-aveau nimic aranjat, nu-i invitase nimeni pe nicăieri pentru revelion. Şi ce dacă, vor sta cocoţaţi în vîrful patului, nu prea aveau ce să îmbrace, cu banii stăteau la fel de prost, şi n-aveau poftă să întîlnească mutrele bandei lor, ei chiar erau fericiţi, nu le trebuiau pretexte care să le amintească de nişte bucurii trecute.

Mă, de cînd vă caut, făcu Mituş din prag – Sandu abia se-ntorsese cu două sticle de lapte, o pîine, nişte pui congelaţi de la hala Traian – aţi comis o faptă urîtă, altfel de ce v-aţi dat la fund, eh, amoru' e un lucru fe fe mare, eh şi vă iubiţi, mă, de-adevărat, pfiu, v-aţi nenorocit, miroase a nenorociri. Mă, uite de ce am venit, dar nu mă refuzaţi, eh, asta-i casa voastră! Hai, zău, hai s-o văd, vă deranjez? Lasă, cum plec, zdup în pat! Mă, voi aveţi casa cea mai mare, ne-am gîndit, ştii că Pepa divorţează, îhî, după opt luni, l-a părăsit pe mocofan, o bătea, un beţiv ordinar, unde l-o fi găsit, las' că nici ea nu mai răspundea la săr'mîna de încîntare, erau ca doi porumbei în dansul prenupţial, că deh, era plin de lovele tipu', spărgea cecurile ca pe nişte nuci, i-a ajuns, eh şi ea s-a reintegrat în bandă, vine la revelion. Mă, ne-am gîndit să petrecem aici cu voi, nu prea vă arde de musafiri, dar aducem noi totul, veselă, macheală, potol, tiutiun, boierie, tu vii doar cu spaţiul. Hai, ziceţi oarece, ce vă uitaţi aşa unul la altu', dacă deranjez mă uşchesc, nu fac propuneri ruşinoase. Mă, am făcut atîtea împreună, Sandule, dă-o în mă-sa. Ce te-ai schimbat aşa, parcă eşti mort. Dacă i-ai tras toată vlaga lu' mortăciosu' ăsta, Pio, nu conta pe serviciile 'mnealui, a distrus multe femei, hă, hă, eh care-i rezoluţia, s'aprobă, ori ba, te

aud?! mă, cumpărăm şi un brad, împodobim, sfinţim.

Nu zău?!… se hotărăşte Sandu, ce sfinţeşti, murdăreşti Mituş. Am de lucru, nuuu, nţ' stăm şi prost cu finanţele!

Mă, tu erai un băiat de gaşcă, lasă fasoanele, apare şi Lelia cu fraieru' ei de la drept, era simpatia ta, Domnişoară, mamăă ce-o mai plimba de la cinema Volga pînă-n Obeur, şi nu s-a schimbat deloc, numa' că are o verighetă-n deşt, *c'est tout*, am adus ceva pentru jumătatea ta. Întinde un mic pachet, ce spuneţi, copilaşi? Pia se scoală de pe scaunul de bucătărie, se duce pînă la uşă, se opreşte, apasă clanţa, îl cheamă pe Sandu dincolo.

Te lăsăm singur, scuză-ne. Trage uşa; nu ne-ar strica o petrecere, ursule, nu costă nimic, în afară de şmotrul cu care o să începem anu' nou după musafiri…

Chiar vrei? o iscodeşte el.

Îhî, aşa cred.

Se întorc, dar nu-l găsesc, dispăruse dincolo, sta turceşte în mijlocul camerei goale şi vorbea la telefon, explica unuia preţul unor clăpari pe care-i avea de vînzare. Mi-am permis, zice, scoate şi un leu.

Nu fi gîlmă, îl apostrofează Sandu, nu s-a adjudecat, Pia e de acord.

Mereu ai fost băiat valabil, pe bune! Plec, vă arde de aşternut, eh, salut.

Îşi ridică gulerul paltonului, îşi înfige ţeasta în căciula de iepure, strînge nodul fularului şi dispare în ninsoarea tot mai groasă, ce nu se oprise de marţi. Ea se bucură că vor primi, sunt numai prieteni de-ai lui (ai ei au rămas prin provincie, îşi scriu o vedere sporadic pe spatele unui peisaj cu furnale sau poduri). Angajamentul lui a expirat, aşa că vor fi împreună tot timpul. E mulţumită şi speriată că l-ar putea pierde. Nici nu vrea să se gîndească, o prostie, e al ei. Se priveşte în oglinda

fumurie, se găseşte urîtă, picioarele-s cam subţiri şi sînii cam mignoni. Îşi desface minunăţia de păr negru-negru, lasă capotul să-i cadă pe duşumea în camera goală, doar imaginea rozachie. Îşi scutură capul, umerii dezveliţi deodată dispar sub onduleurile grele, îl strigă. Sunetele pianului încetează, îi aude paşii îndărătul uşii, clanţa apăsată, arcul răsucit.

Sandu se răsuceşte într-un vîrtej de zăpadă cu braţele deschise agitînd fularul lui superlong. Pia l-a tricotat aşteptîndu-l serile lungi. L-a găsit în noaptea de Sfîntul Nicolae pe clanţă cu un bileţel; se lungise la program cu nişte camionagii de cursă lungă, ascultîndu-le poveştile, şi întîrziase, improvizînd pianissimo în colţul lui neluminat, ascuns în fum. Alături un bilet: *„Bosumflatule, te-am aşteptat, ceaiul s-a răcit, mi-e somn, hai pa, fă bine şi trezeşte-mă cînd apari, am o poftă nebună să mă faci praf. Pia ta.“ „P.S. Fularul e chiar al tău, să nu te mai plîngi că ţi-e frig.“* Bucureştii se scufundă sub zăpezi, o sanie acoperită de preşuri şi pături alunecă peste troiene, dusă de doi cai negri aburoşi. El o trage după sine prin cartier, Pia abia de se ţine în urma lui, mergi mai încet, ce faci paşii aşa mari, mă întorc acasă, lunganule. Scorneşte pentru ea o poveste sordidă; într-o casă de raport stăteau fără paşaport patru dame blonde şi oxigenate practicînd la preţuri piperate pentru umili, contabili singuratici, pentru ştabi greţoşi şi limfatici, au o clientelă aleasă şi discretă. Unul denunţă, se face anchetă, se dă la ziar, adică apare în presă. Sectoristul zonei, pe un frig de messă, e găsit în gang atîrnat de ştreang. S-a aflat tîrziu, prin nişte canale, că stabilimentul era al dumisale. Zdrang.

Am presupus de mult că eşti cam diliman, scumpule, mă sperii.

Asta şi vreau.

Se benoclează la vitrinele pline cu beteală şi moşi gerilă şi globuri şi ninge peste umerii lor ce

se ating. Ea şi-a vîrît ca de obicei o mînă în buzunarul lui, se zăresc, uşor şterşi, reflectaţi, îşi zîmbesc, fără să se privească. Poate e clipa lor cea mai bună, cine ştie, îşi aparţin în întregime, nu-i desparte nimic.

Sandu… Sandu… aş vrea să ţin copilul, aş vrea să… dacă n-ai fi tu… să nu mă părăseşti. El tace, o ascunde în cojocul lui larg, de căpătat, o mîngîie pe păr. Te-ai gîndit că nu prea avem ce-i oferi, nu suntem deloc o familie burgheză, n-avem de nici unele, ar însemna să renunţi la filo. Casa aia, simpatică pentru nişte studenţi, nu face două parale pentru un copil, cu ce-l creştem, zi?! Tu nu vezi că nu ne ajungem, abia am strîns bani să-ţi iei o haină groasă, ca asta de pe tine… ea plînge încet. Aşa mult îmi doresc un copil, tu nu simţi ce simt eu, nu ţi-am cerut să mă iei de nevastă, mi-ajunge că mă iubeşti, nu vreau să te leg de mine cu hîrtii, dar… ar trebui să facem ceva, nu?!… Ce?… Ce, Pia?

Prin Sfîntul Ştefan, dincolo de Culmea Veche şi peste linia de tramvai în Bărăţiei, un Bucureşti fanariot şi părăginit scurs sub zăpadă; un balcon căzut într-o rînă îţi aminteşte că odinioară, ieri-alaltăieri, s-a produs o adiere, chiar o mişcare. Garduri de suliţi ruginite înghiţite de troiene, cîinii hîrjonindu-se veseli împrejurul unui felinar rămas aprins, un gang prelung şi întunecos din care răzbate un acordeon, o marchiză luminată de un bec agonic risipind nişte umbre liliachii peste zidurile coşcovite, peste ferestrele înguste şi murdare de un secol. Sandu şi Pia, înaintînd unul în spatele celuilalt încovoiaţi de viscol, alunecă prin poteca îngustă tăiată de o bătrînă cu sufertaşe. O sanie încărcată cu o butelie, patru cîini golănind şi laba grea a viscolului şi sunetul lunguieţ, uleios, vehement al clopotelor, căzut din vreo sută de biserici părăsite, pe jumătate îngropate în caldarîm, în curţile meschine din vechiul Bucureşti. Viscolul te orbeşte, te storceşte în ceva nevăzut şi dur, îţi închide pleoapele îţi acoperă privirea. Iată-i

orbecăind, abia simţind după vagi contururi măcinate, căsoaiele, acoperişurile înclinate, atelajele fără cai lăsate într-o incintă în paragină a cartierului boieresc, decavat şi golit. Un întîrziat se încrucişează cu siluetele lor subţiate şi umplute cu frig ce rulează în masele răscolite ale zăpezii. Pia şi Sandu sunt orbi, îţi aminteşti pasajele cu septimă, îhî, Eroii Garner, Misty, si bemol mi bemol, nu există nimic mai pieritor, mai… Ea nu-l aude, se afundă adăpostită de spatele lui într-un troian! scoate-mă de aici, el se depărtează fără s-o audă, se sperie o clipă, heei, scoate-mă, eşti surd? Cerul se umple de aerostate, zăpada te închide în realitate, te scoate dincolo de ficţiune, o ficţiune cu zălude şi nebune, cu fanarioţi gospodari şi globuri reci de chihlimbar şi secretari. Mai treci mai trec sub clopotele vechi fără nas gît şi urechi, alb alb nemurdar cînd ninge şi lumea e o groapă cu var. Sandu improvizează pe o temă simplă, de amiază. Ea se refugiază vreme de un secol dintr-un miracol în alt miracol unde gravitaţia dispare, şi se împart prin cantine conserve cu îngeri de vînzare la liber fără cartelă. Ei sunt aceiaşi, superbi, se iubesc nebuneşte într-o ninsoare ce tot creşte, pipăind ca nişte orbi, nişte orbi, nişte orbi. Iată, unul face o reverenţă, tu sorbi cu paiul un pic de esenţă. Se apropie şi zice scoate-mă! Chicoteşte. Face iar o reverenţă, hainele lui au luciu. Cineva zîmbeşte prosteşte. Nu ştiu, e aceeaşi prezenţă ce intră-n cameră cînd sunt supăraţi şi apăsaţi de un cumpărător al paradisului lor. Orbul cumpără, îi va scoate din casă. Banii îi vîntură, vorbeşte cu o fricǎ frumoasă, îi risipeşte printre degete. Întîi le pocneşte scîrbos, le arată ghiulul, şi în sfîrşit risipeşte frica în bucăţi mărunte mărunte mărunte. Nişte confetti, nişte fulgi coborînd din natură peste umerii civili şi acoperişuri multe, mormane de pietriş şi rotiţe rătăcind sub priviri, feriţi, intraţi în adăposturi.

Viscol strîns, albăstriu din alt secol, Pia şi Sandu pe Bărăţiei, la capătul tramvaiului 21, îmbrăţişaţi, în mulţimea de orbi neşifonaţi, ţepeni, reci, transparenţi, te oglindeşti în ei, din Bărăţiei, la Sfîntul Gheorghe, dincolo de Ghica-Tei, alunecînd pe scînduri şi rulmenţi, miniaturali, ghemuiţi prin refugii şi staţii de tramvai, ticăind din inimile lor hai di hai di hai orbii nevindecaţi de Iisus duc între umeri imaginea lui Sandu şi a Piei, fiecare în găvanul lui scurs de vedere, de-a stînga, de-a dreapta întunericului, fiecare aruncat nimicului, pulverizat, şi şoapta, rostită în cor de orbi scoate-mă, scoate-mă, arde-mă.

Taie de-a curmezişul bulevardului, ocolind farurile unui autobuz, un miliţian degerat. Huruitul ninsorii le acoperă vocile. Ies dincolo de Biserica Sfîntul Gheorghe sub schele, tramvaiele se răsucesc odată cu viscolul în curba îngustă mărginită de imobile cu ferestrele înzăpezite, gata să se prăbuşească sub povara greutăţii, soarele şi luna pe cer gălbejite, alburii, peste muchiile cărămizii. Lipiţi de un ferometal cu vitrinele pline de chei lavoare cutii poştale unelte agricole rezemate de cercuri de sîrmă arămie. Încearcă să se desprindă, o rafală îi ţintuieşte. Rîd, ei i s-a făcut frig şi s-a strecurat în intrîndul de alături reparăm sobe şi burlane, confecţionăm, hi hi hi hi aud de pe trotuarul pustiu, apare şi bătrînul administrator frecîndu-şi ochelarii de mînecă, şi Jienescu ex-ministrul aerului şi cerşetorii aciuaţi pe scările Sfintei Treimi duminica dimineaţa, şi fosta doamnă de consumaţie hi hi hi hi şi amicul Mituş în haina lui din piele vişinie cu buzunare largi împingînd cu un cărucior nişte navete de pepsi. Se preling sunetele rare, atonale, din saxul lui Charlie Parker, şi haita de cîini shakespearieni răfuindu-se pentru resturile de carne ale cantinei, şi ninge. Zăpada cade în hălci uriaşe, în blocuri mari de ciment agravitaţionale peste oraşul pustiu, peste colţul lor de lume din gangul pieţii Sfîntul

Gheorghe în care s-au adăpostit. Ei rîd, căutîndu-şi privirile speriaţi, asteptînd ceva, n-ar ieşi din gang niciodată, aşteaptă liniştiţi, aşa să le vină să plece, să se sature. Ea se uită la ceas,

Cam tîrziu, Sandu, la cît începe?

Mi-au îngheţat mîinile nu-s bun de nimic, hai acasă, ce spui despre copil.

Cine a vorbit despre copil? Facem ceva şi scăpăm. Mai tîrziu… prevedea ea blînd. Mi-l doresc atît de mult, dar ai dreptate, aşa cum trăim n-am face decît să-l chinuim.

Pia, iartă-mă, e ceva ce-mi scapă, poate nu suntem atît de buni.

Vorbeşti prostii, strînge-mă puţin, am înţepenit, să ieşim

Tu nu vezi ce nebunie e afară, ar fi trebuit să ajungem.

Te aşteaptă, se ţine recitalul.

Nu vine nimeni pe vremea asta. Mă apasă, nu ştiu ce să zic, e dreptul tău să ai un copil, nu vreau să-ţi fac rău.

Pia se desprinde de Sandu, îl trage în stradă, te învinovăţeşti prosteşte, îi spune, aşa a fost să fie, îi afundă căciula caraghioasă pe cap, îi dezleagă urechile şi i le strînge sub bărbie, hi hi semeni cu o pozăă, blocada Leningradului, hi hi se aude rîsul ei mic prin urletul viscolului ce năvălise în defileul îngust dintre blocuri, răscolind tarabele pustii, dărîmînd cazanele de gunoi, îndoind arborii negri abia schiţaţi pe albul ninsorii de un creion ezitant şi grăbit. Dumnezeule.

Răzbesc cu greu mergînd unul în spatele altuia, oprindu-se mereu. Pasajul de sub bulevard cu gurile astupate de zăpadă adunase cîţiva imprudenţi, ca să te simţi ca-ntr-un adăpost antiaerian. Bombardamentul continua deasupra, lipsea sunetul sirenelor. Lîngă vînzătorul de loz oamenii se încălzeau în jurul unei găleţi cu cărbuni aprinşi. Sandu şi Pia îşi trag sufletul, se scutură

unul pe altul, se reazemă de zid, eh, e mai bine, nu?!

Cu o plăcuţă de gît, şi bastonul alb agăţat alături, un orb suflă în muzicuţă, scuturîndu-şi, cu capul dat pe spate, pămătufurile de deasupra urechilor. Sandu îl întreabă cît face, sunteţi doi, cam flămînzi, le zice orbul între două sunete de muzicuţă, pînă să-şi potrivească greutăţile şi să echilibreze balanţa. De unde ştii. Eh, parcă nu văd? Sandu se scotoceşte prin buzunare după mărunţiş, uite, poftim. Orbul refuză, aruncă-i în cutie.

Vă iubiţi ’mneavoastră, dar nu ţine loc de altele. Se întoarce iar la valsul lui melancolic. Îl mai privesc o clipă cum îşi lasă capul pe spate, cum îşi scutură chica zburlită. Se depărtează îmbrăţişaţi strîns, huietul de afară îi sperie.

Simpatic moşu’ nu?!… toţi îşi iau aşa nişte aere de profeţi, ascund o ştiinţă miraculoasă, dar nu, nimic!… huietul îi acoperă vocea, o rafală năvăleşte vijelioasă pe scările pasajului şi îi împiedică o vreme să urce.

Ies dintre faianţele bej, luciul de subsol le rămîne pe retină pînă trec dincolo de maghernițele Lipscanilor, prin coridorul Hanului cu Tei, sunt nişte tîrgoveţi. Ea va moşteni un sfert din comerţul cu cherestea al lui Giorgi Framalopolu, dînsul deja a încropit o prăvălie, e bogasier în colţ, se vor lua pînă-n primăvară pe la Florii, pînă-n Săptămîna Patimilor, cînd Iisus intră-n Ierusalim. Club A, bat cu inelul greu de fier în uşa înzăpezită. Ea împinge uşor, e deschis, hai. Iar o subterană, rîde Sandu, face cîteva mişcări gimnastice, o mînuieşte şi pe Pia, îi ridică braţele, o masează, o obligă să ţopăie, hai, hai, un doi trei patru, palmele la ceafă, întoarce, numără, îi vîră mîinile pe sub haină, şi o agită, să nu îngheţi, el e păpuşarul ei. Înăuntru încă se aranjau instrumentele, cineva deschidea pianul, parcă-mi prepară eşafodul, face Sandu spre unul din băieţii cu ecusonul prins de guler, ce tocmai îi

întinde nişte pahare de plastic, vin fiert, luaţi şi pîine prăjită, avem. Numai Pia, eu stau prost cu dinţii. Pe măsuţe felinare cu gaz, o duzină de nebuni şi singuratici strînşi să asculte recitalul lui. Plus grupul, percuţie, contrabas, sax, chitară. Se aranjează o rolă în mag, se imprimă, pentru amintire. Sandu simte o uşoară exaltare, frigul îi dispare treptat, rămîne doar în vîrful degetelor, să-l chinuie toată seara. În pivniţa veche sunetul se umple de un damf smîntînos risipindu-se în fumul şi frigul încăperilor boltite. Cîţiva îşi găsiseră refugiul şi păreau dispuşi să asculte pălăvrăgelile pianistice ale lui Sandu. Lui îi plăcea să improvizeze, îşi alegea un canon, îl dădea în douăsprezece măsuri, apoi repeta nucleul acesta dramatic, lăsa saxul să-l sublinieze gutural, să adauge un tremolo, să coboare în scîncet; prelua şi el pianissimo, ca din această tăcere răcoroasă, *cool*, să improvizeze absolut liber, dispărut sub capacul lucios, de parcă nu ar mai fost nimeni să-l asculte. Pia, concentrată mai mult asupra gesticulaţiei lui decît asupra mulţimii de sunete desperecheate, înţelegea că Sandu al ei se desprindea de clape, de pedale, dispărea pe fereastra îngustă de la nivelul trotuarului pentru a se înşuruba afară în mormanul de zăpadă murdară. Rămînea pianul singur, ca un pian mecanic, clămpănind sulul înregistrat demult. Cît nu improviza, cît se ţinea prins în tema bluesului şi îl repeta să se întipărească obsedant în auz, îl puteai vedea, concret, cu degetele ca nişte lilieci hămesiţi zburînd razant deasupra claviaturii, lovind rar un diez, o septimă ca un ţipăt. Îndată ce se apleca puţin, încercînd să privească corzile încrucişate, intrigat de configuraţia acordurilor în ciocănelele ce se iveau rînd pe rînd, însemna că s-a desprins şi Pia nu mai înţelegea nimic. Un fel de miracol agasant i-l înghiţea, şi ea se simţea singură, ca şi cum Sandu ar fi părăsit-o, iar asta o teroriza. O speria cînd îl vedea preparîndu-şi minuţios

desprinderea. Nu mai era al ei şi Pia purta pică întîi pianului, apoi lui, deşi n-o mărturisea. Îl ura uneori pentru că o lăsa singură, pentru că ea nu avea acces la lumea aia în care el găsea tot felul de bucurii. Se simţea ameninţată, în primejdie, chiar Sandu se transforma în ceva străin şi ostil. Se revolta neputincioasă, sunt şi eu o fiinţă, nu mă lăsa, Sandu, că am să mor, dacă nu cumva am să te părăsesc. Nu mă pot măsura nicicum cu obsesiile tale, te macini, te frămînţi, mereu te nemulţumeşte cum sună.

Clape abia stinse sting treptat sunetele din pivniţă. Încheie bluesul un acord cu septimă, o notă uitată joasă, la stînga. Lumina şi întunericul se intitulează piesa, anunţă, o să cîntăm noaptea de vineri spre luni. Cineva se desprinde de zidul de care se rezema şi iese. E Pia, nu mai suportă. Ar fi vrut să fie numai pentru ea, el îşi vede de acordurile lui sincopate, n-are nevoie de nimeni, a trecut *dincolo*. Ei improvizaţiile lui îi fac rău; totdeauna-şi spune ea urcînd treptele – va acapara din iubitul ei doar un fragment. Uite aşa, cîte un mic miracol o să ţi-l ia şi tu nu poţi să te împotriveşti. Te mulţumeşti cu atît? Rătăceşte pe străzile sticloase, într-un tîrziu se îndreaptă spre casa goală. Camerele pustii o înspăimîntă, nu exista nimic mai înfiorător decît să te trezeşti singur, aşa, din nimic. Sandu nu-i aparţine, are lumea lui, ferecată, primejdioasă. Numai cînd se întoarce de acolo o doreşte lîngă el, iubitoare şi… şi… prostii, dar aşa nu se poate la infinit.

Sandu apare în zori, încearcă să deschidă cu cheia, ea s-a baricadat speriată de zgomotele străzii cuprinse de sărbătorile Crăciunului. Cum nu reuşeşte, îşi înfige degetul în soneria stricată. Pia îl aude şi nu deschide, credea că nu se mai întoarce, c-a părăsit-o. Îşi reproşa că nu s-a apropiat îndeajuns de el, eşti o egoistă o nesuferită o proastă. Nu se ridică din pledul ei întins pe jos, lîngă sobă, să-i deschidă. Îi place să-l ştie

înfrigurat în pragul uşii. Se joacă puţin de-a aşteptarea, provoacă o tensiune. Priveşte cadranul ceasului, bucuroasă, peste cîteva minute o va îmbrăţişa. Pierise de teamă că l-a pierdut, de ce n-ai stat pînă la sfîrşit? Pianul, jazzul, improvizaţiile sunt chiar viaţa lui. Îl confunzi, Pia, zău, cum l-ai auzit bocănind prin curte, ai oprit tranzistorul şi veioza, te furase un pic somnul, Sandu loveşte cu bocancii, zgîlţîie, trage de clanţă, apasă butonul soneriei. Într-un sfîrşit ea iese, ce suni aşa, ai înnebunit, adormisem, de unde vii, se răsteşte pînă să deschidă, trage uşa deoparte şi în prima clipă îi vine să rîdă. Sandu, ameţit, bandajat în fular, mi-au furat căciula la club, deschis la palton se hlizeşte vesel, abia îi distinge zîmbetul sub barba acoperită de zăpadă, şi-a agăţat nişte ochelari fumurii de împrumut, lentilele, umede, lucesc, o trece un frison, dar nu-i altul decît Sandu. Ea îl trage înăuntru, pune apă la fiert, a degerat, vorbeşte întruna fără control, ea nu-l ascultă, întîi îl ceartă, dar în afară de un surîs nu obţine nimic, ar fi vrut să afle unde a fost, îl lăsase ca pe un caraghios în pivniţele alea aşa încît… Scotocindu-se prin buzunare, Sandu dă peste o rolă de mag, i-o întinde, s-o asculţi. S-a înfipt bine cu picioarele în podea şi nu se clinteşte. Are ceva măreţ şi josnic, e atît de slab. Trasă la căldură, rezemată cu spatele de sobă, cu palma la gură, îl priveşte o clipă, apoi fuge dincolo. Nu reuşeşte să plîngă, să se descarce, ar vrea să îngenuncheze şi să se roage. Chiar lui, el este cea mai vulnerabilă fiinţă, are ceva neomenesc, o nelinişteşte. O clipă de linişte nu va avea alături de el, o simte. Cînd revine, Sandu stă tot în mijlocul camerei, în aceeaşi poză, cu privirea îndărătul ochelarilor, cu obrajii uzi de la zăpada topită, cu nasturii desfăcuţi, schiţînd acelaşi surîs prostesc. Ea se apropie, privirea lui rămîne fixată undeva pe harta peretelui, vrei să mănînci ceva? ai îngheţat. De ce taci.

Elefănteasa prepară salata de fructe, au găsit şi îngheţată, portocale, a stat Puşu o juma' de zi la coadă la Unic mi s-au încleştat fălcile de frig, băieţii au luat şi sifoane, Gogo cu două navete în portbagaj a hălăduit prin cartiere, aranjase prin telefon să-l aştepte la Moghioroş, o zi înainte Sandu se suise pe acoperiş să monteze o antenă, cum televizorul lor de căpătat era defect, una din fete, Cami, că avea două, a adus Lux-ul ei. Vin luaseră de la Butoiaş pe Griviţa o canistră de un deca, plus tărie. Fetele dispărură o vreme, Cami i-a răscroit o rochie de seară de-a mă-sii, pierd multe ceasuri la coafor. Şi sifoanele, bifează. Puii, îhî, patru pachete copane. Bifează. Piftie aduce Mortu. Bifează. Şampanie, d'aia rusească, nu bifa, rămîne de luat, avea ieri la Leonida da' era crimă şi pedeapsă, n-aveai cum să te apropii. Muzică aduce Mituş, a tras nişte topuri de anu' ăsta de leşini electrocutat, frati-su ţine discotecă la Nord, e plin de lovele. Bă, sunt prea multe fete, bifează, le dansez eu pe suplimentare, îmi refac viaţa, copilaşi. Dacă mă apucă nostalgia şi căldurile, am o cameră un' să mă retrag cu tovarăşa mea? Ar fi. Antreu, caşcaval, măsline. Bă tre' să-mi scot de la curăţat costumu', io aş apărea în blugi şi pulover, te-ai îngrăşat.

Pia şi Sandu n-au reuşit să doarmă peste zi, ei i se părea că stau atît de prost, camerele goale o deprimă – musafirii pică, el s-a postat în curte, semnalizează cu lanterna, felinarul s-a ars. Puşu flirtează cu Elefănteasa, Cami e pe stop şi n-are chef de dansat, Pia îl priveşte pe Sandu care nu-i în apele lui, numai Mituş rîde, mitraliază cu bancuri, vorbeşte cu gura plină, se întoarce cînd spre Teia, cînd spre Fany. Dau drumul la televizor spre miezul nopţii, se sărută, ies în curte şi bubuie pocnitori, vorbesc tare, se salută cu ăilalţi din vecini, simt gheara vremii, dar o alungă repede. Sandu, absent, mormăie ceva cu ochii în farfurie, Pia dansează cu băieţii, rîde, pe ea o sperie

solemnităţile, Mituş confirmă, îşi apucă uşurel mustaţa cu un gest reflex, o pilotează precis.

Eşti cea mai mişto din fetele cu care s-a încurcat Sandu, el nu se prea uită, n-alege, fraier, dar de data asta a nimerit bine. Te mai dansez? face el. Nu se cuvine, refuză Pia, dispărînd în bucătărie. Noaptea se desface în nişte impresii. Elefănteasa dispărută cu un curtezan într-o cameră, a dat peste ei Cami, răsturnaţi pe podea, ăla da să-i ridice rochia, nu s-au sinchisit, inaugurăm anul, lasă-ne, a dracu'. N-a vrut să-i lase, telefoanele sună mereu ocupat, dacă prinzi fir. Zuza se agaţă de el. El poartă o cravată oranj cu dungi crem. Ovi zice că o să dăm de dracu'. Pia zice că nu. Elefănteasa zice că sanchi nu mai găseşti nimic. Jean şi-a băgat actele. Are o soră plecată de mult. Mituş zice că e-n găleată, nu se descurcă. Gogo îşi arată caninul învelit în aur. Zice cît l-a costat, dentista i-a făcut avansuri. Ovi dispare în vecini unde mai are o fufă şi i-a promis. Alice plînge c-o lasă singură. Zice că se sinucide şi o ia pe străzi singură de nebună. Nu se duce nimeni s-o aducă înapoi. Se serveşte friptura de pui. Sandu cere ceva să se şteargă de transpiraţie. S-a îngrăşat, nu e aer, a dansat cu zănatica asta de Viki. Iri stă în colţul ei, a venit neînsoţită, zice să ne uităm la televizor. Pia aduce tava, o ajută Jean.

Băieţii au renunţat la sacouri şi cravate. Vorbesc tare, vocea comicului Paul Fodor nu se mai aude, şi aşa zice chestii răsuflate. Ei rîd totuşi privindu-i grimasele şi strîmbăturile, atîta vreme cît pe fundal nu e vreo schelă. Zic să rîdem, comicul îşi poceşte mutriţa lui de cauciuc, îşi arată burticica, gingiile, ne ridică moralu', zice. Sandu zice că s-a prăjit bine, lui îi place friptura puţin arsă. Să dea magu' mai încet, Pia se apropie şi-i zice peste umăr că a găsit un doctor. Sandu dă din cap, nu poate vorbi, să înghită. Iri e tristă, a băut destul, se bagă în sufletu' lui Jean, ăsta o respinge, ei i-a căzut părul în ochi şi dă din cap zăludă, vor pleca mai

devreme, zice şi o mîngîie pe umăr. Ea îi sărută dosul palmei. Elefănteasa aplaudă, s-a făcut, avem încă un cuplu, bravissimo, scumpilor. Ce doctor, întreabă neliniştit Sandu, n-a fost vorba de aşa ceva, Pia. E mai bine pentru amîndoi, amîntrei, paltonu' vechi mai merge iarna asta, banii strînşi i-i dăm lui. Elefănteasa şi-a rezolvat acu' o lună povestea. N-aş fi crezut-o în stare să procreeze, zice Sandu, Pia rîde, nu fi rău. Se aşază lîngă el, îi toarnă în pahar, el îi priveşte mîinile, pata cafenie de pe gît, ea simte, se întoarce, îi zîmbeşte. O complicitate deplină se stabileşte o clipă. Lumea din jur se depărtează brusc, ca sub racursiul unui transfocator. Abia de-i atinge forfota din jur. Fiinţele astea cenuşii în care cîte un detaliu luceşte: capacul unui stilou, o verighetă, o broşă, un dinte de aur şi haloul ceţos unde se topesc ei. Pia şi Sandu s-au desprins, au fost avortaţi, au ochii lipiţi, aerul le-a inundat plămînii, se răsucesc în spaţiul camerei, camera se învîrte cu ei. Dar privirea lor se sfîrşeşte şi deodată auzul lor comun înghite hărmălaia glasurilor muzicii viscolului ce vuieşte afară-ntre ziduri. Nu-i mai decupează nimic.

Jean zice că e groasă în Chile, Mituş îi cere împrumut pentru o săptămînă nişte bani lui Ovi, apoi îi cere lui Fani, a păţit o chestie urîtă, ceva cu o mamă zăcînd pe un pat de spital uitată de medici sau un colet cu lucruri din Israel ce tre' scos din vamă sau o datorie de onoare pînă se fac plăţi. Nimeni n-are, omule, de sărbători. Sifoanele sunt pe terminate, Ovi nu mai apare, Alice plînge, o rupe cu el, nu-l împarte cu proasta aia, securista, mocofana aia l-a prostit, o paraşută din Inter cu tarif în valută, îşi caută poşeta, doar că nimeni nu are chef de istericalele şi dramele ei. Iri rîde, vezi dacă te complici, mai bine singură, cu bărbaţii se sfîrşeşte prost întotdeauna. Mituş îl pisează pe Sandu să-l ajute cu bani, o săptămînă, atît, sîmbătă îi ai înapoi, jur, scoate-mă din rahat. Voi artiştii le

aveţi p-astea cu mila, cu omul, o dai pe sensibilitate. Ridică din umeri, nu ştie ce să răspundă şi Pia e undeva prin bucătărie, taie tortul în felii. Ar vrea să-şi schimbe şi cămaşa, e ud pe spate şi Mituş nu-l slăbeşte, hai bă, că tu nu eşti în stare să refuzi pe nimeni cu nimic, te-am mirosit, pe tine o să te mănînce unu' de viu şi tu o să rabzi pînă la capăt, fără să te revolţi, noroc cu Pia, da' cînd s-o întoarce împotriva ta… ohooo ohooo! Vorbeşti prostii, sunt mai apărat decît ai tu impresia! O fi, da' Pia înseamnă prea mult pentru tine, te-ai rupt de lume, joci totul pe un fund de muiere! Să nu te cureţi, aşa din nebăgare de seamă! Sunt destui fraieri care se distrug dintr-o prostie. Femeia, ohooo ohooo, la bucătărie, apoi o trînteşti pe covor şi iar o trimiţi la bucătărie, atît! dacă nu te ştie de frică, bătrîne, ăla eşti! te înşală cu tine de mînă, cu vecinu', cu miliţianu', cu cin' se nimereşte. Îmi dai banii ăia, ce zici?!… pentru o săptămînă? Îhî, pentru o săptămînă zic, sîmbătă ţi-i dau, ultimul leuţ. Mă, sunt banii pentru paltonul Piei. Te laşi greu, da' eşti un băiat valabil, pe bune. Pia zice că Sandu hotărăşte, cam pe marţi avem nevoie de toată suma. Se privesc, asta-i tot. Mituş îşi pocneşte degetele, Sandu se duce dincolo, ia plicul şi se întoarce, numără-i, Mituş îi pupă p-amîndoi, o invită la dans, Pia îşi aranjează cocul, uşor jenată, vă iubesc, sunteţi sunteţi…

Programul la teve slab, Vicki apasă pe buton. Cami a obosit, s-ar întinde puţin. Gogo zice că ne-a dărîmat iarna asta, Europa acoperită de zăpadă. Ovi zice bat ai noştri. S-a întors, miroase a parfumul celeilalte, Alice simte şi-i face scene, el rîde fudul şi o potoleşte degajat. Îi aduce chiar un pahar de mineralã, să se calmeze; ea se mulţumeşte cu atît, vede în gestul lui un semn de iubire şi e fericită, l-a iertat. Elefănteasa l-a vîrît între sîni pe Gogo şi-l dansează la sentiment. Zuza a aţipit, cineva o bate pe umăr, nu dorm, stau doar aşa. Încep să se strecoare afară, s-a luminat. Se

opresc în prag, chiar se îmbrăţişează, chiar se sărută, chiar îşi promit să se revadă zilele astea să mai schimbe o vorbă, chiar să retrăiască clipe din adolescenţa dusă, chiar să, nu-i aşa?!… Au ochii încercănaţi, dispar sub zăpadă, zgribuliţi, e frig, storşi prin lumina cenuşie şi sticloasă. Ei rămîn între resturile petrecerii, singuri. Mecanic adună, împachetează, strîng vasele, tacîmurile, pun paharele, răstoarnă în găleată cojile, firimiturile, oasele. În tăcere. Ea scoate o rolă din dulap, o aşază cu mişcări încete în mag, potriveşte volumul. E banda trasă în hruba de la Club A, adusă de el. N-o mai sperie improvizaţiile lui, nu se simte deloc singură, dimpotrivă, e ocrotită. Se trînteşte în fotoliu, adoarme cu mîinile în poală. Cînd Sandu vine din curte, unde curăţase puţin zăpada şi aruncase cenuşa, o găseşte acoperită de surîsul ei odihnitor, cu capul plecat pe un umăr, ca madona. Se aşază la picioarele ei, învelit în pături şi-i ascultă răsuflarea.

Marţi, Sandu îl aşteaptă în zadar pe Mituş. Îl caută cu telefonul. Se duce pînă la adresa de pe colţul de hîrtie, gazda îl dă dispărut şi neachitat cu chiria. Îi trimite vorbă printr-un prieten comun. Doctorul a programat-o pe Pia vineri seară cînd e de gardă. Dă de Mituş la o fufă, iese în uşă, cu capul bandajat, se scuză că nu-l poate primi, banii? N-ai grijă, mîine ne vedem în piaţa Rosetti, să nu întîrzii, am vîndut o chestie, mă-ntîlnesc cu tipu', în regulă. Mituş apare după o întîrziere de un ceas, tipu' deloc. Se vaită de neserioşii ăştia, îi cere ţigări, poţi să-mi faci rost de nişte bilete la jazz? vin americanii ăia la Sala Palatului. Sandu ridică din umeri, îl aşteaptă Pia cu banii, ce face?! Lasă, bă, că te descurci tu, nu stai în două mii de lei, faci pe pîrlitu', oricum tipu' din afacere e un ingrat! nişte anticoncepţionale… Acu' ştii de un' să mă iei, mîine pe seară, mă dau peste cap şi ţi-i înapoiez.

Pia îşi frînge degetele auzindu-l. Te minte, dacă scoţi tu banii de la ăsta, ai să vezi!

Sandu găseşte fufa plîngînd, i-a făcut Mituş o scenă, şi-a luat lucrurile şi a plecat. Îl imploră, dacă-l găseşte, să-i zică să se întoarcă, îl iubeşte ca o nebună, unde mai găseşte un băiat aşa bun la suflet şi culant şi de viaţă? Sandu, în hol, cu o ceaşcă de cafea în palmă, îşi priveşte vîrfurile ghetelor, expiră aerul din plămîni, îşi muşcă buzele. Stînga-mprejur şi iese. Pînă acasă, traversînd oraşul pe jos. Pia îl aşteaptă cu uşa deschisă, ea, care obişnuia să se încuie înfricoşată. A pus doar umărul şi uşa s-a dat deoparte. Ţi i-a dat? Tace. Îmi pare rău. Ce ne facem. Să împrumut de la cineva. Începe altă goană. Sună înfrigurat răsfoind agenda. Ăştia nu stau pe acasă, au avut cheltuieli mari, sunt în pană de bani. Nişte promisiuni. Adresa unei cămătărese. Sare-ntr-un tramvai aproape gol. Găseşte aleea baricadată de maşini înzăpezite. Abia peste două săptămîni i-ar putea împrumuta dacă e solvabil. Nu prea. Mai încercaţi, dobînda e un sfert. Îmi trebuie, îi rambursaţi începînd… nu prea am cum. Bătrîna se ridică din scaunul ei supraînălţat, iese dintre fotografiile cafenii, îl însoţeşte nu cumva să pună mîna pe ceva şi să ascundă sub haină. Dă săru' mîna, străbate coridorul încărcat de umbrele prelungi ale ţepuşelor ce ţin balustrada, risipite pe pereţi de becul chior. Lăsăm copilul, îi zice Piei, ar fi o prostie, n-are rost să ne zbatem atît. Ea îşi strînge părul coc, strînge în gură agrafele, ajută-mă. O zăreşte în oglinda ce străjuieşte camera goală. Se scoală de lîngă telefon, te-ai murdărit de var, observă ea. Cînd îmi aud vocea şi Zuza, şi Cami, Gogo şi Elefănteasa închid, ce ne facem? Nimic, va fi bine, ai să vezi, zice Pia, hai să mănînci ceva! Nici unul nu se desprinde din locul ce-l ocupă pe duşumea. Unul în apropierea celuilalt. Se privesc. El direct. Ea în oglindă. Mîine să-mi faci nişte cumpărături, după-amiază, fii bun.

Aş vrea să mă laşi singură. Parcă n-o aude. Îi stricã cocul, păru' cade pe umeri, pe braţe, îi acoperă spatele.

Dispare pentru cîteva ore, să scoată de la pingelit pantofii, duce nişte partituri cuiva, trece pe la Club A să-i vadă pe băieţi la repetiţie, le promite să cînte cu ei prin februarie, intră la un film idiot pe la hala Traian într-o sală mirosind a pişat şi motorină, rabdă pînă ecranul se luminează şi se tîrăşte spre ieşire cu pensionari rebegiţi şi nişte copii gălăgioşi. Îşi imaginează nişte poveşti privind casele, dar fără Pia încercările nu reuşesc. Străzile pustii, ajunge după nouă aşa cum i-a promis. Ea doarme întinsă sub pături, palidă. Nu-l simte, se întinde precaut lîngă ea şi nu îndrăzneşte să se vîre în aşternut. Abia de adoarme, mult după miezul nopţii, deja se aud lucrătorii trecînd spre schimb. Pia doarme profund, întinsă cu faţa în sus, cu mîinile pe lîngă corp, cu o expresie nedumerită aşternută pe chip. Brusc, ea începe să tremure uşor, îi clănţăne dinţii, oftează, deschide ochii o clipă, arde, Sandu îi aşază palma pe frunte, arde. Acoperă-mă, mi-e frig, ia-mă în braţe! Adoarme iar, parcă vorbind în somn. A doua zi o întreabă ce a făcut. Febra creşte, ea nu se mai poate scula din pat, îi este frig. Ea se străduie să surîdă „normal", îl linişteşte, trece, nu se întîmplă nimic, de ce ai lăsat pianul? nu vrei să-mi cînţi ceva? El se aşază pe scăunel, se învîrte de cîteva ori ca s-o amuze. Ea stă rezemată de perne, cu mîinile albe, vineţii deasupra păturilor, o iarnă grea, Sandu, mai bagă nişte lemne-n sobă. Ei îi plăcea să cureţe grătarul, să adune cenuşa pe făraş, să aprindă focul. De atîtea ori o găsea îngenuncheată mînuind cleştele şi uşiţa de metal, învelită de umbre cărămizii. Şi cîntă la pian toată seara, nu ştie dacă-l mai ascultă. Stă cu ochii închişi, din cînd în cînd îi cere o piesă. Toată noaptea, a tremurat, scuturată de frisoane. Unde? nu cunoaşte pe nimeni. Cum s-o lase singură-n casă? Camera goală, o măsoară cu pasul,

formează un număr de telefon, fără mari speranţe. Prinde un fir. Doctorul cu care vorbise Elefănteasa dispăruse. Umblă toată noaptea pe la farmacii, antibioticele se dau numai cu reţetă. Face rost. Dă ultimii bani, se şi împrumută vreo două sute. Febra se retrage o jumătate de zi, paloarea dispare, Pia se animă, ba chiar cîntă ceva la patru mîini, o jucărie simplă de-a lui Sandu. Noaptea iar 40-41.

Spitalul e o clădire cenuşie cu geamurile îngheţate. Medici militari cu halatele peste uniforme. Colonelul îşi aminteşte de nişte rude prin alianţă. Oricum, să vedem, domnişoară. Ce-ai făcut, urîto? Domnul tău să iasă din cabinet! nu pare impresionat de slăbiciunea ei, aşază-te pe canapea. Sandu împinge uşa, alunecă în sala de aşteptare. Îi ţiuie urechile, auzul i se umple de sunete dizarmonice, un cărucior împins de o grăsană, nişte sticle lovite, cineva plimbă pe geam o bucată de polistiren. Pia iese plînsă. Medicul scoate chelia lucioasă prin crăpătura uşii, o pofteşte pe asistentă să iasă cîteva minute. Domnu' Sandu, o nenorocire! Septicemie e numele nenorocirii, nici nu-mi dau seama cum de trăieşte, eu ţi-o internez, dacă scapă noaptea asta, e bun scăpată. Îl ceartă, dar nu-l mai aude. O priveşte, iat-o, se conturează vulnerabilă pe peretele alb, îi zîmbeşte. Lui i se face frică, de atîta amar de vreme a intrat în viaţa lui. Asistenta intră în cabinet. Vino mîine, ne ocupăm de restul. Sandu iese şi în stradă se lipeşte de zidul zgrunţuros, o salvare iese claxonînd dintr-un gang, cineva îl întreabă de o stradă, este adus un accidentat plin de sînge. Sandu o ia de-a lungul străzii, lipit de clădirile ce se înşiruie pe trotuar. Şi şchioapătă, îşi trage un picior ce pare înţepenit, ba se şi schimonoseşte. Îşi bălăngăne şi capul, este personajul fictiv al improvizaţiilor sale. Şi-n adolescenţă cînd îl apuca, se scălîmbăia aşa, se dădea invalid sau orb sau paralitic. Numai că atunci rîdea în sinea lui, bucuros că nu se trădează,

că lumea îl compătimeşte, întorcînd privirea de la trupul schilodit. Acum se scurge pe lîngă ziduri plîngînd în hohote, fărîmiţat, gol, în stare de orice ca s-o scape, mîine o vrea acasă. Umblă toată noaptea pe străzi. Ajunge acasă după ieşirea tramvaielor din depouri. Rătăceşte, deschide şi închide uşile, şterge praful, apoi spală vasele, bagă aşternutul în ladă, se aşază la pian, după un minut renunţă. Gîndul că trebuie să dea telefon la spital îl îngrozeşte. Pune apă în lighean şi freacă podelele cu peria de scîndură. Sparge lemne în magazie. Spală geamurile. Zbîrnîie telefonul, se repede, dărîmă un scaun, trage de clanţă. Hei, Sandu?! Hei, Sandu?… Ai amuţit. Da, Pia. Tac amîndoi în telefon pînă se consumă minutele şi pierd legătura. Se aruncă afară-n stradă, aude din stradă soneria în camera pustie, nu se întoarce.

O găseşte stînd de vorbă cu o lăuză. Alunecă pe gheaţa de pe alee, femeile pufnesc în rîs. Sandu nu se ridică, rămîne întins cu mîinile sub bărbie. Trec nişte brancardieri cu unu’ pe targă care strigă că-l duc să-i amputeze piciorul, Sandu nu se sinchiseşte, îl ocolesc, dar bolnavul alunecă pe un troian sau îl lasă ei de nervi că le împuiază urechile nu mă duceeeeţi că mi-l taaaaie, îşi freacă palmele mulţumiţi, unu-ntr-o rînă îşi aprinde un chiştoc de Kent, ăl’laltul îşi scoate halatul, îl lasă în cuşca portarului, face stînga-mprejur milităreşte şi iese pe poarta cea mare. Pia îl priveşte uşor speriată, dacă s-a rupt ceva pe dinăuntru ţipa ca ăla! face ea bucuroasă că-l vede atît de repede. Îl ajută să se ridice, dar ajunge şi ea pe jos. Bolnavii şi spitalizaţii ies la ferestre, se rîde mult de gagul ăsta. Nişte civili degajează intrarea, parcă aţi fi orbi, nu vedeţi lunecuşul! Pornesc amîndoi ca nişte invalizi, rezemaţi unul de altul pe trotuarul acoperit de polei, jalnici conspirativi. Au un aer zdrenţuit şi triumfător. Lumea le prisoseşte, îşi ajung lor înşile. Ea s-a întors, nu li se mai poate întîmpla nimic rău, chiar dacă Sandu o priveşte ca

pe o minune, era cît p-aci să moară, văzuse ce-i dincolo.

Cum a fost? o întreabă.

Aşa! Ce bine că exişti! îi răspunde ea, la fel de palidă şi slăbită.

Îşi permit luxul unui taxi, nimeresc o rablă ce abia pîrîie prin nămeţi. Amuzaţi, curăţă parbrizul să regăsească vechile căsoaie din cartierul lor pe care-l prezidau cu atîta maiestate. Dau din capete mulţumiţi, salută elegant ferestrele zăbrelite, copacii de grafit, expresul cu liniile lui de aluminiu, atelierul de reparat cheilacătebroaşteyale, biroul minuscul de copiat acte, biserica din scuar, rarii trecători, agentul secret, ex-ministrul aerului, vardistul, cocotele, cabina telefonică devastată, cerşetorii rebegiţi dindărătul restaurantului, clientela coaforului şi frizeriei, siluetele ce ies de la cinema. Am ajuns! face şoferul plictisit, oprind ceasul.

Pînă s-a dezmorţit vremea şi zăpada s-a scurs huruind prin canale au trăit clipele lor cele mai bune, se înţeleg din priviri, abia de vorbesc, emit numai nişte silabe, sferturi de priviri, gesturi neterminate. Citesc seara împreună un roman la modă *Love story* sau *Lucrurile* lui Perec, ascultă benzile lui Sandu cu Hank Williams/Art Tatum şi restul pianiştilor, el nu suportă alt instrument, urmăresc trecătorii pe fereastră îmbrăţişaţi rezemîndu-şi coatele de pervaz. El nu suportă nici ticăitul ceasului ei atîrnat de gît cu un lănţug şi nu suportă s-o ştie singură şi să răspundă la telefon, se repede, ridică receptorul şi strigă ocupat. Îşi continuă plimbările prin gubernie, personajele lor ies cu bine din iarna grea, zero infarcturi, zero degeraţi, zero dispăruţi. Înţeleg ce mult înseamnă pentru ei nălucirile ce se strecoară dintr-un gang sau înfiripă o sfadă aşteptînd cîteva nopţi să vină frigorifica la măcelărie. Îi susţinea, îi ajuta să depăşească, le da un suflu al lor; ficţiunile le umpleau viaţa mult mai deplin şi mulţumitor decît

realitatea concretă. Şi obiectele se dematerializau, cuţitul atingînd farfuria suna gol, număratul banilor la fel, ţurţurii căzînd de pe streaşină. Nimeni nu voia să facă pasul înapoi, se temea de grijile mărunte, oricum nu le-ar fi putut rezolva, aşa că Pia şi Sandu sunt nişte răufăcători, poate mai puţin; inşi de prisos, nişte orbi înfumuraţi, străini la ce se-ntîmplă în imediata apropiere, supţi de miracolul iubirii lor. Îi străjuiesc ficţiunile, personajele, păpuşile prosteşti ale închipuirii, dosarele şi episoadele improvizate în grabă.

Un ăla burtos, cu ceasul de argint petrecut pe deasupra vestei, arătînd ca un cartof încolţit, cu deosebirea că miroase a rahat, dă tîrcoale şi hotărăşte să cumpere, îi place antreul şi magazia pentru garaj, va face schimbări, va vopsi în oranj cercevelele, va aduce nişte cufere încărcate cu lucruri de preţ, mobile grele şi milieuri şi dantele, va atîrna la perdele, şi feţe de masă, va cumpăra jaluzele şi mobilă de bucătărie, va transforma, va pune gresie şi faianţă, va umple vitrinele cu bibelouri de majolică, în pereţi va înfige portrete de familie cu rame aurite şi tapiserii colorate. Plata în rate, proprietarul consimte, le dă preaviz studenţilor două săptămîni şi-i evacuează. Sandu şi Pia îl asigură, se vor conforma, îi mulţumesc de găzduire. Fără restanţe la apă şi electricitate. El va fi pe aproape să nu strice la plecare ceva. Răsucindu-se în jurul propriilor lor axe, cumpărătorii şi proprietarul ies în curte, trag poarta, zăvorul, dispar în noroiul şi zăpada topită.

Camerele înalte, pereţii umezi cu băşici în tencuiala gălbuie, oglinzi fumurii, sobele cu teracote, duşumelele vişinii. Ea s-a aşezat în fotoliul de pai într-un colţ. Sandu meştereşte tăcut în celălalt colţ. Pia tricotează mîneca unui flanel pentru o vecină. Nu se privesc, le-ar face rău.

CAPITOLUL III

Fragmente cu hamsteri (1)

● Atmosferă de jazz, duminică dimineaţă la BBC un regal, n-a lipsit nimeni dintre barosani: *Miles Davies*, *Art Tatum*, *Thelonious Monk.* Atmosferă împăcată. Ninocika odihnită, surîzătoare. Traiul nostru tihnit durează de atîta vreme. Fără evenimente. Mici tensiuni depăşite uşor de-a lungul anilor. Să nu mă imbecilizez de atîta linişte. Lucrez metodic la romanţul de amor, redactorul mă sîcîie cu telefoanele, să mă grăbesc, ar fi vremea să cam termin, îmi aminteşte de contract şi obligaţii. Speră succesul de data trecută. Ronţăi alune torn cafea pe gît. Din fericire afară e umezeală, plafonul de nori coborît a ploaie, cum îmi convine mai mult. Prînz paşnic cu ai mei. După-amiază plimbare prelungită la lacuri. Puştii cu bicicletele, gălăgioşi. Seara ascultăm un disc adus de Bujor, bunicel.

Bătrînul vagabond mă opreşte pe scări şi-mi cere împrumut o sută. Mă spionează, zice că e bolnav de inimă, îmi oferă cărţi de cumpărat, cineva în vecini desface o bibliotecă, apoi îmi dăruieşte o pereche de hamsteri. Hamster, rozător de noapte adus în Europa, originar din Africa Centrală, Camerun, Etiopia. Foarte prolific, întrece rozătoarele de blană, ocupînd locul al doilea după cincila. Există hamsteri de diferite culori: brun, standard, roşii, albi, negri, bălţaţi. Nu este gălăgios (înseamnă c-o să ne împăcăm bine), nu este purtător de microbi, trăieşte într-o încăpere cu temperatura între 15 şi 25°C.

● Mă cufund brusc între portrete vechi, n-a rămas intact nimic, senzaţia de nemişcare, miracolul unei poveşti ce se derulează. Personajele

sunt în viaţă, umblă prin cartier, aud zvonuri despre ele şi cîntăresc minuţios în ce măsură se potrivesc cu povestea mea. Realitatea e flască, istorioara asta brutală, contondentă, densă, mai consistentă decît existenţa mea rarefiată şi fără articulaţii. Adaug un episod, şterg praful de pe un detaliu. Dacă aş putea face să dispară din realitate, ca din scenariu, nişte întîmplări trăite, dacă le-aş corecta pe viu, dacă aş schimba replicile unei conversaţii. Să dau buzna într-un apartament, să întorc ceasul înapoi şi să elimin scena pe care doamna a făcut-o domnului, să schimb gîndurile unui perceptor, să îl fac pe cutare să se întoarcă la nevastă. Să zicem că Sandu e chiar infirm, şontîcăie, o va părăsi pe Pia sătul de ţîfna şi bovarismul ei, înrăit de amestecul ăsta dintre Nora şi Miţa Baston, dintre un patos existenţialist şi unul mahalagesc. Să zicem că Pia îl aşteaptă serile lungi încolăcită în jurul telefonului care nu mai sună din provinciile pe unde umblă el să cîştige un ban şi să scape de obsesii, o fugă înainte, pentru că nu se suportă nici pe el. Pia ar veni iubitoare la gară să-l întîmpine. Aş scoate un efect bun din peronul înţesat de lume şi vagoanele alunecînd din depărtări învăluite-n aburi. Să zicem că spiritul improvizatoric s-ar declanşa nu numai zgîndărit de degetele lui Sandu – nu altul decît pianistul care nu am fost eu –, ci chiar autorul s-ar juca puţin de-a libertatea, ar lăsa dracu' rigoarea pentru a improviza scene de gen, conversaţii şi personaje.

● Lucrez la *romanţ* cam de la Crăciun. M-am apucat în săptămîna cînd a apărut în preajmă Făinuş, simpaticul. Omul unui avocat; filează în cazuri de divorţ partea adversă, la nevoie depune mărturie. Îşi oferă serviciile, trafichează mărunţişuri. La viaţa lui a încercat mai multe cariere, dar nu s-a fixat vreodată. „Sunt un instabil!“ zice, arătînd cu degetul spre tavan, şi face o piruetă şi dispare în lift, fluturînd mîna, prin geamul îngust imaginea lui dispare undeva

dedesubt. Îmi aminteşte o scenă din Thomas Mann, *Doctor Faustus.* Şi vrea să-mi ofere ceva. El e o ficţiune din romanul meu. Iată că-mi bate la uşă cu ceva de vînzare. Îmi vorbeşte de un contract.

● Dau drumul hamsterilor prin cameră, nu se despart, solidaritatea lor mă înduioşează. Se ascund la întuneric. Abia-i scot din colţ cu o foaie de salată. Îi pun în acvariu şi ne privim prin sticlă. Noaptea îi aud foşnind, ies de sub rumeguş şi, înălţaţi pe labele dinapoi, încearcă să iasă. Suntem fiinţe nocturne. Îi ţin pe birou şi ţăcănitul maşinii de scris nu-i sperie. Bărbătuşul mă fixează flegmatic cu ochişorii lui roşii, îşi roteşte plictisit mustăţile. Femela sub nişte hîrtii îşi spală lăbuţele, o aud foşnind, apoi tăcere. O caut prin cameră, dar n-o găsesc. Iau bărbătuşul de spinare, îl paraşutez în culcuş, acopăr acvariul cu o cîrpă neagră aprind iar lampa de birou şi mitraliez qwertzuipăasdfghjklşţyxcvbnm.

● Într-o bună zi îşi strînge lucrurile, tocmeşte nişte hamali să-i care pianul. Sătul de şleampăta asta de Pia. O neluţă din corpul de balet de la Lido i-a cucerit inimioara. Pia dezorientată îl aşteaptă în serile lungi nostalgia s-o alungi din inima mea, cu fetiţa de mînă la ieşirea barului de noapte unde a eşuat Sandu şi trupa lui de jazz Make Relu Dodo Zombi. Nu vrea să audă nimic, lasă-mă-n pace! îi zbiară pe trotuar ferind nişte clienţi interlopi ce au coborît dintr-o limuzină cu număr străin şi vor să se strecoare înăuntru. Madi plînge pe poala maicăsii. Hai dragă! îl cheamă neluţa, că-ncepe programul. Sandu face stînga-mprejur nepăsător. Chipul Piei nu-i mai spune nimic decît plictiseală, nervi tociţi, ceva searbăd şi mediocru. N-o mai iubeşte cu toate maionezele bigudiurile chiuretajele insomniile ei. Are chef să se frece cu un săpun bun, să mîngîie un sîn ferm o coapsă rotundă, o piele catifelată. Visează altfel de viaţă,

superficială poate, făcută din rupturi, din puzderii de minute fără legătură între ele, să vadă feţe noi. Îi place paharul de votcă pe capacul pianului dăruit de un client, îi plac bănişorii mototoliţi ce-i înfundă buzunarele. Coşmelia de la etajul zece minus apa caldă şi căldură vara, condens în toate anotimpurile, frigu-frig iarna, nu-s pentru el, un om rar, dornic de a fi iubit, protejat. El trebuie să-şi îngrijească degetele fine şi nervoase, palmele miraculoase, să-şi apere sensibilitatea şi sufletul de impurităţi. Celălalt suflet, părăsitul, îl sfîşie cîinii în zăpada însîngerată. Hauhau baby hau hau blues hauhau *sugar*, cum sîsîie copitatul cu galoane ce face pe portarul, a primit ordin de la dom' Sandu să n-o lase să intre pe amărîta asta ce stă cu copilu-n stradă şi se smiorcăie. Hai, du-te, că-ncurci clienţii, du-te! Pia, plînsă, mai măsoară o dată scara sub care a dispărut Sandu, simte mînuţa lui Madi în palmă, se întoarce şi se depărtează, tîrîndu-şi paşii pe bulevardul traversat de spectre vişinii.

● Ninocika îmi cere să-i povestesc ce lucrez. Refuz. Sunt superstiţios. Se poate întîmpla orice. De pildă, să uiţi sau, odată destăinuind cuiva ce se întîmplă în povestirea ta, să nu mai fii în stare s-o scrii, să fi scăpat de obsesie, să te fi vindecat de nevoia de a imagina nişte personaje, o istorioară, o atmosferă. Te temi şi că, după ce abia abia ai reuşit să le dai consistenţă, personajele din preajma ta, deconspirate, să dispară şi degeaba ai să le chemi înapoi, te-au părăsit, ca-ntr-o melodramă, pentru totdeauna. Le păstrez subcutanat şi le arăt o singură dată: cînd le scriu. Cu ficţiunile să fii prudent. Tratativele îndelungate cu irealitatea rămîn secrete, circumspecţia trebuie să fie maximă. Pîndă, veghe, discreţie. Ninocika mă roagă zadarnic, deocamdată subiectul, personajele, intriga de amor sunt nebuloase, din care scot cîte un crîmpei. Nimic nu se leagă încă. Încordare, pregătiri de Paşte, Iisus a intrat în Ierusalim, n-am

găsit miel nicăieri, Săptămîna Patimilor, în sfîrşit ouă şi vopsele. Aia bătrînă ţine post. Un articol laudativ despre ultimul meu volum, de telefonat pentru mulţumiri.

● Bătrînul vagabond Făinuş a devenit pe neaşteptate personaj, nu-i prea văd locul, dar mi s-a impus peste noapte. (Nu-mi amintesc, întîi l-am conceput, sau întîi mi-a ieşit în cale.) Cunoştinţa cu Făinuş şi începuturile romanţului coincid. Cu părul lui răvăşit pe care şi-l vopseşte în gri-cenuşiu, cu hainele lui largi, de fost grăsan, atîrnînd, cu ţinuta lui ce se străduieşte să pară corectă, cu umerii lui plini de mătreaţă şi privirea fixă, lupească, de gardian, mă interesează tot mai mult, m-a acaparat. Ieri stam întins pe şezlong, dormitam şi deodată simt că mă priveşte insistent, o senzaţie deloc plăcută. Reflectam la caraghioslîcul lui Sandu şi al improvizaţiilor lui şi am înţeles, descoperind obrazul bătrînului în apropierea mea, că cei doi sunt din aceeaşi lume fictivă cu a lui, din acelaşi regn. I-am păstrat în romanţ şi numele, şi făptura. Din păcate, apropierea mă împiedică să-l văd altfel decît anatomic şi impresionist. Nu-l pot construi, n-am perspectivă. Pe măsură ce te depărtezi de o fiinţă, îi observi spiritul, fiziologia, aspectele se estompează. Spiritul se arată doar de la distanţă ca întreg şi te refuză în amănunte. Din vecinătate surprind doar epiderma, detaliile, reziduurile din fiecare gest. Făinuş mă surprinde la coadă la ziare şi se uită tîmp la mine, deşi îi vorbesc. Mai tare! îmi indică urechea stîngă, şi se schimonoseşte, mă obligă să strig. Cumpărăm presa şi, pe cînd traversăm, se explică: era unu' în spatele nostru care asculta, extrem de periculos individu', ştiam că dacă te silesc să vorbeşti tare n-ai să faci imprudenţe, individu' mă ştie surd de tot, nu voiam să mă dai de gol. Aud perfect, mai ales în somn.

● Hamster, întreţinere. Trăieşte în borcane şi acvarii, aşternutul se formează din rumeguş şi talaş. Curăţenie se face la o săptămînă sau două, după cerinţe, iar la femelele gestante cu cinci zile înainte de naştere, adăugîndu-se bucăţele de şerveţel sau hîrtie igienică. Viaţa lui are loc la temperaturi pozitive. La 10°C hamsterul hibernează. În perioada de împerechere se va administra cîte un supliment de cca 0,5 g ovăz, iar în perioada de gestaţie 1/8 gălbenuş de ou fiert, cît şi coaja acestuia. La alăptarea puilor, se mai adaugă în hrană pătrunjel verde. Atenţie: hamsterul muşcă.

● În cartierul Mătăsari, Sandu şi Pia aveau o imaginaţie fecundă. Zidurile vechi, gangurile, populaţia instalată de mult acolo, prăvăliile umbroase unde vara clienţii stau aşezaţi la taifas, iar tejghetarul udă trotuarul cu furtunul. Canonul unei existenţe precizate şi cu vechime dă naştere unei imaginaţii paşnice ce le umple, domestică, viaţa. Imaginarul îi împiedică să se piardă în uzura cotidianului. Fac abstracţie de colţul de pîine şi examenul de poimîine, de privirea pofticioasă a cuiva la trecerea Piei, de absenţa banilor şi lipsurile stînjenitoare. Şi ficţiunea mortifică, dar la începutul poveştii, în casa boierească pustie, ficţiunea – altă înfăţişare a neantului – viu – îi susţine, îi ţine strîns îmbrăţişaţi. Trebuie să se mute, proprietarul vine şi chiriaşii strîng puţinele lucruri.

Cartierul uriaş, nou, sutele de blocuri uniforme le îngroapă imaginaţia. Jocul de-a personajele dispare. Întîlnesc acelaşi chip multiplicat de un xerox secret. Viaţa lor se depopulează, închipuirile constituiau anturajul lor, partenerii de conversaţie şi ceai. Nu se ocupau ei frenetici de grijile guberniei?! În garsoniera unui bloc anonim, al 3 468-lea exemplar din seria 85t5e totul se sfîrşeşte ireparabil. Natura iubirii lor îşi schimbă semnul + în –. Sărăcită de ficţiuni, ei regăsesc sărăcia reală

în care trăiesc, resimt lipsa unei sute de lei, a unui pantof şi a unei haine groase pentru iarna ce va să vină, grea şi lungă. Iubirea se banalizează, capturată de goana contracronometru cu nesuferinţele cotidiene. Dincolo în Mătăsari nu le observau şi nu li se părea o fericire să ai o rîşniţă de cafea şi nici să ieşi la pădure, rochia vecinei nu-i dădea insomnii Piei şi oricum privirile unui obraznic în autobuz o lăsau indiferentă, rîdea împreună cu Sandu în vreme ce întindea unt pe pîine, iar el curăţa o scrumieră. Imaginaţia, spiritul, jocul, improvizaţiile de tot felul se retrag înfrînte. Această irealitate binefăcătoare în care se retrăseseră se va întoarce mai tîrziu plină de răutăţi, ucigătoare. Întîi va popula visurile de succes ale lui Sandu, apoi sufletul nemulţumit al Piei. Unuia îi va oferi ratarea, celuilalt dezamăgirea cîtorva poveşti de amor tot mai sordide şi prosteşti. Trebuiau să găsească doar în aproapele cel mai aproape fiecare amănunt care să le umple viaţa. Stîrnită, irealitatea schimonoseşte şi terfeleşte idolii.

Iată-i, preafericiţii Pia şi Sandu, preacurata şi preamilostivul, narcotizaţi de miturile curente şi de uriaşa vanitate ce ţi-o dă miracolul iubirii. Îl trăiesc orbeşte. Pînă nu orbeşti, miracolul nu-i posibil. Se închid între patru pereţi şi încep să se devoreze unul pe altul minuţioşi, indolent Sandu, frenetică Pia. Privaţi de exterioritatea reală/fictivă, coboară cu îngerul lor păzitor care încă nu şi-a întors faţa de la ei, pe refugiul unei staţii de tramvai. Parcă se măsoară, parcă se privesc, parcă Sandu observă o muieruşcă ce-l ţine de braţ şi turuie îngrijorată că baticul şi pantofii ei ieftini sug apa. Parcă cineva îi întreabă unde-i strada lor, ei ridică din umeri nepăsători (încă nepăsători). Parcă Pia îl vede pozînd furat de gînduri, stă cu bărbia în piept, romantic şi furios, gesticulînd larg, neajutorat; e chiar tipul cu care se întîlneşte noaptea în pat. Locuiesc într-o cameră ca de hotel,

se întîlnesc serile, privesc cîteva minute la televizor, schimbă vagi impresii de peste zi, fără să pună prea mult suflet. Ce dracu', ceaiul s-a răcit, zbîrnîie telefonul, şi uneori, auzind vocea, închide. Pia parcă rîde, pe tine te caută, vreo admiratoare, el lasă cana pe genunchi şi încuviinţează absent, toate fufele de prin turnee îl pîndesc la cabină şi capătă în dar numărul de la impresar, încă mai au puterea să rîdă, îi amuză fitilele, nesiguranţa. Amorul, psihi-mu, nu s-a micşorat. Poate că nu se mai iubesc, dar n-au aflat. Sting veioza, îşi oferă unul altuia trupul şi parcă nu s-a schimbat nimic. Reuşesc să se înduioşeze, să şoptească pe întuneric, să mîngîie un umăr. Ea să-şi scuture magnific părul, Sandu s-o ghemuiască strîns lîngă el şi să-i toarne în urechi notele de la Misty, refrenul lor, ca un semn de recunoaştere într-o mulţime de chipuri străine. Luna se ridică peste ferestrele protejate de hîrtie albastră decolorată, vor dormi uşuraţi, singuri, înjumătăţiţi. Încă îşi aparţin, încă sfidează presiunea şi bulimia realităţii înconjurătoare din buncărul irealităţii lor zidit de iubire. Acesta e miracolul.

Şi Sandu şi Pia şi Sandu şi Pia şi Sandu şi Pia încep să pătrundă în lumea din afara cuplului lor, în mulţimea ce forfoteşte bezmetică în jur. O apropiere reciprocă. Se întorc în lume sătui unul de altul, dornici de senzaţii noi (sau vechi, dar uitate), de terase pline cu prieteni şi rude, de spaime şi speranţe, dezamăgiţi, plini de reproşuri. Tu nu eşti ceea ce căutam. Un picior într-o uşă întredeschisă. Regăsesc lumea de unde au lăsat-o, pagina 375, notă de subsol. Vor învăţa iar să meargă acasă, să se aşeze destinşi într-un fotoliu, vor învăţa să vadă un film cu alţi ochi decît ai Piei şi să asculte un concert cu alt auz decît al lui Sandu. Vor împrumuta tot felul de gesturi, obiceiuri, ticuri, de unde se nimereşte, grăbiţi să facă praf trecutul, dornici să ficţioneze iar realitatea cu alt partener pentru a regăsi miracolul, tînjind disperaţi să-l

repete măcar pentru scurtă vreme. Finalul poveştii se va derula în ultima lor locuinţă, oficială. Aici totul se destramă. Casa goală, recunoaşterea locului, camerele (două) pline cu promisiuni. Şi ei sunt goi, nu mai simt nimic unul pentru altul. Nu se mai bucură că au ajuns, e casa lor dorită de sute de nopţi şi zile. Încep s-o umple cu lucruri. Uşoara frenezie. Se agită, scotocesc prin magazine şi consignaţii, cumpără piese de ocazie, împrumută. O amînare a deznodămîntului; o iluzie confecţionată la minut pentru uzul provizoriu al zeişorilor noştri Pia şi Sandu. Mecanismul distrugerii stării de graţie din Mătăsari s-a declanşat de mult şi ruptura – pe dinăuntru deja consumată – se va produce repede. Cîteva mişcări sacadate, acompaniate de un acordeon melancolic ce chicoteşte sarcastic dintr-o pivniţă. La acest sunet se adaugă rînjetele şi scrîşnetele îngrijorate şi hohotele de rîs ale anturajului şi vecinilor. În indiferenţa celorlalţi, obişnuiţi cu eşecurile şi căderile frecvente ale îngerilor pe acoperişurile fierbinţi, Pia şi Sandu au ajuns, obosiţi.

Iată-i iar în camerele goale unde se vor muta săptămîna asta. Ea va spăla linoleumul tăcută, vor chema zugravi, un mecanic, vor monta telefon, vor planta rafturi şi un cuier în hol. Vor căra amintirile înjumătăţite şi le vor azvîrli prin unghere. Nimic nu-i mai salvează, irealitatea fiecăruia sparge uşile. Vor fi storciţi în grabă, vor plăti sfidarea de a se fi refugiat în iubirea asta care i-a adăpostit. Micul sezon al scadenţelor şi răfuielilor personale a venit. Irealitatea le sparge uşile, face geamurile ţăndări, îi prosteşte, îi finisează şi-i oferă unui autor de ficţiuni să-i descrie, lăsîndu-le trupurile să se amestece în mulţime, să caute înfiguraţi parteneri întîmplători pentru a scăpa de singurătate, să-şi întindă entuziaşti banii între lefuri, să se trateze prin spitale, să-şi procure bilete de concediu separat, să-şi tranzacţioneze resentimentele, să fure un dram de plăcere cuiva, să-şi cumpere schimburi

de pat, o gravură, o oglindă, un pick-up. Să mănînce la cantina-sindicat pe bonuri, să aştepte prin staţii tramvaiul, să alerge veşteji spre pensioara lor scumpă fremătînd la auzul paşilor poştaşului, cît şi la vederea protagonistului unui serial cu care vor reuşi să se confunde. Să-şi risipească entuziaşti corpurile neiluminate, de acum obscure, doritorilor de a participa la împărţirea prăzii: sandu şi pia. Gratis domnilor şi doamnelor, un mic carnagiu la domiciliu, miniaturizat, chirurgical, ferit de priviri străine.

● *swing feeling* cu Count Bassie pe disc. Paşii misterioşi ai periilor plimbate pe pielea tobei, sunetele înfundate ale fuscinelului, o pulbere fină risipită de degetele pianistului, mersul de bărzăune al contrabasului. Jazzbandul scoate aceleaşi sunete ca un mecanism cu repetiţie. Odată ce au prins tema le fură. Un instrument se desprinde (ins/instrument), încearcă să iasă din canon, lasă minuţioasa jucărie. Mecanismul continuă să funcţioneze în lipsa rebelului care scapă astfel improvizînd, împleticind paşii, dezarticulînd mişcări ce păreau intrate în reflex. Tocmai prezenţa în continuare a celorlalţi îl susţine; fără mica orchestră ce-şi vede gospodăreşte de treabă, s-ar prăbuşi. După acest solo – confesiune – rebelul se întoarce descărcat; e ca o criză de nervi, o ieşire din rutină, o eliberare. Urmează ca-ntr-un vis-replay altă încercare. Aceeaşi spontaneitate, naturaleţe şi orbire. Ceilalţi – foşti şi viitori improvizatori – execută partitura disciplinaţi şi sîrguincioşi, o paradă de bîlci cu mişcări îndelung repetate de nişte halucinaţi care nu observă ce se petrece, lălăie acelaşi cîntecel din copilărie uni donica trei surcele macli macli farmacele ţui ţui cap de pui şi iar de la început. Oricum se va întoarce după ce-şi va fi vomitat sufletul în sax sau în clape. O extrem de autentică imagine a existenţei, un jazzband, cîţiva indivizi parodiind cu

instrumentele lor totul. N-ai decît să asculţi obsesiile lor şi solourile pentru a înţelege.

● Seri liniştite cu Ninocika şi copiii. După cîteva zile de zăpuşeală îngrozitoare, temperatura a mai scăzut, iar acum, cînd scriu, plouă binefăcător. Eu şi Ninocika, aceeaşi iubire tihnită şi de nefisurat de la începuturi, o femeie minunată, de o vreme uşor melancolică, oferind, cînd este extenuată de efort şi tot felul de aşteptări inutile prin staţii şi magazine, mici scene, reproşuri, puţină gelozie, dar pe ansamblu lucrurile stau bine. Ce diferenţă între ea şi capricioasa, vulnerabila Pia. Ninocika se aşază undeva-n spatele meu şi urmăreşte ce bat la maşină. Nu sufăr, te rog, lasă ceaiul şi du-te, mă deranjezi. Iese tîrîndu-şi pîslarii pe parchet, trage uşa încetişor. Mă bucură s-o ştiu într-o cameră robotind. Cînd mă întorc între ai mei din puzderia de improvizaţii şi ficţiuni cu personaje (nu te mai saturi de închipuit, ce-ai mai născocit astăzi?!… face Ninocika amuzată, îmbrăcîndu-l pe Vlad) sunt bucuros să-i regăsesc. Este un balans strict necesar creaţiei, contactul nemijlocit cu materia vie; să atingi un perete şi să te înfiori de asprimea şi răceala lui, să te tai neîndemînatic la un deget şi să ţîşnească sînge, să te cocoşeze Diana călare pe umeri şi să-ţi strige dii dii doar n-ai obosit. Uneori simt cum mă schizofrenizez, împleticit între apostolii ăştia cu chitarele de gît cu care Sandu colindă provinciile, Sandu jalnicul star rock al căminelor culturale şi docila Jiji. Parcă Făinuş mă obligă să-l percheziţionez, umblă prin Bucureşti şi adună toate vechiturile, bîrfele, periculos să-l tolerezi în anturaj şi imaginaţie. Uneori se mai iveşte şi impresarul Fodor vociferînd; se laudă, grohăie la recepţiile hotelurilor, fornăie pe nas cînd numără banii. Mai sunt şi episodicii din gubernia Mătăsari închipuiţi de Sandu şi Pia, singurele personaje reale din şandrama. Adevărul e că nu prea mai ştiu ce se întîmplă în continuare. Ploaia a fost scurtă,

privesc pe geam, nu mai plouă. Făinuş m-a oprit odată la începutul idilei noastre şi m-a terciuit cu istorioarele lui jumate gogoşi jumate trăite. Eu am încropit din bîlbîielile sale strict secrete şi poetice o poveste cu morţi şi răniţi, cu episoade palpitante cu un dram de spirit nepretenţios şi popular. Mai tîrziu, se va adăuga confesiunea unui jazzman obosit şi acrit, ratat şi nostalgic, alcoolic şi mitoman. Bunii de ei au dispărut, se foiesc, aud foşnetul lor noaptea în tencuială, sunt prin preajmă. Făinuş va şi muri în iarna următoare, ce va fi extenuantă şi dură, doldora de viscole şi ninsori imobilizînd Bucureştiul pînă-n martie. Îl vor găsi îngheţat după un atac de cord într-un cinematograf. Frigul nu l-a iertat. Îi ghemuiesc trupul pe o sanie de copil, îl duc să-l arză la crematoriu pe cheiul gîrlei. Va ninge, va ninge fără început şi sfîrşit. Nu mă mai descurc în puzderia de personaje şi locuri şi împrejurări. Toată povestea mă agasează, parcă prea multe amănunte şi rupturi. Fragmente ce nu se îmbucă fest. Să le descurce dracu'! Ninocika mă pisează să-i spun la ce lucrez, ce subiect am imaginat. Unul oarecare, un romanţ de amor. Daaa, cum se petrec lucrurile? Doi studenţi. Atît? Şi… mai departe? Ştiu bine că trebuia să ţin secret, să nu mă trădez, tot ce am aflat trebuie să aştern pe hîrtie. E o convenţie între mine şi Ninocika de la început, ea insistă s-o încălcăm. Aş dormi dacă n-aş şti că îmi apar în somn fugarele apariţii. Ele sunt mult mai reale decît blînda Ninocika. Teoria mea asupra realităţii/irealităţii, Dumnezeu ştie ce forţe oarbe mai zgîndăr cu povestea asta. Îi spun Ninocikăi. Se iubesc mult? mă iscodeşte. Mai mult un simulacru, habar n-am, îi zic. De ce nu te ocupi tu de o poveste de iubire adevărată? Tace şi priveşte tavanul visătoare. Vorbeşti şi tu. Parcă ştie cineva ce a fost între Sandu şi Pia! Nu zău, de atîta vreme te ocupi de dumnealor şi n-ai aflat?! Din clipa de slăbiciune nepermisă, mă ridic brusc, măsor

camera, simt diafragma cum se blochează, sindrom de nelinişte la mine, de frică fără obiect. Deschid fereastra, şi aerul zvîntat după ploaie pătrunde înăuntru. Ninocika cocoţată cu fundul pe birou îşi bălăngăne picioarele, se joacă cu papucii. Mă apuc s-o iniţiez, cine este Sandu, mofturoasa Pia şi miopia ei, recitalurile de pian solo, decăderea lui Sandu după ce-l părăseşte Pia. Infarctul, neputinţa lui de a încropi cu buna Jiji un sentiment. Ninocika rîde cu degetele la gură şi mă repede, te amuză văd, nişte nefericiţi. De ce-l părăseşte? Ridic din umeri, habar n-am. Tu habar n-ai nimic niciodată. Îşi găseşte pe unul, o istorioară cu un adulter, banal nu?!… Ninocika mea coboară de pe birou, împinge maşina de scris. Ce imaginaţie ai! mă duc să văd dacă s-au culcat Vlad şi Diana. Speram că dacă-i povestesc mi se vor limpezi nişte gînduri, dar Ninocika n-are răbdare să asculte.

CAPITOLUL IV

Uşile batante

1

San du le, eu vinerea am ghinion. Era vineri. Ajuns acasă, după ce o prinsesem cu ăla în restaurant, i-am tras o bătaie soră cu moartea. Am fărîmat tot, munculiţa mea de unşpe ani. Mobile, vase, oglinzi, geamuri. Vecinii pîndeau pe la uşi, să n-o sugrum. Unu' n-a îndrăznit să sune. Cam ştiau ce face doamna mea, cînd eu eram plecat în turneu. Femeile să te ciugulească, să-ţi fărîme sufletul, să le dai acoperiş şi după aia, hop, în braţele primului venit. Mie, unul, mi-ajunge, nu mă mai însor, mă folosesc de ele şi atît, rufele la Nufăru', ce-mi trebuie?!… Eh, şi după cafteala pe care i-am dat-o pe drept, pînă atunci nici nu-i trecusem pe dinainte, era soarele meu, am îngrijit-o prin spitale două luni. Alţi bani, altă distracţie. Da, am îngrijit-o, aşa, să mă ţină minte. O mai şi înghionteam cît era ea de vînătă şi cu coastele rupte. Dar dădeam cu scîrbă, nu din plăcere. Şi-mi era dragă, păcătoasa, arăta ca o mîţă jigărită, îi plîngeai de milă. Am încercat să trăiesc iar cu ea, dar cînd m-am întins pe pat, nimic, nu-mi venea s-o ating, n-aveam poftă, san du le. Avea femeia asta un dar de a minţi, de a se ascunde, formidabil. Găsisem odată-n casă nişte lucruri pe care nu le cumpărasem eu; altă dată, la fel, nişte bani. Ar fi trebuit să bănuiesc. Am întrebat-o, zicea că i-a împrumutat Jeana. Mereu apare cîte o prietenă d'asta să-ţi acopere femeia cînd face prostii. Cînd e o Jeana pe aproape e de rău, fereşte-te! M-am interesat de ăla cu care mă înşelase. O fi vreun cineva, cu situaţie, vreun frumuşel care s-a aranjat mai bine ca mine, înţelegi? Şi peste cine dau? Un

ăla, un nimenea. Conţopist. M-am dus să vorbesc cu el. Un sfrijit, chel, speriat. Credea că-s pus pe scandal, am intrat într-o cîrciumă şi l-am pus să povestească, voiam amănunte, să înţeleg ce găsise doamna mea la pipernicit, de ce-mi făcuse figura asta, să aflu şi eu cu cine-am împărţit pîinea şi patul şi dumicatul şi aerul. Mai bine nu mă duceam. O făcea pe bani, preţ fix, tipii din birou şi-o pasau de la unul la altul. Se întîlneau o dată, de două ori pe lună. Avea şi alţi clienţi. Eram însurat cu o tîrfă şi habar n-aveam. D'atunci să nu mai văd muiere; stingi lumina, o plăteşti, şi-i dai drumul.

În sala de repetiţii, un hexagon lăbărţat, pereţii tapetaţi cu cartoane de ambalaj, cofraje pentru ouă şi afişe. Unui străin i s-ar părea un peisaj *science fiction*, mixerul, sintetizatoarele, pianina, amplificatoarele, boxele pentru difuzoare cocoţate pe nişte cutii. Sandu mănîncă salam, celălalt, Lefter, vopseşte în negru o boxă. Îi întrerupe cineva care a dat uşa la o parte, s-a oprit în prag, cu braţul desfăcut. Poartă o pălărie cu boruri largi, un fular lung, alb, lucios, un loden patinat. S-a proptit într-un baston lăcuit, cu măciulie. Amîndoi îl măsoară, Sandu continuă să mestece, Lefter să dea din pensulă. Mai curînd ei sunt măsuraţi. Sandu închide borcanul de muştar, îşi trece degetele prin barbă să adune firimiturile, da' domn Fodor, vă aşteptam, poftiţi înăuntru. În persoană, vă trebuiam, domnilor, eu apar exact la timp, sunt numai unde mă cauţi, hai bonjur. Mi-am permis, zăbovind îndărătul uşii, să ascult trista dumitale poveste, ce soartă nemernică, nicicînd n-ai să ştii ce ţi se întîmplă, de nu cumva zeii cei răbdători te privesc şi te-au hărăzit pieirii. Oh, femeile, atît de proslăvite, rareori ating sublimul nostalgiilor noastre masculine, şi eu sunt păţit, domnilor, pentru că, scuză-mă, eu am obraz şi mi-l păstrez neatins de măcar umbra unei purtări necuviincioase. Ridică bastonul şi ameninţă pe

cineva absent. Trece aproape degajat, săltîndu-şi abdomenul peste măţăraia cablurilor, şi cutiile desfăcute, chitare uitate pe jos, ocoleşte setul de tobe păşind cînd pe tocuri, cînd pe călcîie şi asta numai ca să le strîngă mîinile. Lui Lefter îi şi spune să nu se şteargă domnule de vopsea, de sudoarea trudei tale, de reziduurile fericitei dumitale îndeletniciri, întinde-mi palma, eu sunt popular, înţeleg oamenii simpli, nu întorc nasul cînd traversez străzile pline de lume, duhorile îmi sunt familiare, căci mi-am petrecut minunaţii ani ai copilăriei într-o mahala bucureşteană, ce vremuri. Se aşază pe un taburet, icnind. Sandu nu pricepe de ce-l amuză matahala asta cabotină, tot atît de schematic ca un exerciţiu de digitaţie. Iată, caută un loc unde să-şi atîrne pălăria, dar toate suprafeţele sunt acoperite de vopsea proaspătă, rumeguş sau praf gros, aşa că o păstrează pe genunchi. Îşi aprinde o pipă scurtă, meticulos, preocupat să înfunde bine tutunul plăcut mirositor. Eh, să începem dar conciliabulele, căci astăzi e o zi fastă, domnilor, am planuri mari, vom colinda oraşele, vom împînzi zidurile cu afişe, vom strînge mulţimile în stadioane, vom cîştiga, domnilor, căci, domnilor, banii mişcă lumea. Oferim marfa noastră extra, cîteva clipe de uitare de sine plătitorilor oneşti. Pretutindeni unde dai de o existenţă cenuşie vei găsi bani pentru înscenări şi plăceri ieftine, la îndemîna omului simplu pe care-l iubim atît şi îi sacrificăm talent, dragoste, energie, idealuri, îngenunchem la picioarele lui şi-i cerem iertare cu capul plecat în ţărînă, îl vom sluji pînă cînd Dumnezeu ne va închide contul şi ne va lua printre fericiţi. Cred că sunteţi în asentimentul meu, doresc să proclam, între aceste instrumente sofisticate, că nu vom uita nicicînd menirea noastră de a aduce o rază de lumină între palmele bătătorite ale lucrătorilor, dactilografelor, soldaţilor… de acord, tinerii mei prieteni, sunt convins că ne vom înţelege şi ne va lega un

sentiment fratern. Eh, după introducere, să trecem la afaceri.

Se ridică, îşi sprijină bastonul subţire, negru, lucios de nişte afişe, o blondă în bikini şi îndărăt oceanul bleu, trupul ud acoperit de nisip în părţile ruşinoase. Eh, băieţii se distrează! Ce le pasă! Cum te mai simţi cu inima? îl întreabă. Sandu ridică din umeri: bine! Văd că te-ai apucat iar de treabă. Familia, fetele, ce-ţi fac? ah, v-aţi despărţit dă-o-n. Aha, parcă auzisem ceva. Trece, garantez eu! Hai, fă-mi un preţ frumos, să nu mă jupoi că n-am. Fii om de înţeles, sincer, nu-mi umbla cu fofîrlica, repetiţiile le începeţi marţi, uite distribuţia, luăm baletul de la teatru, mai mirosiţi şi voi nişte deodorante, se stropesc astea de-l ia ameţeala şi p'ăla din ultimul rînd al sălii, bravo lor, mai e de ciupit nişte cărniţă, versate, sufletiste, corp ansamblu, fete bune, mai cos un nasture, mai un ceai, ne mai ţin de urît. Bun, domnule Fodor, s-a făcut, mie nu-mi place cu muieri, se întîmplă nebunii, încarcă şi cheltuielile. Eh, oftează, omul vrea să vadă o pulpă, nişte fete frumoase, le dăm poza pe afiş. Pînă plecăm, să-mi repetaţi cu vedetele. Zi, cît?! Cam obosite fără firmă numele astea, face Sandu, citind distribuţia. Păi ştii dumneata ce e în provincie? ne iubeşte, ne devorează, ne aşteaptă. Vom juca numai săli pline, full, atît, Bucureştiu' e cu aiurelile, pretenţios, sunt de meserie, dumneata rezumă-te să-mi acompaniezi soliştii, restul lasă în seama mea. Provincie, mormane de suflete părăsite, fremătînd în jurul sălilor de spectacol, luptînd din răsputeri pentru un bilet în plus, dumneata nu ştii ce miză are pentru funcţionarul primăriei şi coafeza orăşelului apariţia unei Mia Eleonor, cîţiva cavaleri vor încerca să răzbată pînă-n cabină pentru a-i aduce un omagiu! Nu le dispreţui, sunt reputaţii de nezdruncinat, în provincie n-au dispărut nici bunul-simţ, nici coneseurii. Se ridică, spaţiul e încărcat cu instrumente şi nu are loc să se

desfăşoare. De ce nu staţi jos? îl întreabă Lefter. Eu cînd mă indignez umblu, pe mulţi i-am făcut mari, mergeţi pe mîna mea! N-o duceţi pe roze, dar îmi faceţi teorii, de marţi începeţi repetiţiile, trei săptămîni, va fi ceva monstru, eu lucrez numai în mare, fără fleacuri, detest şuşele, la mine găsiţi orice, inclusiv leacuri antivenerice, căci ştiu că vă plac astea curăţele şi delicioase pînă alaltăieri minore, fugitele de acasă, nu vă ascundeţi, învăţaţi să trăiţi sincer şi curaţi. Eh, preţul?! Sandu aproximează după zilele de turneu, cheltuielile, cam atît. Nu, zău! Dacă am merge doar pe diurnă, se amestecă Lefter, şi tot nu suntem rentabili, dom' Fodor, mai bine gratis! Iubim provincia, sufletele de care tot vorbiţi, alea au un pat unde să-şi lase oboseala, o supă fierbinte, în sînul familiei, o tocană, nu prin expresuri, nu cară mormane de instrumente, sute de kilograme, uitaţi-vă numai la boxele astea încarcă descarcă, alţii cer mai mult. Dar ăia sunt cineva, au o firmă, voi abia vă ridicaţi, şi asta dacă ieşiţi în lume cu mine! Dacă nu contăm, nu se lasă Lefter, luaţi alţii, prefer să nu-mi pierd vremea acompaniind nişte fosile cărora le e groază să se uite în buletin ca să nu îşi amintească cît mai au pînă la pensie, şi aşa sunt obligat să fac o muzică de doi bani, mă mir că nu mă îmbolnăvesc de nervi. Eheee, face dom' Fodor încercînd iar să-şi lase pălăria pe undeva, te-a angajat altcineva, sunt informat, hoţul ăla de Leibovici dădea tîrcoale, paişpe zile Sandule, Ardealul, fii sincer! Mergem la pace. Zice altă sumă, uşor ajustată. Sandu schimbă priviri cu Lefter, de acord. Dom' Fodor îl îmbrăţişează pe Sandu, la Lefter nu ajunge, se întinde peste mixer şi setul de tobe, atinge un cinel, răstoarnă şi un stativ de microfon. Lefter şi Sandu se reped să-l ridice, să ferească mixerul, un amplificator cade, noroc că nimereşte peste cutia ce-i folosise drept masă mai devreme lui Sandu, mai amortizează din şoc, sper să nu se fi paradit ceva pe dinăuntru, zice

Lefter. Dom' Fodor, mi-ai făcut pagubă, numai de reparat n-am timp, plus cheltuiala. Te despăgubesc! şi-l îmbrăţişează, eh, copii, vă las, treceţi la treabă. Pare bucuros să iasă, mai face o întoarcere pe tocuri, îşi strînge fularul alb de mătase, verifică un nasture, ocheşte din mers un ciob de oglindă, în uşă, pe curînd. Ah, am uitat, scoate un portofel, cartea mea de vizită, aveţi totul despre mine notat în ea, adresă, agenţie, telefoane, totul. Închide uşor, abia aud pocnetul broaştei.

Nu era rău să ceri un avans, ieri mi-a tăiat idebu' lumina, aseară a fost un cititor de contor, a umblat la tablou şi mi-a făcut fericirea, m-a lăsat pe întuneric! zice şi dă cu pensula de vopsea pe boxa de difuzoare.

Sandu mărturiseşte că ar fi mers şi pe gratis în turneul ăsta, trebuie să scape, să schimbe ceva, să iasă din starea asta, m-am blegit, parcă nu sunt eu.

eu credeam, face Lefter, că-l refuzi cînd ţi-a înşirat fosilele de pe afiş, eşti un artist prea mare ca să te cobori la o şuşă.

cine era caraghiosul care a ieşit din sală?

impresarul nostru pe luna-n curs, stăpînul, bancherul, codoşul şi binefăcătorul dumneavoastră personal.

dacă iese şi un ban nu-i cu supărare

gata, s-a aranjat treaba? cînd decolăm? abia aştept să ne suim în autocar, mor de plăcere, în fiecare zi alt oraş, alt peisaj

o să fie, bine, numai babete, otrăvuri, scheciuri idioate

bă, ăsta era Fodor! Ce-a îmbătrînit?!…

Încă se ţine, e distins, are dinţii puşi, părul cănit, parfumat, ras proaspăt, şi plăteşte cheş

să nu păţim ca-n august cînd ăla ne-a lăsat în hotel şi a fugit cu banii

deocamdată să sărbătorim

Unu' scoate sticla de votcă de sub geacă şi o trece lui Ovi. Ovi lui Lefter, lui Sandu, lui Relu, apare şi Felix, şi eu un gît. Îi prinde noaptea în sala

de repetiţii făcînd planuri, înfierbîntaţi, amintindu-şi *show*-uri vechi, necazuri cu sculele care se defectau cînd era antrenul în toi, cu şefuleţi locali, cu bilete nevîndute. Cu bîrfe din lumea lor. Muzicanţi, impresari, balerine, directori de teatre, fani, şoferi, hamali şi restul, o lume-ntreagă cu legile şi figurile ei. Se simt bine împreună, pînă şi Sandu parcă a uitat de ale lui, topit în conversaţie şi alcool. Sunt amuzante aventurile prin hotelurile de clasa a doua, cu contabilii care uită de plăţi. Cum i s-a stricat microfonul lui Felix într-un concert monstru cînd publicul era în delir. Cum au umplut o sală de sport cu ceaţă şi a trebuit evacuată, cum a coborît chitaristu' cu un cearşaf peste balcoane să scape de o admiratoare urîtă, cum cutărică apăruse în pielea goală în discotecă, îi făcuse unul o farsă că-l aşteaptă solista, şi n-are rost să se mai îmbrace, că aia e tare grăbită. Ieşise un scandal cu miliţia, băieţii glumeau după o zi de muncă grea, mulţi kilometri. Instalau trei tone de scule, probe, două spectacole, se găsise un colonel să-i ierte în schimbul unui autograf pe zi.

Vestea plecării, repetiţiilor, apariţiilor îi anima, îi făcea deodată vorbăreţi, nu mai aveau casă. Se înnoptase şi ei tot cu magul în surdină vomitînd bluesuri, rockuri între mici lumini clipind magic la mixer. Mai sunt fetele, plăcerea de a le curta, de a le arunca ochiade şi invita după spectacol la hotel, hîrjoana prin camere. Fiecare avea cîteva iubite risipite pe trasee, o mutriţă bucuroasă ce-l va întîmpina aflînd de sosire după afiş. Unele se mai măritau, îşi schimbau idolii, altele se mutau cu slujba în alt oraş sau prindeau un loc norocos la facultate, şi dispăreau din orizont. Nesfîrşitele partide de remi, şah, yamms, opririle la moteluri. O dată dormiseră în cîmp, aveau multe să povestească. Le plăcea să hoinărească, să nu stea prea mult într-un loc. Îngheţau prin căsuţe închiriate de un impresar zgîrcit, ploşniţele din hoteluri, nu vedeau un film cu lunile, serile lor

fiind ocupate. Mai comercializau instrumente, tricouri cu numele lor, fotografii şi afişe, cumpărau aici să vîndă dincolo. Se descurcau şi ei, mai prost ca alţii, dar în mare mergea.

Se ştiau bine, aveau aceleaşi obiceiuri, manii, gusturi. Erau singuri, eşuaseră în afacerea asta alungaţi de prin birouri. Era ceva provizoriu care ţinea o viaţă. Nu duceau existenţa oarecare a altora, dimpotrivă, mereu li se întîmpla ceva. Nu erau siguri de ziua de mîine, şi asta îi făcea să fie atît de nestăpîniţi, orgolioşi. Nu agreau programul fix, condica, tramvaiele matinale… Unul se plîngea că ar fi timpul să se oprească, vîrsta, oboseala. Mă las, *I give up*, cum se zice-n Ferentari, deschid un atelier foto. Cu autorizaţie. Nunţi, botezuri, legitimaţii sindicat, paşaport, ocazii festive. Propriul meu şef, să nu-mi zică nimeni dă-te mai încolo. Vise, Lulule. Dom'le, eu cînd sunt în turneu, mi-am rezolvat cu dormitul, plătesc alţii cazarea. S-au împuţinat femeile de casă, bune, gata să-ţi ofere un culcuş. Cum eşti în braţele uneia te şi întreabă cînd depui actele la sfat, că ea e serioasă şi îşi doreşte o familie. Mai e un subiect gingaş în care se şi împotmolesc: banii, mereu au înspăimîntător de puţini. Primul meu gînd, se laudă unul – nu se mai zăresc, întunericul e complet, sunt doar nişte voci –, este să-i cheltuiesc. Să nu port povara lor, să am insomnii, să mă chinuie îndoielile. Cum nu-i mai am, sunt liniştit, am scăpat de-o grijă, mă întorc la amureaza mea, că e bucuroasă să mă aibă oricum, numai să mă aibă acasă. Fericitule, Relu se gîndeşte s-o ia de nevastă, aşteaptă un copil. Se lasă liniştea, o emoţie le frisonează trupurile, deşi ascund asta cum pot. Cineva aminteşte de vreme, să dea Dumnezeu s-o avem bună! Odată se înzăpeziseră pe autostradă, abia au ajuns la o barieră şi au dormit la canton cu rîndul.

Sandu, pierdut printre vocile celorlalţi, mai mult tăcînd, jucîndu-se orb cu o chitară, stînd acolo, mai

mult de frică să nu iasă iar în stradă şi să străbată oraşul pînă-n garsonieră, în camera lui aproape goală. Un pian. O canapea, linoleumul, ferestrele fără perdele, cu jaluzele coborîte. Cameră mereu în întuneric. Cuierul unde atîrnă o umbrelă, fulgarinul, hainele pe speteaza a două scaune. O icoană lîngă un portret al Piei, veioza, partituri acoperite de praf. Sunt totuşi apropiaţii lui, singurii prin preajmă, cu ei împărţea de o vreme tot ce avea. Îi auzea ca printr-un tifon gros, se foiau undeva-n noaptea dintre pereţi, o ţigară lucea cînd şi cînd, băutura se terminase de mult. Nu îşi simţea oasele, îl durea spatele, îi amorţiseră picioarele, dar nu se ridica, se cufunda între vorbele lor ca într-un adăpost, pe jumătate adormit.

2

manevre cu rănitul brancardieri nişte coli foşnind noaptea se strecoară peste ţigle şi le risipeşte pe caldarîm, dincolo de curtea grena scheunatul de copil al unei pisici, o femeie încercănată în camera de gardă privind pe jumătate adormită prin ferestruică pîlcul de orăşeni

smochinguri, rochii de seară, rămăşiţele unei seri de concert, cojile sunetelor atîrnate de urechile lor transparente şi de strigătele îngrijorate, manechinele demachiate, bolnavul alunecînd moale pe targă, scufundat deodată sub puterea privirii dindărătul ferestruicii

strigătele pisicilor înfierbîntate scrijelind foiala şi grupul înşurubîndu-se alene, foşnind, desfăcîndu-se infinitezimal în curtea interioară, iată doar becurile de control, mici cărămizi încinse lucind pe scări, o lumină greţoasă convulsivă alaiul înlăturînd pe rînd uşile apropiindu-se încet imaginea bolnavului adus urgent după miezul nopţii şi atunci alaiul pătrunde dezordonat intensitatea luminii se umple de zumzet, pereţii albi, aşternuturile albe, uşile albe, doar noaptea şi

acoperişurile din care cad cînd şi cînd ţigle pe caldarîm, rămîn şi zbieretele pisicilor prelungite de tăcere burlane şi şi şi lăsaţi-l jos, ah, fiule sunt cu ochii pe tine ca pe o butelie, am crezut c-a mierlit-o da' dom' Fodor a zis că e viu şi l-am adus, l-a găsit Max căzuse cu capul pe pian dom'le ieri a fost senzaţional-senzaţional, a rupt sala un feeling de înger, nu-l lăsa lumea să iasă de pe scenă

ce folos, face Max, lui îi trebuie numai privirea Piei, atît. N-are suflet de concertist, cîntă doar pentru ea, cum a isprăvit s-a repezit la telefon, să strige: am reuşit Pia, am reuşit. Eu îl păzeam să-l aduc la *jam session,* că era-n stare să se culce

aşa-i, el nu rămîne împreună cu băieţii după spectacol niciodată, se ascunde în cameră la hotel, o sună pe Pia acasă de trei ori pe zi,

îi părea rău că nu fusese şi ea în sală să-l vadă triumfînd

proşti e unii oameni, le cade una cu tronc şi moare fără ea, se distruge pentru o jartea penală

am alergat după el cu o pătură, că era ud pe spinare. Numai că în telefon a avut altă voce, a vecinei. Stam cu pătura să i-o întind pe umeri. Odată s-a rezemat de cabină, vecina îi spunea că Pia n-a dat pe-acasă două zile au chemat administratorul şi-au spart uşa. Să nu se teamă, au evacut apa, au şters mobilele. Covoarele sunt pe balcon să se usuce, cînd vine el nici n-o să se cunoască. Eu auzeam pentru că Sandu luase receptorul de la ureche, îl depărtase de el, cu repulsie. Nu voia să asculte, dar nu putea nici să închidă, domnule doctor?

Doctorul clatină din cap, deci o durere retrosternală pe o suprafaţă mare cu iradiere în membrele superioare, mai ales cel stîng. Diagnostic prezumtiv infarct miocardic acut. Cum simţi durerea? Dom'le, la vîrsta asta să-mi faci infarct e o ruşine! nopţi pierdute, efort îndelungat, lipsă de satisfacţii, stres… ceva necazuri cu slujba, cu familia, s-adună.

mă strînge, mă ţine ca o gheară
senzaţii de vomă? greţuri?

să vedem păi păi (stetoscopul ca un detector de mine, privit cu încordare de trei femei în rochii de seară, răvăşite, după o noapte nedormită, una încerca să mai salveze ceva privindu-se într-o oglinjoară. Max ascunde papionul în buzunar, Zombi îşi şterge ochelarii, ţinteşte cu ochii tulburi pata neagră a stetoscopului, un chip palid, un cărucior alunecînd pe coridor, soarele scăpătînd în ferestre deasupra unui camion plin cu lenjeria spitalului) avem şi o uşoară tahicardie (şi către o muiere înfiptă în umbra lui, tot medic) cu un zgomot trei protodiastolic. Ia-i pulsul. Domnu' pianist te-am ascultat aseară la concert, să ne faci o figură atît de urîtă! (faptul că avem şi un zgomot… şi o uşoară tahicardie… şi un puls moderat accelerat îi dă un respect, fiecare adaus îl bucură)

Eh, şi cu urina cum stăm, ştim ştim, ai urinat puţin în cursul zilei dinaintea atacului, credeai că-s emoţiile pentru seara, şi uite că Tătucu îţi cocea un infarct. Avem şi o uşoară febrilitate! declară încîntat de Sandu ca după o improvizaţie reuşită. Facem o electrocardiogramă, o interpretăm binişor împreună, doamnă Claudia. (Claudia era tipa de gardă care ne-a primit şi ne fixa obosită prin ferestruică.) Ceva mai repede, v-aş ruga, sunt curios s-o interpretez. Cum vedeţi, şi noi interpretăm din cînd în cînd

Jamsession grozav, cu Pake la contrabas şi Tomy pe sax alto, numai lume bună, meseriaşi, Sandu a propus o temă de blues întîi, a dat-o aşa mecanic, cu scaunul depărtat puţin într-o parte, plictisit, singur. Treptat a şi dispărut zgribulit, total dezinteresat, pierdut în mulţimea aia de gură-cască din pivniţele clubului. Avea un zîmbet apatic, rece, calculat, ţi se făcea frică. Dumnezeule, şi cînd ziceam că s-a terminat cu el, că n-are suflu, ziceam că l-au consumat la concert în întregime, începe să cînte, întîi nişte septime pe contratimp, apoi rage

cu stînga duf daf duf daf, parcă ne ameninţa, mitraliază cu dreapta, se opreşte brusc, rîdem închipuie-ţi rîde şi începe. Dumnezeule, n-ai auzit vreodată ceva asemănător, un tuşeu neomenesc. Ne-a ţinut încordaţi, abia de reuşeam să ne ţinem după el, nu-l înţelegeam, era o altă muzică, cred că nici el nu mai ştia ce cîntă, căzuse-n transă. Transpirasem, ud leoarcă îmi vărsasem plămînii în sax şi Sandu nu isprăvea. Nu părea atins de efort, dimpotrivă zîmbea uneori, cred că-şi amintea ceva, cînta singur din pianul ăla uşor dogit cum îi plăcea lui, scîncea, lătra, mărşăluiam, ne lăsase dracu' şi ieşise neobservat camuflat de fum, de puzderia de chipuri. Odată s-a ridicat, şi-a aranjat hainele, a zis „s-a terminat, mi-e somn"… a trîntit capacul şi a început să strige la noi „gata bîlciu'" s-a luminat de ziuă. Mi-era teamă de el, uneori e violent. S-a strecurat afară, traversînd mulţimea din hrubă, nimeni nu se clintea. N-aveam să mergem la hotel, cui să-i mai fie somn? Aşa ceva nu se auzise nicăieri şi nu se va repeta vreodată.

Lulu, să mai stăm, s-o anunţe careva pe nevastă-sa, telefonu' e jos la intrare, n-are interurban şi e defect, i-a furat derbedeii grafitu' eh, ce zice ekagheul ăştia e plini de nopţi pierdute, învie cînd se lasă întunericul, unu' acu' cîţiva ani lua morfină, saxofonistu' ăla mare se dădea bolnav, că are dureri şi avea nişte doctori – că toţi îl cunoşteau şi voiau să-l servească –, cum îi dădeau reţetă. Îi tremurau mîinile, avea în fiecare oraş de turneu cîte unu', îl apuca după-amiaza cînd să înceapă cîntatu', îi tremurau mîinile, îşi pierdea suflul, zicea că-i terminat, da' cînd îşi agăţa saxul de gît era piua întîi, învia ca Lazăr

ar trebui s-o anunţe careva pe nevastă-sa

pssst, dom' profesor (un surîs, facies de cauciuc, vag sumbru, vag încrezător, în prezenţa lui nu ţi se poate întîmpla nici un rău. Se şterge pe mîini cu un prosop întins de Fodor, abia intrat, însoţindu-l în cabinet)

ar fi o pierdere ireparabilă dom' profesor, i re pa ra bi lă nu va fi nici o pierdere, e în afară de pericol, deşi

adică

cu cordul se poate întîmpla absolut orice: uzură, hiperponderal, stare de şoc, regim de viaţă dezordonat

se pare că l-a lăsat nevasta

atîta pagubă

e un tip dificil, greu de suportat. Nu întîmplător îi place o piesă *I can get no satisfactions*

ssst

dacă n-o mierleşte-ntr-un ceas, scapă, pă pariu, io pun o sută, ia să vedem ekagheul! leziuni necroză, uite aici

dom' profesor, e grav?

să-l ducă în secţie, perfuzie venoasă, oxigenoterapie, repaus absolut la pat, trec la contravizită să-l văd. Domnule Zaim, vreau să te mai văd în concert, ţin'te tare! Îşi spală mîinile. Aceeaşi femeie, acelaşi gest – a întinde prosopul cuiva care asta aşteaptă de la tine –, acelaşi mecanism cu repetiţie, întors cu cheiţa. Săpunul roz alunecase în chiuvetă, o rază scapără pe chipurile înghesuite în cabinet. Rochii de seară, smochinguri, halate apretate. Sandu într-un colţ întins pe canapea. Max se întoarce, îşi uitase cutia cu saxul.

Îl cheamă Sandu: dă un telefon la mine şi vorbeşte cu Pia. Da?

se înţelege, bătrîne, şi

să n-o sperii, e extrem de emotivă, să nu facă o cădere, îi trebuie

linişte, oricum

mă, ai grijă de tine, lasă-i pe alţii

numărul este (Max notează în palmă cu pixu') spune-i cum am cîntat, şi că am scăpat, n-am păţit nimic, Max

auzi, mă, să nu-ţi pară rău, femei sunt

sună în seara asta

las’ că sună, ai o inimă mare, d’aia a plesnit, şi eu am fost

aşa, am supravieţuit numai pentru că am cîntat,

ce ne mai iubea publicu’ de altădată, azi numai proştii scapă de

infarct şi nevroze

Fodor se întoarce, scoate o floare din glastră, o rupe, aveţi şi flori superbe în saloane, n-aş pleca un secol, te simţi ocrotit, asta vreau de la viaţă, protecţie, să nu te trezeşti orfan în faţa naturii dezlănţuite şi distrugătoare! Bolnavii s-au ridicat de pe paturi, îl ascultă, Fodor agită floarea. Nu te vom părăsi, contramandez turneul, vom veghea la căpătîiul tău pînă la sfîrşitul secolului dacă ni se cere, nu te vom uita. Da domnilor, în salonul nr. 6 vă vindecaţi alături de un extraordinar pianist, sălile Europei, ce ştiţi dumneavoastră ce-nseamnă

mă oboseşti, uite şi Sandu a adormit

ca un copil! se înduioşează Fodor. Dumnezeu picură aşa în cîte unul har şi apoi îi pare rău şi-l chinuie

În curtea interioară răpăie blajin o ploaie de prînz, bolnavii în pijamale, cu halatele maron rătăcesc printre tufele prăfuite, Fodor îşi ia fruntea de pe geam, eh, hai să mergem, c-am întîrziat. Alaiul de oaspeţi în rochii de seară şi smochinguri se retrage din salonul curăţel şi liniştit

Eu sunt Make saxofonistu’, cînt cu Sandu, ştiţi

îmi pare bine! s-aude în receptor după o pauză lungă

aaa cum să zic, s-a întîmplat o nenorocire ăăă

vă ascult, domnule

Sandu a păţit ceva, dar să nu vă speriaţi

de obicei mă ţin tare, ce s-a întîmplat cu Sandu?

infarct; adică nu, a făcut infarct as-noapte. Grav, dar scapă, se ocupă un profesor, v-am dat telefon să vă anunţ,

de unde sunaţi

Sibiu, festivalul de jazz

domnule Max, ce să spun, noi nu mai suntem împreună, îmi pare rău,

dar…

înţeleg

fiecare cu viaţa lui, cum i-o fi norocul, ce pot să fac, în definitiv, are îngrijire

de cînd sunteţi despărţiţi

eh, întrebi şi dumneata, de mult, de vreo două luni

n-ar strica să luaţi un tren să vă repeziţi, i-ar face bine, numai de dumneavoastră vorbeşte, nu i-a căzut deloc bine că l-aţi părăsit

ce idee, nu insistaţi! să nu mă înţelegeţi greşit, dar ce a fost între noi s-a terminat, să facă ce vrea cu viaţa lui

mă gîndeam că

sun-o pe maică-sa, sau pe altcineva, imposibil să n-aibă o legătură nouă

e singur

nu

ce să-i transmit

nimic, nu m-ai găsit, sau relatează-i discuţia noastră, fă cum crezi, s-a terminat, trecutul e trecut

unul în fulgarin îi arată ceasul, grăbeşte-te. Max aude clic. Iese din cabină, face zece paşi, abia pune piciorul pe trotuar şi-şi dă seama că iar a uitat saxul undeva, în cabină. Ciocane în geam, arată cu degetul cutia, tipul în fulgarin i-l pasează. Holul hotelului se animă cu lumea ce va umple astăzi sala de concert. Coboară diverşi de prin camere. Ieri Max s-ar fi bucurat, s-ar fi salutat cu o grămadă, acu' îşi trage capul între umeri şi le întoarce spatele. Dispare în bar să bea o tărie, întors cu faţa spre barman, spre fosele pentru sticle, hotărît să nu vadă pe nimeni; cînd o paraşută se aşază alături, o goneşte spre mirarea şmecherului de după tejghea

care-l ştia mare crai

încă un pahar, dublu fără gheaţă

O săptămînă rezerva şase încărcată cu flori şi lume pitorească, jazzmani guralivi sau morocănoşi, admiratori, îngrijoraţi pur şi simplu. Picaţi din curiozitate, se foiesc destule personaje pe coridoare, mai împuşti un autograf, mai conversezi din snobism cu dirijorul B ori gurista, dizeuza Q ori redactorul radio F. Spitalul ajuns brusc loc de întîlnire, animat, spre enervarea profesorului.

Ce este cu Pia? Ai prins-o? Max surîde bolnăvicios.

Vorbim mai tîrziu.

Vizitatorii risipiţi pe paturi, cu halatele pe umeri zumzăie, se pupă zgomotos. Sandu scoate o mînă de sub pătură, surîde vinovat, îi asigură că se reface urgent.

Atîtea contracte trebuie onorate.

Asistentele, brancardierii, pacienţii observînd fauna ce a năpădit spitalul, bîrfind hainele, feţele, flirturile, observîndu-le şi dindărătul ferestrelor, la reanimare şi chirurgie plimbarea zilnică prin curtea cu vegetaţie jilavă.

Sandu cu căştile pe urechi ascultă nişte vechituri. Fixează uşa, poate apare Pia. Zace de o săptămînă, măcar un telefon.

Iar cu Max abia de a schimbat o vorbă.

În sfîrşit, festivalul se încheie, coridoarele se golesc. Băieţii dispar, fiecare după banul lui, în şuşă. Max se desparte de trupă, eu, unul, rămîn. Vă descurcaţi voi. Saxofoniştii ăştia mereu fac pe nebunii, te lasă cînd li se năzare. Max dă cu cotul. Asta e, ce să-i faci, am şi eu slăbiciunile mele. Îi duce şi la gară, încarcă împreună instrumentele la vagonul poştal, se îmbrăţişează, îşi dau termene de întîlnire. Trenul alunecă pe lîngă peron. Lumea îl împinge din toate părţile. Face stînga-mprejur. Picură. Deschide umbrela. La spital doctorul îl anunţă că Sandu a făcut iar o cădere, e-n stare critică. Aşteaptă, o va privi toată noaptea pe

asistentă, uniforma albă alunecînd pe lîngă pereţii albi. Ascultînd ţîrîitul ploii. Profesorul a fost găsit.

Cu spinarea încovoiată, bate darabana pe cutia saxului. Sandu în salon, sub tranchilizante. Ploaia s-a înteţit. Max în curte, înşurubat sub un arbore sfrijit, de care a agăţat umbrela. Lîngă fereastra unde zace Sandu. Îşi varsă plămînii în sax, cîntă tema preferată a lui Sandu, *Misty.* Şi plouă, plouă al dracului. Un cîine ud dă colţul şi-l priveşte lung.

3

Sandu priveşte trecătorii rezemat de balustradă. Pia răsfoieşte un album alături, staţi la o măsuţă, pe terasa unei cofetării. Îl observi cum se apropie, de-a lungul trotuarului. Un bărbat între două vîrste, înalt şi spătos, în trenci. Cînd ajunge în dreptul tău, scoate palma din buzunar şi ţi-o lipeşte de obraz. Obrazul tău se umple de gîngănii. Bărbatul trece mai departe, cu acelaşi mers uşor legănat

Ai coşmaruri

Te scuturi sub pătură. Făinuş e cel care-ţi vorbeşte, nu te înşeli, glasul lui hîrîit, dogit de tutunuri ieftine. Deschizi ochii. Stă îngrămădit pe un scăunel adus din bucătărie. Te veghează, te-a vegheat în timpul somnului.

Cum ai intrat

Ah, şi dumneata pui nişte întrebări, zău aşa. Uite, ţi-am adus ziarele de azi. E o zi tristă, nicăieri nu s-a întîmplat nimic.

Cum ai intrat

Ai uitat uşa deschisă, zice repede şi împătureşte ziarul. Minte, sigur minte, ai răsucit cheia aseară de două ori, ai verificat şi siguranţa.

De mult stai aşa

Cam aşa

Mă păzeşti

Eh, vorba ceea

Apare şi Jiji, freş freş, ţîfnoasă că maică-sa a lucrat în tura de noapte şi ea a trebuit să-l păzească

pe tipu' ăsta care se dă drept taică-miu şi tre' să-i zic dom' Mugur (bine că nu tăticu'). Proasta lovită de dambla de mama, de ce nu l-o trimite la nevăstuica lui personală, să-i pună aia prişniţe?! Află că i-am şi descîntat

Minunat, bravo! face încîntat dom' Făinuş

Am adus bunătăţi, te-am căutat aseară, unde mi-ai umblat

N-aşteaptă să-i răspunzi, se retrage în bucătărie. Întîi se uită un minut la dom Făinuş, care se face că citeşte ziarul.

E ceva schimbat la dumneavoastră. Ahaaa, v-aţi lăsat barbă. Domnul îl imită pe Sandu, ei, poftim. Vă ascundeţi de cineva, aţi făcut rău şi vă temeţi c-o păţiţi, eheee, cine-mi este domnu' Făinuş?!… îl ciupeşte de obraji, îl pupă zgomotos pe frunte.

Îţi spui cum dracu' o reuşi să se poarte atît de relaxat cu tipu', tu nu reuşeşti deloc, te crispează, te înfricoşează, te nelinişteşte. E în el ceva greoi şi adînc, ameninţător, o simţi.

După succesul pe care-l are la mătăluţă barba domnului Sandu, nu-i de mirare că şi eu

Îmi faceţi curte

De ce nu, e interzis? Îmi îngădui, domnu' Sandu, să flirtez cu jupîniţa

Totuşi, ce-i cu tuleiele alea pe obraji

Nimica toată, dragă, mă expun la pictori. Sunt şi model plătit cu ora. E nevoie de unu' care să aducă a ţap bătrîn, ceva în felul ăsta! Face şi omu' ce găseşte ca să cîştige un ban, nu-i uşor

De la o vreme, tot îţi iese în drum, vă intersectaţi în locurile cele mai neaşteptate. Ba se nimereşte pe un refugiu cînd dă o ploaie, el are umbrelă, tu nu, ţi-o oferă, dînsul deocamdată (?) n-are trebuinţă. Se scotoceşte de mărunţiş prin buzunare în tutungerie cînd umbli nervos după ţigări. Te opreşti şi-ţi povesteşte năzbîtii de prin cartier, le încurcă rău. Dom'le, l-ai repezit alaltăieri, de ce nu te fixezi, ce-ai fost de lupt la viaţa dumitale? Ce-ai lucrat? N-am lucrat nimic, la

nimeni. Eu am slujit pe unul, pe altul. Dar prea le schimbi, zău. M-ai zăpăcit de tot, nu mai ştiu ce să cred. Făinuş te-a privit mirat: Daaa?! Îl zăreşti conversînd în gangul măcelăriei, uneori vesel şi guraliv, alteori plictisind lucrătorii veniţi să revizuiască liftul. Odată l-ai scos din mîinile unei femei ce-l lovea cu geanta şi ţipa: nenorocitule, mi-ai distrus viaţa, ce-ai avut cu (urma un nume), era nevinovat, nenorocitule, ai şi pensie, ucigaşule! Ajunşi pe trotuarul de vizavi, ţi-a zis încurcat: Nu lua în seamă, domnu' Sandu, păcatele tinereţii! Acum, înşurubat în scăunel, priveşte încordat o lupă verzuie. O şterge minuţios cu un petic de catifea roşie. Începe să îngîne: se întîmplă atîtea lucruri, dragilor. La scara B unul şi-a prins nevasta. Ce ziceţi că fac cei prinşi? îl sugrumă cu zgarda cîinelui şi

Unde dom' Făinuş, fabulezi?!…

Abia a plecat ambulanţa, a sosit şi procurorul! încurcată copilaşi… Omul e o otreapă, priveşte-l fix şi smalţul dispare. Te vinde, te dăruieşte gratis. Mdeh, drăguţă cuconiţă, unde ai găsit-o?

E ceva care-l nelinişteşte la Făinuş, a venit să miroasă, să-şi vîre nasul peste tot, să piardă vremea. Îl deranjează cum stă, înşurubat pe scăunelul lui de bucătărie, ţeapăn şi urmăreşte pulpele lui Jiji, mişcările ei cu cîrpa de praf. Nu-şi întoarce capul după ea. Pupilele îi alunecă prin laptele sclerotic, chiar cînd Jiji iese din raza lui vizuală tot are aerul că e cu ochii pe ea. S-a întrerupt, aşteaptă încordat să revină.

Nu-mi place să-şi găsească cineva de lucru în spatele meu, defect profesional, am impresia că mă ameninţă!

Poftim cota la întreţinere! numeri banii. Nu stau pe roze.

Sunteţi restanţier, patru luni. E o sumă.

Oftează, îşi şterge ochelarii cu mîneca, supraveghindu-i pe amîndoi cu aceeaşi privire de gardian. Jiji se joacă la maşina de scris, e veche,

adusă de dom' Făinuş, gaga gaga gaga gaga gaga ger ger gaj gaj gaj gaj gaj gaj grad grad grad gărgăriţă gărgăriţă gard gard gradat gradat Sandu dă plictisit din mînă, plictisit şi servil şi dispare în balcon să adune blugii şi puloverul negru de pe sîrmă. Încă nu se uscaseră.

Mă gîndeam poate-mi cîntaţi ceva

Sunteţi meloman? face Jiji, oprită în mijlocul camerei.

Păi… cam

Sandu clefăne nişte piese de café concert, distrat. Domnul să invite la dans. Dom' Făinuş, băţos, o strînge de talie pe domnişoară, carnetul de bal arhiplin, arde şi becul în tavan, în rochia ei bleu de-a gata e fermecătoare. Sandu, întors cu spatele, pare inspirat, domnul Făinuş e un dansator înnăscut. Adidaşii cenuşăresei abia ating preşurile, poftim şi un potpuriu de valsuri, domnul face o reverenţă, îşi presează ciuful pe fruntea bombată şi umedă, pocneşte călcîiele, îşi prinde mustăţile între degete şi le înşurubează ca pe o ţigaretă, se scot scaunele în hol, se deschide o fereastră. Dom' Făinuş şi-a încordat spinarea, pianistul e laborios, Jiji, graţioasă, întorcîndu-se uşoară, piruetînd veselă în jurul partenerului. Ţîrîie telefonul, mda, eu, răspunde Sandu, continuînd cu stînga să cînte, furgoneta ajunge pe la 11, îhî, buuun, să încarce patru boxe cu difuzoare de medii. Făinuş va povesti un episod înfricoşător de cînd lucra ca anchetator. Sandu la chestii d'astea se topeşte, poate ai treabă în altă parte şi te reţinem. Jiji se trage lîngă dom' Făinuş cu o cană de socată rece între palme.

Lucram şef de personal la multe verste distanţă în provincie, un orăşel, umblam de colo colo ca Iisus, se schimbase şi politica, nu mai eram bun. Un tinerel ducea corespondenţa, lipalipa în săndăluţe pe coridoare, lipalipa cu gentoiul atîrnat de gît. Împingea uşa cu genunchiul, vîra înăuntru capul ciufulit, mereu ras, tuns şi frezat, n-o ducea

pe roze, cămaşa roasă la mîneci şi guler. Extrem de supus. Suspect, mi-am spus, prea nu se ia în gură cu nimeni. Îi iau dosarul la puricat. Pfiu, schimbase o grămadă de slujbe, rezista trei-patru luni într-un loc şi-l concediau cu litera haş: indisciplină. Nu mi-l imaginam absentînd sau mai rău. Şi aflu, ha, ta'su, unchii tinerelului, politici, băutori de apă la Gherla şi Sighet.

Jiji pune întrebări tîmpite, Sandu dispare în bucătărie, dom' Făinuş iar îşi freacă ochelarii de mînecă şi rîde, hîrîit. Se amuză, fata asta habar n-are de nimic! dom' Sandu, fă-i nişte lecţii de istorie, nu numai amoru', se foieşte, se lasă pe spate, priveşte tavanul, în aceeaşi poziţie stranie de lup cu gîtul înţepenit, îşi roteşte ochii după Jiji care caută o pătură să i-o întindă pe genunchi. Nu-s aşa bătrîn, cuconiţă. Tuşeşte uşor. Oricum, mersi mult.

Mi-am găsit omul! îmi zic. Îl fac informatorul meu, îmi zic. De Crăciun ningea frumos şi bifam împreună cifrele. Se întunecase, coborîm şi îl invit la o bodegă, îngheţase în parpalacul ăla subţire, ţopăia şi scotea aburi. Bem ţuică fiartă, înfulecăm nişte costiţă şi tochitură. Ospătarii dormitau într-un colţ, ca un roi de muşte, mari, verzui. Mai intra un camionagiu, îşi scutura zăpada de pe umeri, bătea cu bocancii grătarul şi se repezea la tejghea să dea pe gît o tărie.

Făinuş are o căutătură veselă, pare mulţumit de atingerea genunchilor fetei, nu şi-a pierdut obiceiul de a vorbi conspirativ, aproape în şoaptă. Întîi opreşte sunetele între fălci, le mestecă şi le dă drumul grijuliu, cu ţîrîita, să nu-i iasă prea multe, să nu-i scape de sub control.

Eh, tinerelul se frămînta, nu era-n bani. Îl lăsam să se frămînte, îmi plăcea cum mînuia tacîmurile, cu coatele lipite de trunchi elegant, în contrast cu bufetul ăla ordinar. N-ai tacîmurile de argint ale familiei. Dar pentru doi bieţi funcţionari merge, petrecem un Crăciun de neuitat. Mă uitam la el şi mă întrebam să-i spun, să nu-i spun, să-i spun, să

nu-i spun. Îi anchetasem rudele, trebuia să-i împuţinăm. L-am cunoscut pe tatăl dumitale! zic, cînd era sătul şi se ameţise puţin. M-a fixat cu orbitele lui umede şi se toooot ştergea la gură cu şervetul. Nu înceta să surîdă tîmp şi se zgîia pe fereastră, se întunecase, o umbră se mai holba înăuntru să zărească un cunoscut şi dădea doar de doi întîrziaţi, noi adică. Pierdeam cea mai minunată dintre sărbători. Şi încep să mă laud, ce figuri îi făcusem lu ta'su, cum îi zdrobisem rezistenţa şi-l umilisem, mdaaaa! face dom' Făinuş şi se opreşte, pare să-şi amintească ceva de nemărturisit. Îşi apucă genunchii cu degetele răşchirate.

De ce îmi povesteşti asta? îl întreabă Sandu.

Aşa, să fie spus. În schimbul muzicii dumitale.

Tatăl, fost anestezist. Un prost, îl umflase într-o noapte şi ni-l vărsase în resort să-i încheiem dosar, adică să aranjăm un proces, să amestecăm o păcătoasă de ficţiune cu realitatea, dom' Sandu. Aş minţi, dar m-am distrat de minune, o vreme nu am deosebit închipuirile de realitate, imaginaţia era la putere. Eh, fi'su amuţise. Exageram, puneam de la mine, o îngroşam, doar doar i se urcă sîngele la cap şi mă loveşte, urlă… mdeh. Îi descriu regimul de viaţă, cum îşi pierduse bătrînu' lui minţile. Scorneam tot felul de torturi, să-l văd cît rezistă. Şi rezista, ca ta'su. Din cînd în cînd, ochea cadranul ceasului. Poate aveam remuşcări, poate voiam să mărturisesc şi să fiu iertat, creştineşte, poate mi-era frică, dacă se schimbă politica, poate voiam să mă umilească şi el, să mi-o plătească într-un fel, să se răzbune, poate visam să-mi salvez sufletul chinuit, să mă izbăvesc. El doar surîdea încurcat. Ăsta-i omu', ăsta-i omu'! L-am pus să plătească şi consumaţia, să arate că-i şi onorat!…

Sunteţi un om rău

Puţin spus cuconiţă, un ticălos!…

Jiji îi întinde ceaiul, Sandu bea. Dom' Făinuş îşi plimbă limba pe buzele umede şi scîrboase şi roşii.

Mijeşte ochii, ridică puţin cana, pînă cade lumina, porţelanul luceşte stins. De unde o ai? Sandu ridică din umeri, hai, nu zău, ai şterpelit-o de la vreo cantină? Sau ai intrat în vreo casă pricopsită pe unde dai recitaluri şi la plecare ai ascuns-o sub haină? Nu mai sunt oameni pentru asemenea minunăţii. Sax autentic, mai ai?!… tresare bătrînul.

Cîteva, în dulap, desperecheate

Ia! pare tulburat, prins de o plăcută ameţeală.

Arată-mi-le!

Deschizi dulapul şi îi întinzi o farfurioară. Apoi, cu degetul, îi arăţi o supieră, o zaharniţă, nişte ceşti îngrămădite.

Lasă, mi le iau singur, dacă nu te superi. Se ridică, gîfîind, cu genunchiul pe scăunel. Uite ce piesă! Conservată perfect. Neciobită. Ce patină, ce filigran. Of, din păcate mă lasă ochii, i-am stricat, domnu' Sandu, privind cu lupa porţelanuri, miniaturi… noaptea, mai ales. Abia mai văd! De-ai şti dumneata cîte istorii zac într-o ceaşcă din asta. Grozăvenii, comploturi, trădări, intrigi murdare, decapitări şi tot ce e sublim, frumos, delicat, îngeresc. O să-ţi aduc nişte albume să te uiţi, dacă te învoieşti. Cîndva, demult am văzut un vas superb, chinezesc, cu o scenă de vînătoare. Un animal fabulos, niciodată n-am aflat ce animal era, o felină pesemne, un animal hăituit, atacat de vînători, încolţit, la capătul puterilor. După ce a încercat totuşi să scape. Miniaturistul surprinsese clipa supremă, dinţi pofticioşi, excitaţi de mirosul de sînge, aţîţaţi şi de glasurile, zgomotele hăitaşilor tocmiţi, ale stăpînilor. Clipa în care cîinii dau să se repeadă, cînd vînătorii îi ţintesc gîtul. Ce se întîmplă?! Ei bine, animalul se întoarce, se ridică din groapa aia şi rîde. Am văzut vasul o singură dată, la un telal, un fost care a scăpătat. Mă înţelesesem cu el să-l vîndă, dar în noaptea următoare a dispărut. M-a obsedat acel rîs fioros care îi face pe vînători să dea înapoi cîteva clipe.

Un hohot în stare să sperie, rîsul jivinei care nu mai are cum să scape. Străfulgerată. A înţeles asta şi a izbucnit într-un rîs ţipăt sfidare umilinţă. Animalul moare din pricina propriului său rîs, nu săgetat, nu luat în colţi de cîini. Îi trebuie un răgaz scurtisim să piară, şi şi-l oferă cu ajutorul acelui hohot bezmetic. Vînătorii înmărmuresc. Pînă să se trezească, fiara cade, fulgerată, aşa, din senin. Toată viaţa m-a urmărit scena asta de vînătoare, desenul îngheţase exact clipa suspendată cînd s-a auzit acel rîs. Nu-mi închipui sunetul, domnu' Sandu, sunetul care a umplut luminişul.

Îl priveşti, te priveşte cu înţeles, Jiji vă surprinde măsurîndu-vă.

Hei, ce se întîmplă, dragilor?

Eu am să plec. Sărutări de mîini, jupîniţă, ştrengarule! Ai instalat-o la mata? Ia zi! Eşti singur, fără obligaţii, în putere, ce-ţi pasă!

Sandu (tu, adică) ai intrat în pielea celui hingherit, a cîinelui ce o zbugheşte în gang de îndată ce aude larmă. Zici

Nu, nu! s-a certat mătuşa la care stă în gazdă, vrea s-o dea după un plutonier, fata nu-l vrea şi

Lasă, nu ştii să minţi, asta-i meserie grea, cere multă practică, n-ai mata sufletu' ăla, ştiinţa metamorfozelor, ascunzişurile, hihi, neobrăzarea, plăcerea. Ca-n amor, fiule! Mdeh, mdeh, vorba ceea! se înveseleşte dom' Făinuş, se anunţă o povestioară.

Mijeşte ochii, pare să cîntărească farmaceutic, cam ce povestioară ar putea ieşi de aici, şi dacă o fi nevoie să plătească un preţ, să ştie de pe acum cît. S-auzim şi episodul celălalt, mai bine. Amînă verdictul. Să mă ţii la curent, cum ziceai o gazdă, şi vrea s-o mărite cu… ai haz, improvizezi, cu pianul e mai uşor?!…

Face o piruetă, aşteaptă ţeapăn să i se deschidă şi iese, de îndată ce Sandu (adică tu) crapă uşa. În prezenţa acestui domn foarte greu de descris, ce-ţi scapă printre degete, te dedublezi; faci un gest,

vorbeşti şi, în acelaşi timp, te priveşti şi rîzi de tine, te judeci, îţi pari caraghios sau sumbru sau amîndouă deodată.

Ai observat? te întreabă Jiji, ştergîndu-se cu şorţul, îi tremura vocea cînd vorbea despre porţelanuri. Mie nu-mi place omu' ăsta, are o privire brrr şi fabulează. Data trecută parcă fusese negustor

Nu, ofiţer de carieră, sau deţinut, el picase victimă într-un proces, îţi aminteşti ce povestea, a suferit mult…

Ei poftim! De ce îl primeşti?

Mă intrigă. Are ceva flu şi nesigur, ceva dintr-o improvizaţie. E ca o eboşă. Multe linii, haşuri, încercări, îngroşări, spaţii goale, mîzgăleli.

Tu crezi că dom' Făinuş – face Jiji cu un gînd – e chiar administratorul, numai asta?!…

Nu! m-am interesat. E o femeie.

Făinuş e femeie?

Administrator este o femeie, etaj şase, aparta

Şi dom' Făinuş ce hram poartă

Un impostor. S-a aciuat prin zonă, intră-n vorbă, dă o mînă de ajutor, trafichează mărunţişuri cu suprapreţ, se descurcă. Vorba ceea, cum zice întruna

I-ai dat totuşi bani pentru întreţinere

Aşa, să continuăm jocul, improvizăm amîndoi

Eşti ţăcănit. Unde doarme?

Habar n-am. Pesemne la vreo duducă

În azil undeva, tre' să aibă o cămăruţă. Nu miroase, e curăţel.

Şi-a uitat maşina de scris, are şi nişte coli înăuntru Unde

În buzunarul cutiei la

„nimeni n-aprinde o lumină ca s-o ţină într-un loc ascuns, ochiul este lumina trupului tău. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău este plin de lumină; dar dacă ochiul tău este rău, trupul tău este plin de întuneric.“ „Ia seama dar ca lumina care este în tine să nu fie întuneric.“ Trebuie să

suferim? NU! Că astma şi alte dureri le putem opri uşor dacă părţile dureroase ale corpului le frecăm cu veritabilul spirt DIANA. Numai cu inscripţia „DIANA“ este adevăratul preparat. *„Il mostro degli innamorati ha fatto scempio di un'altara coppia Fosca passione Misera fine di un marito cornificato Strangolato con la catena del cane dalia giovane moglie e dai suo amante scoperti nudi a letto Tolto di mezzo l'uomo, gli assassini la hanno avvolto in un lenzuolo e buttato nel fiume Una volta conzumato il dellito, la dona e corsa a denunciare la scompara del marito A venti giorni di distanza il cadavere è però venuto a galla 11 primo a cedere è stato il ragazzo Santo Emmi 39 anni E stato strangolato dai nipote, amante della moglie, con la complicita della moglie A.C. 24 anni sposa al 4 ani per procura, la donna protagonista della truce vicenda. Luciano Emmi, 20 anni, il nipote che dopo averne tradito la fiducia ha ucciso 10 zi o Un duro lavoro Tragicamente e' mancato all' offeto dei suoi cari ii signor.“* Doamna Popescu zice că la alţii e mai bine Ignat de la F4 zice că din toate punctele e mulţumit şi să tacă aude şi alţii şi nu e ca el cumsecade şi o pîrăşte că are o viaţă de familie exemplară fiind şi văduv din 78 Anghelache scăpătat plin de datorii a nu-i împrumuta că nu dai înapoi un flecar şi un mincinos joacă whist şi canastă nopţile în parcul Ioanid unde nu sunt moravuri vrea să ia una cu casă că nu mai rabdă singur toate astea zice că nu mai poate încă Simion are copilu' în Israel şi tace nu se plînge de medicamente, îi plac dulceţurile are dinţi cariaţi, îi pute gura şi bîrfeşte cu vînzătorul de îngheţată fost de intendenţă că a dat otravă dar nu scapă de şobolani cu metroul nu stă degeaba are o ocupaţie umblă cu gentoiul sub braţ ce are înăuntru să nu mai jucăm şah la Bolborici în grădină dar vine frigu' nu i-a tăiat urechea cu ciobu' s-a desprins singură umblă cu vorba madam Işcu la sectorist

factor cu pensiile l-a chemat înăuntru cică să bea o cafea B.F. pretinde din interese de unor că ronţăie pensia abia în februarie, adică se ţine şi a fost profesoară la surdomuţi logoped a voiajat în Dalmaţia şi zice că l-a văzut pe Şah frumos bărbat mîine a plouat

Povestea cu ăia prinşi în flagrant e scoasă din revista asta, uite şi pozele

Cînd nu-l mai ajută imaginaţia, ia de unde apucă

Are fason, dom' Făinuş, zău, n-aş rămîne singură cu 'mnealui un minut

Uite şi un album Porţelanuri Dinastia Quing 1644–l911 împăraţii Kangi Yongzheng Qianlong smalţuri emailuri

Cînd domnu' Făinuş pătrunde îngrijorat în garsonieră, îi găseşte pe amîndoi răsfoind albumul. Iertaţi de deranj! face ceremonios, ocheşte maşina într-un ungher pe servantă o închide-n husă, vi-l dăruiesc, zice, le arată albumul, chiriaşul poate ar vrea să vîndă ceştile şi farfuriile din dulăpior

Nu, nu doreşte! spune Sandu, chiar deloc

Poate se mai gîndeşte, la un preţ avantajos, nu-i aşa, facem tîrgul, sau ofer la schimb

Ce

Păi eu ştiu ce v-ar interesa, calciu sandoz, o repartiţie de butelie, domnişoarei nu-i trebuie ceva haine mai acătării din pachet o scurtă de scai de pildă

Nţ

Las maşina de scris ca gaj, dom' Sandu, lasă-mi ceştile măcar să le studiez, am boală la porţelanuri

S-a făcut

Le înveleşte repede într-o cîrpă, le înfundă cu hîrtii, febril, maniac şi bătrînicios. Jiji rîde, rezemată de tocul uşii, şi-l aminteşte exact, silueta gonflată sfîrtecată de umbrele strecurate prin fereastra murdară a unui expres

Dom' Făinuş, iertaţi-mă că vă întreb, să nu fie o confuzie, dar am impresia că v-am zărit mai

demult pe la Gara de Nord, făceaţi o treabă… mi-e jenă, cam…

Curăţam mesele!…

Da

Nu-i exclus, nu-i exclus

Şi mi s-a părut că trăgeai cu urechea

O fi! Bătrînii seamănă foarte mult şi hainele se zdrenţuiesc şi devin cenuşii, te gîrboveşti, obrazul se îngrijorează se face adică, hihihi

4

o mai iubeşti?

mă gîndesc tot timpul la ea. Cînd sunt singur, cînd n-am bani şi bat străzile fără rost; cînd mă doare o măsea şi am insomnii, nu-mi lipseşte, îmi ajung mie însumi. Rău e cînd am o bucurie cît de mică, atunci cînd amărîtul de pian ţine cu mine şi am chef de lucru, cînd reuşesc ceva. În clipele alea am nevoie de ea, să împart cu… n-am aer, e îngrozitor, îmi trebuie. Vorbesc singur, ies din stare, încerc să uit repede că m-am bucurat. Sunt clipele cele mai grele, un infern

pricep, şi nu vrei să te bucuri ca să nu suferi

sună al naibii de pretenţios, dar corect

mulţi, Sandu, au nevoie de o grămadă de priviri în jur ca să aibă senzaţia că sunt vii, că trăiesc. Tu ai nevoie doar de privirea ei. Pentru tine n-a existat altă femeie şi nici una nu-i va lua locul în sufletul tău. O admir, trebuie că avea ceva numai al ei

Trece un autobuz ca un mare infirm, un hîrb umflat, acoperit de noroaie şi praf de ciment, căzut într-o parte, cu lume pe scară. Sîmbătă răcoroasă, Jiji şi Sandu au ieşit un ceas mai devreme prin tîrg. Se săturaseră să stea singuri în garsonieră, se plictiseau. Greşesc, ea nu, ar fi dorit mult să-i cînte la pian. Lui nu-i trecea prin minte că puştoaica aştepta măcar un acord, un solfegiu simplu, numai pentru urechile ei. Voia să fie o clipă în pielea Piei. Plecaseră pe străzi de teama unei apariţii Făinuş,

pereţii îi apăsau, el dăduse semnalul hai! şi ea tăcută se aruncase repede-n adidaşi, îşi trăsese blugii şi puloverul, şi iată-mă-n hol, grăbeşte-te. De departe, masa violacee de trupuri se rostogoleşte pe trotuare. Amîndoi patrulează bezmetici prin Amzei, intră-ntre perdele undeva să hlepăie voioşi îngheţată, ea e-n bani, plăteşte, a luat leafa, îi ajunge-o săptămînă, apoi rabdă încă una, apoi vine lichidarea. Ea-l mitraliază cu necazurile ei cu şefu' de magazin unde lucrează, cu mamă-sa şi taţii vitregi, cu fostul ei prieten care n-a atins-o cu un deget o juma de an. Să hlepăie îngheţată şi să sugă cico la paie. Se retrag alungaţi de aglomeraţie. Trece o limuzină cu steagul unei ambasade, planturoasă şi vernil, cu farurile aprinse, dinspre Piaţa Palatului spre Kiseleff în amiaza însorită.

i-ai lăsat lui Jerry castronul cu sos?

ţii la el mai mult ca la mine. Îhî, i-am schimbat şi apa. Era ceva cu ea dacă nu poţi s-o uiţi. Şi tu îţi faci rău singur, te întorci la trecut. Ai lăsat jazzul, muzica, înregistrările, atîta lume te admiră, ai fani înrăiţi, eşti un nume… să renunţi aşa la tot pentru

uite ţoalele din shop

n-ai vrea să nu mai vorbeşti aşa ca pentru mine, nu sunt chiar o tîmpiţică, şi mahalaua, străfundurile de unde am apărut să ştii ce zici

ele preţuri, cam multe lovele

te prefaci; şi în pat cînd suntem nu simţi nimic. Cît o să dureze asta cu tine, chinul? Tu ai văzut cum arăţi, o arătare, nici nu-mi placi aşa, te vreau iar pe scenă, sub un pian mare şi lucios, cu nişte barosani în jur care să te acompanieze. Un pianist ca tine nu se pierde aşa

eh, vezi tu, jazzul cu alcoolul, cu dramele, cu însingurarea se potrivesc de minune. Şi Bird şi Lester Young şi Bud Powell au trăit fără nimeni, părăsiţi. Le-a rămas saxul, pianul

dar tu ai renunţat, te prostituezi cu nişte inşi de duzină care habar n-au cine eşti.

sunt amuzanţi, sunt foarte tineri, le place succesul, n-au familie, ei au timp pentru mine; apoi cine sunt? un ratat în curînd un alcoolic, un…

îi imiţi p'ăia marii, vrei să stai singur cu gîndurile tale, nu vrei să-ţi mai împarţi viaţa cu nimeni, ai motivele tale. Te temi de ceilalţi, pînă şi de o proastă ca mine, dar măcar vezi-ţi de pian, nu-ţi mai porcăi sufletul. Tu cauţi dinadins să-ţi faci rău, n-ai milă nici de tine. Mă ţin după tine de multe luni, habar n-ai ce fericită am fost pentru fiecare pas cu care m-am apropiat, şi acum sunt nebună, ai putea să mă alungi, dar nu mă las, îţi trebuie şi ţie cineva

vorbeşti mult, am obosit, să ne aşezăm undeva, şi păstrează tăcerea!…

Se aşază pe bordură, se holbează la maşinile străine din parkingul unui hotel. Ea nu se trînteşte lîngă el, nu e nebună, îi e ruşine, aşa că intră în dugheana de alături să-şi cumpere stambă-nflorată de o rochie, îl asigură că se întoarce repejor. El rămîne să fixeze Europa rătăcită pe peronul acelui hotel internaţional, să miroasă puţin asfaltul, să măsoare lumea de la genunchi în jos. Jiji revine îndată, făcuse o piruetă în magazinul îngust, pipăise nişte metraje fără să le vadă, şi ţuşti pe trotuar de teamă să nu dispară Sandu al ei. Aiureli, el sta aşezat cu fundul pe bordură, cu bascul alături şi traista de sac, părea în largul lui, uitat printre picioare, pneuri, învăluit în gaze de eşapament. Cîţiva trecători lasă să cadă cîteva monede lîngă Sandu, el mulţumeşte, dînd îngîndurat din cap pînă apare bravul portar al hotelului, îngalonat, şi ruda lui mai săracă-n fireturi, un tip de la circulaţie cu talkiewalkie pe umăr. Scapă ieftin, mărunţişul adunat îl trece cum e şi drept celui cu uniforma mai înzorzonată; îl umpluse de respect pe Sandu, iar cu plutonierul ţigănos se împrieteneşte, ştii bancul ăla cu… îl convinge să-i paseze walkietalkie să zică şi el nişte vorbe. Lălăie textul unui blues auzit dimineaţă pe mag, atît, i-l

înapoiază cu mulţumiri. Celălalt nu cere buletinul, actele şi restul, nu amendă, nu scandal, numai să dispară din zona lui, n-are decît să cerşească unde are chef da' nu un' răspunde el.

eşti ţăcă, bănuiam că ascunzi un excentric, am pierit cînd te-am văzut înghesuit de ăia

ai apărut, fiinţo, mă gîndeam să dau un recital în arta improvizaţiei, un scurt număr de cabaret pentru burghejii ieşiţi să-şi facă plimbarea de sîmbătă seara, uite cîte fleici strînse-n gulere albe şi scrobite

nu ţine, voiai să mă dai gata, sunt de mult moartă după tine, zău, n-are rost

Lipalipa, strecurîndu-se prin mulţime, ea reuşi să-l ţină de mînă şi să nu-l piardă. Peste ferestre se iscă un vînt, scutură copertinele, le face să vîjîie, înfoaie poalele rochiilor. Sandu o trage după el prin peisajul înserării ce cădea în baloturi mari de pe acoperişuri. Cînd se bălăngăneau la un pasaj de pietoni fără să se decidă încotro, un grăsun aproape chel, cu o pipă groasă între dinţi, din apropiere îl opri pe Sandu şi-i spuse cu voce groasă

cine vă face textele? Ce e, dom'le, mişţocăreala asta revoltătoare, prea e tristeţe multă, şi aşa oamenii sunt necăjiţi, bagă nişte soare, o fericire, o imagine mai veselă, o ceva! Semaforul se schimbă galben, nu sunteţi realişti, omu' vrea să rîdă, descreţiţi-i fruntea că face riduri, e nevoie de senin în suflete, schimbă versurile alea mizerabiliste şi adu-mi-l marţi seara, om te fac, te dau pe post! semaforul e roşu şi personajul *en gros* dispare. Stopul îi întrerupsese gîndurile, şi dăduse de bărbosul ăsta cu tipesa lui, vorbise pentru urechile celor din jur, zemuiţi la zebră; se volatilizează apoi important ronţăindu-şi pipa

ce zici de tip

nimic, fă ce ţi-a zis, ai auzit, te dă pe post

nu-l cunosc, m-a confundat

nu! minţi, te ascunzi sub barba asta furioasă, da' pentru unii eşti cineva; s-a simţit bine dădăcindute, fiind de faţă şi lume

tu vezi numai bunătate, toţi regretă, se gîndesc la mine, îmi ascultă muzica, rahat! sunt numai în închipuirea ta! şi aşa dacă ar fi, tot rahat, n-ajută la nimic!

mi s-a părut că-l zăresc pe dom' Făinuş adineauri, se amuza grozav cînd vorbeai cu miliţianu' şi portarul

de ce nu l-ai strigat

a dispărut aşa deodată, a făcut stînga-mprejur, l-a înghiţit mulţimea,

ţi s-a părut! e pe la vreun colţ de stradă bişniţăreşte porţelanuri, haine, medicamente… taraba lui, parcă tu nu-l ştii

Sandu o trage după el prin aglomeraţia sepia înţepenită în cîteva stop-cadre. Îşi tîrăşte picioarele încălţate-n bascheţii lui mai mari două numere, chaplinieni, ăsta e şi aerul lui în pantalonii largi, umflaţi de rafalele de vînt, cu genunchi pronunţaţi şi bazonul coborît, în hăinuţa lui strîmtă, vişinie, cu un tricou pe dedesubt, cu traista-sac după umăr. Îndărătul lui, Jiji zveltă, dansînd cînd pe stînga, printre nişte soldaţi în permisie, cînd pe dreapta, căscînd gura la nişte afişe la Nottara şi la lucrurile scumpe de la Fondul plastic. Strigă: *ai plop iu* cuiva, cînd nu-şi suflă cu o ţuguiere involuntară a buzelor bretonul sîcîitor, haioasă puştoaica. Se opresc amîndoi să schimbe două vorbe cu o prietenă de-a ei, la fel de uşchită, boită, cu un miliard de codiţe-n păr şi cu o haină lungă pînă la genunchi. Ele se pupă dulce, îşi promit *phone calls*, se despart. E o figură, îl asigură, bucuroasă că a putut să i-l prezinte pe pianist, ăla cu discurile, de la Club A; e chiar el, tu, nu-mi vine să cred, era la papion, smoching, îngrijit, el e! Sandu îi spune că nu trebuie să fie atît de sigură că e chiar el, pianistul ăla, trebuie să fie o încurcătură. Jiji rîde, hai că-i bună, pe cine duci? oi fi eu proastă, dar

nici chiar aşa! Deşi un minut tăcuse, şi-l privise lung. Mai ştii, cu Sandu ăsta, însoţit de Făinuş, cu improvizaţiile, cu pantomima vieţii lui din ultima vreme, e posibil. Apoi face un semn cu mîna, de adio, îşi scutură bretonul, şi rîde, s-o crezi tu asta! Îl apucă fermă de braţ, să se asigure că are oase, şi există, răsuflă. Reia bîrfa celeilalte, o figură zău, mi-ar plăcea s-o cunoşti, vara stă-ntr-un sac de dormit la Costineşti, aproape pe gratis, toamna pictează la ţară biserici, a făcut vreo doi ani arte plastice. O nebună, ca şi tine. Tu numai din ăştia ai prin preajmă, fereşte-te! Eu sunt o fată cuminte, domnule! se joacă ea, m-am păstrat pînă la adînci bătrîneţi, te-am aşteptat pe tine, să mă dăruiesc blabla blabla. Trece un cîrd de punkişti, au ieşit de la Lido, de pe terasă, se risipesc în scuarul de la Aeroflot, imită trecătorii, ţinută, mers, mimică, o bătrînică se şi supără, şi ameninţă cu umbrela ei de dantelă albă. Jiji s-a bosumflat, nu vrea decît să se rezeme cu creştetul în vitrina companiei aeriene, cu spatele la lume. Sandu o fluieră. În sfîrşit îi smulge un zîmbet, el vrea mai multe. Îi arată premolarii, îşi înşurubează ţeasta de două trei ori în fasungul gîtului, clănţăne din dinţi şi Jiji se îndură, bufonul ei îi dă o mică reprezentaţie pentru uzul ei personal, un mic număr de iluzionism. Tot se face seară, tot n-au nimic de făcut încă un ceas, tot hai că se simt bine, tot n-are nici un rost comedia asta. Privirea unui tip în civil îi împunge, chiar dacă patrulează mecanic cu mîinile la spate. Mai e şi privirea unei vînzătoare de loz în plic iubitoare a animaţiei, ea e fericită să aibă lume multă, îşi agită mapele cu lozuri d'alea de trei speciale cu teveuricolor şi premii în bani, arată ca un planor 1900 ce va pica-n bot în dreptul farmaciei o clipă mai tîrziu. Gaşca de punkişti se bucură să-l vadă pe Sandu, se şi grăbeau să ajungă într-o periferie, unde se da un concert rock, şi el era idolul de ocazie, lama de chewing-gum ieftină, înghiţitura de cico. Fredonează împreună un

refren, Sandu se lasă curtat, uite-l că are slăbiciuni pianistul auster, jazzmanul frenetic, sacrificatul. Hehe, ar zice Făinuş dacă ar vedea scena! O şi vede, mulţimea e o ascunzătoare perfectă. Sandu schiţează gesturile lui obişnuite din concert, ridică degetele în ve, schiţează un pasaj de chitară-n extaz, scoate şi limba, văzuse el o poză cu Einstein, cam asta-i tot. Pardesiul purtînd semnele împăturirii se apropie şi zice suav, să nu se audă prea departe: sparge gaşca, circulă! Jiji abia mai apucă să le trimită pupici din vîrful buzelor, *ai plop iu ol!* Sandu deveni paşnic, la el respectul organelor de ordine e bolnăvicios, şi-şi mută leneş fizicul mai încolo, cu privirea extraordinar de interesată de brichetele dintr-o gheretă, de nişte volume groase maronii din vitrina unui anticariat, plus nişte ochelari cu rame fistichii. Defilează nepăsător cînd se depărtează de purtătorul semeţ al pardesiului mototolit, de-a lungul carosabilului, pe lîngă nişte Dacii albastre cu sirenă ce ies ţiuind din garajul Leonida. Se lipeşte de balustradă, la cinema, ar intra la film, pe afiş Superman, eroul lui preferat împreună cu Donald Duck, şi Frankenstein şi Pia. Jiji rămăsese-n urmă, el o-ntinsese mai grăbit decît ea, ţopăia pe bordură făcînd semne şoferilor, uuuuuuuu canceruuu, le arăta boticul de vulpiţă, îşi scutura ţeasta tunsă băieţeşte, agita şiragurile de pe sîni, mătănii, scoici, un glonţ, dinţii ei de lapte…

În subteran miroase a latrine, şi terasamente, a detergenţi, a mulţi oameni strînşi la un loc. Curentul vîjîie, abia înaintau coborînd scările. Jiji şi Sandu se strigă acoperiţi de huietul ce umple peronul. Metroul apare zumzăind şi mulţimea ce aştepta anesteziată se smuceşte brusc şi umple disciplinată vagoanele. O regăseşte pe Jiji abia în staţie. Unde-ai dispărut? Se împingea unul în mine, n-ai fi crezut avea o moacă de om serios, la cravată şi costum, belea ochii la mine cu înţeles, mă împungea, hai înapoi să-i ceri socoteală, să-l

baţi, e un porc, chiar dacă ducea o geantă diplomat şi purta pălărie. Cred că s-a luat după mine, n-am curaj să privesc înapoi. Îl vezi? uită-te. Sandu o apucă de braţ, hai! Trec peste calea ferată paralelă cu nişte hale, pfiu, ce mai sticlesc din geamuri. Lumina reflectă apoasă, aluminizată cerul, umbrele verzi-maron ale copacilor prăfuiţi, se întinde apoi peste rambleu, îngroaşă aerul. Un mărfar face manevră. Sandu, orbit de efectul de prismă al halelor, ascultă scîrţîitul roţilor pe şine, ţipetele ceferiştilor, sirena, ritmul tuftaftuftaftuftaf, pocneşte degetele în cadenţă, tuftaftuftaf. Auzi? o întreabă – ţine ochii închişi – pe Jiji. Procesiunea trenului se încheie şi trec dincolo de terasamentele cu miros de motorină, printre locomotivele scoase din uz şi cisternele negre. Sandu continuă să ţină ochii închişi, se lasă tîrît de ea, ea a început să-i înveţe aiurelile, n-o mai sperie. Îl duce ca pe un infirm, ferindu-l de trecători.

Mamă, de ce e orb?

Pentru că a făcut ceva rău.

Unul îi strecoară un ban în palmă, alţii repetă gestul.

Ajung la Club. Difuzoarele scoase pe terasă bubuie zdravăn. El bate ritmul tuftaftuftaf furat de la tren. Îţi place fiinţa, jumătateo? Sandu învie între atîtea zgomote şi pregătiri. Aceeaşi agitaţie şi tensiune dintotdeauna. Mixerul căutînd sunetele, microfoanele captînd vocile, o staţie care nu funcţionează în regulă, veşnica pedală a lui Relu care cedează. Mica maşinărie care scînceşte. Foiala din culise, surîsul forţat al unui oficial, să şteargă chitara, a rămas între cortine. Replici zigzagînd pe scenă, în sală, figuri familiare, se cunosc prea bine ca să-şi vorbească. Doar comenzi scurte, mai ridică Marshalu' încă, volum volum, las-o aşa, hai şi basul odată, singur, potenţiometrul la 6, perfect, microfoanele, vocile, 3 şi 4 mai în forţă, joase, delay-ul trag prin ecolaizer, clapele o singură dată, s-auzim, nu creşti volumul, rămîi aşa!

Becurile de cinci sute, hai orga de lumini, o probă şi voi, roşu', mai ridică, sunt pe coborîte, să bată pe buza scenei, s-a ars acolo, schimbă-i şi plasticu', s-a tăiat, pune unu' mov! Prin vestiar se fîţîie o bipedă zeiss, e cu Felix, zise Lefter, fugită de acasă. Prea mulţi ochi, prea multe guri. Jiji se apucă să netezească hainele băieţilor, a împrumutat fierul de călcat al îngrijitoarei. Tricourile, salopeta lui Ovi, raiaţii lui Lulu, şi începe balul. Dans ca-n vremurile bune, aşa cere clientul. Tipii din cartier, ucenicii, vînzătoarele, soldaţii în permisie, suspecţii cu cazier, cocalarii, civilii alunecă pe parchetul clubului devenit salon de dans pentru sîmbăta asta în cinstea fruntaşilor din raion. Se zbenguie sub becurile colorate agăţate în tavan. Trupeţii lui Sandu ghiorăie pînă după miezul nopţii plictisiţi, pentru gagiii ăia puşi la costum, în care se simt şi prost, fac antren flirturilor din cartier, zîmbesc profesional. Dansatorii se bălăcesc în lumina de acvariu, se retrag pe lîngă pereţi transpiraţi, să se rezeme de panouri cu harap alb tractorişti împărătese pictate stîngaci, şi sondori, furnici harnice, albecazăpada. Ce le pasă lor? Îşi fac programul în linişte, băieţi valabili din cartier, zi-o p'aia, şi p'ailaltă, nu supără pe nimeni. Cîteva mutre mai grave păstrează ordinea, iau la rost pe cineva şi se retrag într-un birou să supravegheze televizorul cînd se dă serialul. Izbucneşte şi un scandal, unu' luase o fată la dans care aparţinea altuia, iese o cafteală ca-n filme, trei-patru dintr-un cartier cu alţii din alt cartier. Aşa se întîmplă mereu, face îngrijitoarea, spălînd pe jos sîngele cu teul. Se mai descarcă şi ei, ce să facă. Apare şi duba miliţiei, ridică doi fraieri, şi balul continuă într-o atmosferă şi mai animată, seara are istoria ei. La sfîrşit, descoperă că, nu-i aşa, casierul a plecat mai devreme şi n-are cine-i plăti, cică are copil mic care necesită îngrijiri, îi asigură un suflet bun cu obraji crestaţi de zîmbete. Jiji face o criză de gelozie, dar îi trece. Lanţurile de hîrtie creponată

se prăbuşesc. Becurile, pe rînd, dispar în întuneric; steguleţele flutură, cîteva perechi se mai învîrt pe terasă, chiar dacă a încetat muzica.

Sandu, cocoţat cu fundul pe podium, se lasă pieptănat de Jiji. Tace, îşi bălăngăne picioarele-n gol şi lălăie ce a încropit, aşteptînd manevra marfarului tuftaftuftaftuftaftuftaf. O întreabă îţi place? mutînd oglinjoara, să-i vadă ea partea stîngă a feţei. Se apleacă lîngă urechea lui, îl gîdilă cu respiraţia, se fereşte. Auzi, nasolule, n-ar trebui să ne grăbim? În noaptea care va veni vreau să ne iubim nebuneşte. Simţindu-i degetele pe ceafă, are senzaţia care-l însoţeşte mereu (dispare-ntr-un colţ obscur al fiinţei pentru a ieşi iar) că a mai trăit lucrurile astea, şi viaţa lui nu e decît un mecanism cu repetiţie. Minute cînd timpul lui se lăbărţează, lasă capul pe spate, cerul întunecat, becurile chioare stingîndu-se pe rînd, sala pustie. O seară asemănătoare cu Pia, amîndoi staţi pe treptele Ateneului la un bilet în plus, Celibidache, hrăniţi porumbeii, imaginea se rupe. Jiji zice ceva, o grădină părăginită, ziduri năpădite de iederă ruginie, iarba şi buruienile înalte, pîn'la streşini, ea citeşte, albastră, un curs de filozofie, iubitul ei Pascal, tu alături o priveşti şi trece o pasăre prin ierburi şi grădina ia foc. Stau pe terasa unui bloc întinşi pe cearşafuri, ea şi-a scos sutienul şi l-a agăţat de antenă, se unge lent cu bronzol, ajută-mă, ce stai aşa, nu te uita aşa la mine, sunt aceeaşi dintotdeauna, ai păţit ceva, spune, de ce taci, ţi-arată spatele, îţi întinde sticluţa, îi cuprinzi umerii fără o vorbă, o masezi uşor, simţi sub podul palmei oasele ei mici, subţiri, pielea încinsă, misterioasă, părul ei se desface, te afunzi cu nările acolo, închizi ochii, Pia chicoteşte, o lipeşti brusc de tine, o dezbraci scurt, nerăbdător şi o iubeşti cu furie în arşiţa ucigaşă, sus deasupra oraşului

hei!

De la depărtare, Jiji îţi face semne, o zăreşti undeva-n staţia tramvaiului amestecată cu ultimii

întîrziaţi. Portarul Clubului te roagă să pleci şi-ţi înfige lanterna-n ochi, nu mai e nimeni, uite, nu mai e nimeni!

5

Pia, sărbătorească, îmbujorată, face o piruetă în holul neîncăpător, dumirită c-o priveşti cu nesaţ, se mai fîţîie un minut la un pas de oglindă, eh, începem?! Tu eşti pierit, te-ai preumblat noaptea prin apartament la lumina de purgatoriu a veiozei, insomnie scîrboasă, transpirat, ţi-e silă de pernele jilave, radioul a ţiuit nişte muzici şi buletine de ştiri, ai apăsat prudent cu un deget clapele, oraşul dincolo de ziduri amuţise, ţi-a fost frică de clipa asta, adolescenţa se isprăveşte abia astăzi. Pia gîngureşte în bucătărie, îşi freacă un nes cu gesturi automate, şi-a scos din dulapuri zahărul, cutia, linguriţa cu coada lungă, cana de porţelan. Ştii, m-am gîndit mult la tine, de fapt eşti un băiat cumsecade. Eşti prea bun, anormal, nu pot trăi cu tine, n-ai reacţii fireşti, te mulţumeşti cu puţin. Tu ai pianul ăsta hodorogit, eu n-am nimic, îmi trebuie viaţă, trăire, nu-mi ajung concertele. O asculţi încordat. Tu ai început să ştergi de praf rafturile, uşa pe jumătate închisă vă separă. Îţi vorbeşte didactic, mulţumită că nu te mai iubeşte, veselă, de ispravă, te-a părăsit, are de ce să-ţi ofere gratis o lecţie, îţi explică, te-am lepădat, iubi, nu mai simt nimic, în prezenţa ta emoţie zero. Afară, un vînt zgîlţîie geamurile, scutură nişte rufe întinse în balconul vecin şi le face să zumzăie; ea tace vag speriată, luînd aminte. N-am mai avut răbdare, Sandu, asta-i tot. Poate n-ai nici o vină, răul îmi aparţine. Îţi spui că dacă tu i-ai zice că răul sălăşluieşte sub rochia ei proaspăt apretată, ar azvîrli cu ibricul după tine. Îi place să se audă vorbind, urăşte zumzetul ce i-a acoperit vocea, reia leneşă, aproape silabisind. Îşi scutură părul, simţi instantaneu boarea răcoroasă, efectul ei de

somnifer asupra ta a rămas, te întorci cu spatele, o auzi doar, instrument vorbitor matinal, aţi hotărît să împărţiţi lucrurile dimineaţa, cînd lumea e plecată la serviciu, vă feriţi de iscodirile vecinilor, ţie îţi este indiferent, ea a vrut aşa. Te-am slugărit destul, o vreme vreau să fiu liberă şi singură, să nu depind de nimeni! îşi înnoadă eşarfa înainte de a se trînti, lejeră, în fotoliu; spuneai ceva? întreabă, apoi duce cana de porţelan la gură. Măsoară încîntată vîrful pantofului, îl scoate de pe călcîi, îl bîţîie sus-jos, model din vara asta cu baretă şi toc înalt, îţi plac? Îhî, cad perfect, gleznele… Este? se minunează Pia copilăreşte, privindu-se pe furiş în oglindă, m-au costat o groază, am alergat o săptămînă pînă i-am găsit, uf, sunt cam obositori la mers, eh… ea graseiază natural, vede toate filmele, citeşte reviste, adulmecă şicul epocii, poartă ochelari, e mioapă, are şi pistrui şi visează şi nu te mai iubeşte şi e haioasă, are mister şi conversează degajată cu tot felul de lume, ea face impresie, place, bărbaţii întorc capetele după cracii ei longilini, talia ei îngustă face furori, ea are complexe şi sînii cam mici, şi gambele uşor strîmbe, ea luptă din răsputeri cu viaţa, ea nu va fi îngenuncheată, e o fire independentă şi suspicioasă, ţi se oferă şi are privirile umede şi emoţii din orice fleac, e fragilă, o striveşti cu un gest mărunt, face crize de nervi, nu suportă s-o contrazici, ea se iubeşte, multe din lucrurile ce odinioară le iubea, cinemateca şi vechiturile alea, o plictisesc, îi dau migrene mofturile claveciniste ale lui Sandu, cvartetele, aerele astea pretenţioase, a aflat bucuroasă că e un impostor, Sandu nu-i decît un făţarnic şi auster şi mocofan, habar n-are să se poarte cu o femeie, în felul lui un nenorocit, îl priveşte triumfătoare ca orice femeie care a ieşit de sub puterea amantului. Vor veni nişte rude şi nişte oameni de suflet s-o ajute, te previne fără să ridice privirea de pe botina elegantă, lucioasă, cu toc subţire şi lung. Mă aşteptam, zici încet. Nu-ţi

găseşti locul, Pia domină încăperea prin simpla ei prezenţă, tu apari ca o gînganie ce-ntr-un minut va fi storcită cu podul palmei, aripioarele tale chitinoase vor scrîşni apăsate insistent, abdomenul brun-cafeniu, moale se va goli de aer rîgîind, vei agita puţin multele picioruşe subţiri, cît va dura hohotul ’mnealor, vei înţepeni dizgraţios, verzui negrucărbune, murdărind din păcate de sînge şi mizerii epiderma catifelată, aruncă-l nu vezi ce scîrbos e! În colţul tău, lîngă pian, răsfoieşti o partitură, foşnetul umple încăperea, ea soarbe preocupată nesul, nişte lămîie n-ai cumva? Te scoli, aduci tubul de hellas, dacă-ţi place! stoarce numai o picătură. Greşeşti, ea se supără, acu’ s-a acrit, să te ierte, n-ai vrut. Mereu îmi strici plăcerea, iubi, eşti ghinionist. Aşază cana alături pe masă, oftează, începem? Parcă începem, Pia? Încheiem! Vrea maşina de spălat, taburetele, o perdea, divanul cumpărat în consignaţia, tranzistorul, lustrele amîndouă, covorul, pick-upul, cloisonné-urile, albumele cu amintiri, a venit un ceas mai devreme să trieze scrisorile, fotografiile, actele. Te-am iubit mult, Pia. De ce ai… Tocmai d-asta! taie ea grăbită, n-am chef să discutăm, mi-ajunge, trecutul e doar… se opreşte, se scoală şi scotoceşte într-un sertar, ia un pachet legat cu panglici bleu. Dacă a trecut! face Sandu, trăim într-un prezent continuu, timpul îmi pare o chestie imprecisă, o speculaţie, o… Iar începi! zice Pia, ridicînd privirea spre colţul unde se ghemuise, îţi cunosc teoriile, pentru o femeie e mai greu, sunt speriată, minutarul face ravagii, mă ţăcăne. Şi în fond, de ce ne-am împăca, asta vrei, nu?!… Mie să nu mi se mai întîmple nimic?!… Eşti un monstru dacă ţinteşti aşa ceva, să stau închisă cu tine în casă, să deretic, să te admir, să fiu numai a ta, să împărţim amărîta asta de viaţă aşa hîdă cum o duci tu… im-po-si-bil. Tu improvizezi şi cu pianul şi cu viaţa ta, nu te întrece nimeni. Încearcă-ţi spiritul improvizatoric în beneficiul alteia. Nu eşti nimic,

nu eşti nimic, atît! Întoarce-te cu faţa spre ăştia! e cineva pe care să nu-l dispreţuieşti? ăăă, zi! Te-am părăsit, iubi, am ameţit pe înălţimile tale, nu am aer, se schimbă starea vremii prea des, cu tine nu ştiu la ce să mă aştept. Vorbeşte repede, alege cu mişcări iuţi fotografiile, le stivuieşte dexteră cu mîinile ei mici, are degete a căror piele se usucă mereu şi le unge de mai multe ori pe zi cu creme grase, acum o fi uitat, pielea a crăpat şi degetele încovoiate au luat un aspect de gheare, unghiile prelungi nevopsite îţi întăresc impresia. Dai să spui că… te opreşti, lasă. Nu dramatiza, lucrurile se aranjează, Sandu, nu va trece iunie întreg şi în aşternuturile noastre, le-am împărţit fifty-fifty, vei îmbrăţişa altă muiere, o să te pierzi melancolic în părul vreunei ninete la fel de frivolă ca Pia, vei dispărea în zori după vinete şi conopidă s-o mulţumeşti pe domnişoara cutărescu, o să plictiseşti nişte urechi cu exerciţiile tale interminabile, totul se schimbă, îţi găseşti tu alta s-o fascinezi cu aerele tale de neînţeles, s-o înconjuri libidinos îndrăgostit, cu braţele tale descărnate. Mi-a venit şi mie rîndul, m-ai prostit şi dus cu vorba atîţia ani, viaţa aia pe care ţi-o imaginezi şi pe care o vinzi credulilor nu există. Doar realitatea, atît, concretul. Iubirea e ca banul, o ai sau nu o ai. Uite, am separat pozele, dacă vrei să te uiţi şi tu prin ele, cele de la sfat le-am înjumătăţit, să păstrezi şi tu… Nu, îţi aparţin, nu-mi trebuie. Pia se ridică din fotoliu, enervată că nu opreşti nici o poză cu ea. Sandu trebuie să aibă chipul ei întotdeauna înfipt în pian, înrămat într-un perete luminos, e obraznic, ţine s-o impresioneze, nu reuşeşte, n-are decît. Le strînge grăbită, Sandu înregistrează iar degetele osificate, de pasăre împăiată, greblînd prin fotografii. Nu ne leagă nimic, a fost o greşeală, înţelege. Sandu oricum dă din cap încuviinţînd, de acord, de acord. Ea se relaxează, închide ochii, în aer trecuse o mică tensiune, dar se volatilizase. Să-şi zîmbească, să-şi

reproşeze, să sugă o bomboană uitată pe o poliţă, să frunzărească nişte reviste în aşteptarea ajutoarelor ce vor trage de mobile şi vor deschide uşi, vor lega saci la gură, vor goli sertarele, vor strînge grămadă cratiţe, telul, maşina de tocat, vasul de Jena, storcătorul şi ibricele, farfurii adînci şi întinse, vor ieşi în balcon să fixeze priveliştea curţii interioare, se vor apleca în afară pe ferestre, vor priveghea apoi maldărul de lucruri, sîcîiţi de telefonul de la getax care suna-va ocupat ţîrţîrţîr, vor scotoci lenevoşi frenetici rufăria, îşi vor da cu presupusul cu privire la mărimea camerelor şi luminozitate şi etaj şi hăhă se vor aventura pînă-n baie să verifice dacă n-au uitat ceva, se vor mişca veseli, burleşti pe linoleumul cenuşiu, vor gesticula inteligent şi sfătoşi, vor ridica din umeri indiferenţi, uite că şi ăştia au eşuat, e plină lumea de căderi, zău, nu vă necăjiţi, găsiţi pe altcineva, şi cutare şi-a refăcut viaţa, vor patina gîfîind prin camerele şi holurile strîmte, intersectîndu-şi paşii, se vor opri ca la o comandă, cu mîinile în şold, asudaţi, o şapcă dată pe ceafă, meşă transpirată lipită de frunte, o batistă unde-şi latră mucii unu'n salopetă, eh, înapoi la lucru, pantomima va continua, vor tîrî numărînd mobilele pînă la lift şi vor pluti în gol părăsind etajele, cu uşile deschise cu degetele fixate în contactori, vor guiţa ironici la vederea boarfelor întinse pe trotuar, experţi în a ghici dintr-o privire cum au dus-o ăştia intelectuali răpănoşi, va zice ucenicul, scuipînd printre dinţi cojile seminţelor de dovleac. Dă-mi şi mie! o să ceară Sandu, întinzînd palma.

vezi tu – patrulează de-a lungul pereţilor încet, aranjează un bibelou în vitrină, îl măsoară, te superi dacă-l iau? şi-l strecoară în geantă, se înveseleşte. Şi-a tras umerii, sfîrcurile împung pînzeturile de pe ea, îşi răsuceşte abia observabil gîtul, capul ei are ceva împărătesc, îl ţine semeţ cu bărbia uşor împinsă înainte, cu nările umflate şi buzele subţiri roz coborîte şi strînse răutăcios –

apropierea distruge, amănuntele urîţesc, ne mărunţim în intimitatea unde nu există măreţie, amanţii nu-s decît nişte slugi proaste şi îngălate chiar într-o iubire absolută, şi se ascund şi se dispreţuiesc de cum împart micul dejun şi se dezbracă unul în faţa altuia. Luna trecută mi-ai trimis cu trei sute mai puţin şi nu te păsuiesc, ai greutăţi, dar copila tre' să… Sandu caută prin buzunare, găseşte ferfeniţite, făcute ghem nişte bancnote şi le numără, ea se opreşte din cîntat şi numără cu el în gînd mişcînd buzele. Ai făcut rost, ai împrumutat, tu niciodată nu te-ai descurcat. Tu ridici din umeri, îi zîmbeşti. Heeei, Sandu, n-ai de gînd să te schimbi? Nimeni nu te-ar suporta, o să rămîi singur, unde e proasta care să-şi piardă vremea vegetînd lîngă tine. Eu am fost aia, mi-ajunge. Aş vrea să iau şi maşina de spălat, ce zici. Nu zici nimic, scoţi limba, te prefaci că vrei să strîngi puţin becul în fasungul veiozei. Mutulică, ştiu la ce te gîndeşti, dar nu sunt vinovată cu nimic, şi nu mă simt în nici un fel datoare. Vreau să-mi urmez instinctul. Dacă ai fi fost puţin mai măgulitor, nu se întîmpla nimic. Ceva îmi spune că, părăsindu-te, am să fiu fericită. Tu vrei şi banii, şi trupul meu. Să împart tot ce am cu tine. Ori una, ori alta, te-am prevenit. Eu nu mă umilesc, m-am golit de tine, odinioară voiam să fiu una cu tine, te priveam şi mă durea că exişti în afara mea, ca un corp străin, acum doresc să fii cît mai departe, prezenţa ta îmi face rău. Ajută-mă să leg sacii, or să apară ajutoarele. Ţie ţi se înmoaie genunchii, o iubeşti încă, te bucuri ca prostul că mai împărţi o cameră cu ea, o auzi gîngurind veselă, preocupată de problemele ei, îi întinzi foarfeca să taie bucăţi de sfoară ţacţacţacţac. Pia lălăie cîteva măsuri din *Misty*, strigi să înceteze, taaaaci, te rog, taaaaci, îţi interzic. Se sperie, lasă să-i cadă foarfeca şi dispare în holişor, silueta se profilează vineţie pe glasvand. Eşti nebun, furios, mereu mi-a fost frică de tine, odată ai să omori, firea ta violentă m-a

îndepărtat de… iese pe palier, trîntind uşa. Acolo o găsesc comparşii, intraţi, e deschis, nu te osteneşti să le ieşi în întîmpinare.

Plutonul e condus de maică-sa-n persoană, un obraz îngust smochinit, s-a înfipt în mijlocul sufrageriei şi-şi roteşte ochii surîzătoare, privind pe furiş oglinda, poza o mulţumeşte, face ordine. Patru indivizi se reped care încotro. Trag de bufet, cineva decupează jaluzelele şi lumina pătrunde treptat, aşa e mai vesel, întunericul te-a prostit, exule, îhî, şi pretenţiile. Are experienţă, a colindat garnizoanele, orăşelele de provincie, s-a spetit să-şi crească copiii, micul ei minut de victorie într-o viaţă de înfrîngeri. Pia a amuţit îndatoritoare, aşteaptă încordată dispoziţii, îşi priveşte unghiile, scotoceşte prin rafturi, a împachetat deja titlurile ei dragi, dicţionarele şi trei enciclopedii, albumele de amintiri, se simte ocrotită de lumea din jur, ea întotdeauna are nevoie de zumzet şi agitaţie, înfricoşată să nu rămînă cumva singură, aşa, din nebăgare de seamă. Tu te întorci cu spatele, asculţi zgomotele, cleştii, ciocanele, mobilă tîrîtă pe linoleum şi ciment, cineva smulge o uşă din balamale, se demontează o lustră îndărătul intersecţiilor de comenzi scurte şi cifrate, nu lipsite de un anumit ritm. Numeri şi decizi măsura patru a patra, loveşti cu unghia geamul, în colţul tău, întors cu spatele la cameră, ca şi cum nu te priveşte ce se întîmplă. Pia a împrumutat aerul gospodăresc şi repezit al mă-sii, şi-a prins părul la spate coc şi-a sumes mînecile, şi tu ce-ai venit aşa, din pachet? o întreabă cu o jumătate de voce. Cum era să ies pe stradă? vorbeşti şi tu. Consimt amîndouă, obligatoriu să fii veşnic apretat, se înţeleg perfect, îşi zîmbesc complice, şi umbra dispare fuguţa îndărătul zidurilor. Tu ai pleca pînă-n colţ să-ţi iei ţigări, te opreşti, puţin respect, tu mereu ai fugit, stai locului! şi te supui, îţi găseşti o ocupaţie, aranjezi nişte cămăşi, scoţi hîrtia de pe rafturi, verifici clanţele, de fapt, numai începi sau

ai de gînd să faci toate astea. Zgomotul creşte, mama vorbeşte fără încetare, zgomotul creşte, în curte se tîrăşte maşina cu gunoieri.

Iese din gang cu spatele, un mustăcios agăţat de portieră zice dă-i dă-i, încă încă hoooo. Se închid la etajele de jos ferestre şi balcoane. Ţi-ai lipit fruntea de geam şi priveşti mişcarea ţeapănă, gimnastica de grup ce se desfăşoară dincolo. Are ceva dintr-o solemnitate, gunoierii ţepeni în jurul hardughiei pe roţi, înaintînd ca infanteriştii, prudenţi, tăcuţi, sub camuflaj, în hainele lor desperecheate. Mama ei vorbeşte, ţi-e lehamite s-o opreşti, le-ai oferit o scenă din violenţa ta, au găsit-o pe palier într-o stare de plîns, sunt deja revoltaţi, o păzesc pe Pia, o păzesc, s-ar putea întîmpla orice, ăsta e-n stare s-o mutileze, e posesiv şi brutal. Vorbeşte ca şi cum n-ar fi de faţă; Sandu stă înfipt în colţul lui, pedepsit, veghind melancolic grupul gunoierilor. Tocmai se desfăşoară, unul coboară din cabină, se rostogoleşte pe asfalt, se maimuţăreşte, ridică privirea spre cornişa blocului, numără etajele, v-ascundeţi gunooooiuuuu gunooooiuuu. Mustăciosu' trage de porţile kaki ale gheretei, grele, de fier, trage, nu cedează. Îl ajută uscătivul cu şorţ de piele măcelăresc atîrnat de gît, a scos o scoabă de sub maşină. Mama ei vorbeşte: Pia n-a învăţat atît ca să-ţi gătească ţie ciorbe şi să-ţi spele, Pia s-a emancipat, nu ai ruşine, numai reproşuri, scandaluri, nopţi pierdute, o chinui, în afară de pian… un ban ca lumea n-aduci, n-aţi realizat mai nimic în anii ăştia, aţi făcut şi un copil, v-aţi pricopsit, ţi-a plăcut să ai o femeie frumoasă lîngă tine, o doresc atîţia, ţi-am dat-o. A crescut fără tată, te-ai purtat cu ea… şi frumoasă şi devreme acasă, păi. E orfană şi tu nu bîzîi, ba şi zîmbeşti! Mama ei se opreşte, eşti obraznic nici măcar nu mă asculţi, ce-ai văzut de te-a apucat rîsul?! Se întoarce, dă comenzi scurte, bufetul întîi, lăsat lîngă lift, apoi aragazul şi dulăpioarele la urmă, vedeţi că un

scaun e rupt, luaţi-l p-ăla bun. Individu' pricepe repede, face stînga-mprejur şi o şterge în bucătărie, o umple de scrîşnete, loveşte ţeava de gaz metan cu cheia, coboară nişte greutăţi, bufnind pe ciment. Maaai încet, strigă cineva de dedesubt! Eh, poftim! se irită mama ei, se apropie tiptil de geam să-l surprindă pe Sandu, care încă rîde. Gunoierii se forţează să deschidă ghena, eşuează pe rînd, ba unu a şi căzut, împins de uscăţiv, le arde de joacă. Se împing, fac măscări, strigă cuiva de pe un balcon. Administratorul s-a postat în umbra gangului şi supraveghează mişcarea. E nemulţumit că percep o taxă pentru fiecare transport, a telefonat la sediu şi o voce funcţionărească l-a declarat mincinos, vrea nume, numere precise etcetera. Are o ocupaţie, va plăti jignit şi bascula de astăzi, iar se va plînge, iar va fi întors ca mincinos. Alt joc, îţi zici, îţi muţi dibla puţin, dai de geamul rece, neacoperit de aburul respiraţiei. Ce se întîmplă? face Pia. Mama ei spune nimic, dragă, rîde singur ca prostu', tu nu-l ştii pe el! În dormitor unul din ăştia de suflet scoate şifonierul, cere ajutoare, greu, uşile cad în lături, să le închidă cineva, nu se găsesc cheile, în casa asta nu se găseşte nimic niciodată, se enervează mama ei. Trage de un sertar, deschide o cutie, în baie pe poliţă nu e, nici în hol pe cutia pentru pantofi şi perii, le-ai luat tu? Pia neagă, le-a luat el, să ne facă greutăţi, d'aia rîde, îşi rîde de noi, bătaie de joc am ajuns, dacă aveai tată altfel se purta exul, n-ar fi îndrăznit, milităria îl înghiţea. Ba pierde şi o lacrimă pe obrazul ei smochinit, se înduioşează, aşteaptă consolare, dar Pia şade deoparte şi-l priveşte pe Sandu. Îl simte, o melancolie neagră îl acoperă, ea ar vrea să-şi întoarcă privirea, îl înţelege, dar nu mai poate face nimic, sunt amîndoi nişte mortăciuni, se miră cum de l-a iubit atît, între ei un colţ de cameră. El şade rezemat, cu mîinile afundate în buzunare, s-a proptit cu umărul în perete, observă mişcarea gunoierilor, adus de

umeri, grăsun, cu abdomenul sub cămaşa ce-i stă întinsă şi nasturele rupt, de atîtea ori l-a auzit gîfîind în somn, un somn agitat, întrerupt de scurte insomnii, ea îl simţea, dar se prefăcea îmbufnată că doarme, îşi aprindea veioza şi răsfoia una din revistele ei, îşi punea căştile pe urechi şi asculta un cvartet de Bartók, pînă să-şi cumpere căştile asculta cu pick-upul dat încet, la minimum, tot se trezea şi se certau. Nu Pia l-a părăsit pe Sandu, Sandu a părăsit-o pe Pia încă de mult, pînă să fie împreună, banalul cuplu zărit îmbrăţişaţi pe trotuarele Bucureştilor şi Europei, ea o fetişcană cu pletele linse căzînd adînc pe spate, subţire, el cam nespălat, cam neras, în blugi, tenişi şi tricou amîndoi. Nevoia de protecţie ce o neurastenizează, ca şi lipsa tatălui, şi provinciile prin care-şi tîrîse puţinele bagaje. Regăseşte în dimineaţa asta din sărbătorescul mutării în oraşul vecin, strîngem într-un camion tot ce avem şi suntem la barieră. Numai lui Sandu viaţa provizorie, nişte bucăţi de puzzle ce se îmbucă după cîteva încercări, îi displace; are prostul obicei să se ataşeze de lucruri, de unghere. Ca un cîine. Ştii, dacă ţineai morţiş să ai pe cineva fidel, îi şopteşte cînd mama ei se retrage un minut singură în toaletă, de ce nu ţi-ai cumpărat un cîine?! Îl mulţumeai cu resturile prînzului tău, un oscior, pieliţele de la salam, dumicaţi daţi prin sos, şi te fericea, îţi lingea palmele, se gudura, schelălăia cînd îl căutai prin blană de purici, dragule! îşi continuă cu voce tare gîndurile. Ei încă împart o cameră, prin pereţi răzbat sunetele ce desfac un dulap, un geam zornăie zornăie şi în vecini rufele prind iar să zbîrnîie. Ce spuneai? te întorci puţin, singuri, părăsiţi din imprudenţă, şi revii la priveliştea din curtea interioară, scoţi mîinile din buzunare, îţi muţi iar fruntea dincolo de pata aburie din geam, un sfert de trunchi alunecă rostogolind un cazan, maşina de gunoi hîrîie, mustăciosul a descoperit o carcasă de frigider şi verifică dacă mai

funcţionează. Ea dă să închidă uşa, camera începe să se umple de un miros infect dulceag. O opreşti, lasă, de ce?! Nu insistă, îşi acoperă nasul cu batista. Ia icoana din perete, ţi-o arată pe muteşte, încuviinţezi, totul îţi aparţine, ea o ascunde repede într-un sac, o scoate şi fuge dincolo s-o arate mă-sii, ce tocmai înfigea paharele de plastic unele-ntr-altele. De dedesubt vecina bate iar în calorifer, linişte, strigă pe fereastră despre un fiu ce ar fi lucrat în schimbul de noapte.

Se învîrt, vorbesc mult şi în şoaptă, străbat încăperile cu mişcări largi, iuţi, se strîng apoi într-unul din holuri şi continuă să-şi şoptească conspirative dacă le-a scăpat vreun lucru. Percheziţionează pe rînd încăperile şi nu se hotărăsc să se care cu prada. Lui i se face brusc somn, o reacţie de apărare, mica lui inhibiţie de protecţie. Reuşeşte chiar să se desprindă dintre gesturile sacadate ale gunoierilor, îi părăseşte, seamănă prea mult treaba lor cu ce se întîmplă înăuntru. Se aşază la pian şi aşteaptă. Zgomote, numărătoarea unuia heeei ruup io zic să scoatem uşa că are loc, un sac tîrît, Pia face sul covorul, potriveşte ciucurii, întîrzie o clipă nodul apoi iute iute strînge. Ceilalţi se mişcă prin micul apartament, sunt prea mulţi, se ciocnesc în cadru, se invită cu o reverenţă hai treci, se foiesc preocupaţi, de jos vecina isterizată loveşte caloriferul. Sandu ridică tiptil capacul şi atinge uşor o clapă, încă o clapă, să acopere sunetul ţevilor. Ceilalţi prind să se mişte pe tăcute, baletează burleşti, îşi fac semne ssst. Punctează mişcările cu cîteva acorduri, le însoţeşte agitaţia ca un pianist de filme mute, comentează micile păţanii ale unui deget prins sub lada patului, sau sortarea rufăriei, cînd jalnic, cînd vivace, cînd spumos. Priveşte ecranul plictisit, văzuse filmul de nenumărate ori, recunoştea după banda sonoră ce scenă urma. Şifonierul, desfacerea uşilor, rafturile puse deoparte. Jaluzelele din dormitor, stingerea

becului, prizele, coaja de banană, frişca, lampioanele aprinse şi burgheza aia mică înfoiată prin saloanele de cartier, sufletele măsurînd întunecate pereţii coşcoviţi, goi, cu umbrele ramelor lăsate în zugrăveală, becul chior atîrnînd de un fir scurt negru răsucit. Sandu bombardează frenetic apartamentul cu un *ragtime* voios, este tot ce ştie mai vesel, încălzise clienţii periferiilor cînd împuşca suta să aducă acasă pentru Pia şi Madi, cei mai morocănoşi clienţi de pe lume subţiaţi de fumul hepatic al ţigărilor şi fleicilor, la fel cum domnii hamali se pierd în lumina aburoasă a ferestrelor dezgolite brusc de hîrtia albastră, şi jaluzele şi draperii. Paşii de dans pe linoleumul bej, silenţioşi, de dans, de dans. Uite cum Pia aliniază pernele, una din plăpumi şi numără, împungîndu-le cu degetul în cadenţa rap rap a stîngii lui Sandu rap rap rap. Scotocesc rafturile debaralelor, mama ei vrea rîşniţa şi sita şi maşina de tocat rap rap rap rap şi face o piruetă în holişor între uşi, deasupra s-a deşurubat abajurul de sticlă oranj, unu' în salopetă trece cu pendula sub braţ, din două mişcări scurte, elegante se strecoară afară pe palier rap rap. Saci cu lucruri mărunte şi cărţi se umplu treptat baby rap şi ustensile casnice cum ar fi storcătorul de fructe întrebuinţaţi cu folos şi setul de siguranţe şi chei de rezervă, şi canistra şi butoiul de plastic pentru varză murată, şi grătarul, tigaia, tuciul, samovarul de aramă, şapte milieuri lucrate de mînă rap rap rap, schiţaţi discret paşii, ţineţi ritmul, întîi călcîiul stîng se înfige în parchet, închipuim un salon, apoi dreptul îl aducem rap rap rap, aţi luat albia în spate farmecul nu se pierde şi eu am vîrît în buzunare clasoare cu timbre şi vederi portugheze şi-am învelit într-un ziar o chitară rap rap rap rap nu te mai iubeşte renunţă la ea o să aibă viaţa ei ce reuşită ce reuşită s-a chinuit destul ai luat preşurile îhî. E aşa o bună dispoziţie generală, mutrele se deschid, chiar dacă patinează în linişte, terorizaţi de vecină, tensiunea s-a topit,

se plac, conversează în trecere, schimbă impresii, fac tot felul de figuri, plimbă lenjeria, scot frigiderul şi o cutie de scule, strîng grămezi de pantofi vechi, amîndouă se regăsesc în mijlocul camerei îmbujorate şi posomorîte, doar ochii rîd micşoraţi, schiţează împreună cîţiva paşi de dans, Sandu e-n formă, are chef de cîntat, mama ei preia chiar tema de la pian, are o voce frumoasă, în tinereţe cînta romanţe şi mici arii la o popotă şi lua aplauze de la ofiţeri, un general îşi pierduse capul pentru ea. Ceva burlesc, extrem de şarmant, nu reuşim să ne oprim rap rap rap Sandu i-a vrăjit, mici animale cu cheiţă harnice şi însufleţite. Apar şi nişte rude întîrziate, cară în stradă dormeza şifonierul făcut bucăţi, aragazul, amărăciunea, sfîrşitul de lume, fotolii, mulţime cenuşie sergenţi de stradă lampioane şi cocarde în piept, ţinuta obligatorie, rufele, sacii de plastic şi de hîrtie, ifosele, tablouri ieftine şi cópii stîngace, lustre ce împodobesc baraca, o siluetă ce abia coboară scările, nezărind treptele, acompaniată de vechiul pian Hillel und Bohr. Ce urmează, Pia? o întrebai păstrînd cadenţa, răsucindu-te comic pe şurubul scaunului. Chitanţe, maldăre de hîrtii, o uşă trîntită de curent, extrem de multe uşi în diferite stări de agregare chiar gazoase, lichide, din văzduh şi să ne stoarcem trupurile între ele, uşile batante se învîrt ameţitor, te-au prins între palete ca pe o gînganie, tu într-un spaţiu, Pia în altul, vă vedeţi, v-aţi lipit moacele nasoale de geam, captivi, separaţi, neputincioşi, nici să ieşiţi, nici să fiţi iar împreună. Prinşi între uşile batante. Ce a fost a trecut! zice ea, o să te descurci. Aruncă o privire prin camera goală, zăboveşte încă în apartamentul pustiu, răvăşit, nu se desprinde, nu se va întoarce nicicînd. Se duce la geam să înghită dumicatul tristei privelişti din curtea interioară. Se străduieşte să zîmbească. Încearcă să-i rostească numele, clar n-are glas. Sfîrşit de septembrie la Bucureşti. Tramvaiul 15 mai întoarce la Bariera Vergului? o

întrebi. Vară tîrzie. Clanţa refuză să muşte tocul, încearcă iar şi iar, zadarnic. Renunţă, schimb de priviri, se strecoară, de afară vocea mamei, hai odatăăă, ce aveţi să vă mai spuneţi? Rămîi înfipt în locul tău lîngă pian, ea lasă uşa neînchisă, parcă te invită, n-ar suporta să audă ţăcănitul, ultimul, lasă uşa aşa, el ascultă cu ochii pe clape, ţăcănitul nu cade. Face o piruetă în hol, o zăreşti: dungă vie între marginile de lemn geluit, apoi restul siluetei umbre de linii curbe pe glasvand a uitat ceva se întoarce se opreşte, se răzgîndeşte şi iese lăsînd şi uşa de la intrare deschisă. Ridici privirea. Paşii pe palier sună tot mai intens în auz. Tu auzi acum cu tot corpul, nu doar cu urechile. Casa goală, uşile vraişte, lucrurile desperecheate pretutindeni. O boare ridică nişte hîrtii şi le tîrăşte prin cameră. Ca după o percheziţie. O pîndeşti şi, cînd se apropie, le calci şi le întinzi la vedere. Partitura de la *Misty*. Te ridici, ai amorţit, laşi să treacă un minut. Măsori fereastra, gunoierii continuă golirea cazanelor, disciplinaţi, schimbînd hohote behăituri tăceri şi alte unelte ale muncii lor. Sandu iese în balcon, intră în vorbă cu ei, dar, în afară de salutul mormăit al mustăciosului, nu leagă nimic. Se întoarce, se plimbă prin apartament, şontîcăie, scoate limba, smulge umărul din omoplat, bîţîie genunchiul, lasă ţeasta să-i cadă în piept. Se aşază sughiţînd la pian şi începe să cînte. Întîi uşor, abia atingînd clapele, mîngîindu-le tandru, apoi le loveşte scurt, sacadat, fără răgaz, apasă pedalele. Le dă gunoierilor şi locatarilor aflaţi întîmplător prin apartamente un mic concert de prînz. Cu ferestrele deschise. Cu uşile deschise. Cu pianul în mijlocul unei camere goale. Bucuros inspirat fericit, improvizează.

6

Şoferul pune caseta înregistrată în concertul de aseară, să-i mai dezmeticească. Nişte mortăcioşi,

îşi spune, acoperind cu privirea autobuzul. Ăştia-s artiştii? Agăţase de oglinda retrovizoare una de-i plăcea lui, cu strungăreaţă, avea toate plăcile ei acasă. E trist, n-ai cu cine schimba o vorbă, aia croşetează, ăl'lalt s-a răsturnat şi citeşte o revistă străină cu poze, Sandu scrie nişte note pe o foaie cu portative. Dom' Fodor e mai de viaţă. Opreşte, dom' şofer, tranzistoru', nu interesează pe nimeni, suntem sătui, ne-am auzit! Poftim, tocmai de la dom' Fodor nu se aştepta să-l ia aşa, şi-a schimbat părerea şi despre perciunatul ăsta, mare şmecher, şi guraliv al dracului, îi învîrte pe toţi. E trist, nimeni nu intră-n vorbă cu el, ar vrea şi el să se laude – oricum o va face – că s-a întreţinut cu aşa artişti pe traseu, că-i cunoaşte ca pe buzunarele lui pe domnii de pe scenă.

Dormitează, Fodor a coborît pleoapele şi a înţepenit cu degetele pe pulpele lui Sosuleţ, cea plină de icre. Lulu priveşte dealurile şi stă cu genunchii la gură. Ovi răsfoieşte o tîmpenie, le primeşte de la una agăţată la Picadilly în Mamaia, unde cînta vara trecută, o babetă de f'o patruzeci, din îndepărtatul Hamburg. Băieţii de la tehnic joacă yamms, lui Lefter i-a intrat o cvintă şi hăhăhăhă. Jiji croşetează, Sandu mîzgăleşte o orchestraţie pentru diseară, acoperă ştimele cu mici semne nervoase. Un fel de pace molcomă, Vera lălăie aranjîndu-şi părul, madam Lumi îşi pensează sprîncenele, Relu soarbe o cană de ceai din termos, Felix e cu votca, el bea ca să i se rupă filmul cînd nu mai suportă pe nimeni. Dealurile înverzite defilează flu de-a lungul, şoseaua dedesubt cenuşie violetă, pietrele de kilometraj pe care o balerină le numără din plictiseală.

da' ceva contra foamei n-ai?

e un motel mai încolo, într-o oră facem popas să ne umplem şi să ne deşertăm

bine ar fi!

ca să găseşti miracolul, trebuie să improvizezi! zice Sandu absent

prefer partitura! să ştiu dinainte ce am de făcut, să nu mă apuce căutarea cînd plătitorul se holbează la mine! zice Ovi

şi e obositor să improvizezi, să-ţi vomiţi visele, măruntaiele, sufletul în fiecare seară, să te descarci nervos într-un sax, sau pe un pian hodorogit, zice Lulu

parcă în viaţă nu-i la fel, zice amar Sosuleţ, suflînd peste oja întinsă pe unghii. O cîrpeşti, te joci, schimbi tema. Pfiu, să vezi cum interpretez rolul neprihănitei lui Hans, te doare capul, musiu. Mă îmbrac în negru, abia îl las să mă atingă, sunt pudică, îl oblig să stingă lumina. Cu Bodo, oho, n-am nici o jenă, o fac pe neruşinata, mă plimb goală prin casă, spun măscări, copilaşi, n-aveţi habar ce improvizaţii îi trag

hai bre, v-am zis, că lumea e făcută de unu care face pe inspiratul cînd nu trebuie şi amestecă personajele comediei cu persoane reale. Încurcă scenariile, scoate dosarul din alt raft decît trebuie şi încearcă mai tîrziu să repare, dar leagă firele afacerii anapoda. Uită cine trebuie să reuşească şi cine să dea chix. Îl nefericeşte pe unul, îl substituie apoi cu altul, lasă lucrurile aşa ca să nu strice şi mai rău măgăoaia, se opreşte o clipă de respiro ca să-i simţi tuşeul divin. E ca un pianist care lungeşte o pauză ca să simţi mai exact ce se întîmplă

or fi miracole, dar eu zic că sunt nasoale. Ce e miracolul? Cînd cineva te salvează în ultimul moment. Dă să-ţi moară gagica şi se descoperă leacul cancerului. Te închide pentru delapidare şi dă o amnistie. Dar miracol e şi invers. Cînd cazi de fraier. Eşti fericit, lumea se învîrte gigea în jurul tău şi, buf, te cureţi! Te loveşte-n moalele capului, îţi moare copilu'. Dai faliment, aluneci pe gheaţă cînd ţi-e lumea mai dragă şi damblageşti, aşa din senin

eu nu ştiu decît despre miracolul iubirii! zice cu un suspin doamna Lumi Nicolau, oprindu-se din

pensat

fă Doamne, o minune, m-am rugat cînd a căzut mama la pat, şi-a făcut-o, am dus-o la doctorul Petrescu şi mi-a zis mieros dacă nu e cancer scapă, te costă 4 000. Nu avea nimic la ficat, o piatră la bilă cît o nucă, i-a dat-o afară, a operat-o urgent. După o săptămînă o îngropam, că n-aveau loc la reanimare, că în rezervă paturile ocupate, complicaţii postoperatorii, mi-a zis asistenta, că doctorul n-avea vreme să mă converseze, am intrat totuşi, mama-mi zisese să-i mulţumesc, îl salvase pe tata'n '6l de la o peritonită acută, p'atunci nu lua nimic. Am intrat, i-am zis sărumîna şi am întins plicul cu banii, crezi că a refuzat? m-a consolat, a înhăţat plicul, a mîrîit ceva cu bărbia-n piept, nu trebuie, zău, şi l-a ascuns în halat, putea scîrba să refuze dacă tot se întîmplase să moară, să zică ştiu că ai greutăţi, în împrejurările astea, cheltuieli, necazuri, aiurea-n tramvai, m-a condus pînă la uşă amabil şi mi-a urat cele bune cu mutra lui de cioclu, se grăbea să vadă cît i-am dat

eu am păţit alta, îmi vîjîia capul, urechile, aveam ameţeli pac la dispensar; doctorul să-ţi iau tensiunea, mă întinde pe canapea, eu îi scap suta, i-o mototolesc în buzunar, nu zice nimic, pompează, zice e de rău ai 20, luăm de mîine clonidină, odihnă, regim, s-a terminat cu distracţiile. Vino mîine să vedem ce şi cum. Iar, îi pasez suta, iar 20. Şi aşa vreo lună, dacă nu mai mult. Pac îmi ia tensiunea, pac îi pasez suta, pac îmi plînge la căpătîi că mă curăţ. Mă văd pe coridor cu un coleg de liceu, asistent, felcer, ceva p'acolo în haină albă, îi povestesc, mă bagă-ntr-un cabinet, la cine eşti, dau numele, face hm, îmi ia tensiunea, aveam 12, uite, zice, nu te mai duce la Tone, doctor-doctor da' vrea să-ţi ia suta, şi tu eşti prost, să dai atîţia bani pentru un fleac, sunt şi eu ca tot omu' speriat de spitale, doctori, şi aşa cu

numai bolnav să nu fii

viaţa e minunată, cîntă Fodor cu glas tremurător, de o sperie pe Vera

pentru dumneata, poate

m-ai şi speriat, te-ai zărghit

eh, ce roluri am jucat, Opera era de mine, Scala, Metropolitan, aveam o voce de tremurau geamurile, am ales însă, erau vremuri grele, după război, să satisfac plăcerile maselor, să alin suferinţele poporului, noi ne-am sacrificat, am crezut într-un ideal, dormeam în gări, cîntam în birturi, în cantine, pe scene în aer liber, Dunaievski şi

iar începi, face dna Lumi Nicolau plictisită

copiii ăştia nu ştiu nimic, cineva trebuie să le spună c-am dus-o greu

tu ai dus-o greu? mă faci să rîd

o pildă, un exemplu, de asta au nevoie, că-s sărăcuţi, au făcut ochi acum şi nu le place nimic, pic de respect. Le injectez o credinţă

mă plictiseşti, devii enervant, ai îmbătrînit, zău, lasă-i

mereu îmi tai elanul

cum ne-a tăiat grasone nouă macaroana la concertul de alaltăieri: în oraşul lui nu cîntă toţi nespălaţii

muream de dragul lui, i-aş fi provocat, te grăbeşti cumva, scumpi, nu vrei să urci la mine-n cameră, să-l fîstîcesc un dram, să-l fac să umble-n izmene şi să peroreze

de ce ne-a interzis al doilea concert

a ieşit tămbălău la matineu, au rămas p’afară o mie de inşi

altu’ e motivu’, vechea poveste c-avem plete, că e zgomot, ce atîţia decibeli, el nu înţelege nimic, şi el a fost tînăr, se cînta mai liniştit, se auzea

c’au mai fost unii cu rock-n iarna trecută şi publicul a devastat sala, nu l-ai auzit cum hîrîia, n-a reuşit să-şi scoată nici măcar ţigara din gură! Şi se vînduseră toate biletele, le trebuie şi puştilor o distracţie

nţ, că-i distragi de la norme, mîine scriu năzbîtii în teze, mai bine s-o ia la labă prin closete, şi să tragă zdravăn la şaibă

mă, la vîrsta asta tre' să te zbînţui, să dai afară nevricalele, surplusul de energie, acu' tre să faci pasiuni Bob Dylan, Beatles, să le ţii pozele lipite pe pereţi

ne-a lăsat cu buza umflată dom' vice al oraşului, eh, cînd ne-a pus placa aia cu tineretul sănătos, mlădiţele… m-a apucat rîsul văzînd-o pe fie-sa, slăbănoagă, fără dinţi, palidă, cerîn-du-ne autografe. Aşa ne-am despărţit prieteni, el ne-a tăiat din schemă, în schimb am oferit betegile noastre semnături odraslei, e un conflict între generaţii, hahaha

ce folos! vicele a dat-o pe sensibil, să-l înţelegem, făcuse un bot nasol tovarăşu', unde erai dom' Fodor să ne aperi, nu cumva ţi-a ieşit ceva şi din afacerea asta, ai dat toţi banii înapoi, parcă te-am văzut ieşind de la CEC dimineaţă

şi eu am fost o nebună, vînam toate pozele, single-urile, L.P.-urile – face Jiji încet –, nu pierdeam un concert, mă omoram mai mult cu jazzul. Ştii, am asistat la triumful tău, atunci la Sibiu, ai fost colosal, banda există-n radio? Şi după aia spitalul. Făcusem blatu' pe tren, ultimii bani îi dădusem pe biletul la recitalul tău, vîndusem cinci genţi de sticle goale. Ai fost extraordinar, mi-am zis că unul care simte astfel trebuie să nu fie în stare de nici o răutate, m-am îndrăgostit de tine ascultîndu-ţi muzica

e mult de-atunci! remarcă Sandu, cu capul rezemat pe tetieră. M-am predat, acum vezi cu ce mă ocup

la spital era atîta lume, că n-am putut să pătrund. Cînd s-a sfîrşit festivalul, am trecut într-o doară. Rămăsesei singur, cu un tip care-ţi cînta din saxofon. Şi ploua, ploua

o fi, timpurile alea s-au dus

ce mai face tipu', ţinea mult la tine

l-a storcit o basculantă pe parapetul podului Sfîntul Elefterie noaptea. Se întorcea de la o imprimare-n radio. A scăpat viu, dar mai bine o sfîrşea, jumătatea de jos i-a paralizat. Are o nevastă cumsecade, nu l-a părăsit

cît o mai rezista! îl opreşte Sosuleţ, e şi ea om!

vine la studio în cărucior împins de Tanti, aşa cîntă din cărucior

oh, şi are un sunet, un feeling rarisim

aşa e cu infirmii ăştia. Arată-mi un mare artist, şi jur că-i lipseşte ceva, are rupt un oscior, ceva la nervi, la sex…

eu zic că improvizaţia nu e chiar totul. Mai bine stai blînd, disciplinat în banca ta. O faci pe prostul, nu te arăţi grozav. Îi laşi pe alţii să-ţi regleze conturile. Te faci mic. Nu rişti, guriţă, că realitatea odată-ţi ia maul, cînd eşti mai sigur de tine. Eu, unul, aş fi mulţumit să am un loc al meu unde să trag, o uşă pe care s-o închid cu cheia pe dinăuntru, un pat unde să pun capul. Alţii la vîrsta mea au familii, case, slujbe, bani deoparte. Uite, Sandu s-a ales cu ceva? Şi vede o muzică de nu se poate! Nu-s zece ca el în Europa, în orice sală, pe orice afiş el onorează. A tras discuri, a concertat cu barosanii, are firmă mare, în dicţionare are fişă, ca la poliţie, mă simt şi intimidat cînd vorbesc cu el, tot felul de tipi se dau în vînt după pianul lui şi stă într-o casă goală, e singur, e la discreţia unui şefuleţ de provincie

parcă e vreunul mai realizat!

eu zic să vă ocupaţi de altcineva şi vorbiţi mai încet, că mi-e somn, pianissimo!

cine a vorbit?

Sandu, fraiere, zice să purtăm de grijă altcuiva

lu’ Vera îi e rău, dom’ şofer

oprim, oprim, încă puţin deschide o fereastră, să nu-mi vomite-n maşină că nu scot mirosul pînă la anul, motelul e aproape

n-ajungi nicăieri cu traiul ăsta, de ce dracu’ nu ne lăsăm păgubaşi

dă’ fraieri, e o boală, ne place s-o ducem aşa! Eu cum zăbovesc mai mult într-un oraş, mă apucă mîncărimea, nu ştiu ce să fac să dispar mai repede, oriunde, important e să mă mişc, să părăsesc un loc, să mă îndrept spre altul, sunt un vagabond dacă mă gîndesc bine, cum e să dormi în acelaşi pat ani de zile, să te loveşti din zori pînă-n noapte de aceeaşi mutră, plus copiii, să te apese aceiaşi pereţi

tu le ai p’astea cu femeile, te plictiseşti repede, nu eşti statornic, eu tre’ să duc bani acasă, am trei guri de hrănit, ce să le explici, că tarifele, că şomajul, că sezonul… d’aia trag, radio, şuşanele, nunţi… ce prind

eu fac altceva, cu banii, rup o săptămînă, car boxe, repar, din cît cîştig trăiesc fără griji o lună, ţigări, plătesc chirie, întreţinere, n-am decît să mă plimb, şi asta şi fac, ies la pescuit, mă preumblu, duminica în talcioc casc gura ca prostul, mă foiesc. Da’ săptămînă aia îmi plăteşte libertatea din restul timpului; cum n-am bani, mă angajez într-un turneu, nu cîştig decît cît îmi trebuie, la limită, banii trebuie dispreţuiţi, îi urăsc pentru că mă obligă să mă vînd, mă spoliază de timpul meu,

ce-o mai face Făinuş!

şi eu mă gîndeam la dînsul

eu am dormit peste tot, în internate, în cort. O dată într-o cabină telefonică. Ploua cu găleata. Peste tot închis. După terminarea spectacolului. Gara departe. Mă pierdusem de grup. Cîrciumile cu storurile trase, hotel nexam. Să bat la o uşă, mi-am zis. Dacă ieşea unu’ mai speriat şi-mi dădea cu ceva-n cap. Aşa cum arătam ud leoarcă, un străin! Şi nu-mi era de mine cînd căutam adăpost, de chitară. E tot ce am. În mine bagi doctorii, şi mă repar, chitara însă

încarcă descarcă, tone de instrumente, rupe-ţi spinarea cu boxele, dă două-trei spectacole pe zi, străbate kilometri-n prostie, cînţi cea mai proastă muzică din cîte există seară de seară, satisfacţii

zero şi tot aşa. N-ai cum să scapi. Tot te dileşti odată. Se rupe o sîrmă pe dinăuntru, începi să te strîmbi la plătitor, dar nu în show, de distracţie, de-adevăratelea, de nu te faci bine nici cu medicamente străine

Mişu de ce şi-a tăiat venele? Cei mai mulţi se lasă, se predau sau se apucă de altceva, cînd nu crapă, cum era s-o păţească Sandu. Nu rezişti, chestia funcţionează pe nervi, dacă nu-i ai tari, te cureţi, nu-i aşa, dom' Fodor?

eh, şi alcoolul, şi nopţile pierdute, şi tensiunea, şi astea se adaugă

dai în bîlbîială ori te laşi. Mai prudent e să intri la un local, eşuezi, zaci în anonimat, dar ai un locşor al tău, îţi iei şpaga ta la nunţi, botezuri, pensia pensie

asta nu-i viaţă, Relu

dom' Fodor, cînd încasăm şi noi un avans

am capturat soldăţimea de sub duşuri, i-am strîns să vă asculte. Eh, cum era lumea de altădată, soseam cu vagonul de dormit pullman lux. Pe peron ne întîmpina, doamnelor şi domnilor, şeful gării, cînd nu chiar primarul şi lumea bună. Provincia, iubiţilor, este haosul unde un tip deştept se descurcă, e preţuit. În provincie, valorile, reputaţiile contează, sacrificiile nu se pierd în ne aaa nt.

cînd ne omeneşti, a trecut săptămîna, ne preumblăm ca Iisus cu apostolii prin tîrguri şi n-am văzut o lescaie, patroane!

ce oameni, ce oameni. Te suspectează din nimic, aşa aţi fost educaţi, voi ăştia mai tineri. Să bănuiţi omu', să vă feriţi de el, să vă ţineţi sufletul ferecat, să nu spuneţi ce gîndiţi, să-l pîndiţi pe celălalt, să vă folosiţi de el! Las, c-am observat. Păi atîtea griji, ăăă hoteluri, muşamalizez scandalurile, ca alaltăieri cu vicele, aseară l-am deocheat pe recepţioner să n-o oprească pe fătuca aia cu care te-ai strecurat în cameră, bună bucăţica altfel, te felicit pentru achiziţie şi să-ţi fie de bine! Am şi

grija rablei de autobuz, tare mă tem că ne lasă, tuşeşte motorul, curge rezervorul, un hîrb de pe vremea alfabetizării, cînd mergeam în sate să educăm ţăranii, dar ce mai ştiţi voi astăzi. Banii, şi atît, în rest nu vă interesează nimic. Plus necazurile cu agenţii teatrali, afişaju', răbdareee, domnii artişti! Eu slujesc spectacolul de mult, mi-am închinat viaţa înveselirii omului simplu. Mă jigneşti cu cererile dumitale necugetate, mă pisălogeşti

ca să-mi meargă mîna diseară tre' să mă hrănesc, s'aud cum foşneşte plăcut hîrtia-n buzunar. Sunt pe geantă patroane, iar treaba mi-o fac, sper

o faci prost, ai multe de învăţat

dacă mă luaţi aşa, eu cobor, mă întorc la Bucureşti

am văzut alţii mai grozavi ca dumneata. Nu mă supăra, că nimeni nu-i de neînlocuit, ştii principiul nostru. Slujim arta şi poporul, întîi. Noi înşine la sfîrşit. Cu umilinţă, cu evlavie. Asta n-aveţi astăzi. Dezinteresul, plăcerea pură de a cînta unde au dispărut? Treci să-mi semnezi de un avans, cînd ajungem la hotel. Fă bine, domnu' artist, la sfîrşit decontările. Eu am fabricat multe vedete, pe mulţi i-am făcut mari. Unde jucam se spărgeau geamurile, prin '50 cînd apăream… Eh, nu erau atîtea televizoare şi maguri şi distracţii. Lumea stă prea mult în casă de la o vreme.

Întoarce-te cu spatele, Sandu

de ce, vrei să te dezbraci în autobuz

nţ, vreau să te măsor, ţi-am terminat spatele la pulover

numai cvinta ne mai salvează

aiurea, nu ne mai salvează nimic!

eh, Fodor, un libidinos sadea, e-ncurcat cu madam Lumi, toată lumea ştie povestea. Se ţin unul după altul de vreo douăzeci de ani. Fiecare cu casa lui, dar în turneu mereu împreună. E

impresarul ei, tu! Ea acasă n-are decît pisici, vreo douăsprezece. Le lasă cu o vecină

nu pot s-o sufăr, mă urăşte că am succes şi sunt tînără. S-a repezit să-mi bage andreaua în gît. La vîrsta ei mi-ar fi ruşine să mă mai arăt pe scenă.

are încă admiratori. Ramoliţii, fosilele.

fără comparşii lui Sandu am juca-n săli goale. E vremea lor. Sunt nişte nebuni, de Sandu mi-e şi frică. E prea întunecat.

te aude, vorbeşte mai încet.

acu' să vă văd, furioşilor! strigă dom' şofer voios. Rabla patinează pe asfaltul ud şi uite cîmpul plin de flori. Ce maci superbi, roşii catifelaţi şi lanul de grîu gălbior. Dom' şofer învîrte harnic volanul stînga-dreapta, autobuzul se apleacă rău pe o rînă, o să ne omori! Jiji s-a ghemuit în braţele lui Sandu, Fodor s-a aruncat la podea, Vera ţipă, şi Mia, solista. Madam Lumi lălăie, cineva e aruncat în parbriz şi sîngerează. Dom' şofer e un înger, reuşesc să poposească în cîmpul cu maci, în natura minunată a patriei, nu sunt morţi şi răniţi, doar nişte speriaţi, care tremură cu mutrele strivite de geamuri, cerul e senin, o zi minunată. Dimineaţă o ploiţă şi o baltă de motorină. Erau vinovaţii, zice cu năduf. Cineva a închis ochii, suntem pe lumea ailaltă? daaa? hai să admirăm peisajul, copilaşi, we are in the heaven this is an angel hello guy touch the sky, ăsta a fost visul meu. Cum ieşim de aici. Doamna Mia Fodor se repede la dom' şofer, să-l desfiinţeze, îi trage cu geanta-n cap, să-i sfîşie hainele, dumnealui nu ştie cum tre' tratată o muiere furioasă, rîde tîmp şi-i ţine mîinile, ba i le şi sărută. Ea se îmbunează şi-l iartă. La cît avem primul spectacol, se impacientează Fodor, constatînd că oscioarele lui sunt la locul lor, n-are vînătăi, n-a pierdut dinţi. Se uită lung la o balerină căreia i-au fugit fire la ciorap, şi-şi arată pulpele soarelui. Ajungem? Maşină solidă, tăticu', a făcut războiul, campanie de alfabetizare, a dus alimente înfometaţilor în '46, a făcut cooperativizarea,

hăhă! Veteran, d'ai noştri, tare mi-e drag, mi-au dat unu' nou, n-am vrut, o arătare d'asta cu cadrane, lucioasă şi fără Dumnezeu, cînd oi ieşi la pensie, îl duc acasă, îl bag în curte şi mă mut în autobuz. S-o îngropăm, dom' şofer, ăsta i-a fost sfîrşitul, îi facem slujbă. Îi zicem veşnica pomenire veeeeş niiii caaaa lui poooo meeee niii reeee! A slujit arta, a dus lumea bună în toate colţurile patriei, a adus lumina la sate… Fie-i ţărîna uşoară, e un loc splendid să-ţi dai sfîrşitul, aer, soare şi cîmpul ăsta de maci, de nu-ţi vine să crezi că există asemenea minunăţii, un miracol, d'asta vorbeam, nu-i aşa?! Împleteşte-mi o coroniţă, îhî, ai arăta ca Iisus. Paisprezece kilometri pînă-n oraş, frumoşilor, noroc că am plecat devreme, dacă ne încurcam la cumpărături ajungeam mîine. Eu mă culc aici pînă aduceţi voi ajutoare. Sandu s-a întins pe pămîntul rece, cu mînile sub cap, cu privirea pierdută-n ceruri. Jiji s-a obişnuit cu el, aşa că se întinde lîngă el şi continuă să croşeteze. Cîţiva băieţi strîng sculele, boxele ieşiseră prin uşă, căzuseră de pe capotă. Proastele se smiorcăie, sunt într-un hal, vai de ele. Uite-o pe Sosuleţ. Parcă Jiji tremură… Dom' Fodor zice un scheci, vede dînsul că n-au de gînd să se îmbarce iar, îi amuză, stă într-un picior, face grimase, îşi arată abdomenul, mîrîie, e formidabil, se tăvălesc de rîs. Le-a trecut spaima, dar tot le place să zacă-n cîmpul cu maci, să lase dracu' ceasul ăla negru care-l alarmează pe impresar.

CAPITOLUL V

Muzica de cameră

Însoţit de o femeie frumoasă, profu pătrunde prin uşa supradimensionată înconjurat de un grup zgomotos. Dacă ar fi să ne luăm după uşile secolului trecut, trăiau numai oameni mari, astăzi suntem pe sfert, să ne guliverizăm. Mica lui curte princiară se desface în rîsete. Un lăţos slăbănog stenografiază, o ochelaristă îi face loc printre studenţi, un unsuros de la asece trage de nişte scaune. Profu îşi poartă neglijent pardesiul, refuză să-l paseze cuiva, e destul de rece, zice, şi-şi lasă capul pe umărul stîng, poznaş, afectuos. Şi, cînd priveşte astfel, ca o studentă proastă ce te afli, te pierzi. Mortal omu' pă bune, şi piţipoanca ce-l însoţeşte, hein. Cum ţi se pare. Dionisie, cel mai popular prof! îi şopteşte Pia observînd nedumerirea lui Sandu, printre acriţii pîndari din facultate şi stelaţii. Singurul doxar! Sandu bodogăne, fraier a fost că s-a lăsat tîrît pînă aici. Proaspăt întors din vest, anunţa ochelarista, le va împărtăşi detalii despre impasul în care se află fiinţa omenească. Se amestecă în mulţime, schimbă nişte cuvinte, se opreşte, îţi acordă un minut, se reazemă de pupitru, pică şi aplauze, profu' taie jenat, face stînga împrejur şi jump cu fundul pe catedră, lasă să-i alunece pardesiul, scrutează fumul din sală, pe care neoanele abia de-l colorează, duce palma streaşină deasupra orbitelor. De entuziasm auditoriul tropăie şi loveşte capacele rabatabile ale pupitrelor. Unde suntem, face Sandu mulţumit, un concert cumva, o să cînte?!… Ssst! îl întrerupe lăţosul de alături, ascultă.

Şi profu' vorbeşte mult, cu pauze de respiraţie îndelungate, îşi savurează zisele, pomeneşte de Heidegger (psst, cine e, Pia? Taaaci, îţi spun acasă. Linişte! taie lăţosul), de Husserl, deplînge sfîşierea între existenţa inautentică şi nostalgiile primordiale ale fiinţei umane. Şi folclorizarea contestaţiei, face băşcălie de dogmatism, de stalinism şi celelalte. Sandu în colţişorul lui, rezemat de Pia, simte că-l dor oasele, abia de-l urmăreşte prin fumul şi întreruperile din sală. Am amorţit, hai. Ai înnebunit, se miră Pia. Ce să fac, mă plictisesc. Ea îi pasează termosul cu ceai, te-ai închis strîmb la nasturi. Una-n blugi întreabă despre Gulag şi ideologiile de stînga, dă un citat guevarist, cîţiva tropăie, alţii huiduie. Fără provocări! taie vorbitorul, desigur Gulagul ne obligă la o analiză amănunţită a conceptelor cu care operăm – umanism, de exemplu – dar şi revoluţiile precedente au făcut nenumărate victime. Violenţa guvernează istoria, dragii mei, să nu fim exclusivişti. Asistenţa freamătă, se împarte în pro şi contra. Brusc luminile se sting, rămîn pe întuneric. Mai multe ţigări clipesc, şi nişte brichete, un ziar arzînd repede. Sandu e fericit, se vor căra îndată, ce tristeţe să te foloseşti de cuvinte ca să te exprimi, să te trădezi de fapt. Lui îi ajung sunetele nearticulate, acordurile, contrapunctul. Îi şopteşte Piei, ea îl respinge, ssst, rămînem, te rog, nu mă dezlipesc. Aşa că în seara asta ai să te răsuceşti în ceaţa gri-maron cu irizări gri-violete. Omenescul, aude, abia de se desprinde din corpusul celorlalte concepte, între privarea de divinitate şi derizoriul animalicului, omul e suspendat deasupra unei prăpăstii; dacă ar privi atent, l-ar lua frica, aşa că păşeşte orbeşte, e spre binele lui, orice clarificare l-ar înnegura. Îşi oferă în schimb în diferite epoci mituri operaţionale care să-l scoată din impas. Stricăciunea nu se repară, anunţă o voce rîrîită, şi Sandu e mulţumit, cît fusese lumină, profu' fixase insistent pulpele

fetelor, pe ce şi-o întîrzia acum privirea?!… Sunt autori, azi uitaţi, Loyola, de pildă, Lenin, experţi în concretul omenesc. Şi ce ar afla omul dacă şi-ar scruta propria lui condiţie?! Nimic îmbucurător, doar configuraţia nimicniciei şi rătăcirilor, a vulnerabilităţii nedezminţite. Cineva îl întrerupe din întuneric: ce se întîmplă totuşi cu lumina? Cineva s-a dus după electrician. Cineva bănuieşte că pana asta de curent este premeditată. Cineva aprinde un chibrit şi propune să ne risipim. Cineva aprinde un chibrit şi refuză să se ridice de pe jos unde s-a ghemuit. Rămînem pe locuri, decanul nu-i încîntat că ne-am strîns să stăm aşa liber de vorbă. Proful a tăcut. Electricianul a plecat, hai să ne ducem, zice Sandu, nu încă, zice Pia. Electricianul a plecat de mult. Îngrijitoarea dormitează în cuşetă. Un grăsan căminist are lanterna în geacă. A fost o vreme, zice Dionisie, cînd credeam că omul trăieşte esenţial cu o minciună în suflet, ca păcatul originar, de care încearcă zadarnic să se debaraseze; viaţa n-ar fi, în acest sens, decît încercarea încăpăţînată de a scăpa de această minciună pentru a ajunge, odată înlăturată, la trăire autentică. Se opreşte şi zice: ar trebui să verifice cineva la tablou, o fi sărit siguranţa. Îşi reia gîndurile, de o vreme cred că, dată fiind certitudinea minciunii, fiecare cu a sa proprie, insul se baricadează înăuntrul acesteia, locuieşte o minciună generică şi produce fără încetare baraje, se camuflează, instalează capcane, ridică ziduri pentru a-i împiedica pe ceilalţi să o afle.

Există şi un grup de cîrtitori, toooot hohotesc, se înghiontesc, s-au aşezat cu fundurile pe scîndură şi îl contestă pe prof. Chiar tăcerile şi pauzele de respiraţie. Că a picat de la Cluj sau Iaşi cu lucrurile strînse-ntr-o valiză, alungat de rector cu a cărui nevastă hihihi se-ncurcase. Că n-are zile multe impostorul. Că o să răzbată, n-are nimic sfînt şi o dă cu studenţii, face pe popularul. Că e vanitos şi

prost şi muieratic şi slugarnic şi intrigant. Că se foloseşte de femei să răzbată, începînd cu ale prietenilor. Că e-ncurcat cu o studentă. Că are un ochi verde şi unul căprui. Că se dă dogmatic în catedră şi antistalinist la seminarii. Sandu, dacă tot sta cu mîna-n falcă, cu ţeasta lăsată pe umărul Piei, ascultă, o s-o întrebe afară-n stradă ce vor tipii. Profu' iar strînge mîini, lucesc iar măciuliile aprinse ale chibriturilor, cîteva brichete, şi luna mare mare coborîtă sub ferestre. Profu' îşi regăseşte şi pardesiul. În cadrul uşii, de dragul căreia ar trebui să ne guliverizăm, îmbulzeală. Profu' îşi reia locul în dreapta damicelei cu care venise. Studentele pierite o urăsc şi o iubesc, ce şi-or spune-n intimitate, pfiu cîte nu l-or visa la noapte şi n-or umezi aşternuturile închipuindu-se goale cu dr. Dionisie deasupra. Nu, Pia?! Urîciosule, te oftici. E chiar frig, frig. De cum se goleşte sala, becurile se aprind singure. A fost un accident. Se face un spirit despre întuneric tenebre şi lumina spiritului şi umbrele se fofilează pe coridoarele cenuşii şi tunsu' din asece zice că un necunoscut smulsese siguranţa şi o grăsună din organizatoric zice că l-a văzut cînd a dispărut pe scări. Bravo, se simt ca nişte conspiratori, au un mic drapel jerpelit şi inofensiv sub care vor patrula, ba li s-ar fi părut frumos să fie atacaţi de nişte necunoscuţi, legitimaţi de portar sau miliţie, unii chiar reţinuţi într-un arest. Excitaţia îi face zgomotoşi, chicotesc, rîd din nimic, ocupă treptele largi, se strîmbă la statuile din faţa clădirii, umplu scuarul veseli, spumoşi adolescentini, plini de mulţumire pentru seara asta, şi-şi înconjoară entuziaşti idolul de ocazie, peticit şi lucios. Uite că tipu' nu-şi vîra capul speriat între umeri şi chestia cu tăiatul curentului nu e deloc o întîmplare, cineva lucrase, dar căminiştii, blatiştii, bisoşii, tocilarii îl iubeau, aşa, deodată, pentru că puteau să-l huiduiască şi nu se şifona, ba făcea şi o plecăciune, puteau să-l ia la rost, să-l contrazică.

Zîmbea fermecător, mutra lui cauciucată de star uşor trecut de patruzeci te privea încercănată, vag vineţie. Părea nedumerit şi interesat de prostiile tale, aerul lui goşist o încînta pe Pia, topită ca şi ceilalţi. Sandu crăpa de somn şi încerca s-o tragă în staţia de troleibuz.

Se cufundară în bulevardul vineţiu-oranj chiţăind, vorbind tare, ocupînd trotuarul. Înghesuindu-se să apuce un loc mai aproape de prof. Sandu îi urmă, exersînd mental nişte pasaje din Thelonious Monk şi, cînd se trezeşte din reverie, se ocupă de intriga unui basm de Grimm şi, cînd se hurducăie la un pasaj pietonal în mijlocul grupului lor vesel şi contestatar, încasează un cot de la una care vrea să înhaţe respiraţia idolului amuşinat, îmbrăţişat, scuipat, încîntător, ce mai! Rămîne cîţiva paşi înapoi şi începe să-şi tragă piciorul ca un invalid, cum făcea în adolescenţă. Pia îl pierduse din vedere. El venea aşa cam la cincizeci de metri distanţă de ei, tîrîş, pe sub streşini. De ce şchioapeţi, te-ai lovit? Se potriveşte cu un pasaj de pian. Te-ai scrîntit! face Pia, ce m-ai speriat! şi-l părăseşte. Grupul se lăbărţase şi pe carosabil, stîrnind vigilenţa unui plutonier albăstriu ieşit dintr-un birt ce părea închis. Ocoliră statuia din piaţă, la hotelul Veneţia nişte maşini mişto şi ceva lume pe trotuar la fel de veselă, tipi bine îmbrăcaţi, fete scoase din cutie, nu ca studenţii ăştia pîrliţi. Pe cine reprezintă statuia? îl agaţă o fufă coţăind. Sandu tresare, scos din ale lui, ridică din umeri şi-i arată plutonierul postat lîngă soclu, răscrăcărat, gata să intervină, să ia-n braţe piatra şi s-o dosească, să fluiere să… Ai umor, tipule, ai unde să te distrezi noaptea asta? te luăm cu noi, suntem o gaşcă a’ntîia. Urîtu’ ăla din maşină are şi video, cică o să ne arate ceva deosebit. La tîrîtul piciorului stîng (se oprise un minut pentru lămuriri), adăugă şi săltarea umărului drept. O porni dezarticulat pe bulevardul vineţiu-oranj, el însuşi vineţiu-oranj. Se opri mai încolo obosit şi

privi în vitrină cele două grupuri şi lumi. Mica lor curte princiară cu servanţi, majordomi, bufoni, *flîner sur le grand boulevard européen* şi comersanţii, traficanţii burghezi în contact cu Bucureştiul încă fanariot, doldora de ascunzători şi secoli neîncheiaţi, trăind concomitent mai multe epoci. Adică dai strada şi te întîlneşti cu o patrulă a generalului Heissler, protector imperial al Valahiei. Sandu simte brusc două roţi dinţate trecînd în sens contrar prin trupul lui. Îşi aprinde o ţigară să scape de senzaţia asta de îmbucătăţire; şi fumul şi gustul tutunului umed pe buze îl aduc la realitate. Pia şade alături şi-l mustră, „te-ai purtat urît toată seara, în afară de pianul tău nimic, absolut nimic“. Ba da! „Ce anume?“ îşi vîră capul între umeri, trage de fîş (ea îl închide la nasturi cu mişcări nervoase, repezită, nemulţumită), îşi afundă mîinile în buzunarele nădragilor – face stînga milităreşte şi rupe tăcerea abia la capătul trotuarului, în pasaj. „Ce?“ O vedenie, Pia, o imagine tulbure de microscop! Uneori am impresia că ceaţa se risipeşte şi un bumb luceşte atît de puternic, încît… o senzaţie de colţ de stradă pe care crezi că l-ai mai zărit o dată în grabă, deşi sigur n-ai mai trecut prin oraşul ăsta. Cînd îl aude vorbind aşa, Pia se simte extrem de singură, se răceşte de el şi atunci, speriată, îi aranjează gulerul, îi pipăie umerii, fărîma ei de realitate, concretul: ca scîrţîitul unei clanţe ori mărunţişul uitat pe poliţă.

Se opresc în pivniţă la Club A, pe Blănari, unde Sandu e o figură cunoscută. Grupul a ajuns un sfert de ceas mai devreme, dar lui nu-i place să-i revadă, nu se dumireşte dacă e o întîmplare sau Pia l-a adus aici pentru a-şi continua conversaţia. Pepsi şi cafea îmbunătăţite cu votcă. Profu’ se debarasase de frumoasa lui, avea chef, cum mărturisea cu acelaşi surîs fermecător care pe Sandu îl făcea să îngheţe, să se simtă iar student, ba luă şi pe cineva de umăr în semn de simpatie şi

de ştergere a diferenţelor. Fără protocol. Se simţeau excelent, pălăvrăgind despre vizita lui Sartre în celula unui terorist (unii pentru, alţii contra), despre primăvara de la Praga şi august ’68 (unii pentru, alţii contra), despre criza Europei (unii pentru, alţii contra). Sandu dispăru o vreme, refugiat lîngă pian. Lume amestecată, studenţi pletoşi, piţipoance, dar şi tot felul de tipi din afară, insomniaci, singuratici, fără adăpost, care ştiau că după miezul nopţii mai găsesc un loc unde să te refugiezi liniştit sau să-ţi continui flirtul cu o amărăşteancă ce fugise de acasă. Aici se putea asculta oricînd jazz bun. Puteai să-ţi petreci o noapte selectă, de suflet, dacă nu aveai cine ştie ce pretenţii. Te duceai la tejghea, lăsai o hîrtie de zece, înşfăcai nişte pahare de plastic, te strecurai printre mesele joase, atent să nu te loveşti de vreo drăcovenie atîrnată-n tavan şi te trînteai pe un taburet cu genunchii la gură. Aprindeai o ţigară, şi lumea, te asigur, prietene, începea de la flama chibritului tău. Bluesurile lui Sandu, abia îngînate, se insinuau convulsive-tandre-fierbinţi-răcoroase în pivniţă. Nimeni anume nu asculta expre. Rămînea în aer o ureche uriaşă şi impersonală aspirînd sunete leneşe, gravide, prelungi. Era felul lui de a cînta, se simţea bine uitat, retras îndărătul capacului, pierdut în ambianţă ca un obiect oarecare. Singur, aplecat deasupra claviaturii, reflectat vag de lemnul lăcuit. Degetele păreau să scotocească cu răbdare, apoi nerăbdare, cu răbdare, apoi cu nerăbdare. Tîrziu, Pia, după discuţii interminabile, îşi aminti de Sandu, dragul.

Hai acasă, e aproape patru, m-a ajuns oboseala, se închide! El nu voia să se desprindă de pian, îl simţea perfect, ar fi putut să-i vorbească, să depene amintiri, trudise o noapte ca să ajungă la starea asta. Eşti nebun, nu se dezlipeşte nimeni de aici dacă nu încetezi. Pianul, uşor dezacordat îi plăcea mult. Cineva se apropie, strînse ţigările din scrumieră, adună nişte pahare, alea roşiatice, de

plastic, şi o roagă să-l lase în pace, toţi doresc să-l asculte. Pia făcu stînga-mprejur şi dispare, se întoarce, pentru că, după cîteva minute, dă-mi cheia!

Sandu a cîntat pînă cînd ziua albi ferestruicile, dar bucuria, feelingul rarisim ce-l însoţise toată noaptea, dispăruse. Avea în urechi: *n-ai decît să rămîi, sunt obosită.* Clape reci, mecanisme nedocile. Cînd ieşise afară în aerul uleios, frigul îi zvîntă obrajii, îşi ridică gulerul şi o ia printre ziduri spre Sfîntul Gheorghe la maşina de noapte care apare repede şi se umple de măturătoare vorbăreţe, femei ieşite din schimb frînte ce-l grăbesc pe şofer să ajungă, copii şi itebişti în drum spre garaje. Lumea în care Sandu se simţea perfect, într-un fel o şi înţelegea. Se împrieteni cu un mustăcios îngrijorat că n-o să prindă personalul de Tîrgovişte, la 5h11. Dădu la iveală şi o sticlă de vin roşu, să ne cinstim că ziua-i lungă! Îl credea popă şi nu-l scotea din părinţele. Sandu se înveseli, chipul Piei se topi undeva ca vedenia aceea ce nu se lăsa limpezită. Închinară amîndoi, doamne ajută. Vinul i se scurse în barbă, se şterse cu dosul palmei. Zorii se ridicau roşii printre blocurile negre-kaki. Cobor.

vor întinde mochetă peste linoleumul cojit şi umflat, stau în prag îmbrăţişaţi, îşi amintesc parchetul de dincolo, era o plăcere să umbli desculţ şi seara în reflexele roşietice ale lemnului să priveşti lucrurile desperecheate din cameră. Aici linoleum rece, pereţi afumaţi, cîteva umbre ale fostelor rame, condens negru-verde deasupra ferestrei, vor pune tapet, unul ieftin cu dungi, aprilie tandru şi rece. Cînd vor avea bani, în secolul cutare, vor întinde mochetă, şi tapet peste pereţii coşcoviţi, peisaje cu ape repezi şi plaje havaiene, vor îngrămădi o mulţime de chestii kitsch, ei înşişi nişte indivizi kitsch alcătuiţi din amănunte de prisos, pierduţi în cartierul de periferie, etajul x, ics, ultimul, pe terasa blocului,

se vor holba prietenoşi, înzorzonaţi în amintiri, la gîngăniile din prăpastia străzii, uite omida cărămizie a tramvaiului şi roiul de lucrători ieşind din hale.

după şmotru, garsoniera începe să arate omeneşte şi traiul lor, treptat, se reia aproape identic. Mai intrau la o grădină să vadă un film, îşi umpleau buzunarele cu seminţe, tropăiau, huiduiau cînd proiecţia cădea. Pelicule cu spadasini şi amoruri pe iahturi oceanice, katiuşe fulgerînd cerul europei eastman color, lume cocoţată pe garduri. Sandu face să clipească capătul unei ţigări, ea se încolăceşte de el sub fulgarin, la întoarcere pălăvrăgesc ocolind prudenţi grupurile adolescenţilor de prin intersecţii. Între betoane, ochesc un balcon baricadat de rufe şi încearcă să-şi imagineze tot felul de poveşti, dar nu li se năzare nimic, imaginaţia lor, pierdută definitiv, au uitat-o în cartierul vechi. Închid ochii, dar nu li se arată nimic, trecătorul în salopetă cu sufertaşul, întîlnit lîngă chioşcul de ziare, e chiar un lucrător ieşit de la uzină. Fără ficţiunile lor se simt deodată părăsiţi, neajutoraţi, goi, în primejdie. Pia nu-l are decît pe Sandu. Sandu nu o are decît pe Pia. Nu, el are şi pianul. Fără poveştile lor, încep să se privească, să ia aminte unul la altul. Nu mai sunt orbi, lumina zilei, iat-o!

ar locui în două camere, ferestrele ar da în nişte grădini nu prea îngrijite, cu cărămizile năpădite de iarbă, cu arici ascunşi în tufe şi globuri lucioase de sticlă lîngă un peron. Ar locui într-o locuinţă-tip, ieftină, infernul s-ar termina la uşă. Două camere oarecare cu pereţi subţiri ca nişte membrane ce rezonează la conversaţiile vecinilor locuind în partea cealaltă a cerurilor, împărtăşindu-şi astfel biografiile fără să-şi zărească chipurile. Două camere standard cu caloriferul îngropat sub pervaz, o stradă zgomotoasă, şi s-ar iubi la un pas de mulţimea posacă şi aburoasă, cu jaluzelele lăsate, ar şterpeli vesela de prin cantine şi bufete,

ar deşuruba becurile de pe palier, ar aprinde lanterna prin camere aşa să afle alţii că au sosit, că există dincolo de uşă posibilitatea existenţei vieţii. Nişte coacervate primare, stimaţi locatari, ce se înmulţesc prin segmentare, ar croi nişte huse stridente, oranj, să te usture ochii cînd le priveşti, ar cumpăra un divan desfundat şi l-ar trînti în mijlocul camerei, ar înfige rafturi pentru cărţi frumos legate, televizorul într-un colţ printre lucruri vechi

high înălţime *sunken* scufundat *hidden* ascuns *to hide hid hidden* a ascunde *thought* gînd idee *to wrap* a înfăşură a ascunde *background* fund dedesubt fundal fond *patient* răbdător îngăduitor pacient *in the last few days* nu se prinde ingliş' de Pia pen' că se ceartă bisăptămînal cu Sandu drag, ea stă răsturnată pe recamierul de ocazie, cu părul răsfirat şi manualul în poală în vreme ce el *like an idiot baby* îşi stoarce creierii ca un idiot, *don't they*, pe micul ecran – ea adoarme uşor – un documentar ştiinţific, o frumuşică *black hole* ne înghite pînă-n Sfinţii Mihail şi Gavril. Lasă pianul să n-o trezească, ar face un duş reeeeece, termometrul a sărit de 37, bate spre 40, acoperişul s-a încins, smoala tre' să fie lichidă, eşti într-o etuvă, fiule, obişnuieşte-te cu gîndul. Se frecţionează cu un prosop umed, apa nu curge, mamăăăă care m-ai făcut fără bani de împrumut. Bravo, Pio, tipeso, nasoalo, candido ce veşnic stai pe terasă! Omido, frumoaso, însoţită de patru sticleţi haioşi şi agenţi secreţi, purtători de colivii şi sperieţi doldora de rupii şi marafeţi (oh, bieţi sergenţi, foşti vardişti, somnoroşi absenţi şi trişti), te rog să mă aştepţi, încă n-adormi! om porni *zusamen*, *toghether*, să facem rost de parizer.

Şi nu e presiune, apa nu curge, nespălaţii din bloc au năvălit la vremea telejurnalului în baie, ţi-ai oprit într-o sticlă de băut, ai umplut cada pentru closet, rar cînd apa urcă pînă-n garsoniera nr. 39. Niciodată de sărbători legale şi religioase, sîmbăta

şi duminica; în zilele lucrătoare doar, dar nu după-amiaza şi seara, în rest Sandu şi Pia nu-s acasă. Cînd te speli pe O.R.L., mai tre' să fii curat şi-n părţile ruşinoase ale fiinţei, c-aşa-i omul nostru, se mai împerechează cu femeia lui, dacă tot l-a alungat Dumnezeu din Eden. Programele TV ţi-au paradit viaţa sexuală, dacă bagă filme cu pulpe dezgolite, nişte cafturi babane şi moace storcite în prim-plan, eh, orbeţii, cum am mai denunţat luminăţiilor voastre, preaplecată slugă, se lipesc cu familionul de ecran, nu consumă haşdoio, iar sus la cucurigu gagu suuushăăăt, de unde zgîrie amoreza mea cerul cu unghiuţa, daraghia druzia, apa are presiune şi robinetul dă drumul la un jet de-i zice şi călîie, fierbinte, ruginie, gălbuie, cenuşie nisipoasă, murdară, leşioasă, urît mirositoare, limpede, tulbure. Cînd tubu' catodic e mînjit cu nasolii, ţevile grohăie în gol, eh, norodul se spală conform instrucţiunilor, frecînd buretele din plastic de săpunul ieftin, opărindu-şi pielea plină de pistrui, tăbăcită, afumată, striată, încărcată de vînătăi, arvunită, periind metodic jegul subcutanat, rîgîind sporadic de plăcere cînd *his wife* scarpină titularul de contract pe spinare, în vreme ce copiii se zgîiesc dincolo, la poze. Sandu, zurbagiu şi hahaleră, *faithfully* cu loialitate, cu stimă, Pia, cu credinţă, *that's the last thing I should expect you do* este ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat de la tine *dear Sandu Esqr. loudness* intensitate putere tărie strident *profiglacy* imoralitate depravare destrăbălare risipă *self-satisfied* automulţumit, mulţumit de sine. Sandu, sluga preaplecată a onorabilului cutare, adică a oricui s-ar găsi prin apropiere să-l ducă cu vorba şi să-l prostească, *semblable* aparent asemănător similar potrivit nimerit cuvenit *gratification,* Pia, mă auzi, satisfacţie, mulţumire, plăcere, *heartsick* disperat sfîşietor dureros, adj. *laugh* rîs hohote de rîs *nacked* gol nud neacoperit dezbrăcat *paradise* paradis, rai, Eden, ceruri, adică lumea lu' Pia şi

Sandu, cămăruţa lor cu dependinţe. Am uitat cum arată un timbru fiscal lipit cu limbuţă roz-vineţie de cumsecadele poştaş venit atîtea verste pe o căldură nimicitoare.

Eh, bombei îi arde fitilul. Am să te plimb cu decovilul pînă'n deal, la vechiul liceu cu un frontal de crustaceu. În strada principală am să te ating cu o petală de licurici. O să ne luăm de un leu covrigi. Fluturi un fost drapel, în acelaşi fel: copios, ca gustarea rece uitată pe masă, cînd pe uşa din dos ai fugit de acasă. Ne era teamă că nu ne lasă să spargem baloane printre rufele întinse la uscat. Tufele cu păsărelele, oamenii cu un cuvînt de adăugat, vînatul cu fuga surprinsă. Cisterna îşi lasă balele reci în piaţa încinsă, închisă. La cinematograf rulează un film vorbitor. Aparatele au bîzîit de mosor. Un fonograf şi un pian dezacordat Hillel und Bohr asigură fondul sonor. Ia-mă de mînă! Să fugim! Să fugim înăuntrul populaţiei Grimm! o auzi? tropăie din galenţi, pe pavaje sub firmele de tablă şi becuri chioare, păzite de sergenţi. Dă-mi un gaj! Cu două felinare risipeşti ştimele oranj ale acestei înserări diavoleşti. Oarbă, făcută din bucăţi, pluteşti împărăteşte printre cutii goale de conserve de peşte şi bulioane, şi calcule balistice, păsări vopsite electrice, foaie suflate, scule de chirurgie, septice, o cameră luată cu chirie de nişte funcţionari aiuriţi, goi, iuţiţi şi amari, abia întorşi dintr-o lecţie de anatomie. Apari. Apari, în aerul dens ca o alifie, traversat de lungi, lucioase, lunete. Mirosurile mişună ca fluturii şi delatorii. Fluture bej, anahorete, hai să ne scuturi de anarhie şi odisee. Ce ne facem?! Hazardul e o orhidee, să ne întoarcem. Auzi soneria, nu deschizi, în vizor mutra cuiva, dintele de viplă lucind borţos la un deget de pupila ta, Sandule, extrem de luminos peisaj în coridorul îngust şi luuuung cufundat în obscuritate de un bec economicos, 25 waţi, ce le face tuturor nişte feţe de hepatici înrăiţi. Pleo,

pleoapele, pleoapa ţi se zbate iritată, tiptil te retragi în holişor, te întinzi lîngă Pia, *brave man this Alexander*, silenul, homunculul sortit unei vieţi mediocre şi fără bîlbîieli, că se taie, ’nţeles?

jazzu’ fără improvizaţie nu e nimic!

las’ astea, zice redactorul printre telecomenzi. Pare un guru aşa bandajat în benzi cu deştele înfipte-n butoane, *his fingers only*, barosane, *little* fanariot bleg şi terchea-berchea cît un spot de lumină pe şuncile lui de galantar şi corneea lăptoasă prelinsă pe un obraz uşurel speriat de ultimele veşti şi nebuneli. Fără tocmeală, zice scurt, *and let’s begin* epopeea partidei de jazz, imprimată în nişte studiouri dezafectate es tam es tam şi sufletul plin ţi-l vomiţi pe clape dezacordate şi instalaţii scoase din uz din anii ’40 (Cole Porter, Buddy Rich, Bessie Smith) un blues discret şi fremătător (Ellington, the Duke, Fats Waller, Hank Williams), un acord la fix în septimă, ispititor, ca un balans de şolduri stresant, ca nişte obiecte risipite prin camera de hotel sau străini aşteptînd acceleratul pe un peron, noaptea. (Charlie Parker, Miles Davies, Thelonious Monk) es tam es tam swing dat de periuţe şi cinele, acceleratul întîrzie, camera goală de hotel o evocăm cu clapele negre pînă-n zori, exasperăm personalul, servitoarele, paznicii ascunşi prin fişete, galonaţii dindărătul ghişeelor, mormane de borcane de iaurt, felii de parizer, cearcăne. Max surescitat suflă-n saxu’ lui arămiu, Ovi egal înfige pedala în pielea întinsă es tam es tam es tam es tam cu căştile reci pe urechi, aplecaţi peste mixer adăugăm un vag lamento, o terţă, un behăit de contrabas, ridicăm puţin volumul, cel’lalt sax, un tremolo, dincolo, fraier şi gigolo, bun să te iroseşti într-un local pentru clienţi absenţi, terente şi terenţi, storc un ultim dram de inspiraţie, adie pe peronul pustiu al gării de provincie, noaptea, măsura 24 reluăm, acolo unde am notat cu b. si bemol, glissando, ajungem în sfîrşit la do curat es tam es tam. Pia după

paravanul de sticlă moţăind cuminte, cu învăţaţi engleza fără profesor pînă să adoarmă frîntă pe un rulou de covoare, cu pardesiul sub cap. *Jazz,* muzica de jazz, adică tîmpenii, vorbe fără rost, vorbărie goală/vioiciune viaţă energie/fandoseală, ifose *and all that jazz* şi mai ştiu eu ce şi cîte altele şi altele, asemenea şi tot lucruri de soiul ăsta. Pio, ficţiuneo, opusa pianului, perechea lui Sandu *jazzily* ţipător, strident, aruncă-ţi ochişorii în dicţionar, scoate cu creionul bont în caiet *jazz up*, a interpreta în manieră *jazz* a înveseli a anima a împopoţona, *J.C.* prescurtat de la *Jesus Christ*, eu sunt tu eşti el este *I am you are he, she, it is* fără plural interzis, *simple it does not heigh ho* haiti hei rup,

Abia spre prînz au părăsit studioul fărîmiţaţi, tîrîndu-şi lenevoşi oasele în fosforul bej al luminii filtrate de streşini. Lui Dodo braţul îi iese din umăr şi înfăşoară tandru un felinar uitat aprins în miezul zilei. Ţeasta rasă a lui Max rămîne cu orbitele de muşama pe decolteul tipesei ce rupe filele unui carnet ferfeniţă, se încurcă de palmele nervoase, apucă din buzele groase (trupul înfipt în trotuar, decapitat, contemplă ca un sergent), vineţii. Un deget grăsuţ şi parfumat, tipesa ţipă, vraja se risipeşte iar ţeasta lui Max, umerii familiari, îi regăseşte. Pînă şi contrabasul lui Zombi bodogăne, îi e frică de-o ploaie, husa impermeabilă a pierdut-o-n studio. Dar astea nu-s decît năluciri, ca fumul ce persistă-n hainele lor după noaptea haşurată es tam es tam es tam *swing* balansare, oscilaţie, legănare, du-te-vino *floppy*, ghici, flasc, moale neglijent şi *float* ghici, face Pia, a pluti, a se menţine la suprafaţă a fi în echilibru *hank* scul, jurubiţă, împletitură *hanker after* a tînji după *happy* fericit încîntat *are you happy about it* ei, acum eşti mulţumit Sandu *a happy turn of events*, o întîmplare, o întorsătură fericită, ai înregistrat de acum *you can be happy – go lucky* nepăsător, degajat fără grijă cu inima uşoară rătăcesc

împreună pînă-n staţie, vorbind toţi odată ca într-o improvizaţie

sub acoperişul încins, miracolul iubirii lor se întoarce. Era o epocă mică şi înfloritoare, nu mai lungă de o juma' de secol, şi nu trecea o noapte, nu fierbea o zi, să nu se întîmple un miracol. Mai cădeai în ceruri, te-nălţai la iad, puteai să schimbi ochiul de sticlă, cornetul auditiv, proteza pe nimica toată. Te costa un surîs, o plimbare, o şedere în zori la coada de ziare. Se vindea Scînteia, pica o nălucă. Un doctor ordona să ţi se aducă lichid colagen. Urma un devastator bombardament cu raze Roentgen. O uniformă fără epoleţi te identifica după amprente. Vechi fotografii şi diorame cu maimuţoi, strămoşii omului şi chipul lui Darwin pe foi. Muindu-ţi degetele în cerneală, ţi le apăsa pe foaia cadrilată. Din tavane cădea beteală, dintr-o aventură colosală. O pată cafenie deasupra gulerului tare. Nu exista un soare, doar cîteva becuri halogene ţinute de îngeri delicat, pe gene. Mirosea a analcid, a plumb de tiparniţă. A deratizare şi clor vărsat în closete. A mraniţă, a curăţenie cerească. Le atîrnau îngerilor ceasuri ticăind. Un semizeu. Urma să trecem în apocalipsă printr-un ghişeu. Tiptil, e o eclipsă, la vremea unei insomnii. Nimeni nu plătea chirii, eram scutiţi de taxe, aveam plombe-n gură, salopete. Transfocatoare şi paralaxe, treceam prin acea epocă înfloritoare, fără pete. Se ardeau hainele vechi şi trecutul în nişte cazane uşoare. Trecusem primul cerc trasat neglijent. Stăm înghesuiţi, un vagon aluneca tangent cu uşile închise. Ne sortau pe delicte, aiuriţi, după fişe. Întîi un preludiu, apoi un postludiu după regulament. Visele sunt fixe în stabiliment. În fiecare noapte le închiriezi ieftin cu preţul jumate. Te supui şi aştepţi să fii identificat după acte. Ţi se atribuie, după o scurtă verificare: o boală de ficat. Eventual ţi se împrumută o poveste de iubire, să ai ce povesti cînd ai să creşti mare. Faci un păcat. Ţi se distribuie gratuit o

maşinărie cu fire înnodate de încheieturi şi manşete, de gît şi sex. E o nebunie. Fire care să te menţină la suprafaţă. Poate cineva ar dori să ştie ce ascunzi de o viaţă printre constelaţii cereşti şi intestine. Ai suspecte legături cu persoane divine. Se vor exprima eterne regrete. Ce dacă, anahorete! Se vor exprima maimuţoii, ne vom maimuţări reciproc, jucăuş. Ne vom împrumuta din stoc ce nu-i al nostru. Şi nimic nu ne mai aparţine în afara graţiei divine. Fă sluş, fii jucăuş, fă sluş.

Trecem la al doilea cerc, cel nesăbuit, coerent. Trăim miracolul liberi. O scurtă improvizaţie jazzistică, n-ai decît să speri că te vor conecta la o reţea, despovărat într-o spălătorie chimică de tot ce-i al tău: de frică. Te vor lega cu senzorii şi nervurile la o stea. Traseul tău va hălădui nestingherit prin canale aductoare. Vei aluneca ascultînd conversaţii prin toţi pereţii. Nu vei ieşi decît noaptea la soare. Pe pielea ta se vor tatua grohăieli, chitanţe, sloganuri, bîrfe. Inconştientul tuturor, un oftat. Din cabina lui, operatorul întrerupe proiecţia. Te-au jupuit, ai rămas viu. Trofeul pielii tale va fi expus într-o Piaţă Roşie pe un ecran uriaş cît caldarîmul, cît zidurile, cît franjurile cerurilor pe care alunecă scafandrii *science fiction.* Te ţintuiesc de margini în cuie. Tu priveşti cum îţi întind pielea pe acoperişuri şi trotuare, pe nori. O mică orchestră – sax, tobe, pian, bas, trombon – improvizează într-un chioşc, şuie. Şu şu ie ie, şu şu ie ie, şu şu ie ie, şu şu ie ie. Pielea ta a cuprins pasajele, galeriile turnurile, periferiile, grădinile de zarzavat dimprejur, halele, morile mecanice, arhivele, goliciunea, fişicurile, întreg oraşul. Moartea undeva zornăie o legătură de chei. Te guliverizezi. Oraşul dispare es tam, îl adună ca pe nişte oase în batistă şi îl duc cu ei es tam, îl duc cu ei.

S-a închis ultimul cerc din această proză didactică din manualul de tehnica improvizaţiei şi totuşi Pia şi Sandu există. Locuiesc la o nouă

adresă, sus la cucurigu, etajul zece, în plin miracol. Şabadaba du, vieţaşi, orbi ai imaginaţiei, căreia îi dau un ocol şabadabadu, rostogolindu-se-n gol. Lumea din jur are substanţă, consistenţă, e populată de obiecte şi instincte. Romanţul lor e un respiro, o vagă absenţă, o încercare avortată, un flux corpuscul-undă. Vă amintiţi, păsări caraghioase trudeau să prindă o fărîmă de plutire. După cădere rămînea o înscenare fumegoasă, o mînă de oase. Rămăşiţele apocalipsei rotunjite la zimţi şi fără iubire.

And our dear hero finds a job. Şi eroul nostru drag găseşte un angajament temporar. *Temporarily.* Nişte seri acolo. De degetele lor minuţioase se lipesc bănişori. Îi topesc urgent. Scapă de budinci şi rasoluri, de varză călită şi cartofi fierţi. Şmechereşte un pachet de carne la un bufet şi umplu scara de mirosuri, vecinii ameţesc după uşi. Pia fredonează desculţă prin garsonieră, preparînd sosuri misterioase. Uneori ies la un restaurant ieftin, timoraţi de manierele dizeuzei şi chelnerului, garderobierei, personaje fictive şi laborioase. Durează. Pia îşi aminteşte pentru urechile lui clăpăuge oraşele, provinciile copilăriei, umbla din garnizoană în garnizoană. Şi aici apăreau o puzderie de personaje ce nu apucau să se configureze bine că şi dispăreau. O chinuia imaginea tatălui, o siluetă ştearsă lîngă o motocicletă cu ataş uriaşă. Fotografiile, Pia cu ochii mijiţi orbită de soare în *contrejour.* Un tip în slip o ţine de umeri, ta-ta. Sunt deja în cămăruţa lor, ea ar dori să privească pozele cu emoţie, dar Sandu le pasează pe cuvertură, stingherit. Trecutul, să-l uităm Pia, ne încurcă. Să trăim impersonal, să ne iubim aşa, doar într-un prezent continuu. Ea strînge grăbită în cutii totul, se închide în baie şi, aşezată pe marginea căzii, plînge. Într-un tîrziu, ea se întoarce, îl găseşte frunzărind o partitură, n-a observat nimic, cere un ceai.

Hoinăresc prin cartierul întins în spatele halelor Malaxa bolnăviori, bolnavi unul de altul, febrili, subţiaţi, înfipţi unul într-altul. Aproape o fiinţă, ocupă spaţiu minim pe trotuarele pe care-şi lungesc umbra. Pia şi Sandu intersectează spectrele şterse în amiaza înţesată de lume. Hălăduiesc familioane ieşite din schimb, se terciuiesc în vagoane, prin praful ce-ţi intră instantaneu în gîtlej, îţi murdăreşte gulerul cămăşii, ţi se fixează pe pleoape; atît de gros, că vehiculele traversează zona cu farurile aprinse şi ziua. În cartierul vechi, din gubernia Mătăsari, fiecare obraz sugera o biografie încărcată, doldora de episoade palpitante, balzaciene, căderi şi înălţări, crahuri şi revelaţii. Pia îl ţine de mînă, se teme să nu-l piardă în funingine, să nu i-l fure lătratul dindărătul unui tufiş. Ea e dornică să umple totul cu închipuiri, dar nu întîlneşte decît funcţionari care se dovedesc a fi funcţionali, gospodine care nu sunt nimic altceva. Lucrători şi miliţieni, vînzătoare. Un loc străin de Sandu, atît de dedat improvizaţiilor, dar şi de Pia, provincială şi bovarică. Înduioşători şi stîngaci şi cruzi, bălmăjesc pentru uz intern planuri fabuloase de a scăpa curînd de traiul lor sărăcăcios şi mediocru, dar fără fantasmele ce le populau iubirea în vechea locuinţă. Se simt lipsiţi de apărare, siliţi să ia realitatea în posesie ca pe o irealitate, să se agaţe cu cioturile lor de sentimente într-un ungher. Dinăuntru, nu se observă că miracolul s-a şi produs, sunt împreună de atîta vreme şi n-au obosit şi nu s-au săturat unul de celălalt. Încă se pot lipsi de atîtea. Le ajunge prezenţa celuilalt, pot întîrzia ceasuri nenumărate, închişi într-o cameră, fără să se plictisească, fără să tînjească să iasă.

Ea zăreşte un fleac în vitrină şi visează, totul devine enorm în amănunte. Ei îi este atît de uşor să-şi închipuie o Pia veşnic frumoasă şi tînără. Umple vitrina cu Marilyn Monroe cadou de Crăciun, nudă, Marilyn sub umbrelă cu sînii

dezgoliţi, o plajă californiană, şambelani, ea poartă ochelari, e mioapă, e ruda săracă a unei familii cu colonei şi ştabi civili, chiar un ministru, ea a trăit în periferii industriale, ea doreşte ceva neprecizat, ea pluteşte într-un gol fără margini ca un foetus. Şi vitrina puieşte de manechine ţepene ce prind viaţă, sticla se umple cu ambasadori şi uniforme şi staruri lucioase. Palpitant de văzut din străduţa cenuşie cu prăvălii umbroase, ea îl iubeşte deocamdată pe Sandu, l-ar îmbrăţişa atît de strîns încît să dispară de viu, înghiţit de respiraţia ei. I-ar păstra o amintire frumoasă, se închipuie mai puţin nefericită, scăpată din ungherul strîmt al vieţii ei. Va fi liniştită, va cumpăra tot ce şi-ar dori, o rochie scumpă, nişte pantofi uşori, un parfum veritabil. Va primi şi cadouri, le va accepta bucuroasă, cineva se va gîndi la ea, se va pasiona pentru silueta zveltă şi surîsul şi ochişorii ei înguşti şi migdalaţi. Va refuza curtea unui mustăcios cu umerii laţi, va privi galeş, ar face fiţe, s-ar lăsa aşteptată, rugată, nu va răspunde apelurilor telefonice, ar fi o marfă căutată, se va adăposti îndărătul unei plase, numai protocol şi ipocrizii.

Se simte ocrotită îndărătul ficţiunilor, se întîmplă atîtea poveşti minunate, ea este exclusă din viaţa altora. Odată va zăbovi într-un hotel bun, va căpăta fără efort totul, va avea admiratori şi scrisori de amor, va avea un frigider cu congelator, aragaz cu patru ochiuri şi cuptor, draperii grele ce coboară în falduri largi pînă la covorul bej-sîngeriu moale, o cameră în plus pentru copii şi un parc în apropiere, banii vor ajunge de la leafă la leafă. Cum e cînd îţi prieşte? cînd e bine?! Viaţa asta la scara 1/1, fără nimic adăugat, simplă nu-i ajunge. Odată nu-l va mai iubi pe Sandu, se va elibera, va fi fericită. Cu el niciodată, *nevermore*. Instinctul, care nu minte niciodată, i-o şopteşte uneori, cînd se priveşte în oglindă. El tace prea mult, halucinat doar de ce-i înăuntru. Clămpăne veşnic la pian, el se îngraşă, învie doar cînd vorbeşte de concerte,

solouri, pasaje instrumentale fabuloase. Peste restul trece într-o doară, aşternînd o privire oarbă pe camera lor cu lucruri desperecheate. Pe Pia o pierde printre micile evenimente curente. Întîi, un sentiment de înstrăinare, aerele astea rebele de neînţeles întîi, pasiunea pentru tot ce e mai îndepărtat şi abstract, întîi cvartetele, întîi abisurile şi spaimele şi umilinţa lui, întîi clapele, pedalele, placa de bronz şi mecanismele pianului. În topul preferinţelor, vine în sfîrşit şi Pia, biata, sărmana. Hotărăşte că nu va dura la infinit, e încă vulnerabilă, dependentă de Sandu. De cum îi va fi în putere, va distruge cu o singură mişcare toate legăturile ce-o ţin strînsă de el. Duce o viaţă care nu i se potriveşte. Ei îi place să fie anturată? zgomotul, agitaţia. Un bărbat se apropie, nedumerit priveşte concentrat vitrina banală în care patru manechine îşi împart surîsuri, încearcă să intre în vorbă cu Pia. Ei i-ar plăcea, dar face stînga-mprejur, lasă în urmă visele, nebuno, zăludo, ficţiuneo, *is anybody here?* crochiul unei rochii de seară bleu-argintii, ar fi dansat noaptea-ntreagă neobosită, surîzătoare. Va colecţiona cronicile entuziaste ale concertelor lui. Brusc, îi apare imaginea sepia a propriei ei copilării, cantina, uniformele soldăţeşti, rufe întinse pe sîrmă, capătul liniei de autobuz, gîrla acoperită de motorină, măcelăria din gang. Hărtănită se întoarce acasă. A găsit nişte unt şi becuri. Nu-l găseşte pe Sandu, altădată s-ar fi speriat. Acum se bucură că va fi cîteva ceasuri singură să şteargă praful, să schimbe aranjamentul mobilei să privească pe fereastră acoperişurile, halele, linia de tren şi cîmpul înverzit, va schimba hîrtia de pe rafturi, îl va aştepta. Palpitant, nu?!

Frig, îi aşezi flanelul pe umeri, ea învaţă un chestionar de psihodiagnostic, îţi întinde un set de fotografii cu oligofreni, schizoizi, mutre butucănoase, inşi bănuiţi de omucidere, făptaşi dovediţi, nimfomane şi paranoici, isterici şi idioţi,

toată lumea bună. Ascultaţi bluesuri cu Sony Boy Williamson, chestiile alea cu gara pustie, peronul noaptea, abia luminat. *Oh Lord*, risipise un pumn de stele pe cerul de păcură, *and are you lonely baby, lonely.* Împarte-i în simpatici şi antipatici. Păi tu eşti cel mai periculos, ai înclinaţii morbide, Sandu, zău, ai să mă ucizi. Rîdeţi amîndoi, triezi amuzat pozele, o muzicuţă se tînguie pe banda magnetofonului, seara filtrată se aşterne pe pereţi. Nişte morocănoşi şi oameni de lume, portari de noapte, vatmani, filozofi, homosexuali delicaţi, sadici şi mîncăcioşi bulimici, ultragiaţi şi impulsivi, beatificaţi şi sosii. Propui să fii internat îndărătul unui zid înalt, cu un diagnostic fără speranţă: irecuperabil. O seară cu Frankenstein într-un cartier proletar, mică atracţie locală şi folclorică, baubau. Ea rîde scuturîndu-şi părul, îşi arată dantura pînă-n măseaua de minte, te înghite, te mestecă, luceşte. Scoţi limba la spicher, oricum teveul n-are sonor, sper să nu se supere, eşti supărăcios domnu'? Spicherul zice că nu. Deschizi fereastra şi ameninţi să te arunci de acolo; pînă la caldarîm o fi vreo moarte de căpătat. Există şi o tentativă de viol, ea se trage într-un colţ înspăimîntată, *oh, brute chérie*, tragi capotul de pe ea, ea dă să ţipe, tu îi acoperi gura cu palma, ea muşcă, dă din picioare, ea rîde de trezeşte vecinii, ea are sînii dezveliţi şi pulpele şi umerii şi genunchii pe care-i săruţi abia atingîndu-i. Tu devastezi camera, trînteşti mîinile pe pian, ea dansează ca o vrăjitoare, şuieră, sîsîie, ea e goală, a făcut pactul cu diavolul şi e fericită, aruncă fotografiile în aer, mă placi, scumpişor? ecranul se învineţeşte cu nişte mutre concave, scurtcircuitele buhăite, în vreme ce tu o iubeşti leneş. Mutre mute neamplificate aidoma celor din fotografii, ăştia mai chipeşi, mişcă buzele. E cutremur, simţi?!…

Ce distracţie de neuitat să te afli hăăăăt la cucurigu cînd încep să se zgîlţîie prefabricatele şi se desfac pereţii şi cade lustra şi lunecă podeaua şi

fereastra balansează ca un oblon. Ei vor cădea în gol la infinit, ieşind din toate duratele, din spaţiu, vor pieri. Continuă să se iubească, rafturile de la debara răstoarnă vasele pe ciment, luminile se sting, o explozie întunecată şi rece, se face frig, simţi? Îşi spun într-un minut o grămadă de prostii dacă vom supravieţui dacă vom supravieţui cît ne-am iubit nu-i aşa, să nu mă laşi singură ţine-mă, Sandu, ţine-mă ţine-mă. Îşi iau rămas bun, aşteaptă sfîrşitul îmbrăţişaţi, zidurile nu-s decît nişte aparenţe, subţiri cît hîrtia, le scuturi puţin şi nu rămîne nimic, dincolo se cască o groapă adîncă, dacă vom supravieţui dacă vom supravieţui, cui îi pasă spune-mi că m-ai iubit că totul. Huietul subteran încetează, ea plînge imposibil s-o opreşti, să ieşim de aici, să nu înceapă iar. O îmbraci, ea se supune moale ca o păpuşă, îţi surîde, arunci o privire prin garsoniera devastată şi o tragi după tine. Pe scări femei în furou, bărbaţi în pijamale; o doamnă cu prosopul răsucit pe cap, goală-n rest, zbiară-n uşă, nu vrea să se întoarcă-n apartament, a dat atomicaaa ştiu ce spun am ascultat la radio, nu vrea să coboare cu lumea că n-are sens oricum s-a sfîrşit comedia. Unul în civil apasă butoanele soneriilor alarmăăăă. Cineva a zărit pe cerul sîngeriu un balaur de tăciune, un plutonier zice că a presimţit şi şi-a anunţat superiorii ierarhici în scris, dar nu i-a dat număr de înregistrare, ce curăţenie ar face, nevasta îl priveşte cu evlavie şi zice că nu minte i-a apărut în vis luni. Luminaţi de lanterne şi lumînări; un adolescent rîde în hohote, sărind treptele, unul mai vrednic a apucat să tragă pe palier aşternutul, a aruncat deasupra plăpumii crătiţi, pruncul, nişte cutii. Apocalipsul cucoanelor, face administratorul, păi ce credeaţi, c-o să mai ţină aşa, acu' se va alege neghina păcătoşilor, s-a arătat îngerul, acum să vă văd, precupeţilor. Un vecin umblă pe scala unui tranzistor, Bucureştiul a întrerupt emisia, numai piuituri, s-o fi rupt f'un releu. Mai ştii, au căzut antenele. Dac'a intrat

ruşii? Săptămîna trecută făcea manevre nişte blindate pe cîmp. Cineva a fost în mai multe părţi în acelaşi timp, şi-n casă sub dărîmături şi deasupra acoperişurilor supraveghind panica, are simţul umorului tavarişci. Cutare a înnebunit, a început să arunce mobila de la etajul şapte. Nu pleci nicăieri, mi-e frică. Sandu ar vrea să se întoarcă după haine groase, ea tremură. Lumea s-a aşezat pe borduri, restul se plimbă în halate şi pijamale ca-n spital. Şoferii şi-au umplut maşinile cu familionul, claxonează în prostie cu farurile aprinse, încearcă să iasă din oraş, încearcă să alunge mulţimea ce s-a înghesuit pe carosabil cu gîturile întinse spre cornişele blocurilor, departe de trotuare. *Ablufli grutro frezt ag seruto pă slamet astrescu ort gleuirafoz zberamuh sa loid bert.* Prind un autobuz, ea şi-a înfipt unghiile în scurta de fîş şi nu-l lasă. Coboară la Sfîntul Gheorghe, se vorbea că a picat scala şi continentalul la artişti. O jale pretutindeni, murise multă lume, ruinele împrejmuite de militari, oameni plînşi. Deodată te strecurai în realitate cu ceaţa pe ochi. Traversează bulevardele fărîmate, pînă-n zori, fără voce, vîrîţi unul în celălalt, ajung şi în Mătăsari, între felinare şi cişmele, Dumnezeu le păzise gubernia, se închipuiră iar a fi înaltele persoane, protectori ai micii populaţii de fantasme ieşită prin rigole cu avutul, să se pipăie, să-şi tragă sufletul, să negocieze lumînări, sticle cu apă, lucruri rămase, cineva murise de inimă şi-l vegheau.

Badinerii din suita în si minor de Bach, ea aranja paharele întregi pe raft. Un reportaj cu imagini din ruine îl răvăşeşte pe Sandu. O cheamă pe Pia. Uite! ea îi aminteşte că a văzut toate astea pe viu, împreună toată noaptea. Exclus! face el surprins. Nu zău, şi la Rosetti ai văzut cum scoteau morţii din dărîmături. Se ceartă groaznic, Sandu pretinde că n-a fost nicăieri, colindaseră oraşul, adevărat. Atît. Pe tine te lasă indiferent ce se întîmplă în imediata ta apropiere, clipa îţi scapă. Ai

nevoie de tot felul de clişee ca să înţelegi, să te bucuri, să te sperii. Aiureli de-ale tale! face Sandu împăciuitor. A şi schiţat un cvartet, greoi, religios, febril, evocînd imaginile teve cu nenorociţii ăia desfiguraţi de durere şi cîinii cercetînd prin subterane. Se va imprima în studio, aceeaşi bandă, plus un violoncelist şi patru voci feminine. Căzut iar la viză, cuiva nu-i place textul, cuiva nu-i spun nimic bun mutrele băieţilor, ţoalele lor lasă o impresie de lumpeni. N-au altele, ca lumea, explică redactorul unui şef. Cînd îl mai aduci pe individ, rade-l întîi, zbiară dînsul, ia-le de la magazie nişte haine, tunde-i. Sunt excelenţi meseriaşi, schiţează redactorul timorat. Nu interesează pe nimeni, scurt. A sunat o fătucă din teve să-i spună. Sandu pune buza jos, se tolăneşte-n fotoliul şubred. Tace măsurat de Pia, ea se teme de reacţiile lui; uite acum îi e teamă că nebunu' va devasta încăperea şi abia a reuşit să pună totu-n ordine. Hai să ieşim la aer, zice într-un tîrziu. Tu nu vrei să ieşim nicăieri, mai bine fă un duş şi hai să ne iubim. Ce se-ntîmplă? se minunează Sandu mai mult pentru el. Nimic, pur şi simplu nu vă agreează, vor nişte feţe zîmbitoare, texte vesele, pepsi, fresh, iar tu, cu rictusul, cu privirea ta melancolică, cu aiurelile şi improvizaţiile de care nu te laşi, eşti altă planetă. Se caută o muzică mai bună la digestie, să meargă cu fulgii de cartofi şi mezelurile.

Aveau şi alte distracţii. Un film la grădina de vară, plimbări lungi pe pajiştile nesfîrşite dincolo de barieră, numărau bicicliştii întorşi în oraş de la sere. Pluteau narcotizaţi, înşiruiţi la marginea cîmpului, chiar dormitînd cu ghidoanele în palme, în aerul condensat şi ei înăuntru, ca nişte insecte în globuri de sticlă topită. Mai ieşeau la pădure duminica într-un autobuz hărtănit, ea-şi ţinea pălăriuţa cu mîna, el căuta un locşor să-ntindă pătura. Pia se scălda, soarele traversa hăţişul ramurilor, ea se bronza tăcută, nemişcată,

răbdătoare. Sandu aştepta bombardat de ţipete şi tranzistoare, să cadă amiaza. Se schimbau încet-încet. Ea n-ar fi plecat de pe pietrişul încins pînă s-ar fi întunecat, Sandu dădea tîrcoale la îmbarcare de la prînz. Privea familiştii, plozii, miliţienii, lumetul strîns în jurul unui grătar fumegînd. Era dornic să ajungă în camera lor, sus, şi să zdrăngăne la pian. O căuta cu privirea grea şi Pia îl simţea din instinct, dar nu se putea desprinde de razele soarelui, o fericeau. Se întorcea lent, îi zîmbea, după ce-l găsea în mulţimea duminicală pierdut printre mahalagiii şi cuconiţele din foburguri, şi-l chema lîngă ea să răsfoiască împreună o revistă. Ziua pălea şi, la rugăminţile lui, se înghesuiau în primul autobuz de pe ruta Cernica. Ea-l certa, îl bombănea la întoarcere, că-i făcuse figuri, ei îi place soarele. Abia la ultima staţie se împăcau şi păşeau pe aleea cu tufe pipernicite a blocului îmbrăţişaţi, înduioşînd bătrînetul şi servitoarele.

Şi auzeai atîtea, încît uneori diavolul te obliga să rînjeşti şi-ţi vîra ceară-n urechi. Începeau să uite cutremurul, bucureştenii scorneau puzderii de bancuri. Nu erau deloc răi, moartea li se arătase tuturor hidoasă, dispreţuitoare şi arbitrară, nimicnică şi furioasă. Şi numai rîsul o mai ţinea la respect pe otreapa asta hîrbuită şi şleampătă. Sandu şi Pia se iubeau frenetic pînă picau osteniţi, superstiţioşi şi singuri. Spaima mai risipise mofturile, mai ştersese praful, mai minţise cîţiva. Ştii, dacă am fi murit atunci, face Pia într-o seară, fîţîindu-se cu o conservă în mînă sau frecînd nişte albuşuri, dacă am fi murit atunci… reia Sandu lăsînd o clipă creionul. Am fi înviat, sunt sigură.

Eu eram crocodilu', şi tu o biată Alice în ţara minunilor cu un akaem în bandulieră şi o broşură cu instrucţiuni de supravieţuire ascunsă-n taşcă. Crocobaurul pîndea pe la uşi, zicea bluesuri hăulind în casa scărilor stivuit de un batalion de foste comsomoliste grase. În instrucţiuni, ţi-au spus şi fostele, scrie totul, chestia cu pesmeţii, cu

sticla de apă pentru urgenţă, şi despre licheni şi muşchi şi ciupercile neotrăvitoare, despre mărunţişul şi fleacurile lucioase ce-i încîntă pe băştinaşi. Se arată negru pe alb cum să-ţi aşterni să dormi, să fixezi santinelă chiar părul tău lung şi greu rogvaiv, unde să-ţi găseşti proteinele zilnice, doza de aer respirabil şi chiar mici idei de personaj. De rumegat la vremea popasurilor prin staţii şi peroane, în cabine telefonice pe care tu mai mîzgăleşti ca un rebel cu creionul ei dermatograf numere de telefon şi inscripţii. Că Dumnezeu e mort şi diavolul încă n-a înviat şi duceţi-vă acasă băieţii, v-am luat maul, dacă eu eram sfios în postul crocobaurului kingkong din Hong kong iar gangul de vizavi plin de rufărie pe sîrmă şi mafii de copii, iar tu o tocilară cu ochelarii lăsaţi pe nas ironic (pfiu, ce priviri îmi arunci aşa peste rame) şi duceai sub braţetă elegantă hîrţoage de Heidegger şi Sartre. Te dădeai drept existenţialistă şi treceai la analize logice sofisticate cu pătrunjel şi maioneză, iar eu alunecam prin fereastră cu torta de frişca din minunatul documentar despre supraputeri.

Eu eram o umbrelă neagră uriaşă şi stricată şi tu piuiai ca orice Pie prin mormanele de afişe rulate pe zidul din cărămizi ude. Eu ziceam să ne prefacem c-am murit şi c-am înviat, c-au înviat şi caroseriile şi benzinăria năpădite de vegetaţie sub ploile tropicale şi stelare. Că din nişte benzi desenate s-a desprins o şopîrlă cu cap de copil şi spinări înaripate verzui şi solzoase, iar tu o alungai cu umbrela şi mîngîieri ce mă făceau crunt şi gelos. Coborîsem de la întîlnirea la nivel înalt într-un adăpost antiatomic din bazalt. Să zicem că eu eram doctorul Popeye şi veneam cu trusa să-ţi fac injecţii, să combat. Mamă, ce hai! Microbii şi sateliţii lor reacţionari trec în uniforme de militari pe *Strasse*. Tu răcisei alaltăieri în ploaia pomenită, oligofrenă, căzuseră şi broaşte rîioase, albe decolorate şi bucăţi din îngerii leproşi. Îi găseai la ghenă. Tu sub streaşină cîntai oarbă, melancolică

la un acordeon Hohner cu 32 de başi. Eu mă prefăceam (tu nu voiai să mă laşi) că dorm în acel colţ de lume pe nişte pneuri uzate, cu capul pe o fostă maşină de cusut Singer. Poate tu intrai tiptil şi te prefăceai în elicopter ori în debandadă /o chestie neunsă, naturală, fără pomadă/, invadai maidanul cu puzderia ta de mirosuri, mă intoxicai. Masca de oxigen o uitasem pe tejghea la prăvălie, în Mătăsari. Întorceai cheiţa în seiful din beton armat, înalt aliat, construit în comun de americanienglezifrancezişiruşi. Te auzeam visînd cum aluneci pe lîngă uşi, visam la porţii gigantice de cartofi prăjiţi oferite clandestin de Crucea Roşie. Eram nişte aiuriţi. Eu cădeam în picaj dodie prin podele la etajul de dedesubt. Acolo picoteau trei stele, şi doar o unghiuţă şi o nasoală. Elefănteasa, îmbuibata asta, halea ziare. Să fie informată, să nu-i scape nimic. Eu eram Sandu, tu erai Pia. Ardea undeva ceva, se auzea sirena pompierilor sfredelind smogul şi ultimele raze indigo se aşezau pe geamuri. Tu te aplecai peste huiduma pianului, îmi arătai pulpele pînă la şold, mă încolţeau poftele, mă goleam de ficţiuni. Nu mai eram nebuni, suiam luînd liftul pînă la zece, sus pe terasă, în realitatea concretă, atît de apropiată că se confunda cu pereţii, cu temperatura, cu tine şi cu mine. Dădeam, din întîmplare, peste rufele grămadă din debara şi rezerva de capăţîni de varză, ne ungea mirosul tocanei, cozile verzi ale cepei, cozi de şopîrlă, capacul deschis, dumnealui pianul soios, harta de condens, pick-upul defect, stomacul meu ghiorăia, tu ziceai sofisticată aha, tu bodogăneai pardon. E un abandon, ceva vulgar şi vesel, auzeam rîsul venit uşurel din tencuială, mai chicotea şi o conductă, o sonerie sunînd la vecini. Tu luai bilete la cinema în loc de pîine, ziare, tutun, Marilyn Monroe, se trăgea cu Coltul în fiecare secvenţă, păcat de Marilyn, ea putrezeşte într-o criptă, tu vărsai o lacrimă pe furiş şi, cum ajungeai în pat,

goală pe pătură, acoperită cu un prosop, mă ademeneai, îmi trimiteai cablograme smailuri, mă ameninţai cu sărutul secolului, pozai ca Marilyn, scoteai şoldul, îmi arătai ţîţele, îţi scuturai părul, defilai cu dantura pe umerii mei şi băteai pas de defilare, apăsat. Pata ta de pe gît înflorea. Ochiul meu stîng se lipea de al tău drept, pe un ecran uriaş, doar irizările pupilei tale întunecate, straturi de peşti aurii plutind extrem de încet, mişcîndu-se infinitezimal, şi în corneea ta o ninsoare de potop, grea, fumegoasă, ca un asalt de blindate. Părul se desfăşura ca flota europeană la Lepanto şi, cînd îl scuturai, cădeau bibilurile păduchii cordeaua suişurile înălţările, ascundea în bucle motociclete dezafectate, dicţionare, scorpioni şi cobai. Cădeau şi guverne din părul tău şi păsări defuncte, cădeau legături de chei şi farfurii zburătoare, se rostogoleau pe scări şi antebraţul meu un pian, o şopîrlă scîrboasă, o umbrelă uriaşă, un zid de cărămizi sîngerii, ude, vagoane de tramvai, un chioşc de ziare, pancarte de propagandă. Eu însumi mă prelingeam de pe creştetul tău după ureche, coboram pe tobogan pe gît, intram în fosa de pe umăr, săream din pistrui în pistrui. Tu erai Godzila, arătarea din colţul străzii ce te pîndeşte la miezul nopţii să te despoaie, ruda miliţianului ce priveşte indolent scena, va fi beatificată, iar tu crucificat, ţi se va face un bine. Bucuroasă că mă găseai acasă, împărţeai bezele, pivotai pe toace, erai plină de vino-ncoace, peste balcoane şi ferestre suprapuse, îţi cădea poşeta şi punga de plastic cu smacuri fulgi de porumb şi cico, eu te prindeam zurliu, puştoaico, de talie şi apoi roboteam tăcuţi în bucătărie. O baterie de nori fumegoşi şi ameninţători coborîse pe antene, pfiu ce program tre' să mînjească, misterele zeilor la teve, audienţă maximă, se-mpart mărfuri, anturaje şi se clipeşte din ochi, se scormonesc buzunare. Desculţi pe cimentul rece, sucul gastric dezlănţuit prin intestine, umpleam prăpădenia de bloc-turn cu

mirosuri provinciale, exclusive, încăpătoare. Pe ecran se perindau persoane oficiale, cravate negre, gulere albe, cefe rase şi nu curge apa, dragilor, improvizatorilor, comedianţilor.

Eu eram obosit şi ascultam cum conversează pe palier vecinii; cum că aş fi mizerabil şi indiscret. Se întîmplau pretutindeni vedenii. Un mort găsit în rigolă, gestionarul ar fi căzut prins dintr-o delapidare, la numărătoare îi ieşiseră lipsă bălceştii. Infarcturile şi amanta îl denunţaseră. Vecinii: Sandu ar întîrzia mult, un cuplu nefericit. Nu durează, ştiu ce spun, alaltăieri duduia l-a aşteptat în staţie, se zbătea în cabina telefonică, se smiorcăia, era pierdută, sta de vorbă la capătul liniei cu controlorii şi şoferii şi măturătoarele, cînd pianistul /e pianist? da!/ a coborît din troleu, ea era fericită. El a băut apă de la ţîşnitoare şi barba i s-a umplut de broboane; aducea un peşte cît toate zilele, viu, agita coada, căsca gura, un monstru, îl invidiau cum l-o fi gătit, asta nu ştie. Vecinii, n-ai văzut ce fiţe, ce aere, ce şolduri, cu pulpele dezgolite, îi e silă să cureţe, să-l scotocească de măruntaie. Tu erai buna Pia, eu flendurosul ursuzul tău consort, tu erai veveriţa, o vietate vie şi crudă, eu te prindeam momindu-te cu nuci şi alune, tu coborai în picaj în luminişul din palma mea întinsă şi păşeai în capcană, un hăpăug, un fraier de felul lui pianist, pîrlit jazzman, o prinsese dorind-o fierbinte, tu te supărai, aveai un rol greu în poveste, ne supăram, ne chinuiam spinările indiferenţi, ne ascundeam prin colţuri, păţeam insomnii, ne pîndeam gesturile, sferturile de cuvinte, ocheadele furişe, ne hăcuiam respiraţiile, ne prefăceam că suntem plini de resentimente, neiertători.

Cu urechile clăpăuge şi pîlnie montată între pectorali, tu scoteai limba, te maimuţăreai în oglindă împachetată cu hîrtie de ambalaj, luasei somnifere şi tranchilizante, eu smulsesem pozele lui Marilyn atîrnate pe un perete, proprietatea ta.

Frigul păşise în chitară, caloriferul abia mocnea, radiatorul pe linoleum învîrtea contorul de n-aveam cu ce plăti. Untul se terminase, mai posedam nişte mărunţiş, tu n-aveai contract, ea se pregătea de examen, o duceam într-o veselie. Ronţăiam cartofi copţi, provizia se-mpuţina, undeva o invazie, diplomaţii protestau, la Ateneu un concert extraordinar, Celibidache, fumega Malaxa, tramvaiele cu geamurile îngheţate întorceau caligrafic pe zăpadă, dîre negre sub ninsoare; aşteptam. Tu ziceai că tensiunea asta fără obiect te ucide, nu mai suportai, voiai să se întîmple ceva, să ne amestecăm cu lumea, visai un anturaj să te desfăşori. Nu vine nimeni, stăm departe, mi-am pierdut răbdarea. Tu clămpăneai veşnic, astenizai chiriaşii cu exerciţii, te prefăceai nedumerit, parcă nu pricepeai ce zicea Pia. Mă îngrăşam cu ciorbele tale de zarzavat peste care presărai delikat, ascultam recules poznele tale din hoinăreala prin oraş, admirai o vitrină şi un necunoscut te-a acostat, mîine vom prepara spanac, au adus ouă la gostat, telejurnalul dă cifre despre şomaj şi inflaţie şi lansări de sateliţi, n-are gust, pune sare. Nu mai vorbeau pînă vineri, închişi în garsoniera lor din foburg părea că nu se mai iubesc, miracolul se destrăma minut cu minut. Lucruri desperecheate, lîncezeau, ea spăla căzi de rufe, îşi găsea ocupaţie, tricota. Străini, cuprinşi de frică, reci, ea ştergea praful. Sandu studia un cvartet de Bartók, ea aprindea radioul, el făcea o criză de nervi, Pia trîntea uşa şi se refugia în baie să plîngă. Crocobaurul o teroriza dindărătul uşii, se învîrtea furios, îşi pilea colţii s-o sfîşie, blana veveriţei, catifelată, nu va rezista, sentimentul plutirii în gol. Îşi cunoşteau locurile vulnerabile şi loveau fără greş. Camera aruncată în haos se umplea de poduri suspendate, de zone interzise şi ambuscade, cum să te aperi cînd nimic nu-i secret, cînd te doare; ocheau precis, se bucurau cînd pe celălalt îl schimonosea suferinţa. Se năpusteau

unul asupra celuilalt, azvîrleau în misiune de cercetare vorbele ca la pingpong, un dans ceremonios între indivizi cu bune maniere. Încă surîdeau zgîriindu-se, sfîşiind carnea iubitului; lui îi scăpa o palmă, ea spărgea jumătate din vase, o întîrziere provocatoare, se călcau pe nervi, plini de ură şi urîţenii, Dumnezeule, şi se pricepeau să se chinuiască; întreg evul mediu se chircea în garsoniera de hăăăt de unde zgîrii cerul cu unghiuţa. Aflaţi despre noi că suntem bine, nu ne lipseşte nimic, ceea ce vă dorim şi vouă.

Din instrucţiunile de supravieţuire lipsesc pagini, cîte zile rezişti fără apă. fără hrană, fără somn. fără Pia lîngă tine. în 32/c o mînă dolofană încearcă să astupe obiectivul, îţi place? Sandu pare halucinat de o lumină orbitoare ce lovea o streaşină şi-i cădea drept în ochi. în 8/a Pia e foarte reuşită, Pia rîde sărutată de maică-sa, Pia dînd buretele cuiva, Pia şi cîţiva prieteni, Pia între nişte mutre *oldfashion style*, e frig dînşii şi dînsele poartă căciuli, gulere, ei închipuie un fel de protipendadă, au îmbrăcat uniformele, hainele pentru ocazii, patrulează scorţoşi în ţiplă pe trotuar se amestecă cu trecătorii 12/a o grăsană îşi linge degetele, instantaneu luat de Tavi, are o eşarfă în diagonală peste ţîţe şi constată că sunt întrunite condiţiile şi zice că ocroteşte familia, mama şi copilul ca şi ţinta numărul 4 din poligon. 16/a poporenii se sărută, candizi la fel în restul poziţiilor pînă la 34/a în 42/c profu' Dionisie înconjurat de nişte studenţi priveşte feudal supuşii, cu degetele vîrîte în buzunăraşele vestei, şi rezemat de calorifer 4/b Pia storcită de flori, zîmbeşte încurcată cuiva 23/d mic grup statuar adunat pe trepte 38/b iată lîngă o perdea nişte mătuşi coafate pretenţios ca-n anii '50, înmănuşate, ele conspiră, presupun că sunt nişte copii minunaţi c-o să le fie bine, e adevărat că Pia ar fi gravidă? om vedea, nu se ştie niciodată, se iubesc la nebunie, ai lui se pare că nu prea o vor,

dar ce ar fi vrut, o prinţesă? hai, zău, cînd Europa? s-au adus jupoane la Cocoru'! 28/b *happy faces* şi hai la maşini în 29/b 12/a Pia şi Sandu coborînd scările sub nişte flori uscate şi din hîrtie creponată, ea îi spune ceva, el îşi priveşte vîrfurile pantofilor 14/c bucureşteni pe trotuare în jurul perechii *just married*, peisaj obişnuit, mătuşi ţepene măturînd cu poalele praful şi nişte costelivi înveseliţi cu hainele scrobite, garnitura de prietene sporovăind surescitate. 14/a. 32/c habar n-am cine-s ăştia. 17/b Sandu rămas în urmă pare că şchioapătă, pare un infirm cu umărul strîmb, cu gura boţită, pus pe şotii, şchioapătă, ce-ai păţit, dom'le, se miră Max, ţeasta lui rasă luceşte gri-rozaliu 14/d mici străzi umbroase, ei abia aşteaptă să lepede hainele astea, să scape de lume să se fofileze în camera lor 17/a preotul fonfăie despre roaba lui Dumnezeu le pune coroniţele 11/a o rubedenie, Vera abia ieşită din spital, plînge retrasă 9/c naşii 12/b o cîrciumă ieftină cu perdelele murdare grele de muşte storcite rămase în fire 13/d farfurii risipite, un chelner amabil, o lampă aprinsă 23/d perechi de dansatori 2/d orchestra şi Sandu la pian 42/a Sandu cu falca în palmă, alături zîmbetul stingher al Piei, cam mişcată fotografia şi supraexpusă 42/b ginerică învăluit în fum de gît cu Max şi Ovi. Lipsesc conversaţiile, vagonul aproape gol de după miezul nopţii întorcîndu-se acasă, pe ea o strîng pantofii şi i-a scos, mărunţişul emoţiilor, senzaţia că totul a fost făcut de mîntuială, aşteaptă rezemaţi de perete, la parter, liftul, se privesc obosiţi în oglindă, ea îi ia palmele şi i le sărută, cabina huruie urcînd, stau îmbrăţişaţi, liftul opreşte la nouă, urcă treptele la zece în picioarele goale, arată ca nişte lucrători ieşiţi din schimb, transpiraţi, împachetaţi într-un strat subţire şi lipicios de jeg, o trece pragul în braţe, n-a uitat 'mnealui conu' Sandu, poposesc în holişor, ea turuie, azvîrle pantofii, rochia, dispare la duş, Sandu o aşază-n fotoliu, aşternutul rece, pregătit, îi aşteaptă, el

chiar aţipeşte, ea apare rozachie, îşi muşcă buzele, hai, răule. Ficţiunea lui în cadrul uşii vag luminate, albăstrie, ea i se aşază pe genunchi încurcîndu-se-n drăgălăşenii, desface nodul, îl jupoaie de haină, trage nasturi nerăbdătoare, *oh, brute chéri*, bîiguie somnoroasă dulcegării, îi înfăţişează rotocoale voluptuoase, umerii, sînii, pulpele sidefii. Liniştea se umple de zgomote, liftul alunecă huruind, un post de radio piuie îndărătul unui zid, un copil ţipă. În rest, Sandu şi Pia îmbrăţişaţi în fotoliu tot mai întunecaţi, mai obscuri, pierduţi în ceaţa ce înghite cartierul.

Dis-de-dimineaţă ţîrîie vecina cu madam State pufoasă ca o pisică opărită la lingurică, rude-n străinătate, dată cu boia ca o şuncă greţoasă din galantar, cărămizie, piperată rotindu-se-ncet agăţată-n sfori unsuroase-n cîrlig, ţîfnoasă împunge soneria. Intraţi, că se face frig! M-ai nenorocit, schiaună. Pia înţelege cînd coboară din pat şi pluteşte peste ape ca bunul Iisus. Podeaua plină, am uitat robinetul deschis, preşurile umflate şi vecinii dinainte m-au inundat, sunt obişnuită, apa se întrerupe şi uiţi robinetul deschis, adormi. Îşi freacă mîinile grăsune, roz, cu unghiile tăiate din carne, a adus şi un lighean, cîrpe, sunt mereu pregătită, se întîmplă hihihi, normal, dă şi basmul cu pereţii abia zugrăviţi şi banii cheltuiţi în zadar, eh, îi iartă, e o femeie bună la suflet, i-a zărit ieri cînd se duceau la Sfat, îi iartă de daune. În patru labe, o învaţă pe Pia cum se procedează, gîfîie, stoarce rufa-n lighean. Sandu, cu manşetele sumese orbecăie confuz, mai avea de isprăvit un vis, tu erai şambelan al cancelariei guberniale şi, aminteşte-ţi, aduceai o tavă cu fructe din ceară şi eram pedepsiţi de regimentul de gardă. Îşi trece degetele răşchirate prin ciuf.

Mai inundară de cîteva ori pe madam State, cînd se împrimăvăra ieşeau la pădure; dacă nu, Pia făcea plajă pe terasă, îl lăsa singur cu pianul lui să studieze, ea-şi prepara examenele, îl dureau uneori

măselele, se îngraşă. Cu vremea vor schimba mocheta gălbuie cu un covor gros, vor atîrna în locul pozelor tăiate din reviste cu Marilyn Monroe, Charlie Parker, desenele unui prieten, chitara veche ş.a.m.d. picturi autentice. Vor cotrobăi în consignaţia după un gheridon, vor aduce un sipet, vor primi musafiri, toate se vor întîmpla în realitate şi iubirea lor netocită va rămîne.

Pia îl vesti

Pia îl vesti

Pia îl vesti

Ţîştibîşti nu va hali cotoarele merelor şi nu va respira cimentul-pulbere al betonierei; nu va aţipi în ultimul vagon în retragere, îi va ajunge leafa pe-o lună, va fi longeviv şi longilin şi nu timorat. Se va sătura cu o conservă, chiar îi va prii, şi va privi programele teve cu plăcere, va măsura femeile pe stradă cu un ochi expert, celălalt ochi va fi pe dinăuntru, va levita, va fi o fiinţă antimagnetică şi gravitaţională, va muta lucrurile cu privirea, va ghici culorile pipăindu-le, se va sătura ronţăind pilule de hidrocarburi, va adora supele concentrate şi benzile desenate, va învăţa silitor alfabetul, nervii lui vor fi de oţel, stomacul subţire, cordul artificial, rinichii de maimuţă, va silabisi editorialele, va cremui ghetele tuturor, va surîde mai-marilor, se va strecura printre obstacole, va face gargară, nu va avea carii şi plombe şi nevralgii, va contracta doar o blenoragie mică teribilă ca o amintire din copilărie, pe buletin îl va chema Ţîştibîşti sau Politruc sau Giugiuc sau Opus, fericele material didactic al unui anatomist, va dormita prin gări încîntat că are de aşteptat o noapte pînă la sosirea trenului, va fi admonestat, şifonat, frustrat spre binele lui, toţi îi vor dori binele, va avea succese repetate la femei, va plăti puzderii de chiuretaje fraierelor, îl va părăsi iubita, paltonul va rezista glorios la vreo şapte ierni geroase şi răscolite de cele mai amarnice viscole din stepa rusească, aptnecombatant, va suporta

căldura fără să se deshidrateze, îşi va şterge cu batista mucii, va juca table cu pensionarii, va purta cu el viciile microbiene, va scrie caligrafic cu pixu', va plimba fîţele prin cartier la braţ, va fi şarmant şi bun de gură, te va încînta de cum va intra pe uşă, va avea o slujbă liniştită, va ieşi la pensie, va scanda la mitinguri ce i se va cere, va purta o burtă gogonată deasupra curelei, va nutri speranţe, o dată pe an va fi ziua lui de naştere, la apartamentul lui de două camere va agăţa un număr, pe sub uşi vor colcăi mirosuri, se va bucura de o gripă şi de dureri la ficat şi hipertensiune, va zăcea-ntr-un spital cam opt luni din viaţa lui, seara va alunga ţînţarii din cameră, nevasta îl va plictisi, va rîde în draci la bancuri răsuflate, îşi va bate copiii, îi va învăţa să mintă, să se descurce, să rabde, să ridice din umeri, să schimbe trotuarul cînd se întîmpla ceva, să duşmănească, să apuce, să reuşească, să halească cu gura închisă, să frecventeze expresurile, va fi puţin alcoolic într-un moment de cumpănă, la o percheziţie, la un divorţ, va da iama în femei, va pleca fruntea, îşi va privi vîrfurile pantofilor la toanele isterice ale şefului lui, va înghiţi în sec trecînd pe lîngă ferestrele unui restaurant de lux, va rîgîi, va pierde la loto săptămînal visînd, se va cîntări exasperat de alura lui hiperponderală, va tăia pîinea şi sosurile şi făinoasele, va flămînzi de bunăvoie, nu ca vecinu', îşi va scuipa veninul pe extratereştri, pe imperialişti, pe ceilalţi, va cumpăra în rate, va contracta datorii, va zăpăci serviciul de cadre, va fi angajat într-un post liniştit şi sigur, va locui, se va aproviziona, va respira, se va hrăni, se va înmulţi, atît.

Rareori îşi mai găsea liniştea, ea îl apuca de mîini, îi săruta palmele, îl privea îndelung, tu eşti, eu sunt, lumea se reducea o clipă la sudura respiraţiilor lor. Uitucul aducea o floare, un fleac, nişte bilete la film; se împăcau bucuroşi, dornici să se întoarcă în trecut, să vieţuiască. Pe nesimţite,

porneau unul împotriva celuilalt. Căpătaseră nişte ranguri obscure într-o ierarhie secretă, aveau cicatrici şi răni nevindecabile, episoade sordide şi înălţătoare. Aveau să-şi povestească atîtea după o muţenie reciprocă de o săptămînă, se scursese o epopee, o epocă glaciară. Prietenii lor îi părăsiseră, se îndepărtaseră neliniştiţi în faţa acestei vedenii urîte şi batjocoritoare, domnule ăştia chiar se iubesc, las' să fie la ei acolo, mai tîrziu or să se sfîşie. Iar Sandu şi Pia, superb de orbi şi surzi, era de-ajuns să fie împreună şi totul începea şi se isprăvea pe contururile trupurilor lor. Se uitau cu cruzime la fiinţele jalnice ce bîntuiau coridoarele, liftul, trotuarele sau doar sferturile, hălcile de fiinţe vizibile ce pluteau în aer, imponderabile, în anturajul lor rarefiat. De după un dulap ieşea un umăr plus cîteva coaste, inima, vase de sînge, braţul cu palma retezată. Pe scări dădeai peste un tors smuls din gît ce se rostogolea pe balustradă. O voce umplea casa scărilor ieşind dintr-o cutie poştală, îi dădeau bună ziua, schimbau enunţuri protocolare şi se întorceau nerăbdători la conversaţia lor. Mai ieşeau uneori la rude, profitau de auspiciile unei mătuşi şi mîncau pe săturate. Piei îi plăcea să şueteze, atunci Sandu picotea, dacă se afla un pian prin apropiere, pînă-n zece leghe, el improviza aşa ca un săru'mîna pentru masă, gazdele se bălăngăneau adipoase şi melancolice. Ce pereche reuşită, nu ţi-am spus!? şi se retrăgeau între milieuri, albume şi bibelouri.

Un pian găsea în apartamentul lui Dionisie, snobime multă, plini de lovele, englezi, nişte five o'clockuri şic, se dădeau ochii peste cap, se răsfoiau cărţi, bîrfea tîrgul, te puteai trînti în fotoliu chiar să dormitezi. Dionisie, înconjurat de supuşi şi complici, patina tehnic printre musafiri. Pia se simţea bine acolo, puţin indispusă de rochiile ei creaţie proprie. Reuşea să se amestece, să vorbească, să placă. Sandu, într-un colţ cu un pahar de ceai sau vin roşu, mormăia, saluta pe

cineva, schimba parole cu un fin al jazzului, asculta la căşti un disc rar. Pia era grozavă, învia, alta, îşi scutura coama, explica o mulţime de chestii misterioase, se lăsa curtată, cocheta. Pe el oamenii îl oboseau, cereau răbdare, suflu, ostenea ascultîndu-i. Cînd trecea la pian, afacerea se simplifica, le întorcea spatele şi, cu întunericul îndărăt, solfegia uşor o temă; zău dacă îi mai păsa de ce se întîmplă, de privirile unuia pe pulpele Piei, de docenţii şi barosanii ăştia guleraţi, tunşi, perfect gîtuiţi de cravate, de foşti malagambişti şi marmeladovi. Pisa repede un Fats Waller allegro forte, trecea la Oscar Peterson, îi spărgea lui conf. dr. Dionisie mecanismele cu Art Tatum, îi mulţumea. Trăgea, cînd se înnopta, de Pia, ne întoarcem. Ea îl bodogănea supusă şi se scufundau în noaptea oraşului, nimeni nu se oferea să-i ducă acasă cu maşina, prea stăteau departe, bani de taxi nexam, şi ajungeau cătinel la Sfîntul Gheorghe, intersectînd plutoanele de măturătoare ce cîntau şi vorbeau în şoaptă, ocoleau o stropitoare colorată de lumini halucinante, dădeau spre palatul Sutzo binemersi, un miliţian le mai cerea actele că n-avea de un coniac, treceau de Colţea şi cădeau la autobuzele de noapte, înfriguraţi, dornici să se topească în aşternut.

Ea întindea scîndura între scaune şi călca şosete, patru cămăşi, mai repara un guler descusut, o manşetă roasă; îi tricota pentru iarna ce va veni un flanel gros. Ea tocea concentrată cu capătul creionului între dinţi, el ajungea acasă intoxicat de lungi şederi prin staţii, enervată, rău, urîcioasă, se trînteşte fără chef în fotoliu cu picioarele întinse de-a curmezişul, ea îi trage adidaşii, îi masează ceafa şi umerii, scoal' leneşule, ce-ai adus? nu mare lucru, ea prepară iute pireu, prăjeşte ouă cu mărar, te-am aşteptat, mi-e frică singură, nu mă mai lăsa atîta vreme închisă în casă, dă baremi un telefon! simt că înnebunesc între patru pereţi. El tace, hlăpăie înfometat un morcov, s-a molipsit de

la ea, iepurim, iepuri, scumpişor *we love each other and what are you going to do* se fîţîia Pia prin casă făcînd uşoare exerciţii de gimnastică, se ridică pe vîrfuri, respiră învîrtind braţele *It's going to rain* o să plouă nu crezi. Peste cartierul cenuşiu o flotilă de nori se apropie de acoperişuri, alunecă peste betonieră şi liniile de tramvai, peste vagoanele părăsite, dindărătul halelor. Şi apoi ea o are pe platinata de Marilyn care-i umple ceasurile de aşteptare vulnerabilă, fragilă, isterică, paradită de alcool şi tranchilizante, Pia îi ordonă să nu rîdă, o nefericită, mie cum mi-ar sta blondă? hein, dulce, nu?!…

Sandu nu o mai aude, o lasă să cocheteze în colţişorul ei cu oglinda, să scoată limbuţa, să-şi arate fesele, să-şi umfle sînii, să pozeze sexy cu chitara, cu o eşarfă înnodată de gît, cu o floare în păr, îngenunchind, cu o meşă acoperindu-i un ochi *dear, it's so pretty she has a real sex-appeal. Sometimes* ciripeşte Pia *we go to a walk* ce-ai zice să ieşim puţin în parc, se amestecă în lift cu un mustăcios bătrîn care fumează, ei i se face rău, ăla stinge ţigara. Amiază răcoroasă *she speaks English better than him she shines she is beautiful Good gracious.* Mişcă, simţi? se opresc în mijlocul trotuarului, pune mîna! ea îi apucă încheietura, îi aşază binişor palma pe burtă. Simţi, mofluzule? mi-a tras un picior, eh, ce te-ai pierdut aşa, zi ceva?! Prostu' de Sandu nu-şi găseşte cuvintele. Trec gospodinele, un soldat în permisie, cineva flutură un ziar, mica mulţime se striază spre troleu, a început să plouă, m-a picurat, el n-aude, n-ar pleca de acolo, trotuarul s-a golit, nu zici nimic, grasule? Păi.

Timpul trece pe nesimţite, se vîntură împingînd uşile încoace şi-ncolo, arzînd mîncarea uitată pe aragaz şi umplînd casa de fum, aducînd cititorul de contor şi încasînd minuţios taxele. Să-l măsurăm pe Sandu într-un tramvai aproape gol, tîrîndu-se marţi spre Polizu. Coboară şi se ciocneşte, după ce

patrulează orb şi surd pe bulevardul înţesat, de Mituş. Se face c-a uitat. Îmi datorezi nişte bani, ţi-aminteşti? Nu stau pe roze. Te salut expansiv, ţi-am văzut recitalu' bătrîne. Şi… Rupere! nu s-a pomenit şi Johnny a zis că eşti mare. Care Johnny?! Răducanu! Cum o duci cu amoru' acela teribil? erai ţuţ după năsucul şi ochelarii şi pistruii fetei de la revelion, bună bucăţică. V-aţi despărţit, nu?! Negi dînd din cap. Zăău, face, şi roteşte umerii, se simte perfect în trenciul lui nou. Despre bani, hm, te-ai supărat pentru faza aia? o copilărie! Mă hăituiau, coane, lumea ieşise din ţîţîni, una să mă ia neapărat de bărbat, comisariatu' să mă încalţe că bisam anu', m-a pus dracu' să regulez o gagicuţă de-a profului şi nu mi-a iertat-o, Tata, neapărat să mă prindă pentru urecheală. Am trăit în clandestinitate toată iarna. Ce viaţă! repet figura cum o da frigul. Şi cum o duci, v-aţi despărţit? Îţi ofer umărul meu pentru lacrimi. Eh, coane ascultă un expert la capitolul dame. Nu era de tine, te distrugeai. Iubirea te face infirm, nu scapă nimeni nevătămat dintr-o poveste de amor. Eu unul nu mă bag, prefer să mă ţin deoparte. O seară, două, trei, pa şi pusi, *arrivederci good bye auf Wiederschen*, a fost minunat, eşti o dulce, le zic, pa şi pusi. Sandu continuă să tacă, habar n-are cum să-l paseze pe vorbăreţ. Îi cam fugeau ochii muieruştii tale, nu era o persoană de calitate, drăguţică şi un funduleţ de toată lauda. Cam veninoasă şi fudulă. Sandu îl opreşte: o femeie mîndră doar! şi-şi schimbă greutatea de pe stîngul pe dreptul. Şi nu ne-am despărţit. Nu încă, zi mai bine, coane, de la genul ăsta de femei trebuie să te aştepţi oricînd la o figură urîtă. O cădere, te lasă cînd ţi-e lumea mai dragă. Se întîmplă, ce să faci?! intră-n regula jocului! îl întrerupe Sandu, grăbit şi enervat. Pia e-n afara bănuielilor, judeci murdar. Ea nu s-ar amesteca într-o poveste sordidă, nu e-n stare să fie eroina unui scandal de moravuri. O vezi tu astfel, încurcîndu-se cu unul?!… Oh, coane, ce-i

monomania asta pe tine. Te-ai fixat pe una, şi-i dai întruna! Alt secol, bre. Mare fraier, te-a damblagit pianul. Află că d'aia e nasol. Dacă vrei s-o ai, ajunge s-o linguşeşti, prea stă sub carapace ca să nu tînjească să iasă, să rupă. Vanitatea e boală grea, eşti flămînd de simpatia celorlalţi. Ca să mai auzi vorbele alea dulci o vinzi şi pe maică-ta, laşi copilul şi te duci să săruţi gura ce le spune. Plăcerile urechiuşelor, hehehehe! ăştia vor să audă tot timpul cît de grozavi sunt. Zi-i că n-are egal şi pac! fă-o unică, gîdil-o, bagă textul ăla cu: meriţi o viaţă mai bună, eşti făcută pentru altceva, mai înalt, cum de te-ai resemnat cu viaţa asta cenuşie, fără speranţe fără nimic?! E o fire romantică şi are nevoie de o poveste adevărată de iubire, nu de surogat. Du-o coane, în pădure, arată-i misterul naturii, luminile şi umbrele, frunzele ş.a.m.d., împuie-i capul cu prostii, fii impresionat de chipul, cracii, finețea, de sensibilitatea şi drama şi cenuşiul existenţei ei. Îi zice unul odată că lîngă pianistul ei o duce ca vai de lume, că s-a urîţit de monotonie şi sărăcie şi singurătate, fără anturaj, fără sclipici şi plasticuri, coane, şi ţi-a luat-o! Orice escroc sentimental, unul care se pricepe cît de cît la necazurile femeilor şi rămîi cu buza umflată. Pia ta e goală pe dinăuntru, am citit-o. Nu te uita că e serioasă, toceşte şi apreciază ce faci. Te va vinde pînă la urmă. Deocamdată, lucrează la preţul de cost şi la desfacerea cu amănuntul, nu s-a hotărît cît face şi cui să aparţină, nu şi-a găsit un client convenabil. Lîngă tine îşi măreşte preţul, capătă aşa o spoială, şarm, tu însemni ceva, e atît de interesant să fii iubita lui Sandu. După ce te va fi mestecat, o să coste ceva mai multişor. Şi n-o s-o prostească oricine. Tipesa o să afişeze pretenţii, ocheşte nişte băieţaşi mai răsăriţi foncţii lovele rubedenii suspuse, glorie. Astea nu se încurcă aşa cu oricine, nu le ajunge să-şi trăiască discret pasiunile. Vanitatea le împinge să-şi împărtăşească experienţele, se confesează, vor să fie înţelese,

aprobate, vor laude, coane, întîietate. Se afişează, adulterul e un fel de merit, ar cere şi o decoraţie. Să vezi la sfîrşit, cînd povestea sentimentală se varsă, nu ştiu cum să se ascundă, eşecul le paradeşte. Coane, dacă am miros, nu te aştepta la fericire. Eh, am vorbit cam mult, nu, mă duc. Se scotoceşte prin buzunare, dă de portofel, se pare că-i merge bine, e-nţolit, sigur pe el, o fi dat de vreo damă, sau s-a vîndut, şi are o juma de normă la cipcirip. Sandu îl opreşte, nu mulţumesc, ţi-ai plătit datoria! face stînga-mprejur şi dispare în pasajul subteran în sens invers mulţimii aduse la suprafaţă de scara rulantă. Abia îşi face loc, iritînd cîţiva.

Pia atîrnată de o fereastră în capotul de molton priveşte parcul prăfuit. Sandu, cu gîtul întins, încearcă să se facă auzit, tramvaiele îi acoperă vocea. Dacă a primit căpşunile, cum se simte, banii pentru doctor. A născut greu, n-a fost mai nimeni s-o asiste, au apucat-o durerile duminică după-amiază, doctorul lipsea, se desfăşurau atîtea partide de bridge şi seturi de tenis. Pia îşi lasă capul pe un umăr. Are sentimentul, văzîndu-l undeva jos, printre tufişuri, caraghios, neştiind ce să facă cu mîinile, cu el însuşi, că trăiesc într-o irealitate absolută pe care ea, de cum a născut-o pe Mădălina, o resimte ca pe o povară.

CAPITOLUL VI

Fragmente cu hamsteri (2)

● *„Mai am încă patruzeci, cincizeci de pagini înainte de a fi în plin adulter. Atunci să vezi trai pe muieruşca mea.“* (G. Flaubert, *Corespondenţă*)

● Iubirea pe versantul celălalt. Nimic idilic, doar cruzime, instinctul de conservare în răspăr. Ninocika se priveşte în oglindă mulţumită şi-mi spune: „odinioară mă durea fizic orice mişcare făceai în preajma mea, o simţeam ca pe o erezie, ca pe o nesupunere, o încercare de a-mi scăpa. Aş fi vrut să te lipesc de mine, să fim siamezi, să-ţi înghit respiraţia cu tine cu tot. Era de-ajuns un gest al tău ca să mă simt ameninţată, în primejdie. Focalizasem totul pe tine, închipuie-ţi ce proastă eram!“ De meditat. Iubirea te schilodeşte, te împuţinează, reduci legăturile cu lumea la minimum. Celălalt îţi ajunge. Din această identificare sinucigaşă ajungi să doreşti neantizarea celuilalt. Este un instinct benign-malign care-şi caută prada. Tensiunea acestei pînde hrăneşte prada. Tensiunea acestei pînde hrăneşte iubirea. Un duel cu aspecte fioroase, un nostalgic cîmp de bătălie, deasupra căruia fumegă o uşoară pîclă, iar în auz ai scrîşnetul unei roţi de la o căruţă răsturnată. Ispita de a-l distruge pe cel iubit este esenţială în amor. Nu pentru a-l neferici, pentru atît de puţin ajunge anturajul, ci pentru a-l goli de el, pentru a-l lua în posesie şi instrumentaliza, pentru a te putea folosi de celălalt ca de un *gadget*, pentru a-i interzice să fie un altul, adică o negaţie a ta însuţi.

● Pia în situaţia fără ieşire în care s-a vîrît singură. De ce? Din senzaţia aceea de patinare fără puncte de reper? Din plictiseală? Dintr-o reacţie de

împotrivire? Din uriaşa ei vanitate căreia i se cuvine totul? Îl înşală pe Sandu întîi din întîmplare. Cum se comportă? Devine brusc străină, rece, se îmbracă pe neanunţate şi dispare. Apare tîrziu, fără explicaţii. Casa, Sandu, copilul nu o mai interesează. Se înfăţişează (o privesc cum îşi desface baticul de la gît în hol, cum îşi scoate pantoful) prea plină de îmbrăţişările celuilalt. Cum nu o rabdă firea, i-ar spune totul lui Sandu. Asta l-ar distruge instantaneu. L-ar lăuda şi preamări pe cel a cărui respiraţie o mai are gravată în piele. Îi dă de înţeles să nu mai conteze pe ea. E atît de fericită că a scăpat de tutela lui. Te-am consumat! îi zice înduioşată-ntr-o seară. Amantul mediocru nu o încîntă, dar îşi joacă perfect rolul de eliberator. E titlul ei de nobleţe, întîlnirile amoroase sunt nişte isprăvi aproape eroice şi e tare mîndră. Privirea Piei se îngustează, un surîs subţire şi rău îi schimonoseşte feţişoara. Dansează prin casă, roboteşte la maşina de cusut, îşi schimbă garderoba în cîteva zile. Din fericire, se apropie vara şi maldărul de cîrpe şi pînzeturi ieftine n-o obligă la mari cheltuieli. Croieşte rochii, fuste, pantaloni fantezi, harnică şi neobosită. De cum cade aprilie, fiinţa ei solară, îmbătată de aerul fierbinte, înnebunită de gîndul că iar n-are bani să fugă la mare, are frisoane. Febrilă, neatentă, mereu grăbită; se întîmplă ceva cu ea, parcă învie, prinde curaj, înfloreşte. Buzele i se albesc, bărbia îi tremură uşor de emoţie, devine brusc foarte frumoasă, nările senzuale se înfoaie ca la apropierea prăzii, iar faptul că duce o viaţă dublă o încîntă nespus. Oh, îi place să se ascundă, să-l prostească pe indolentul de Sandu. Explică, dă din mîini, are un aer sigur, se simte în siguranţă, vorbele de dragoste ale flirtului ocazional o întăresc în hărţuiala cu vieţişoara ei prea lipsită de satisfacţii. Prin toamnă, să fie octombrie, îi cam trece. În iarnă, de cum pogoară frigul, pare să se fi desprins de adulterul efemer în care învestise atît.

Se întoarce acasă, face curăţenie generală, modifică aranjamentul mobilei, se plînge că nu-i ajung banii, ar face nişte huse şi draperii la culoare, caută prin magazine nişte aşternuturi, cizmele ei de anul trecut au rămas fără flecuri, Mădălinei i-ar trebui un palton, că a rămas mic, unde facem revelionul? Sandu nu reacţionează la mica ei revoluţie, se macină pe dinăuntru, iubind-o, şi pare să nu observe porţia suplimentară de tandreţe primită de la Pia zilnic, ea e capricioasă, e mioapă, graseiază, ea are pistrui şi ochelari şi gropiţe. Ea îşi promite să fie o soţie adevărată, şade într-un colţ ghemuită şi răsfoieşte neckermannuri, şi-a procurat tipare, ţăcăne din foarfeci, şi lui ţăcănitul îi sună în urechi ca o ameninţare. Ea hibernează sub ninsori pînă-n februarie, îşi pierde vremea prin bucătărie, găteşte, ea îl slugăreşte şi spală rufe cu patos.

Observ spectacolul oferit de bărbătuşul Sandu şi femela Pia în acvariul lor confort 1 cu două camere şi dependinţe, 65 m2, cu vederea în curtea interioară, se întind brav pe rumeguş, mă măsoară cu ochii lor roşii dindărătul sticlei, se foiesc, noaptea învie, se agită nervoşi, în zori, placizi, se retrag într-un ungher. Înregistrez detaliile, subţiorile roz, abţibildurile cu amintiri dragi din parcuri cu fanfare duminicale, ochelarii ei cu rame subţiri uitaţi pe noptiera unui terţ, obţinută de dansatorul priceput din secvenţa anterioară pentru o după-amiază. Grozava vanitate a iubitului personal: are şi ea, în sfîrşit, ceva al ei. Cum Sandu are pianul. Flecăreala neobosită, fierul ei pentru dezastre. Chiar cînd îşi spunea că n-ar putea trăi fără Sandu şi dispărea uneori într-o biserică, ferită de priviri, ruşinată, să se roage, să-l păstreze, să nu cumva să moară, era sigură că se vor despărţi; într-o zi, el o să se sature de ea şi o va părăsi. Aşa că a hotărît să nu i se întîmple una ca asta. Va pleca ea întîi. Bărbătuşul în colţul lui zdrăngăne la pian,

asta cînd nu ascultă, cu căştile pe urechi, o înregistrare.

● Frumoasă poveste am ticluit. Numai că personajele nu se lasă plimbate de colo colo. Au viaţa lor personală, identitate, trăiri, apucături urîte şi, mai ales, tentaţia de a-ţi scăpa de sub control, escaladează peretele de sticlă şi se ascund unde-i mai întuneric. După atîtea pagini sunt nişte arătări simandicoase, puse pe harţă, uriaşe şi diforme. Îmi apar brusc în vis, ţes intrigi pe cont propriu. Pia, din oglindă, îmi scoate limba cînd mă rad dimineaţa. Şterg aburul cu mîneca halatului şi, buna de ea, după ce m-a aşteptat o vreme acolo, îmi întoarce curul ei rotunjor descris în capitolul secund „Orbii“. Îmi dă cu tifla, limba ei e cam încărcată şi sunt îngrijorat. Mă gîndesc s-o arăt unui medic, să n-aibă vreo boală. Amantele suferind de ftizie ori cu deranj la psihicul tulbure au trecere. O paşte o gripă. Cască gura, zi Aaaa! Omuleţul se zbate umed, roz. Ăla sunt eu, autorul.

● Făinuş bolnav după porţelanurile lui. Prin ’54, în iarna grozavă aduce acasă o curvă, Felicia. În sufletul lui de vechi cadrist se deschide o fereastră. S-a ocupat de Felicia într-o campanie de angajare a tuturor paraziţilor din oraş. O plasează într-un atelier, se dădeau halat, basma, un bon la cantină. Ea avea doi copii pe care-i părăsise după divorţ. Le oferă totul, ciripea F. În afară de timp, că n-are de unde. Acceptase să înnopteze la cadristul ăsta sumbru, dar să nu încerci, că nu ţine, chestiile astea cu mila la mine nu se prind! Făinuş nu are alte pasiuni decît nişte porţelanuri primite de 7 noiembrie pentru serviciu exemplar, de la tovarăşi. Provenienţă neclară; o percheziţie? demolări, restaurare? ridică din umeri. Are şi albume, seara se duce la bibliotecă şi consultă cataloagele, compară clişeele, mîzgăleşte-n carnet. Lucrate la Meissen, secolul al XVIII-lea, a identificat cu precizie modelul, seria, dăruit principelui elector

de Saxa Coburg la 1784. Minunăţia înşiruită frumos pe poliţe îi aparţine. Cînd te gîndeşti că întîi le-a dosit într-o cămară, chiar a refuzat să le ridice de la magazie, spunînd gestionarului: n-am trebuinţă, stau singur, am cana mea, o strachină, mulţumesc, nu. Tovarăşul a insistat, îl are pe listă, tre' să-l bifeze. Eh, dacă tre' să-l bifeze, atunci n-are încotro. Le-a cărat acasă cu bicicleta şi le-a dosit, numai o farfurie adîncă a făcut-o troacă la căţel. O vizită la Peleş cu sindicatul în care ghidul i-a năucit cu explicaţiile. Acolo zăreşte o copie expusă. Îşi pierde liniştea, consultă albume, tratate. Se înfundă juma' de zi în porţelanuri ca-n hîrtiile de birou. Lucrurile se complică. Iarna, viscolul, zăpada se duc. Muierea începe să absenteze de la domiciliul ei flotant şi Făinuş o are în grijă. Era o epocă în care iubirea pentru aproapele tău fusese consfinţită de multe regulamente. Funcţionarul nostru scotoceşte oraşul după Felicia. Are har de anchetator şi obişnuinţă: gara, hotelul, localurile. O găseşte şi o aduce acasă, se ceartă spectaculos pe stradă, Felicia îi strigă măscări, el persuasiv o împinge spre Strada Dezrobirii 3 bis, o bodogăne încăpăţînat, fără s-o piardă din ochi. Mai scapă dumneaei, dar, după o urmărire scurtă, el o înhaţă. De-ar fi avut-o numai pe ea în custodie. Porţelanurile îl acaparau tot mai mult. Purta o vastă corespondenţă cu colecţionari şi custozi de muzee, cu istorici şi misiţi. Îşi aranja delegaţii la Bucureşti şi zăbovea în vechi familii, la consignaţia, la talcioc, tot cîştigul lui se ducea astfel. Cînd şi cînd observa lipsa Feliciei, o găsea dracu' ştie unde şi o tîra în cămăruţele lui de lîngă barieră. Pînă cînd o vecină, venind să ceară o cană de ulei, o zăreşte prin fereastră plină de sînge, înconjurată de cioburi. Cineva, se pare, a văzut intrînd o siluetă corpolentă învelită în haină de piele, o şapcă înfundată pe urechi. Împingea poarta, joasă şi cu balamalele neunse. Făinuş de negăsit, bănuit de oribilul asasinat, deşi există

numeroase îndoieli printre locuitorii oraşului. Prea era şters, caraghios de pasionat de porţelanuri. Dispare. Experienţa lui veche îl face de negăsit, dacă nu cumva zace cu ţeasta spartă într-un parc. Unii îl raportează la cîteva adrese, s-ar ascunde sub altă identitate, şi-a procurat acte false, îşi pregătise clandestinitatea, cum să dispară cineva aşa fără să lase un cadavru? E de presupus că de la o vreme s-a obişnuit să dispară, să schimbe domicilii, ocupaţii, să vagabondeze, încăpăţînat să-şi păstreze anonimatul. Se aude că ar ţine un cîntar în piaţa Sfîntul Gheorghe unde se strîngeau liberaţii, scursura Bucureştilor şi ar culege informaţii. Se pare că a primit o misiune, autorităţile la înalt nivel ar cunoaşte soarta sa, se dau ca sigure scenarii fabuloase desfăşurate la Buenos Aires Londra. În cutia poştală a secţiei de miliţie plouă o vreme cu denunţuri. Toate ciudăţeniile urbei sunt în legătură cu activitatea ascunsă a fostului funcţionar al primăriei, epidemia de variolă produsă de o mînă criminală strecurată în laboratorul spitalului, şi explozia de la combinatul chimic şi surparea de teren după ploile de primăvară. Un poliţist isteţ ţine de firul „porţelanuri“ şi într-o noapte o dubă opreşte în gangul unui imobil dintr-o periferie bucureşteană, unde un suspect închiriase o cămăruţă. Uşile cu vopsea cojită, nişte rufe pe sîrmă. Uniformele de postav albastru bocăne din cizme pe treptele de ciment. Becul luminează plasa liftului. Atît. Ah, şi nişte paşi speriaţi îndărătul celorlalte uşi. Ceva mai tîrziu, cînd dosarul trebuia închis neîntîrziat, doi inşi fără căpătîi fură judecaţi pentru oribila crimă şi mărturisiră, după o lungă anchetă, mobilul lor infam: jaful colecţiei de porţelanuri, de care auzise toată lumea şi o ştiau nepăzită. Muierea se împotrivise disperată. Acuzatul Anghel a zdruncinat-o mai tărişor şi s-a lovit singură cu capul de calorifer. A rămas crăcănată brusc şi cu capul între ţevi şi ochii beliţi şi omoplatu’ zdrelit,

ce mai, fără răsuflare. Nelu zicea s-o facem, nu gineşti ce ca lumea e, nene, frumoasă de pică. Dar io de astea răcite mi-e silă că ne dă pentru profanare şi e nasol. Nu scapi fără opt, chiar dacă te bagă la omor prin imprudenţă. Şi am poruncit de i-am adus noi pe aceşti silnici şi fură păziţi bine şi încărcaţi de lanţuri. Cum băieţii au colaborat fără cusur, la amnistie au scăpat. Istoria asta care a isterizat oraşul o epocă întreagă a pierit din aproape toate memoriile.

● Pianul negru, lucios ca o oglindă, refractă sala, scena, nişte chipuri şi pe Sandu numai tors şi mîini cu degetele răşchirate. Un buchet de flori galbene aduse de cineva pe lacul negru. Pianul o prismă în semiobscuritate, un corp misterios, charismatic.

● Acest personaj ca o păpuşă, căruia nu-i găsesc un zid să-l reazem. Îl car în spate. Genunchii lui moi mă împiedică să-l părăsesc, suntem în tandem stas: paraliticul şi orbul în această istorie a tăcerilor asurzitoare.

● Moartea Annei Karenina este grăbită, ca a unei insecte chitinoase storcite cu talpa. Auzim învelişul trosnind, oasele fărîmate de roţile trenului. Imagine acută a corporalului. Emma Bovary o sfîrşeşte în patul ei. Mica înscenare flaubertiană, prin dreptul ferestrei trece orbul, jumătate nebun, ce îngînă un cîntecel, acelaşi dintotdeauna, ea îl cunoştea din popasurile ei scurte la bariera oraşului unde infirmul îşi făcea veacul. Reacţia Emmei: un hohot de rîs. E atît de fragilă, pare a sugera autorul, că zgîlţîitul hohotului o ucide.

● Îl observ pe cutare, alt hamster. Îşi ficţionează încăpăţînat viaţa. Refuză să înfrunte realitatea. A depăşit stadiul tăcerii temătoare, semn al abţinerii şi prudenţei. A depăşit stadiul minciunii ce te salvează dintr-o realitate care te depăşeşte, al minciunii pasive şi convenţionale precum şi stadiul

minciunii active care încearcă să schimbe lucrurile. Stadiul la care a ajuns: ficţionarea. Întîi am observat acest sindrom la Ninocika. Ea îşi construieşte nişte imagini, apoi mi le pasează ca aproximativ întîmplate sau pe cale de a se înfăptui. Inventează discuţii, aranjamente, episoade, false amintiri. Îşi propune pseudodorinţe şi planuri aiurea. Afişează interese pe care nu le are, de care însă se agaţă pentru a ieşi din aşteptarea tîmpă a morţii, atît de comună tuturor. Am împrumutat această trăsătură lui Făinuş, dar nici Pia şi nici Sandu nu-s străini de dependenţa de ce-nu-există. Viaţa nu le ajunge, o resimt ca pe o împotrivire, întuneric şi frig. Întîi o palpare prudentă a irealităţii, a ce-nu-există în simţuri. Îmi amintesc de un manual pentru uzul handicapaţilor şi al celorlalţi unde realitatea se definea: „tot ce există în afara noastră“. Adică nimic. Articulaţiile nimicului ar forma un păienjeniş de determinări. Cred că fiecare trăieşte în irealitatea sa proprie, pe care o grădinăreşte cu încăpăţînare. E de ajuns un gest imprudent, o sfidare a canoanelor şi realitatea ne umple existenţa. Este un alt tip de irealitate raportată la irealitatea individuală. Întîi se strecoară, ocupînd poziţii strategice, îţi plantează nişte priviri nictalopice pe ziduri, veghează în preajma ta şi, după o întîmplare nefastă, ocupă totul: ungherele, pieţele, căile de comunicaţie, corespondenţa şi convorbirile telefonice. Te rupe de propriile tale amintiri, te înlătură din făgaşul existenţei tale mediocre la care tot sapi de o viaţă. Un univers, ca societatea civilă, se destramă cum ai sfîşia o pînză rărită şi subţiată. Invazia acestei realităţi ireale este asemănătoare cu o invazie de lăcuste. Diferenţa este doar de peisaj. După trecerea lăcustelor, ai imaginea unui dezastru. Realitatea, neantul viu, nu schimbă înfăţişarea personajelor, şi nici a întîmplărilor; ele arată aidoma şi după ocupaţie. Mecanismul continuă să funcţioneze, se perfecţionează, îşi îmbunătăţeşte

randamentul. Omul devine chiar mai fericit, mai bun, surîde. Structurile, esenţa sunt însă de altă natură, opusă; iar Sandu şi Pia funcţionează în gol, înghiţind uriaşe detritusuri, ficţiuni, istorii. Ei înşişi secretă o irealitate indestructibilă, care-i crispează pe cei care n-au trecut încă dincolo.

● Personaje alcătuite din prefabricate, clişee verbale şi resturile altora. Emma pluteşte ca un foetus în acest gol existenţial pe care nu are cum să-l umple. Încurcăturile ei nu sunt altceva decît dorinţa de a găsi ceva de care să se rezeme. În provincia echivocă trăieşte senzaţia de deşertăciune a existenţei, iar în sătucul ei populat cu spectre, resimte acut, fizic, prezenţa limitelor acestui gol. Ea nu realizează că golul este universal, şi nu o greşeală de plasare în spaţiu. Golul nu se termină la bariera de unde ia caleaşca pentru randevuurile ei. Uneori se produce o schimbare de decor, partenerii au, s-ar părea, chipuri diferite, dar esenţial este că golul, neantul – viu, este singura realitate şi singura irealitate în care vieţuiesc spectrele tuturor. Iar aerul respirat de acestea are proprietatea ciudată a unui nod care, dacă te zbaţi, se strînge şi te sugrumă. Nodul care o sugrumă pe Emma este propria ei ficţiune.

● Mă întreb cum au reuşit Sandu şi Pia să se suporte atîta amar de vreme, să doarmă în acelaşi aşternut, să se înduioşeze la televizor pe durata unui film învăluiţi în lumina violacee, greţoasă; să tremure unul pentru altul cînd o împrejurare simplă îi despărţea, să-şi poarte un gînd bun. Uzura zilnică, zgura vieţii lor. Afară o după-amiază minunată, a înflorit liliacul, încerc să-mi scot din suflet povestea asta. Vulgaritatea mă crispează, înfrumuseţez involuntar diferite episoade. Cum să istoriseşti ceva atît de mărunt şi sordid, să te ocupi de asemenea personaje şi situaţii vulgare fără să devii tu însuţi la fel. Nu e vorba doar de cuvinte, ci de o anumită privire

risipită peste lucruri şi împrejurări, o lumină tulbure ce te împiedică să înţelegi. Ninocika mă întreba de ce nu mă ocup de o adevărată poveste de iubire şi mă pierd în simulacre. Şi dacă a fost? Dacă Pia a ars pentru Sandu, o flacără intensă şi lacomă ce s-a consumat din lipsă de aer. Şi Sandu care încearcă să trăiască totul pe viu, fără anestezice. Îi place să se tăvălească în mocirla adulterului Piei. Nimic nu mai rămîne în jalnicul pianist ca înainte, fiecare oscior, nerv, centimetru de piele se stîlceşte. De ce s-ar refuza suferinţei? Atinge extazul pe care improvizaţiile lui i-l oferă atît de rar. Un sindrom masochist îl împinge spre Pia, n-o lasă-n pace, se miră prosteşte de hachiţele ei, de revenirile ei bruşte (scumpişor, am întîrziat la o prietenă, tu ştii ce slăbiciune am pentru şuete, numai pe tine te am), şi plecările ei neanunţate, fără explicaţii (nenorocitule, nu te vezi, clămpăni cu pianul ăla infect, o să ţi-l arunc de pe balcon, nu mă meriţi). Sandu rabdă, găseşte că Pia se chinuie; lumea din jur rîde şi s-ar părea că amănuntul ăsta îl fericeşte. Îl supără doar că deodată anturajul se interesează de viaţa lui personală. Conul de umbră în care-i place atît de mult să trăiască, marginalizat, s-a destrămat. Îl trece un frison violent, trifazic, şi nu scoate degetele din priză. Nu învinuieşte pe nimeni, prostul îi ia apărarea. Nu se eschivează, încasează stoic loviturile administrate de Pia. Se ţine de poalele ei, nu pricepe că Pia îl urăşte şi l-ar ucide dacă. L-a înzestrat, cîtă vreme l-a iubit, cu o mulţime de însuşiri, pe care i le neagă cînd sentimentul a părăsit-o. Pia se ambalează graţioasă, ficţionează, energică, mica ei irealitate cuibărită în realitatea încăpătoare şi totalizantă. Populează cu închipuirile ei vidul existenţial, nu găseşte nimic consistent în imediata apropiere, Sandu nu-i decît o înfăţişare a sunetelor, o încarnare caraghioasă şi zdrenţuită a unei abstracţii, a viselor ei de adolescentă. Păcătoasa asta de existenţă ce nu-i oferă satisfacţii pe măsura

poftelor ei. O vreme, a crezut că lîngă Sandu va fi fericită. Uneori, bănuiesc că zurlia asta nu l-a iubit o clipă. Dorea să fugă de la maică-sa, de anturajul ăla de ofiţeri vulgari, de prînzuri aduse de la popotă, de veşnicul calcul meschin al banilor, de serile şi nopţile sfîrtecate de scandaluri. Comparînd vacarmul vieţii ei de adolescentă, Sandu, cu austeritatea şi liniştea lui, însemna mult. Pentru el, un acord cu septimă micşorată valora mai mult decît o pereche de pantofi. A fost o vreme cînd Sandu şi Pia, observaţi din afară, mişcîndu-se, vorbind, respirînd la fel, ar fi avut senzaţia că erau o închipuire. Semănau, pluteau orbi, trăiau unul pentru altul, se parazitau perfect. Sandu face parte dintre fraierii care încasează nedumeriţi loviturile vieţii. Nu se revoltă, îl apucă o nostalgie caraghioasă şi nevindecabilă. Antipatic personaj, neicuşorule, mă scîrbeşte cu ifosele lui de neînţeles, de tip superior, frămîntat de abstracţii înalte. Pia mi se pare mai convenabilă, mai vie. Mahalalele copilăriei au desenat-o cu precizie, are pofte, uri, e plină de patos, muieruşcă a dracului, autentică, am să mă despart greu de dumneaei, mă gîndesc uneori s-o salvez.

● *gadget* (mot américain) Petit objet pratique, amusant par son caractère de nouveauté (Petit Larousse illustré), *gadget* A small contrivance, object, or device for doing something; esp. a part of machinery (Webster’s New College Dictionary).

● spovedania lui Făinuş „Toată viaţa am fost un bleg, d’le, eu nu am vrut să fiu genial, glorios, să am putere. Mi-am dorit să fiu un ticălos sadea, să fac rău. Am jucat mereu rolul unei canalii, dar nu am făcut mare lucru, n-am distrus pe nimeni. Colo o intrigă, dincolo un denunţ, colo o bîrfă, dincolo o calomnie, o lucrătură. Trebuie să recunoşti, domnu’ scriitor, că-i cam puţin pentru o viaţă!“ Tace, răsfoieşte o enciclopedie *British* pe care ar vrea s-o vîndă.

● Apartamentul pe care atunci cînd a plecat unul din soţi (Arthur Miller) l-a golit; a lăsat doar un portret al ei. Ferestrele în deschizătura cărora perdelele sunt răscolite de vîntul suind dinspre ocean. Marilyn a privit adesea zidurile din vecinătate, închipuindu-şi spaţiul gol dintre locuinţa ei şi valurile oceanului. Uşile sunt date de perete, parchetul acoperit cu ziare, camerele pustii. Se jucase puţin de-a dragostea, aşa cum făcea ea de obicei cu unul şi cu altul, dar conta pe fidelitatea soţului, era doar cel mai inteligent bărbat american *centpercents* creieri. D'aia l-a luat, ba am fost şi fericită o vreme cu el! îi spune confidentei ei într-o seară. De ce? Era grav şi serios, şi se gîndea numai la lucruri adînci. Şi grangurii din teatru îl curtau, îi apăreau tot felul de articole simandicoase în revistele alea în care, imaginează-ţi, nu e nici o fotografie de nud şi nici o reclamă. Era cineva, dar nu putea să înţeleagă cu toată mintea lui că eu nu pot să aparţin unuia singur, că-mi place să mă joc. Eu m-am culcat cu toţi bărbaţii care s-au purtat drăguţ cu mine. Am simţit că mă doreau, că le trebuiam ca să fie fericiţi. De ce să-i refuz, eu nu sunt un om rău, şi atît am, ştiu foarte bine, trupul meu. Atît de drăguţ să improvizezi, ca negrul ăla de la Minton Club în Harlem unde mă ducea un tip. Te afli seara undeva şi observi că unul te fixează cam lung, îl surprinzi şi zîmbeşte încurcat, şi-ţi zici: dar dacă lucrurile s-ar întîmpla altfel!…

Toată în alb. Rochia ei albă aruncată pe spătarul canapelei. Pianul lăcuit alb, lucios în colţul lui, cu partituri risipite pe capac, unde mai zac şi nişte flori. Tot albe, artificiale, tije, petale, frunze, albe. Sunt senzaţionale, nu-i aşa?! Perdelele din mătase albă, pereţii albi, sărăcăcios împodobiţi cu fleacuri alese la culoare. Mocheta albă. Marilyn s-a întors din oraş. De la o vreme, o oboseşte îngrozitor să iasă; de ajuns două-trei ore după *shopping* şi să caşte ochii prin vitrine. Îi place să privească prin

geamuri clienţii din interiorul restaurantului. Se întoarce frîntă, nu-i mai trebuie nimic. Secretara ei, miss B., apare tiptil de după o uşă şi-i ciripeşte iute-iute cine a căutat-o. O şi sperie cu ieşitul ăsta brusc înainte. Mai ales cînd îi vede mutra uscată, reproşîndu-i mută că iar a cam depăşit măsura cu *drink*-ul. Dar cu ce să te ocupi în pustietatea asta, cu altceva decît cu amorul şi ceva alcool? Poate să încerci dracu' să dormi, luînd somnifere cu pumnul, iar cînd te trezeşti cu capul împachetat în gînduri negre şi cu gura coclită, să te repezi la noptieră să înghiţi fortifiante să te dezmeticească, să te facă să arăţi bine, proaspătă tuturor din jur; că iar scrie o înţepată că Marilyn dă semne de oboseală şi altele, numai prostii răutăcioase. Ce dracu' să faci altceva, cînd pînă şi pereţii sunt din plastilină, şi amabilităţile ălora nu fac două parale. Iese în pantaloni, mascată cu o pereche de ochelari fumurii, cu o sacoşă atîrnată de umăr, cu capul bandajat într-un şal, şi bîntuie pe trotuare incognito. Se amuză grozav, din cînd în cînd se opreşte şi ia un gît, aşa pentru moral. Indiferenţa trecătorilor o lasă rece, îi place chiar. Numai între pereţii apartamentului înnebuneşte.

Nici nu mai ştie ce se întîmplă cu ea. O pîclă tot mai groasă, un nor cafeniu alb ce va intra curînd pe fereastră. A înghiţit o grămadă, ai cam exagerat Norma Jean – îşi aminteşte ea brusc numele ei din adolescenţă – cu pilulele, amesteci somnifere şi tranchilizante, eşti extrem de nervoasă, scumpo. Vremea nu trece chiar atît de repede cum are lumea impresia, viaţa e lungă cît o zi plictisitoare. Ce dacă te-ai certat cu atîta lume, că nu mai mergi nicăieri, s-au dus toţi şi Joe, şi Art, blestematul ăla, şi Bobby şi Frank, Yves şi John… Nu-şi aminteşte exact care John, dar trebuie să fi existat în viaţa ei şi un John, altfel ar fi prea trist, măcar unul, zău, „un *sucker*, un soldăţoi, un oarecare". Îi vine să plîngă după John-ul ei care nu are un chip. Clipeşte cu cei mai albaştri ochi din cîţi a cunoscut

ecranul, se fîţîie în aceeaşi oglindă cu cele mai apetisante şolduri, îşi mîngîie cei mai explozivi sîni de după război. Uite că nu vine chiar nimeni să-i spună ceva drăguţ, au uitat-o, fiecare se foloseşte de Marilyn, se afişează împreună doar aşa de reclamă, pentru coperţi. Ar adormi un somn lung pînă cînd toate necazurile astea ar dispărea singure, aşa ca o bărcuţă din hîrtie dusă la vale de curent. Deodată are viziunea siluetei, mutriţei ei îmbătrînite, şi cineva bate la uşă. Simte că pilulele ei în amestec, le încurci, scumpo, habar n-ai, îşi fac efectul. Ar avea putere să deschidă, o simte, ar avea putere, dar e atît de bine întinsă pe mochetă. Ăla n-are decît să sune insistent, îl auzi perfect, te joci, n-ai chef să deschizi. O fi chiar John, chipul din mulţime, şters, zîmbitor, cu umerii largi. Sigur ar deschide, s-ar tîrî în genunchi pe lîngă pereţi, ar zbiera, ar trînti toate obiectele din apartamentul ei alb imaculat. Dar nu merită osteneala, scumpo, e unul venit să te scoată undeva, să-ţi strice bunătatea de seară.

Autopsia efectuată a doua zi nu a reuşit să stabilească cu precizie somniferul înghiţit şi nici ora la care s-a produs decesul.

CAPITOLUL VII

Gadget Bovary

1

Pia, astăzi bărbatul aşteaptă să-l încurajezi, vrea să ştie cu cine se încurcă, nu cumpără verighete pînă nu te-a avut, pînă nu i-ai şmotruit, uite, am ajuns spre treizeci, acu' schimb prefixu' şi

Parcă eu, că m-am măritat repede am făcut vreo scofală, Neli, sunt fericită? Deloc. Am realizat ceva? *no-thing.* Suflă din palmă o păpădie imaginară. Îşi scutură părul. Ochii i se umplu de lacrimi, reuşeşte să şi le reţină. Înghite nodul din gît: Asta-i.

Ei, hai potoleşte-te, Sandu te iubeşte la nebunie
Şi ce folos. Esenţial e să iubeşti tu
Pe mine nu m-a drăgălit nici un băiat, Pio, şi
Bărbaţii nu vor decît un singur lucru

Păi în rest nici n-au nevoie de muiere. Decît pentru aia. Pia în pantofiorii ei uşori levitează prin mulţimea ponosită. Miopia o face să aibă în imediata apropiere nişte fotografii supraexpuse, şi un zumzet încăpător, chiar primejdios… Fereşte bălţile răspîndite pretutindeni, aşa încît zăreşte doar tighele, poate genunchii pantalonilor. Străbate strada mai devreme ca mulţimea să ocupe scuarul. Se va ruga să reuşească, sufletul ei, pradă îndoielii, doreşte ca pîlpîitul fragil al luminii să se aprindă cu putere cît de curînd. N-a primit nimic de o săptămînă, are insomnii, e nervoasă, zace. Plăteşte o cutie poştală unde să primească scrisorile lui. Acolo se duce zilnic, nerăbdătoare, înnebunită de emoţie şi scotoceşte cu degetele prinse de un uşor tremur în întunericul nr. 24. De va primi vestea minunată, se va strecura oarbă, abia zărind zidurile, într-un colţ ferit. Temătoare, pierită, va

tăia cu forfecuţa de unghii plicul şi va citi cu evlavie cuvintele aşternute undeva-n Europa. Întunecimile şi sclipiciurile, catedralele şi măcelurile, serile dansante, limuzinele lucioase, cîmpul atmosferic, septentrionul şi ceasurile şic, micile fanfare şi buticurile. Fiecare silabă o îmbărbătează, îi dă o putere străină, îi umple fiinţa, o fericeşte. E pur şi simplu exaltată, nu va simţi caldarîmul sub tălpi, privirea i se va înceţoşa, corpurile dure cenuşii de gelatină. Va mîngîia coala bleu-roz, o va freca de obraji. Înfiorată, cu ochii umezi, deodată un surîs va face să dispară rictusul. E frumoasă privind cerul senin, scăldată în lumina grea a amiezii. Simte că trăieşte doar pe durata citirii scrisorilor lui de departe, restul e pierdere. Odată se va întoarce, deocamdată amînă, tracasat de impostori şi lucruri urgente, se gîndeşte clipă de clipă la ea. Urăşte Occidentul, abia aşteaptă să se întoarcă la Bucureşti s-o aibă, o doreşte fierbinte, aşa scrie, şi cît este de singur în nemărginirea suprasaturată de acolo! Îl înţelege, numai sufletul ei curat, cum îi mărturiseşte, îl menţine, fără ea n-ar supravieţui haosului. Cît de aproape îl are, în nări mirosul lui, puţin tabac, puţină apă de colonie, puţină sudoare şi praf. El. Odată se va afla iar în prezenţa lui, mică şi neputincioasă. N-are decît să facă orice cu ea. Îi aparţine, ce fericire să fii a cuiva. Îi va sluji smerită, devotată, iubitoare, plină de iubire. Să fie mai bună, trebuie. Uneori, imaginîndu-şi cum toată tandreţea o va revărsa asupra lui, îşi săruta copilul, să-i simtă chipul, buzele sîngerii, respiraţia. Se opreşte brusc pe trotuar, înfiorată.

Trăiesc cea mai minunată poveste de iubire din cîte au fost

Sandu?

Nţ. Altcineva! Mult mai sus, nu ghiceşti?

Tot vreun inginer d’ăştia. Şi Madi? nu te gîndeşti?!…

La nimic. Viaţa mea. O să crească, se duce la casa ei şi eu rămîn singură, fără să fi trăit cu adevărat. N-am altă viaţă să împrumut. Nu ştiu cît o să dureze. Mult-puţin, dar să existe. Ştii că, dacă nu trăieşti intens, dacă n-ai emoţii puternice şi-ţi tîrăşti zilele, asta nu-i viaţă. E o agonie prostească. Să te bucuri, să primeşti darurile, întîmplările. Du-te după instinct! Pîndeşte, tre' să apară ceva şi pentru tine… se întîmplă atîtea lucruri, dacă te ţii deoparte trece şi vremea ta, ajungi să zici că n-ai trăit, că fericirea, daaa fericirea a fost la uşa de alături şi nu ştiu ce reflex meschin te-a oprit să baţi.

Vorbeşti la fix, dar eu, una, nu m-aş încumeta. Divorţezi?

Nu m-am hotărît să-l las, poate se termină prost şi atunci… apoi sunt atît de legată de el. Încerc să mă descurc aşa. Ne-am schimbat atît de mult şi unul, şi altul. Nu mai simt nimic pentru Sandu. O vagă nostalgie, dar asta nu ţine de cald, de trăire, de pasiune.

Eşti o apucată. Sentimentele tuturor sunt mediocre, unde mai întîlneşti pasiuni puternice?

Mă iubeşte. Sunt sigură.

Ştiu. Se şi vede.

Nu Sandu. El!

Cine e?

Secret. Şi aşa toţi or să bîrfească, nimeni nu-mi vrea binele. Nici tu nu mă înţelegi. Mă judeci. Dar eu sunt făcută altfel, am nevoie de iubire. E aerul meu. Fără piper.

Alt secol, Pio, alte vremuri. Odinioară şi timpul se scurgea mai încet, aveai răgazul să încropeşti măcar o simpatie de durată, o

Prostii. Am întîlnit un om extraordinar, care-şi deschide sufletul şi mi-a mărturisit că se simte singur şi neajutorat. Cînd tu îl crezi măreţ şi inexpugnabil, el îţi cere să-l ajuţi. Îmi scrie că a obosit de atîtea hărţuieli, îşi doreşte puţină statornicie, eh

Eşti în transă. Şi cine este personajul?

Secret. De-aş fi liberă! M-am apucat să fac şi copil, ce prostie, Neli. Ce simplu ar fi fost, două geamantane, o cameră-n oraş cu chirie şi azvîrleam trecutul pe fereastră. O să mă descurc şi singură. Şi proastele alea de la slujbă mă pîndesc, mă invidiază că arăt bine; una nu-i mai acătării, complexe cîte pofteşti, una că nu şi-a terminat studiile, alta că fie-sa nu-i reuşită, alta că bărba'su n-o duce la teatru, alta că a divorţat, alta că are sînii prea mari şi picioare groase.

Tu eşti reuşită

Sunt, slavă Domnului, abia aştept dimineaţa să-mi arunc ochii în oglindă şi să-mi spun frumoaso, n-ai grijă. E ca o terapie, îmi dă un tonus bun. Trec mai uşor peste necazurile cu Sandu şi hachiţele şefului. Ieri mă fixa insistent unu'n troleu, mă dezbrăcase numai din priviri, şi eu nu mă sinchiseam, n-ai decît să te uiţi. O mutriţă de funcţionar spălăţel, tuns-ras proaspăt, n-a cutezat să se apropie. Bărbaţii sunt atît de fraieri. Oricum l-aş fi repezit, îi aparţin lui Dionisie.

Preoţii argintii se adună pe trepte. În noaptea asta, Pia doreşte să se roage pentru sosirea lui grabnică. Va plînge chinuită de suferinţele tuturor, un gînd pentru iubitul aflat departe, speră să-l păstreze multă vreme. Sărută cruciuliţa de la gît. Şi este atît de bună, o lumină a pătruns adînc în sufletul ei şi o înalţă. Mizeriile nu o ating, purificată, cu oasele zdrobite, împachetată în aer păşeşte uşoară ca un înger, frumoasă, cu părul despletit acoperindu-i umerii albi. Cu Madi în braţe, în puzderia de lumînări aprinse, de-ai privi-o ai zări imaginea madonei preafericite şi a pruncului ei adorat.

Hristooos a înviaaaat din mooorţi… Pia a uitat vorbele, doar mişcă buzele. Sandu se întoarce şi i le cîntă la ureche, ea se fereşte de respiraţia lui, aproape că nu poate să-l sufere chiar şi pentru că-şi aminteşte din moarteee pre moarteee călcînd. În

sufletul lui schimonosit şi prost el chiar crede asta. De cînd sunt împreună ea a rămas totdeauna în noaptea Paştilor acasă singură, să urmărească nu ştiu ce film. Îl pizmuieşte pe Sandu, i se pare că are ceva de care să se agaţe, plus pianul, plus Madi, de care e robit. Iar ea: goală, priveşte-n jur. Şi nimic. Pînă să apară Dionisie în viaţa ei, dar oh, ceruri, lucrurile s-au schimbat. L-ar strivi pe bietul ei bărbătuş uşor, ca pe o gînganie. Bagajele la uşă, duce fata la mama în provincie şi îşi urmează liberă iubitul. Îl urăşte pe Sandu (i se face pielea de găină simţindu-l în apropiere) pentru siguranţa asta rece. Ea este aerul lui, umbra lui firească, sunetele mult aşteptate să iasă din pian. Ah, să te văd, domnule Sănducu, cînd ai să te trezeşti singur, dacă o să-ţi mai ardă de himere, dacă o să mai ai pe cine neglija şi privi cu reproş.

L-am găsit, îl aştept din copilărie. Îmi pierdusem răbdarea. Mă urîţisem de plictiseală.

Nebuno, a avut o mulţime de femei, circulă o grămadă de poveşti, nu se uită cu cine se încurcă. Măritate, puştoaice, babete smochinite. Nu simte nimic.

Nu-mi pasă, dragă, e al meu!

Le aruncă fără milă cînd se satură, şi se satură repede. Un escroc sentimental, le împuie capul gîştelor cu istorii.

Cu mine va fi altfel, sunt sigură.

E gol pe dinăuntru, un impostor, se distrează cîteva nopţi şi apoi îţi arată uşa. N-a făcut pasiune pentru nici una, se uită la oameni ca la nişte gîngănii. Ortansa a trăit cu el şi ştii ce-a păţit, Pio, fereşte-te, te va strivi.

De-ai şti ce scrisori primesc, îmi stîrneşte nişte emoţii tu

Şi după?… Ce-ai să faci.

Nu ştiu, am să mor. Eh, mă întorc la prostu' meu. Mă primeşte înapoi. Lui nu-i trebuie decît Pia. Dar nu se va întîmpla, o fi Dionisie un vanitos, dar şi eu. Va ieşi cu scîntei. Uiţi că sunt

mult mai tînără, mă compari cu nişte obosite şi fleşcăite. Îi trebuie ceva mai de soi.

Tu adică. E sătul de studente, fetiţo, roiesc în jurul lui!

Te înşeli, e disperat şi singur. Are nevoie de ocrotire.

Pio, te joci, una s-a sinucis pentru el şi nu i s-a clintit un nerv.

Numai un astfel de bărbat merită iubit, amestecul ăsta de canalie şi ins extraordinar, minciunile şi înfumurarea. Puterea asta de a-i manipula pe alţii, de a scoate totul de la tine, fără să se sinchisească, mă atrage. Răceala, privirea lui verzuie, stătută, în care nu se vede nici o poftă, mă fascinează. Ce se află dedesubt. Sandu e transparent, mersi. Nu-mi trebuie. Ştii dinainte cînd o să tacă, ce-o să spună, unde se aşază, ce gest…

Pio, te apropii ca fluturele de lampă. Te arzi, ce-o să se întîmple cu tine după experienţa asta? Ai vreo şansă să rămîi cu el? Zero. Ai casa ta, omu' tău, pe Madi. Eşti fericită şi n-ai aflat. Multe şi-ar dori situaţia ta. Sandu e cineva şi abia urcă, gîndeşte-te. Instinctul tău de conservare nu funcţionează deloc?!

Întîi că Dionisie nu-i un monstru, insensibil şi mitocan. Ortansa şi azi îl iubeşte. Mi-a povestit nişte scene extraordinare. Auzind-o, pe ea m-am îndrăgostit de el. Mi-am spus că trebuie să trăiesc şi eu astfel. Trebuie să mi se întîmple şi mie ceva.

Ai avut…

Improvizaţie, n-a fost nimic. O aiureală, nu-mi aminti. Sărăcie, nefericire cît cuprinde. Teama că… într-o zi mă părăseşte şi n-o să-l mai am. Mă rugam la Dumnezeu să mi-l ţină în viaţă, să nu păţesc ca mama, văduvă. Prostii. Sandu n-a fost viaţa mea. Mi s-a părut. Oricine se poate înşela. Jucam doar partea superficială a Piei. Abia din iarnă, de cînd îl iubesc pe Dionisie, simt că trăiesc.

O să-ţi treacă, o să rămîi singură după un sezon şi, dacă nu te zdruncini prea tare, o să-ţi iasă altu'n drum, un mucos, versat să-ţi vîndă cuvinţele ieftine, să-ţi împuie capul cu nemernicii şi tu o să fezandezi. Altul la rînd, alte sentimente, din alt joben, alte iluzii. Iar o să mizezi totul pe o privire albastră, pe un glas răguşit, pe o pereche de nădragi, Pio, fii lucidă.

Ca să observ ce? Că ducem viaţa pe care o ducem. Că mă întreb în fiecare dimineaţă ce-mi mai rezervă şi ziua asta? Ce porcărie mai păţesc. Că nu avem trăiri, că funcţionăm ca nişte rinichi, ca un aparat circulator, ca un sistem osteomuscular. Dar nu întregi, ca o fiinţă. Că nu-i nimic, decît un gol. Că m-am plictisit să-mi număr banii pînă la leafă, să-l suport pe Sandu cu necazurile şi flegma lui. Că vecinu' de palier habar n-are cum arăt. Cînd mă întorc seara acasă, după ore-n şir de predare la schizoizi şi ambliopi, pe stradă nu zăresc decît exemplare adulte ale elevilor mei handicapaţi. Dionisie e primul om întreg, necomplexat, nemediocru, puternic.

Aşa vorbeai şi de Sandu la început. Îţi tremura glasul cînd îi rosteai numele.

Aşa-i viaţa. Şi tu îmi vrei răul. Mă previi. Mă judeci.

Destule te invidiază pentru băiatu' ăsta bun, şi tu.

Nu-mi trebuie, să se spele cu el pe cap. Îl ofer gratis. Duduilor, repeziţi-vă! Un exemplar autentic, de consignaţie, băiat cinstit, nu şi-a înşelat nevasta, are o dantură puţin cariată, dar încă molfăie carne. Pectorali flasci, gambe în schimb strîmbe. 1,80, 87 chile. Palpitaţii, nişte dubii cu cordul, degete agile, băiat valabil, încă ţine la tăvăleală. Cam tăcut, nu prea tandru, ursuz, se supără uşor, interiorizat, extrem de fragil, uşor de manevrat şi de luat în posesie. Nepretenţios, uşor de minţit, răbdător, neîndemînatic, nu ţi-ar repara o priză, uită cînd e ziua ta, suflet mare, cîştigă de o

vreme binişor, neglijent, prost de bun. Un indolent morocănos, sentimental, face pe durul. Un fraier, exact ce vă doreşte inimioara şi aşternutul. Ieftin.

Pfiu, hai că nu-mi revin, tu. E serios, nu doar un flirt.

Eh, de boli şi de curtea bărbaţilor n-am dus lipsă.

Asta te-a şi pierdut.

Nu sunt deloc pierdută, Neli, dimpotrivă. Simt că trăiesc şi abia începe. Voi fi înspăimântător de fericită. Ultima mea şansă să simt, să mi se întîmple ceva, să ies din amorţeală.

Să fii vie!

Îhî, un sentiment aşa, parcă pluteşti, n-ai oase, atîrni, uşoară, fără grijă. O aşteptare. Va veni. Mă va lua la el, ne vom iubi. Simplu!

Ţi se pare. Şi cu Sandu cum rămîne?

O să-i plătesc toate clipele nasoale, umilinţele, sărăcia, nopţile nedormite, frica, anii pierduţi. Îl pedepsesc pentru tot.

Şi ce a fost frumos?…

L-am răsplătit îndeajuns. Şi mi se cuvenea. Îmi e foarte dator. Nu trebuia să-mi iasă în cale, dacă nu se simţea în stare să mă păstreze. Suferinţele lui, cui îi pasă de ele? Nici lui măcar. Pentru el lumea doar se aude. Numai suferind simţi că ai viaţă. Oho, ce-l aşteaptă pe domnişorul, n-aş vrea să fiu în pielea lui. Dar o merită, scumpo, o merită cu prisosinţă, nu-mi bat joc. Vorba lui, *I can get no satisfactions*. Ei bine, eu le voi avea; pe seama lui.

Eşti rea.

Sunt. Îmi place să fiu crudă. Sfărîm totul ca să fiu liberă şi bună pentru Dionisie. Pentru el trebuie să te pregăteşti îndelung. Sandu cere foarte puţin de la o femeie, aproape nimic.

Foşnetul străin al hîrtiei îi evocă plimbări singuratice prin Heidelberg şi Viena, Parisul, descrise cu amănunte pe pagini ce o înnebunesc şi o excită. Doarme cu plicurile sub pernă, citeşte la nesfîrşit dragile scrisori, cunoaşte pe dinafară

pasaje întregi. Cînd se ascunde într-un colţ, aude coruri de îngeri, tavanul se spulberă şi cerurile bleu-alburii se răsfrîng peste pulpele şi sînii ei înfioraţi, peste coapse. Se roagă feciorelnic, avînd sub priviri chipul sfînt al lui Dionisie, pentru binele lui, să se întoarcă degrabă din nordul ceţos s-o cuprindă fremătător, zeieşte în braţele lui puternice şi ocrotitoare. Vede aievea peronul prelung, acoperit cu piatră cafenie, măruntă şi lucioasă, trenul înaintînd aiuritor de încet în zarea ce se curbează sub podul metalic pe care trec melancolic siluete cenuşii. Locomotiva pluteşte pe un nor de aburi, ţipătul ce o înfioară, mulţimea fremătătoare se repliază de-a lungul şinelor. O imagine dureroasă, repetată în reveriile ei ades. Îşi aminteşte brusc că va sosi cu maşina, îi place mult să şofeze. Îl vede gonind noaptea pe şosele, grăbit să ajungă în Bucureşti, o va suna romantic de la punctul vamal, ea lipită de telefon va aştepta zbîrnîitul soneriei ca o bunăvestire. Singurătatea pe autobandurile europene şi parbrizul spălat ritmic de ştergătoare în ploaia uşoară şi chipul obosit îndărătul ochelarilor reflectorizanţi şi braţul rezemat de portieră şi peisajele topite în ceţuri şi monotonia aşezărilor risipite în apropierea intersecţiilor şi semafoarelor şi plafonul coborît al norilor ca un acoperiş. Şi reflexele lui Dionisie atît de iuţi şi sofisticate. Va şofa şi imaginile Piei îi vor juca pe aerul dinaintea maşinii, le va lumina cu farurile, umplut de dorinţe. Pia simte acut toate amănuntele, un nerv ascuns vibrează alarmat. Sufletul ei cuplat printr-un cablu aerian la senzorii lui Dionisie, dincolo de păduri umbroase şi burguri putrede şi ziduri despărţitoare. Un electroencefalograf uriaş peste trupul umed al Europei, vibrînd la orice pulsaţie. Mai zăreşte în *Paris Match* nelipsit la cafea şi şuetă un chip surîzător, clişeul unei limuzine pe o plajă în amurg, mîngîiat de ultimele valuri ce agonizează în nisipul de bronz. Alături de starul ce ţine ferm volanul cu

mîna dreaptă, o femeie cu părul despletit, elegantă, într-o rochie uşoară, roz, umflată de briză, în sandale fine, gălbui… E tot ce-şi poate închipui mai frumos. Pia şi Dionisie beatificaţi în soarele topit ce însîngerează oceanul.

Şi ceeeeeloooor din mormiiiinteeee viaţăăă dăăă ru in-du-leee Veniţi de luaţi lumină.

Madi a adormit în braţele lui Sandu, a transpirat în somn şi părul moale, blond i s-a lipit de cap, îi potriveşte baticul, *oftează.* Un Sandu concret, brrr, în plus, dacă s-ar volatiliza în fumul lumînărilor, ar dispărea în mulţime *for ever.* A făcut-o pe Madi exclusiv pentru ea, să se bucure de mîngîieri, să aibă cine-i spune seara printre pupici te iubesc mult. Zărind-o în braţele lui Sandu, se simte ruptă de amîndoi. Pia este altceva, are altă natură, fac parte din specii diferite. De ajuns să păşească, să se depărteze, şi legătura fragilă se va rupe. Ar fi atît de mulţumită să n-o fi avut pe Madi. De Sandu va scăpa uşor, îşi spune cu dispreţ, îl acoperă cu o privire densă, distrugătoare. Sandu înseamnă ceva urît, meschin, jalnic, fără sens, o maşinărie, răul ce s-a furişat în viaţa ei.

Cineva acolo sus o iubeşte şi o ţine sub paza lui, o fericeşte mărinimos cu o iubire adevărată ce purifică. Mai rămîne Madi. Pia e făcută să sufere, să îndure, să se împartă, şi e obişnuită să n-aibă, s-o frustrezi, s-o minţi. Numai noaptea înhaţă întreaga ei fiinţă şi îi înfăţişează, cu imagini vii, scene de dragoste fierbinţi, cu descărcări rarisime. Dimineţile, sufletul ei se dezpotmoleşte toropit şi iese la lumină. Închiriază de la o magazie două picioare, două mîini, o pereche de plămîni şi o alta de fese delicate ş.a.m.d. La fiecare ridicare a zorilor îi înmînează solemn alte picioare, alte mîini etc. Uneori conversezi cu propria ta persoană aflată în posesia altui suflet, cea de ieri, fără să observi substituirea. Pia este locuită de altcineva; numai noaptea, visînd fremătătoare, se bucură de o fărîmă din ce-şi închipuie.

O cere pe Madi, s-a terminat slujba, hai acasă. Simte cum se înalţă nepieritoare. Mulţimea ce-o încorseta se depărtează de trupul ei, o lumină a coborît în ea şi, mărginită de irizări ce-i decupează silueta zveltă din întunecimi, prea plină de iubire, se roagă în taină. Se strecoară dusă pe străzi arhiînţesate de chipuri ostile şi nervoase, taie contactul cu foşnetul ce curge încet pe trotuare. Îngrijorată să nu piardă flacăra, de se va stinge nu va avea parte de Dionisie. E sigură, de o vreme, crede, zău. Se agaţă de orice, speriată că-l pierde, fragilă, nesigură, ce dacă face pe nebuna cu Neli! E pierită, gîndurile, emoţiile o răvăşesc, întrebările alea sunt şi ale ei. Se încurajează singură, nu-i atît de radicală, dar simte că vine peste ea un tăvălug care o storceşte ca pe o gînganie şi nu-i în stare să reziste, nici să fugă. Rămîne locului hipnotizată. Protejează lumînarea într-o caserolă de plastic. Aproape că n-o aude.

E interzis să fii fericită?! Să părăseşti o vreme puzderia de minciuni şi prejudecăţi. Să nu-ţi pese de bîrfe. Ohooo, căci se va bîrfi şi ce se va mai bîrfi, Neli, fără limite. Dar nu-mi pasă, sunt pregătită să-i sfidez. Pentru povestea asta sacrific orice. După aia, n-am decît să mor. Cînd s-a isprăvit, pentru că odată se va isprăvi, o să-mi spun că a meritat. Decît o viaţă lungă şi searbădă pe post de umbră a unui Sandu oarecare. Trebuie să schimb, aşa nu mai pot continua la infinit. Duc un trai care nu mi se potriveşte, trăiesc împotriva instinctelor mele. Mă surprind mereu făcînd altceva decît mi-ar plăcea. Nu ţin neapărat să ajung la balamuc.

Cam bătrîior, tu, ce-ţi trebuie?!…

Ţi se pare! Habar n-ai tu. Şi e cine e, nu uita. Dionisie!

Ei, tu eşti o vanitoasă incurabilă

Şi n-am să mă vindec, rămîn cum sunt, îmi prieşte.

2

ea tace, ea poartă ochelari, e mioapă, se pisiceşte, ea apare pe uşă, trînteşte iritată poşeta, ea se admiră în oglindă, îşi priveşte mîinile cu ciudă, ea are cearcăne fiindcă citeşte un roman de dragoste senzaţional, ea a străbătut oraşul prin mulţimea antipatică, ea ar dormi dacă nu ar fi atît de surescitată, ea are nopţile ei, ea şi ziua visează cu ochii deschişi, cu ochişorii ei migdalaţi, ea se scotoceşte în portofel după ochelari, ea e mioapă, ea nu mai suportă viaţa asta, ea e făcută pentru ceva mai bun, ea nu s-a născut să spele scutece, să putrezească într-un birou, să numere banii pînă la leafă, ea e bolnavă şi nu vrea să ştie, ea poartă rochii de-a gata, ea pofteşte, ea te invidiază în tramvai pentru haina de nurci şi mirosul fin de Chanel şi ciorapii cu desen exotic, ea abia aşteaptă să dispară Sandu sub capacul pianului, ea nu-şi găseşte locul, ea simte un gol căscîndu-se încăpător în jur, ea se revoltă, ea năvăleşte în baie, ea ia capotul, ea se spală pe dinţi, ea îşi unge palmele cu glicerină, ea ronţăie morcovi, fac bine ochilor, ea poartă ochelari, e mioapă, ea răsuceşte butonul televizorului, începe serialul care adună mahalalele prin sufragerii, ea tricotează tolănită-n fotoliu, ea se bucură, ea nu răspunde la telefon, ea verifică maculatoarele Mădălinei

ea e necăjită, cocoţată cu coatele pe pervaz, ea sfredeleşte întunericul, ea ascultă în surdină o imprimare a lui Sandu, ea a aprins aragazul să se încălzească, ea îşi trece degetele prin păr, s-a electrizat; ea aude mieunatul pisicilor pe cornişe şi burlane, ea simte cum primăvara înmiresmează aerul, ea e tot mai uşoară, mai amorezată mai vorbăreaţă, ea graseiază şi bate cu unghiuţa în geam, ea se sperie de congelatorul frigiderului ce porneşte brusc, ea s-a refugiat în bucătărie, ea ascultă încordată zgomotele din apartament. Sandu a sosit frînt, nici n-a mîncat, Madi a adormit, ea

priveşte în curtea interioară rufele întinse peste balcoanele ce stau să se prăbuşească, ea urmăreşte umbra unui necunoscut ce urinează în colţ lîngă felinar. Cînd e lună plină, pe ea o cuprinde insomnia, ea îşi închipuie harta Europei lucind stins, ea e melancolică, aproape tristă, ea îşi bea ceaiul de muşeţel, ea nu-l mai iubeşte pe Sandu al ei, îi vine să plîngă, e disperată, ea e singură, ea e o păcătoasă, ea va pieri, ea se opreşte din mişcare. Aude liftul, urcă grohăind şi ea e fericită şi neajutorată şi fără rost, ea are un înger păzitor care n-o va lăsa să cadă

ea duce de o vreme o viaţă dublă şi e încîntată, ea îi prosteşte pe ceilalţi, ea foarfecă trotuarele şi nu se sinchiseşte, ea are secrete, zilele ei trec mai uşor pline de emoţii, ea înfloreşte, e nepăsătoare, ea pluteşte orbecăind în apropierea vitrinelor, ea nu mai rabdă, seara ea întîrzie în dormitor, ea e ea însăşi, ea poartă ochelari, e mioapă, ea tace, tăcerea a făcut parte totdeauna din viaţa lor intimă, ea îşi aminteşte cum ar fi vrut să turuie şi Sandu s-o asculte în camera umplută cu sunetele pianului, ea cuminte rezemată de uşă – Sandu isprăvind Mephisto Waltz şi ultimele acorduri se surpă şi ating chitara veche, nişte farfurii uitate pe masă, ea şi el locuiesc în această tăcere confortabil, ea nu mişca, geamurile zăngăneau, printr-o fantă corpurile lor alungite coborau silenţioase, desculţe pe acoperişurile cartierului, ea îi privea umerii, auzeau deodată zgomotele casnice, conversaţiile banale ale chiriaşilor fictivi şi reali, schimbau o privire şi se întorceau, ea nimerită lîngă spălător, întorcea paharele cu gura în jos. Tăcerea nu înceta, o binecuvînta, era aerul şi respiraţia lor împreunată, un blues indolent şi febril, sîsîit în staţia de tramvai din colţul străzii.

umbra ei străvezie înrourată apare vag pe faianţă, ea măsoară încăperea, caseta se isprăveşte, o întoarce, improvizaţii pentru pian solo Sandu, ea îşi aminteşte cum tăcerile treptat s-au schimbat şi

face o scurtă istorie a lor. Întîi n-au ce face cu vorbele, încarcă micul edificiu, prea multe amănunte. Apoi se simte bine tăcînd, privindu-se, şontîcăind veseli printre locuitorii imaginari ai guberniei lor, primind onoruri, interesîndu-se vag distraţi vag interesaţi de mersul bolii dlui Jienescu, a cucoanei Ziţa, a simpaticului farmacist Homais, graţiile alteţelor lor aduc lumina supuşilor. Trec maiestuoşi pe lîngă hruba cu blocuri de gheaţă şi chioşcul de ziare, numără în gînd lumînările aprinse la biserica Sfînta Ecaterina, primesc reverenţele domnilor consilieri şi generali în retragere, ale pensionarilor şi nebunilor de la azil cocoţaţi pe gard deopotrivă, şi sergenţi de stradă, şi tejghetari, şi bogasieri, şi zarafi, şi felceri. Ordona la vremea ciumei o carantină nemiloasă şi scoaterea moaştelor Sfîntului Visarion ocrotitorul lor pe uliţe şi poduri, cu slujbe ţinute la răscruci. Bandajaţi în tăcerea lor inexpugnabilă, iubitori şi orbi dimpreună cu slujitorii şi roabele, cu cîinii şi fidelii lor.

ea măsoară pasta din pix, ea îşi apasă pleoapele; dacă ar orbi, draga de ea, ea tînjeşte, ea scapă o farfurie pe ciment, ea adună cioburile; ea era ieri să fie storcită de o dacie neagră la Chibrit unde se circulă ca-n haos, a pus picioruşul pe carosabil şi zzzît o vezi la decese, mica publicitate, a coborît un individ galant, înalt, cu mustaţă, un domn dacă n-a păţit ceva, a scăpat nevătămată, un oscior nu i-a atins, îngerul ei păzitor e-n apropiere, nu i se poate întîmpla nimic rău, i-a mulţumit în gînd lui Dionisie, regretînd că domnul din dacie se grăbea, ar fi putut s-o ducă pînă acolo. Ei nu se mai privesc, în istoria tăcerilor episoadele se desfăşoară ca-ntr-un serial, a apărut şi un copil, s-au mutat într-o periferie sus la cucurigu. Umplu golul cu gesturi, cu preocupări de o dimineaţă, cumpărături în tîrg, viroza lui Madi, nevroza de primăvară, ratele la mobilă, zugrăvitul. O tăcere, îţi ţiuie urechile, auzi?! o tăcere suportabilă în care

au uitat de ei. Şi ceilalţi i-au uitat, cîinii, rudele, fidelii, sergenţii de stradă, tejghetarii, Jienescu, cucoanele. Sandu imprimă în studiouri, ea rămîne acasă, Sandu în turnee obscure, concertează prin săli de sindicat, la recepţii şi nunţi, face bani. Nu-şi sunt ostili, strîng o puzderie de lucruri, şi-au luat un storcător, ea a găsit un frigider de ocazie care încă funcţionează. Odată vor avea o cameră separată pentru pianul lui, o încăpere pentru joaca Mădălinei, un living luminos cu covoare groase şi fotolii îmbrăcate în huse liliachii, vor locui în centru, vor merge serile la film pe bulevard, vor citi ultimele romane, vor avea cont la CEC, vor angaja meditatori, şi-au ajustat brutal visele de odinioară, dar se simt bine şi aşa. Tăcerea are încă istorii amuzante, episoade naive şi caraghioase.

ea deschide mapa, ea stă cu falca-n palmă, ea îşi atîrnă ochelarii pe vîrful nasului, ea ronţăie un morcov, ea are pistrui, e hazlie, ea şi-a pus un pulover, ea opreşte aragazul, toarnă apa fierbinte în cană, ea plescăie pofticioasă, ea chicoteşte, se joacă cu vîrful papucului ea aşterne rîndurile dintr-o suflare: *am început să alerg repede, mai repede, mă simţeam ca în copilărie cînd alergam fericită de soare, de apă, beată de bucuria de a putea trăi acolo lîngă mare, pe ţărmul apei alergam urmărind linia mereu nesigură a apei şi nisipului. Eram lîngă Cişmigiu, am trecut strada, alergînd fericită, nepermis de fericită pe lîngă o clădire ce o remarcasei în treacăt astă-toamnă, îţi aminteşti pe Şerban Vodă, cu o seră splendidă ce da în parc. Aerul a devenit într-o clipă rarefiat, mă ameţea, mă sufocam, aş fi vrut pur şi simplu să mă eliberez cumva de emoţia copleşitoare. Cred că arătam destul de curios, aşa alergînd şi purtînd pe chip o transfigurare. Îmi făcuseşi un dar minunat, prima ta scrisoare de dragoste. A ta. Exaltare, cred că ar fi un nume potrivit pentru starea care mă poseda cu violenţă. Mi-e foarte dor de tine, insuportabil, ca un rău fizic. Şi dureroasă dorinţa de a te vedea,*

de a te atinge. Uneori am senzaţia că te zăresc undeva pe stradă, ocolind un colţ de clădire. Aştept clipă de clipă să te întîlnesc. Alteori te mîngîi, apoi te privesc întruna în cele cîteva imagini, destul de şterse şi imprecise pe care le am în preajmă, ca şi cum ai fi aici. Sau poate, ştii, cumva, de ce, tîrziu, după miezul nopţii, uneori spre dimineaţă, deschid ochii, simţindu-te. Mă trezeşti, bătîndu-mă uşor pe umăr.

Iubitule, vei primi rîndurile caraghios de înflăcărate în preajma zilei tale de naştere. Aş vrea să fiu acolo, atunci, să mă primeşti în dar şi să mă ţii strîns. Să nu-mi mai dai drumul. Să-ţi spun la mulţi ani, iubitul meu. Bine ai venit. Te-am aşteptat îngrozitor de mult, m-am pregătit pentru tine cu cele mai minunate daruri. Fii bine-venit şi iubeşte-mă, încurajează-mă. Mă rog pentru tine, pentru viaţa ta în fiecare zi. Sunt alături de tine şi te iubesc cu toată puterea inimii mele. Imploră-ţi zeii care te ocrotesc să te ajute să-ţi isprăveşti truda şi să-ţi dăruiască succesul pe care-l doreşti atît. Abia atunci, ştiu, vei veni înapoi. Minunată va fi acea zi în care te voi putea privi din nou. Am să te ating, am să te apăs, am să te strîng, să fiu sigură că exişti cu adevărat.

Te aştept, iubitul meu drag, victorios şi obosit, împăcat şi nerăbdător, te aştept.

Pia. Your unhopeless devoted

Bucureşti, 17 aprilie 1981

ea trece limbuţa peste cleiul uscat şi dulceag, apasă cu pumnii plicul, ea îl aude pe Sandu ca prin vis

nu vii? e tîrziu!

ea înţepeneşte, un fior o trece iute din călcîi în creştet, ea se sperie de mieunatul înspăimîntător al unui cotoi în gang

ce faci acolo, Pia

am terminat, numaidecît

ea ascunde plicul în poşetă, verifică cheia în uşă, pune siguranţa yalei. În hol ea îl îmbrăţişează

grăbită, îi muşcă buza de jos

heei, ce te-a apucat?

am un chef nebun. Ce bine că exişti!

Uite, nu încap amîndoi pe uşă, hahaha, ssst, că ne aude Madi. Hohotul ei binefăcător umple camerele. Continuă neîntrerupt în vreme ce orbecăie prin întuneric. Să n-aprinzi lumina. Ceasul lui ticăie lîngă urechiuşa ei stîngă şi ticăitul o invadează, se strecoară pîş-pîş sub piele, se amestecă cu sîngele, îi umple respiraţia. Ticăitul. Ea şi cînd se dezbracă rîde ca să acopere duduitul timpanelor, o clipă dacă ar înceta, s-ar da de gol. Ea şi cînd se iubeşte chicoteşte, rîde surescitată, extrem de veselă sub pătura rece. Ea se strecoară în picioarele goale pe ciment. Un hohot i se opreşte în beregată, ea amuţeşte, ea fixează chipul păcătoasei din oglindă. Ea plînge sub duş şi iese din cadă să pună zăvorul şi rîsu'plînsu' se amestecă, presiunea şi huietul apei pe conductă acoperă totul, pe ea şi plînsul ei. Ea îl găseşte pe Sandu aţipit, ce bine. Îl priveşte din mijlocul camerei, îi vine să-l ucidă, zău. Ea e cuprinsă de un fel de scîrbă, regăseşte iar tăcerea lor binecuvîntată. Ea se dă un pas înapoi, ea ar dori în clipa asta să ia foc şi să dispară în întuneric. Ea se întinde prudentă lîngă el. Ea scoate pe furiş poza ce-o furase din casa lui Dionisie pe cînd el vorbea la telefon în vestibul. Ea se roagă, voiam să mă păstrez curată, iartă-mă, te rog din tot sufletul. Ascunde poza după ce o priveşte îndelung, e poate clipa cînd se hotărăşte să rupă cu trecutul, cu istoriile tăcerii, cu populaţia guberniei fictive, cu irealitatea asta ce o nefericeşte. Ea răsuflă uşurată, îl împinge pe Sandu la margine şi adoarme.

Ea este ocupată, nu se mai plictiseşte. Ea ţăcăne din foarfeci, îşi împrospătează garderoba, descoperă într-o vineri ora 17.00 p.m. cît de sărăcăcios e-mbrăcată, şi ea proasta se resemnase cu viaţa ei, se estompase între improvizaţiile lui Sandu, aşa cum rătăcea în copilărie printre

cearşafuri întinse la uscat. Ea adună neckermannuri şi burda, ea scoate îndemînatică tipare, cumpără pînzeturi şi lînuri, trece săptămînal pe la croitoreasă, ea face gimnastică, îşi supraveghează talia şi fermitatea sînilor, ea cochetează, îşi încearcă puterile cu bărbătuşii, îşi amenajează un surîs fermecător de care este mulţumită. Ea nu mai umblă şleampătă, nu mai pleacă privirile ruşinată, ţine năsucul în vînt, pistruii ei fac o mulţime de parale, plus ochelarii căzuţi pe nas. Ea apretează bluze, se cremuieşte, ocheşte farduri, zăboveşte prin magazine, pipăie stofe, mîngîie gulere de blană. Urăşte, are pofte, ciudăţenii, apucături, învie, se isterizează, îşi strecoară degetele în metraje, ea întreabă de preţ. S-o vezi măsurîndu-se aburoasă în oglinda unei dughene printre spălătorese şi postulanţi şi gură-cască. Razele pătrund prin vitrina prăfuită; în semiobscuritate, o femeiuşcă nervoasă şi delicată străluceşte printre copiile bucureştene ale lui Lollobrigida şi Loren. Nevasta unuia închipuia chiar pe idolul Piei, Marilyn, platinat, a venit să caute o rochie ieftină de stambă. O ignoră după ce o măsoară, un minut. Nările Piei palpită senzual, albul ochilor se înrourează, numai catifele şi tandreţi. Îi simţi încordarea nerăbdătoare cînd probează o pereche de pantofi, ce atingere minunată şi minuţioasă. Pia obosită, pierdută se trezeşte, iat-o cu buzele întredeschise, dinţişorii albi dau chipului ei un luciu scurt şi intens. Cum depune marfa pe tejghea, se întoarce la ce a fost, strălucirea persoanei ei se estompează. Sunetul paşilor de dans se pierde din auz. Ea îşi trage poşeta pe umăr, ridică gulerul pardesiului atît de purtat, ţăcăne din sandalele ei pingelite şi iese la lumină pe trotuar mai înrăită, aceeaşi privire mioapă, buze albe subţiri surîzătoare. Ea, lipită de ziduri, îndreptîndu-se spre ultima lor tăcere plină de clinchete de pahare, de respiraţia lui deasupra claviaturii, o tăcere somnolentă, uitucă, traforată

de uşi trîntite, capacul pianului zdrang, e un deranj de nu poţi improviza nimic. Micul lor apartament se goleşte, trăiesc ca-ntr-un hotel cu personal din afară, cu chipuri soioase şi pînditoare. O acalmie, ea se plictiseşte, măsoară nerăbdătoare cadranul ceasului, serile se scurg sacadat, uneori el se tîrăşte prin turnee cu jazzmanii lui famelici sau dispare într-un foburg lîngă gară.

se întîmplă ceva cu tine

ce

eşti schimbată

ţi se pare

ea se întoarce tîrziu, ea se joacă cu nervii dumnealui, ea are şarm. Parcă tu nu ştii cum se circulă, ciripeşte, tăind bodogănitul lui şi fredonează ultimul şlagăr ai iernii, el e nervos că Madi nu doarme pînă n-o îmbrăţişează maaami şi Pia surîde a încîntare, totuşi agasată, e sătulă de scene. Dispare între uşile şifonierului să se despoaie, ea sîsîie ca un şarpe, distrată, zăludă, uitucă *comin' out sugar brown dolly* se fîţîie în oglindă, ea dă din fund ca drăguţa aia de Marilyn, *smile*, fătuco, puţin bretonul pe ochi că îţi tulbură privirea cam *new look* cam parfumată cam aburoasă, sufli şi părul se risipeşte uşor transpirat pe frunte, hai că eşti o femeiuşcă ţuţ placi oricui

ea întîrzie uneori, asta nu înseamnă că eşti obligată să te expui pîndei şi reproşurilor lui, ajungi după închiderea uşii la bloc, noaptea, după zece coboară administratorul cu cheia, de frica ucigaşului ăla ce strangulează femei prin locuri dosnice, de frica beţivanilor şi hoţilor şi vagabonzilor ce au fost amnistiaţi şi umplu oraşul, cît despre dl sugrumător dacă ar întîlni-o ar renunţa la instinctele lui sadice, din simpatie pentru ochişorii ei migdalaţi şi miopi. Sandu îşi pierde răbdarea, d'asta nu mai poate ea! n-are decît. O caută cu telefonul pe la cunoscuţi, la birou, o aşteaptă prin staţii, numără tramvaiele, se reazemă de ceasul din colţ, măsoară siluetele ce ar

aduce cu Pia. Nu seamănă nici una, te asigur. Ea cob boa a ră leeeent punînd piciorul cuuuu gri jă pe treptele înalte, coboară ca o împărătească din autobuz, lovind bordura, autobuzul de noapte hîrbuit cu miliţieni jucînd şeptic şi măturători ce picotesc pe bănci. Îl zăreşte doar din apropiere ca o dulce mîngîiere, şoapte cu noapte, noapte cu şoapte, şi aruncă o privire scurtă şi ea; o merită, şi-o face cu mîna lui, neglijentă, înciudată că-l simte fericit s-o vadă, eh, spaimele lui s-au topit brusc în preajma rochiţei ei înflorate cu volane, a umerilor ei delicaţi cu cîţiva pistrui, a părului ei netăiat din adolescenţă. Ce faci? îl întreabă voioasă. Te aştept. Se ceartă repejor cît traversează bulevardul lat şi pustiu şi roşiatic. Umbrele lor acoperă nişte vitrine, ea vorbeşte tare, aproape ţipă. De ce-mi faci figuri, stai cuminte, dacă e să viu, viu, vezi-ţi de muzica ta, scuteşte-mă de ieşirile astea! Nu sunt şi aşa nefericită, îmi mai faci şi tu viaţa amară, de unde ştii că n-am telefonat cît stăteai ca prostu'n staţie. Şi Madi? întreabă Pia grăbită. Sandu docil, un pas în urma ei, fericit c-o duce încă o seară în micul lor apartament jumate gol. Sentimentul că o pierde s-a instalat în sufletul lui. Trăieşte minut cu minut, aşteptînd încordat să se sfîrşească. Îi spune. Daaa, ştiu! îl repede Pia, mi-ai mai spus, nu fi aşa de prăpăstios, o criză acolo, trece. Sandu se întoarce adesea acasă cu teama că va găsi locul pustiu şi o hîrtie înfiptă-n pian cu un adio lacrimogen în stilul ei amestec între Nora lui Ibsen şi Ziţa ploieşteanca. O hîrtie fătarnică, adică de ce nu crapi, scumpule, tot nu-mi pasă de tine, dar formulat pretenţios, filozofic chiar. Pia are viaţa ei misterioasă şi e mîndră de isprava asta, un teritoriu numai al ei, cu accesul interzis. Un spaţiu particular plin de vise şi amăgiri. Uite apare ţîfnoasă, are chef de scandal domnu' pianist, zău, de o răfuială în familie, de reproşuri vizavi de sandalele ei vechi, promisiuni neonorate şi plînsete. Brusc încetează, rîde, rîde în hohote,

Sandu nu ştie ce să creadă. Ea ţăcăne din foarfeci, se măsoară în oglindă încîntată, eh ce nevastă ai?! prostule. Sandu o cuprinde-n braţe şi-i arată chipurile lor, cît ne potrivim, aiurea, oglinda nu ne încape pe amîndoi, lasă-mă.

El se încăpăţînează să umble pe traseele ei, să deranjeze noaptea colegele cu telefonul, să-i iasă înainte cînd termină programul, chestie care o enervează groaznic şi o obligă să se răzbune, să-l ardă pe lăutarul ăsta la foc mic. O şi spionează, a aflat ea, a pus pe unul s-o urmărească, e sigură, l-a observat.

I-a căşunat pe mine! iubire iubire, dar nu în halu' ăsta, alaltăieri a luat un taxi şi a scotocit tot oraşul cu ultimii bani din casă.

Şi tu unde erai?! o întreabă Neli.

Eh, şi tu! face Pia aranjîndu-şi un zuluf pe tîmplă, furînd oglinda cu coada ochiului.

Recunoaşte, Pio, că ai şi satisfacţii, îţi place jocu' ăsta de-a şoarecele şi pisica.

Aiurea, mă exasperează cu insistenţele. S-a terminat totul şi nu vrea să înţeleagă. Nu e bărbat.

Te iubeşte, fiinţo, e al tău!

Şi ce dacă, nu-mi ţine de cald. Şi n-are decît, dar de la distanţă, cu scrisori, nostalgii, regăsiri; e şi ăsta un sentiment, nuuu! Tipu' mă calcă pe nervi.

Faci pe nebuna, ripostează Neli, eşti foarte legată de Sandu. Nu amesteca lucrurile, Dionisie te vrea în patul lui, atît. Nici iubire, o droaie de cuvinţele, plimbări cu maşina la Băneasa, deh, răcoarea codrilor, pompează în tine cu linguşeli şi cam asta.

Şi ce, nu e frumos?! Tu ce-ţi doreşti, invidioaso? A dat norocul peste mine şi mă plîngi. Termin cu Sandu repede. Mă mai distrez şi eu, am dreptul după atîta plictiseală, nu mai aveam nici o dorinţă. Plătesc niscaiva poliţe, te supără cumva. Iar pe el, îl amuză. Dragă, improvizez cu Sandu cum o face el în jazz. Iau aşa nişte note şi le întorc pe toate

feţele, să văd ce iese. Nu chiar la întîmplare, cu metodă, vorba lui Dionisie!

Ai scornit un joc periculos, Pio, ia vezi tu să nu te prăpădeşti. Să pierzi tot, aşa distractiv!

Vreau să termin cu aerele lui de neînţeles, n-are decît să rămînă prin cîrciumi afumate. Nu-i de mine. Cu secta aia de jazzişti. Vreau să-l văd jos, ratat, distrus, să nu rămînă nimic din zîmbetul lui indolent, din mutra lui de schimnic! Am suferit destul, nu crezi? Ce zici de bluza asta? mi-am făcut-o singură. Tu, e un tip prea auster, din alt secol. Eh, toate proastele or să mă pizmuiască cînd o să mă afişez cu Dionisie. Ştii, ura celorlalţi mă excită, îmi dă o senzaţie de viu, de trăire, îmi întinde nervii.

Mdeh, Pio, o fi. Să-mi aduci biografia Marilynei, te rog, ai citit-o?

Am, Neli, dar am şi rătăcit-o! minte ea, trebuie să fie nebună să înstrăineze volumaşul. Schimbă vorba. Mă rupsesem de lume, peisajul pereţilor goi, podul metalic prin fereastră. Imaginile astea mi-au intrat în piele. Văd cu corpul. Închid ochii. Pe umeri, pe sîni, pe pulpe văd mormane de cărămizi, băltoace acoperite de mătasea-broaştei, igrasia din debarale, condensul din baie, vagoanele de marfă trecînd lent dincolo de hale. Mi-ajunge.

Cît ai pătimit şi tu, Pia! face cam neîncrezătoare Neli, şi soarbe zgomotos nesul de pe fundul ceştii.

3

Îşi ţine pălăria cu un gest pe care-l găsise graţios cercetîndu-se-n oglindă, la plecare. Îl furase dintr-o secvenţă cînd Marilyn, pilotată îndemînatic de curtezanul ei, traversează bulevardul înţesat de maşini, aproape în fugă, fremătătoare şi fragilă. E atît de drăguţă în pardesiul ei subţire de culoare ciclam, strîns în talie cu cordonul lat şi o cataramă, în pantofii ei delicaţi bej şi ciorapi la nuanţă, cu eşarfa desfăcută peste umăr. Pălăria este o

minunăţie, boruri largi, uşoare, mişcîndu-se inobservabil la adierea vîntului. Foarte romantică apariţie Pia în amiaza duminicii de aprilie părăsind cartierul. Undeva, o mînă de siluete cenuşii, ea, cu umerii mereu traşi, zveltă, graţioasă printre chioşcurile mizere, coboară bordura printre nişte huse ce acoperă caroserii, tot cenuşii. Cu mersul ei semeţ, fulguind peste asfaltul şi liniile de tramvai. Inşi îngrămădiţi pe refugiu, cu gîturile întinse după vedenia unui vagon ce înaintează încet. Pia simte că e privită, nu se înşală, totdeauna simte lucrul ăsta precis, cabrează, îşi pipăie nodul eşarfei, se simte în siguranţă şi în preajma lui Dionisie, atît de prevenitor. E privită şi îi place nespus. Sudura privirilor necunoscute pe silueta ei e deplină. O clipă de graţie născută din nimic. Şi deodată, cînd totul părea un vis profund, vîntul îi smulge pălăria, o obrăznicie. Inşii se animă brusc, pînă adineauri se părea că cineva a supt cu un pai aerul din atmosfera amiezii de aprilie, în acel colţ de lume de la capătul liniei de tramvaie. Aerul a inundat iar plămînii fugarelor apariţii. Se mişcă, au reflexe, se întorc, cineva se apleacă, cineva se roteşte, cineva ridică braţele. Zumzetul şi foiala strică stop-cadrul ce se întinsese cît durase trecerea lentă a femeii prin intersecţie. Lui Dionisie îi vine să rîdă, renunţă la poză şi face cîţiva paşi în direcţia pălăriei, fără să alerge. Îi pare rău pentru Pia, măi să fie. Culege pălăria nu fără efort pentru că îşi impusese să nu iuţească mersul, ca un caraghios. O şterge puţin şi i-o înapoiază, încurcat, cu o grimasă între surîs şi îmbufnare. Pia e pierită, simte privirile tuturor fixînd-o, scormonind-o lacome. Nu observă deloc mica veselie, indiferenţa, regretul micului grup ce-i urmărise evoluţia împărătească pe caldarîm. Pia, înfoiată în pardesiul ei tăiat elegant, ciclam, cu eşarfa ei romantică atît de puţin potrivită cu periferia. Pantofii ei fini, uşori ca spuma. Ar vrea să dispară din peisaj, să fie înghiţită de aceeaşi boare de vînt care a nimicit-o.

Şi de ce Dionisie nu întreprinde nimic, de ce tace, de ce îi zîmbeşte?

Îi e dat să sufere. Abia a primit telefon de la Sibiu, că Sandu a făcut infarct, şi zace în spital, şi ea să vină urgent la căpătîiul lui, că dacă se sfîrşeşte. Parcă ea a stat să asculte rugăminţile vocii! Povestea între ea şi Sandu, bietul de el, s-a sfîrşit. Ce putere mai are ea? El are viaţa lui, are şi ea dreptul la puţină libertate, a orbit lîngă el; cît o să mai atîrne de ifosele lui de neînţeles şi de ratat? Poate dacă ar suna măcar acolo, doar un minut să vorbească cu un doctor şi să schimbe cîteva cuvinte, măcar. De ce trebuie să aibă atîtea de pătimit, altele sunt pur şi simplu fericite, pur şi simplu fericite. Îşi potriveşte pălăria în oglinda retrovizoare a maşinii lui Dionisie, face o piruetă, priveşte înapoi spre refugiul staţiei de tramvai, nu-i pasă dacă o privesc sau nu. Arată bine, constată, are chiar şic, cu gropiţele ei din obraji, şi pistruii, cu privirea ei mioapă şi tulbure. Totuşi clipa de miracol cînd traversa strada însoţită de Dionisie s-a spulberat. Dumnezeu înjghebase din fleacuri în această muieruşcă graţia pentru cîteva clipe şi cîţiva martori oculari. Căderea se produce aşa, dintr-o întîmplare, nu i-a trebuit decît un bobîrnac pentru a răsturna frumuseţea în scîrnă. Din nebăgare de seamă, pierzi tot ce a încropit în tine, şi Dumnezeu nu-ţi dă niciodată înapoi ce ţi-a luat. Dionisie deschide portiera, o aşteaptă să urce, ocoleşte elastic, se trînteşte sportiv pe banchetă, încotro.

El este altfel decît ceilalţi. Pia ştie perfect cum vor decurge lucrurile. A derulat episoade ale poveştii lor de dragoste. Le-a trăit deja în imaginaţie. A desenat crochiurile costumelor pentru plimbarea melancolică prin pădure, Dionisie în costum lejer de tenis cu vestă de lînă, ea în rochie vaporoasă, cu bretele şi ciorapi trei sferturi. A configurat de mult amănuntele, nu diferă de ce-şi închipuia că trebuie să fi fost viaţa

ei alături de Sandu. Vor ieşi în lume învăluiţi în aura lor de amanţi nedespărţiţi, se vor înfăţişa anturajului lor înţelegători ca o pereche rară, vor fi invidiaţi. Pentru episoadele ce se vor derula în săptămînile sezonului vom vedea multă lume în jur, prezenţe oficiale, locuri simandicoase în care-şi vor face apariţia, mereu focalizînd interesul indiferentului Bucureşti asupra lor. Se vor retrage uneori din forfotă şi zumzet pentru a se iubi. Vor urca în apartamentul lui, trotuarul nocturn le va înghiţi paşii, caldarîmul ud va reflecta siluetele celor mai fericiţi amanţi, un taxi rătăcit va străpunge aerul brun-bej şi va fi înghiţit o clipă mai tîrziu. Ea îşi aminteşte conversaţiile ce le vor purta în şoaptă, jurămintele înflăcărate ce le vor risipi darnici în noaptea de mai. Are sub privire clarobscurul dormitorului. Îşi aminteşte felul cum sunt aşezate fleacurile pe poliţa din baie şi chiar luciul oglinzii cu imaginea ei de femeie fericită, apărînd tremurătoare şi albăstruie. Va dori să se asigure că este chiar ea aceea, halatul uriaş al lui Dionisie îi va cuprinde umerii, şi că este chiar ea, Pia. Îşi aminteşte cum vor sfida cunoscuţii, va fi o legătură cvasioficială, se vor arăta surîzători, nu-şi vor reproşa nimic, momîile de prejudecăţi le-au azvîrlit fiecare într-un coş cu mizerii omeneşti, vor avea timp doar pentru ei înşişi, devoratori, pierzînd singurătatea, cum îşi vor lăsa hainele să cadă apropiindu-se de pat. Retrăieşte nopţile lor de dragoste într-o cameră a oraşului ce hohoteşte undeva dincolo de ferestre. A măsurat gesturile lui tandre, dumnezeieşti, protectoare, nimic din îndoielile şi interiorizarea lui Sandu. E enervată că Sandu absent s-a strecurat iar între ea şi Dionisie.

Şofează relaxat, a coborît geamul portierei, a scos braţul afară. Curentul îi răscoleşte părul de la tîmple, arată superb orice s-ar zice, Pia. Curios, cînd îşi scriau de la mari depărtări, o intimida; era suficient să vadă ştampila pe plic ca să-i crească pulsul. Iată-l alături, lipit de umărul ei, şi-şi spune

că nu-i aceeaşi persoană, n-a fost la Heidelberg, n-a umblat prin Viena. Secvenţele s-au încurcat la montaj, totuşi Dionisie e al ei, întreg. Cu rictusul flegmatic din colţul gurii, şi ceasul-brăţară masiv de la încheietura stîngii şi titlurile lui academice, şi succesele lui la femei. Cu felul lui inconfundabil de a-şi vîrî degetele în buzunăraşele vestei, cu clişeul în patru timpi al aprinderii grăbite a ţigării cu bricheta din bord. N-a uitat să-i aducă un fleac, întîiul ei parfum veritabil. Deocamdată păstrează tăcerea, dar au atîtea să-şi spună. De cînd a venit şi-au vorbit doar prin telefon. O suna dimineaţa s-o întrebe cum ai dormit, ai visat frumos, ce program ai astăzi, o suna şi seara tîrziu. Amînau revederea plăcut chinuitor schimbînd pe dumneata cu tu şi invers în conversaţiile nocturne lungi lungi, învăluitoare. Vocea lui o răscolea, trăncăneau amîndoi nesătui, se spionau discret, îşi potriveau pasul, luau aminte, încă împrejmuiţi de protocoale şi ocolişuri, îşi întindeau capcane. Ei îi plăcea să se joace, puţină fantezie, ce dracu'; doar n-o să ne plictisim. I se părea că fiinţa ei n-ajunge, cu darurile ei puţine nu-l putea aţîţa pe Dionisie. Cum s-ar apropia mai mult, ar observa că nu e prea frumoasă, şi şarmul ei va dispărea ca nimic. Pia e o persoană prea obscură, de extracţie modestă, nu vedea cum importantul Dionisie rămîne-va-ntre fustele ei prea mult timp. Şi cum să-l ţină altfel decît turnîndu-i poveşti, împrejmuindu-se cu plasa micilor minciuni dintotdeauna. Cu Sandu nu minţea; uneori se ascundea îndărătul tăcerilor. Transparenţa asta o obosea. Ei îi trebuie un colţ întunecat, o bucată de zid după care să dispară.

Încotro
unde preferi
…
să ieşim din oraş, undeva la pădure

Dionisie schiţase alt program pentru seara asta. Nu s-a copt, mai aşteptăm deci. Abia a aranjat cu Coty pentru garsonieră. Zi de duminică, îl

alungase la nişte mătuşi, duminică, zi de remuşcări şi puritanism. Am lăsat şi partida de tenis, spera să inaugureze trupul Piei, se făcuse vremea, o fredona de multişor şi nu avansa deloc. Nu are nimic din graba celorlalte; cum treci de preambul şi le asiguri de respectul tău veşnic nu mai este nici o problemă, îţi cer doar discreţie. În rest, se pretează la tot ce le ceri, fără mofturi. Pia e alt aluat, să avem răbdare, domnu' Dionisie, uite ce sfîrşit de zi minunat se anunţă. Liliacul a invadat curţile şi te ameţeşte, odată tivise cu mov şi alb gardurile! Se minunează amîndoi, ţin să se arate încîntaţi, sensibili. O clipă de tăcere nu se aşterne între ei. Sunt spirituali, au umor, îşi spun vrute şi nevrute, acoperă într-un sfert de oră, pînă ies la nord spre Băneasa, o mulţime de subiecte pasionante. Îşi iau vorba din gură, o propoziţie nu apucă să termine şi fie Dionisie, fie Pia se repede să adauge, să nuanţeze, să risipească o contradicţie, să asigure şi să chicotească nervoşi, iuţi, inteligenţi, grăbiţi să deşerte noianul de adevăruri ce zăcea în fiecare. Peste aiurelile lor muzica ţîşnită din boxe, Dionisie pocnea ritmic din deget, ea bătea uneori uşor din palme, veselă, lălăia un refren şi limuzina acoperea kilometri printre grădini şi parcuri. Ce putea fi mai încîntător! Şoseaua rula sub ei monotonă.

Opriră undeva pe o lizieră să admire căprioarele, umpleau nevinovate peisajul. Păşind peste cîmpul umed, accidentat, trupurile lor se atinseră, Dionisie îndrăzni să-i ofere braţul acolo pe marginea şanţului, ei i se umeziră ochii la vederea animalelor, sunt minunate. Şi providenţiale, ar fi rămas acolo pentru totdeauna, dar căprioarele dispărură speriate după copaci, păcat, şi auzi iar ambuteiajul gospodarilor ce se întorceau la sfîrşitul duminicii din oraş.

să ne întoarcem! face Dionisie, trecîndu-şi degetele prin păr.

nu, te rog. În scenariul ei urma o hoinăreală în doi prin adîncurile pădurii. Vor găsi un eleşteu

după ce vor traversa nişte luminişuri, un bordei sau un conac ruinat şi o vastă poartă de fier ce va scîrţîi în ceaţa ce se prelinge de-a lungul curţii în paragină. El, lipit de ea, protector o va tîrî în vălmăşagul acela, în căutarea căprioarelor, nu-i imposibil să apară nişte îngeri cîntînd la armonică. Sau o licornă, îi vor auzi paşii în apropiere, şi alături trupul ei va ieşi din ceaţă, o umbră cafenie în înserare; va trece întorcînd ochii mari, miraţi spre ei.

cum vrei! spune Dionisie şi ridică din umeri. O prinde de mînă şi o trece dincolo de şanţ. Iau în picioare covoarele de frunze, îşi afundă paşii, ea a tăcut, preferă să-l asculte. Tocmai îi spune de cînd o aşteaptă, şi-a risipit viaţa cu prostiile, n-a găsit un suflet să trăiască în acea stare de complicitate profundă după care jinduieşte, doar singurătate mizerabilă şi lucioasă. Ea ştie lucrurile astea, se pregătise îndelung să le audă. Îi va salva sufletul, hotărîse mai demult, cînd se întîlniseră întîmplător în Cişmigiu, aproape se ciocniseră pe aleea cu soldaţi în permisie, bone cu cărucioare şi pensionari aţipiţi. Tot aşa, făcuseră cîţiva paşi împreună şi-şi promiseseră solemni, neîncrezători, să se revadă, să continue dialogul.

Pădurea abia părăsită de lume e plină de resturi, cutii de conserve, ziare. Pia se face că nu le vede, şi e sigură că nici el nu observă.

El e aspru cu prejudecăţile care nu îngăduie unor fiinţe să se iubească în voie; îi spune că pur şi simplu a renunţat la ea însăşi, merită mai mult decît i-a dăruit viaţa, toate instinctele ei au adormit, oare? un secol al renunţării, ne topim într-o psihologie vulgară, de ins ce trăieşte exclusiv în aglomeraţii. Proclamă dreptul la singurătate şi egoism chiar; n-ai decît să-i sfidezi pe cei apropiaţi ca să-ţi recapeţi respectul pentru tine însuţi. Da, da! Şi nu sunt chiar singuri, după copaci apar tot felul de bărbaţi ori altceva în pijamale şi halate ce se plimbă cu persoane în haine civile. Un spital de

nevroze în apropiere, văzuse semnul „spital“ la ultima curbă, ţi-aminteşti? Numai nebunii mai au dreptul la izolare, trebuie să-mi pierd minţile ca să fiu liber! El visează o pasiune mistuitoare, doreşte să facă din Pia sau din altă femeie, dacă nu este vrednică, obiectul de cult al acestei porniri. Trece un convoi de indivizi în pijamale, îi înconjoară, Pia şi Dionisie de braţ nu se despart, sunt priviţi îndelung. Ei patrulează nederanjaţi, privind la rîndul lor convoiul ce s-a desfăcut un pas înaintea lor.

Înţelegi?! Ea confirmă, dînd din cap, mută. Eşti doar ceea ce-ţi închipui că eşti! o asigură ferm Dionisie, şi tace. Apoi adaugă: nimic altceva. Nebunii liniştiţi şi însoţitorii lor traversează nestingheriţi ceaţa, taie luminişul. Conacul nu apare de nicăieri, eleşteul cu nuferi şi vegetaţie putrefactă şi cîrîitul broaştelor se depărtează cu cît se afundă mai adînc în pădure. Nu scapă de apariţiile în pijamale şi halate descheiate. Îi găseşti în poziţiile cele mai fireşti, unul cu tichie pe creştet stă rezemat de un copac şi fumează lulea cu bărbia în piept. Cîţiva joacă volei, undeva, strînşi în cerc în jurul unui foc, se sfătuiesc gălăgioşi. Regăseşti toate gesturile vieţii, aceeaşi naturaleţe, iată doi amanţi intrînd visători în ceaţă; mai zăreşti gambele, papucii, spinările, un sfert dintr-un umăr, capul unei femei cu părul lăsat lung pînă-n talie, un braţ, un şold tresăltînd sacadat. Chipurile lor întoarse surîd împăcate, ceaţa îi cuprinde şi-i ascunde o clipă. Ai senzaţia, Pia, că nebunii îţi dau tîrcoale; căutaţi împreună un făgaş mai ferit pe unde să ajungeţi departe de priviri indiscrete şi prezenţe stingheritoare. Numai că ei sunt bătrîni, ruinaţi, se sprijină unul de altul, abia merg, numai replierile neprevăzute ale ceţii şi luminii accelerează senzaţia de mişcare. De fapt, se învîrt abia perceptibil într-un cerc mic ca nişte jucării cu cheiţă. Ce-şi spun?

totul e minciună, nu vezi?!

te înşeli, totul este adevărat, absolut tot
scoate-mă de aici, nu mai suport

Dionisie execută ordinul, nu se lasă deloc furat de priveliştea bolnavilor ce rătăcesc duminicali, halucinanţi prin pădurea mizeră.

Regăsiră oraşul îmbietor, întins dincolo de bulevarde, te grăbeşti? să mergem undeva. Dialogul lor nu era chiar ce-şi închipuise ea. Să nu găseşti o pustietate cît de infimă să-ţi declari iubirea. Totuşi, Dionisie o pilota grav, dexter, fără ezitare. Îi urmărea schimbările de umoare, prevenea micile ei capricii. Herăstrău, duminică pe înserat, familiştii, miliţienii, mărginaşii ajunşi de departe, greii ce-şi parcaseră maşinile pe undeva. Scrută foiala fragmentată de sirena vaporaşului ce încă mai traversa cu un dram de melancolie pentru cine avea vreme să se oprească şi să arunce măcar o privire peste siajul lăsat în apa neagră. Ultimii pasageri se îmbarcau înfriguraţi. Găsesc o masă într-un colţ mai ferit. O mică orchestră, dincolo de nişte lampioane, cîntă şlagăre. Pia pare să-şi regăsească suflul, a uitat tensiunea nedescărcată din pădure. Afişează surîsul standard, încă nu-i în apele ei, deşi, cum a păşit printre mese. Contoarul ei a recunoscut precis de unde este scena care urmează şi respiraţia coboară la normal, nu mai e deloc confuză. Apare chelnerul care este exact cum trebuie, un sacou alb, pantalon bleumarin cu vipuşcă, se apleacă deferent spre doamna, zice sărut mîinile, şi către domnul bună seara. Îşi îndeplineşte serviciul impecabil, aduce fuguţa, personal, nu prin garson, o sticlă aburită, exact ce aţi dorit, puţin dulceag şi răcoros, toarnă atent în pahare după ce le şterge cu şervetul. Se vede că o admiră pe doamna şi este numai ochi şi urechi la dorinţele ei.

Dionisie se ridică ceremonios, închide nasturele şi o invită la dans. Nu refuză, deşi, puţin obosită, ar fi preferat să mai privească un minut. S-a lăsat şi frigul, doar o adiere le zbîrleşte pielea; o strînge

lîngă el. Schiţează nişte paşi, amestecaţi cu alţi dansatori, Dionisie se dovedeşte foarte priceput, ea n-a dansat de o veşnicie, a uitat tot, şi-a pierdut reflexele. Dionisie o adună toată lîngă trupul lui, o strînge-n braţe, îşi lipeşte obrazul de părul ei, îi simte sînii, abdomenul fragil, pulpele, şi îl apucă iar pofta de-a o avea. Priveşte cadranul, ar mai fi timp. Coty are consemn pînă la miezul nopţii, cînd cenuşăreasa ar urma să dispară spre debaraua şi duşumelele rămase necurăţate. Numai de ar scurta unele pasaje. Pia şi-a lăsat capul pe umărul lui cu ochii pe jumătate închişi, înghiţind lacomă sunetele languroase. Saxul o toropeşte, Dionisie se învîrte încet printre celelalte perechi, descrie traiectorii sofisticate pe ring. Bine că nu mai vorbeşte, ea se simte atît de bine în braţele lui. Dansatorii, lampioanele, clienţii, tipii din orchestră se învîrt în balansul uşor al acestui cîntec trist şi monoton venit de departe. Lacul alături şi Dionisie ţinînd-o strîns. Nu credea să mai trăiască astfel de clipe. De nu s-ar sfîrşi niciodată. Într-un tîrziu, sunt nevoiţi să se risipească la mese, orchestra ia o scurtă pauză, fripturile îi aşteaptă. Ea refuză să mănînce. Dionisie se aşterne cu poftă, a şofat atît, şi toată dimineaţa a reparat motorul. Metabolismul lui este mult mai energizat şi cu arderi multe, ea ştie. Îi întinde şi farfuria ei, şi el n-o refuză. Hlepăie vesel, vorbeşte iar, şi-a găsit aplombul, agită furculiţa, cuţitul, şervetul, feliile de pîine. E spumos, are haz, o împachetează cu vorbele lui şi ea se ghemuieşte în pînza asta inexistentă ca-ntr-un şal călduros. Îl priveşte cum mînuieşte tacîmurile, cum taie bucăţi în farfurie, cu brutalitate, n-are răbdare, mai mult rupe carnea, o sfîşie, trăgînd simultan de cuţit şi furculiţă, mestecă febril, are maxilare puternice, şi ei îi place să-l vadă mîncînd cu poftă, binedispus. Îi apare imaginea lui Sandu mîncînd plictisit, orb la ce găseşte pe masă, cu mintea doar la exerciţiile lui. E atîta viaţă în Dionisie, bucurie de a trăi, îi plac tot felul de

lucruri pe care lui Sandu îi e ruşine să le facă. Mai cere salată, vin numai pentru doamna, eu doar îmi ud buzele, sunt cu volanul. Chelnerul aprobă înţelept, se cunosc de mult, chiar dacă nu s-au întîlnit pînă-n seara asta. Joacă unul pentru altul acelaşi rol dintotdeauna, şi fiecare îşi stăpîneşte mişcările, replicile. Pia, neînţelegînd că are şi ea rezervat un rol în sceneta asta, e halucinată de perfecţiunea jocului celor doi. Asistă la un ritual între clientul boierit, sigur de el, generos, care ştie cum să se poarte cu slugile, şi chelnerul patinat de oameni grei, aventurieri şi umili pe care îi clasifică fără greş de la uşă. A ochit cu cea mai adîncă psihologie micul scenariu ce se derulează în zona-n care serveşte, şi s-a obligat benevol să-şi ducă la bun sfîrşit îndatoririle de-a fi extrem de îndatoritor cu domnul, ca faţă de un om al casei, curtenitor pînă la umilinţă cu dumneaei. Pia priveşte fascinată mişcările păpuşăreşti executate de bravul ei Dionisie şi de chelnerul fără vîrstă. Se simte perfect cînd oamenii ştiu ce au de făcut. Dezordinea, îndoielile, ezitările o deprimă şi o anihilează. Ar cere îngăduinţa să facă şi ea un mic rol, doar cîteva replici. I se acordă.

Dionisie şi-a depărtat scaunul de masă, şi şi-a întins picioarele, altă viaţă zice. Întinde mîna după scobitori, nu sunt. Se uită prin vecini, se apleacă spre o ceafă roz, sarea? nţ, scobitorile? îhî? ceafa are şi mîini şi nişte palme dolofane, tot roz la manşete, i le întinde. Dionisie le apucă satisfăcut şi-şi înfige una-ntre măsele, acoperind privelişte a cu palma stîngă. Rîgîie uşor, zice pardon. Tocmai şi-au încheiat băieţii pauza, oh, ea abia aşteaptă să fie dansată, să plutească iar. Deocamdată, el stă cu degetele înfipte-n buzunăraşele vestei, priveşte ceasul. Ea se sperie, l-a plictisit cumva? Desigur se va retrage în cămăruţa lui din apartament unde va lucra toată noaptea aplecat asupra lui Loyola sau Pascal. Nu vrea să risipească vraja, nu vrea să se întoarcă acasă să zacă singură între mobilele

desperecheate şi ieftine, să fie trezită de zgomotul maşinilor de noapte, să doarmă singură fără Dionisie. Aşteaptă să fie invitată, dar Dionisie măsoară preocupat nişte clienţi, se pare nişte cunoscuţi, chiar salută discret o doamnă, ca pe un om de lume. Orchestra cîntă minunat, ea recunoaşte pe podium un fost colaborator al lui Sandu, plăcerea a dispărut, îi vine să ţipe de ciudă. Îl roagă să mergem.

E tîrziu? se interesează el. Ea surîde încurcată şi dă din cap, cam! Îţi mulţumesc pentru asta, a fost minunată.

Sper să n-o încheiem aşa curînd! încearcă Dionisie. Ea tace, fără nici o expresie pe figură, caută doar în poşetă, nici ea nu ştie prea bine ce. Dă peste oglindă, aruncă o privire fugitivă, îşi trece buricele degetelor peste colţurile gurii, îşi freacă puţin pometii. Mergem?! Chelnerul se înfiinţează, la fel de umil, gata să le satisfacă moftur ile, aţi comandat cafele, plecaţi? Dionisie încuviinţează oftînd, sau aşa crede, achită voios, nu uită bacşişul de rigoare sub mica farfurie, şi iese degrabă pe alee, după Pia.

Străzile tot mai întunecate, noaptea coboară prin burlane şi ganguri, se lipeşte de ziduri, sfîşie afişele, acoperă felinarele şi vitrinele. Dionisie tace, furat de gîndurile lui, cîteva riduri îi încreţiră fruntea, şi ea observă chiar nişte broboane de transpiraţie. Spera să nu-l fi enervat. Ştie că o să sfîrşească seara şi se va întoarce în singurătate, în aşternutul jilav, undeva lîngă pianul nesuferit al lui Sandu, printre fantomele lui ce pîndesc în tencuială. Cînd o invită să urce la cafea, oprise la bordură, ea acceptă, grăbită, nu cumva să creadă că îl refuză. Coborî, şi-şi agăţă ciorapul.

Bine, dar nu aici stai dumneata…, tu!

Un văr de-al meu plecat pentru o vreme din ţară are un mic apartament unde mă retrag uneori de groaza inoportunilor. Dincolo, la mine, se repară, zugravi, schele. Un cadru neplăcut pentru… Ea dă

din cap, îhî, îşi muşcă buzele, o clipă vrea să facă stînga-mprejur, se opreşte pe trotuar. Măsoară strada pustie unde ar trebui să se cufunde.

Ce faci, nu vii?!…

Îndată! Dionisie i-a întins mîna şi o ia după el dincolo de uşa de fier, o trece prin holul întunecat, orbecăie pe trepte, se împiedică şi-o trage şi pe Pia în jos, se ridică, îşi oblojesc rănile, se scutură de praf, pe tăcute. Nimeresc butonul liftului. Cînd aud huruitul, se simt deodată foarte bine amîndoi.

4

Se strecoară pe lîngă portarul cumpărat cu un zîmbet şi, ţăcănind vioaie din tocuri, iese din gang. Mulţimea o împiedică un minut să alunece dincolo, priveşte îngăduitoare fiinţele ciudate care umplu trotuarul, ciripind şi agitînd penajele. A furat cîteva minute de slujbă, profitînd de graţiile şefului, şi acum foarfecă bulevardul de-a lungul vitrinelor, iuţind pasul. Dionisie o aşteaptă în scuarul dindărătul institutului, ca de obicei. Imagine standard: bate darabana pe volan, un cap de medalie, ascuns după parbrizul fumuriu. O va zări, va ieşi elastic, va deschide portiera, o sărutare fugară, iată-te. O va instala pe banchetă şi o va scoate din haosul rece al restului zilei. Se încarcă cu o electricitate ad-hoc. Azi toată ziua s-a întrebat dacă o va plăcea aşa, s-a tuns, şi-a schimbat nuanţa părului, acum bate în ruginiu, a mai adăugat cîteva bucle, are alt aer; nimicurile astea sunt nimicitoare. Numai dă colţul şi e fericită, chiar dacă îl găseşte însoţit de un stol de studenţi, fete mai ales, ce gînguresc înfoiaţi şi gălăgioşi. Văzînd-o, Dionisie îi alungă moale, le face cu mîna. Tonul sărbătoresc al plăcutei zile rămîne. Rămîne şi cînd, dacă tot a schimbat tipicul, o întîmpină ceremonios şi cam grăbit.

La început (o săptămînă, o lună, cine măsura timpul?) au hoinărit prin vechi cartiere,

îndrăgostiţi, plini de o înfiorare secretă ce-o lumina. Auzea tot ce dorise să audă, beau cico călduţ, înghesuiţi pe o bancă, pîndeau trecătorii. Intrau fără să citească afişul la filme alb-negru de arhivă, căutau poliţiste şi tîmpenii cu brigadieri îndrăgostiţi de nataşe grase. O ducea grijuliu departe, fericirea avea chipul lui. Fruntea înaltă, îngustă, bombată, arcade potrivite, sinusul frontal neevident, bosele frontale adînci. Sprîncenele lungi, subţiri, unghiulare, oblice jos, mai închise decît părul. Ochii rotunzi, înfundaţi în orbite cu unghi intern ridicat, pigmentaţia irisului căprui-deschis/galben-verzui, după lumină. Pleoapele lungime medie, fără negi inflamaţi etc. Gene scurte şi rare (dacă foloseşte rimel, nu e cazul, persoană de sex masculin). Nasul, rădăcina, scobitură mijlocie, potrivită, muchia dreaptă, baza în urcare, proeminenţa normală, înălţimea mijlocie, lăţimea mijlocie, vîrful subţire uşor deviat spre dreapta, culoarea obişnuită. Gura mărime intermediară colţuri coborîte, nu prognatism, întredeschisă. Buzele de grosime medie, palide. Dinţi albi drepţi potriviţi regulaţi, netociţi, gingii vizibile în timpul vorbirii. Bărbia oblică potrivită. Părul blondcenuşiu ţepos înspre înapoi inserţia arcuită. Ureche rectangulară. Fără semne particulare.

Nu observi nimic? se miră scuturîndu-şi noua coafură

Ce?

Uite!…

Eşti mai minunată decît ieri! spune continuînd să şteargă

parbrizul cu cîrpa.

Găseşti?

Se pare că povestea de iubire cu Dionisie nu era chiar ce-şi imaginase ea. În detalii, colţurile neglijate, ritmurile unei secvenţe, nişte personaje secundare, cadrele şi decorul erau parcă altele. Diavolul umblase şi la dialoguri puţin, el nu mai

murea storcit de maşină în episodul patru, ea nu-l otrăvea cu arsenic, iar amanta lui oficială se încurca cu Sandu din răzbunare. Dio, atît de slab se întorcea spăşit, iar Pia se arunca de la etaj. În altă versiune Sandu dădea un concert extraordinar, televizat, iar ea, înduioşată, hohotind în vestiar îi cerea iertare şi fericiţi amîndoi – în iubire iertarea este totul – trăiau în refugiul lor cochet de lîngă Bucureşti. Totuşi amestecul de intrigi şi închipuiri nu reuşea s-o împace cu gîndul că lucrurile nu se petreceau în felul dorit. Desigur plimbările la pădure, jurămintele, restaurantul pe malul lacului cu lampioane şi dansul… se ţinuseră de mînă adolescentini, se priviseră adînc în ochi, tăcuseră beatificaţi, ascultaseră jazz, chiar o imprimare a lui Sandu, suspinaseră auzind bluesurile lui melancolice. Lipsea ceva. Ea dorea să oficializeze legătura cu Dionisie, să apară împreună, să împodobească un vernisaj cu apariţia lor de oameni reuşiţi, să fie doamna lui şi puzderia de lume în care se învîrtea s-o admire, s-o invidieze pentru noroc. Dionisie o tîra prin cartiere mărginaşe Bariera Vergului, Mătăsarii plini de amintiri defuncte, Uranus. Ea nu găsea nici o poezie, sătulă de amorţeală şi praf, gustase senzaţiile astea împreună cu altcineva, un pianist oarecare, un mincinos. Cîte din visele înfăptuite cu acela se înfăptuiseră? Simplu, nici unul. O dusese cu zăhărelul o viaţă. Uite că Dionisie reuşise, Dionisie e un Sandu reuşit. Ea îşi pierduse răbdarea să aştepte succesul, scurtase popasul în anticamera fericirii, o găsise de-a gata cu el. Bine zis. Chiar dacă fostul ei profesor o tîra prin cinematografe de cartier şi o insinua clandestin în garsoniera unui terţ. Să ignori amănuntele! Esenţial: această trăire intensă de fiecare clipă pe care i-o dăruia el cu atîta bunătate. Curînd vor renunţa să prospecteze luminişurile oraşului în căutare de unghere întunecate. Ştii, el are o reputaţie atît de proastă, singur zice. El n-ar fi

apărut la braţ cu ea într-o sală de teatru, doamne fereşte! de teamă să n-o compromită, i-a spus. Într-o seară a chemat-o în apartamentul lui, era nervos, îl măcina o presimţire. De neuitat, a fost drăguţ cu ea. Avea un fel de a o iubi care evoca felul cum rupea carnea în farfurie, nerăbdător, brutal. O poseda, şi apoi, zăcea întins peste pătură, cu mîinile sub cap, surd şi orb la chemările ei. Ea se simţea mică, în puterea lui toată, fiecare fir de păr, centimetru de piele se inflama cînd se apropia la un pas de el. În vizuina lui, nu mai pridideа să-şi întipărească detaliile. Coincideau cu imaginile ei configurate demult. Veioza uitată aprinsă, pianul acoperit de praf în salon, mobile vechi, pereţii în tapet, pendula, zgomotele îndepărtate ale străzii, îmbrăţişările. Dionisie nu se mai grăbea, în vreme ce se iubeau transpiraţi sună telefonul aiuritor, nu răspunse, îl lovi enervat cu piciorul. Băură prelung ceai, priviră acoperişurile, se îmbătară de răcoarea nopţii. La coborîre, în zori, foarte devreme, pe palier, cînd ieşiră din lift, s-au întîlnit cu o vecină. El s-a schimbat la faţă, a bîlbîit bună dimineaţa şi a pasat-o repede pe Pia prin uşă.

Dar ce s-a întîmplat?

Idioata asta mi-a stricat toată ziua, n-au somn, ascultă pe la uşi, bîrfesc. Nu-i mai strînge odată!

Şi ce te priveşte, eşti liber, dai socoteală?

E o perioadă grea! făcu el repede, mestecînd un dumicat imaginar. Scormonesc în dosare, iau în considerare denunţurile, prostiile care se spun în tîrg. Nu verifică nimeni, şi cine e nepătat? caută un pretext să mă înlăture.

Cine?

Am mulţi duşmani. Dar Pia ştie că e vorba despre altă femeie, care avea chei şi drepturi asupra lui, cu care se arăta în lume.

De ce nu termini cu ea?! zice cu juma’ de voce, exact cu jumătatea pe care Dionisie de obicei n-o auzea. De ce ne ascundem? îl întreabă cînd porni motorul şi văzu că o ia iar spre periferie.

Ţi se pare, ţi-am mai spus, nu ne ascundem! făcu Dionisie, atent la manevrarea schimbătorului.

Ea se ţinea tare, prevăzuse clipa cînd ceva îi va despărţi. Va fi îngăduitoare, va lăsa de la ea, va ierta micile lui scăderi. Gîndeşte-te că a fost o vreme cînd s-a crezut îngropată de vie. Îngropată de vie dar cu muzică la domiciliu, şi nesfîrşite acorduri de pian. Aşteptase tot mai cuprinsă de panică să se întîmple un miracol care s-o scoată din subterană. Cineva sus i-a ascultat, pentru curăţenia ei, rugăminţile. A salvat-o, mulţumesc mult. Pe lîngă fericirea pe care i-o dăruieşte, neajunsurile sunt neglijabile, ea contabiliza exact. Îl iubea cu toată fiinţa ei ce păruse într-o zi lipsită de şansă. Ai înviat, proasto, isterico, patetico, pisico, aiurito, bovarico. Fiecare duce-ntr-o viaţă, una după alta, mai multe existenţe. Te rupi de trecut, de tot ce-i al tău, o iei de la capăt, proaspăt născută. Laşi rochiile, alura ta obişnuită, tot ce pare etern şi nemişcat, păşeşti, aşa din greşeală, exersînd, pe uşa de alături.

să fugim undeva
eşti nebună, unde
să dispărem o vreme
prostii, pe ce lume trăieşti
du-mă undeva să
termină

La început au agasat-o foiala în semiobscuritatea străzilor lăturalnice, micile cofetării, sălile vechi de cinema. Chiar dacă era mulţumită că sunt împreună. Ea consumase deliciile boemei studenţeşti, doldora de vorbărie goşistă, cînd prînzul îl lua în fugă şi la nimereală, cînd blugii peticiţi te făceau să te simţi grozav şi te distrai la filme tîmpite şi de neînţeles, iar amorurile erau un furt reciproc de plăceri. Ea visa altceva. S-a făcut o mofturoasă, ar dori să se instaleze cu bagajele ei puţine la el, chiar în viaţa lui particulară, să-i deretice şi spele, să-l îngrijească numai ea, în exclusivitate, să alunge

inoportunii (şi zărea un fel de balaur fosforescent acoperit de solzi), să-i ordoneze timpul, să-l cuminţească. Nu îndrăznea să pretindă aşa ceva, ar strica totul. Un glas mic îi dicta în urechiuşe că riscă să fie alungată, dacă depăşeşte limitele impuse de Dionisie. Echivocul poziţiei ei în viaţa lui agitată o anihila. Oh, Pia ar fi renunţat bucuroasă la micul apartament închiriat cu ora, la frecuşul prin pădurile nostalgice unde o ducea cînd era senin şi profita de ea într-un luminiş departe de şosea, la hotelul ieftin de lîngă gară, unde avea o cunoştinţă, care uita pentru o seară să citească buletinul de identitate, aventura costa 100 de lei. Răsfoind albumul cu amintiri se vedea potopindu-l cu drăgălăşenii seara în cuibul lor drag, ea l-ar aştepta acolo într-o cămaşă de noapte de mătase naturală să se întoarcă obosit şi biruitor de peste zi, Dio înfruntase o şleahtă de imbecili, mai nou se găsea într-o campanie sîngeroasă cu un manuscris, imbecilii pomeniţi de el s-au pus de-a curmezişul, nimic nu îl va opri, ea ştia, şirul victoriilor nu va fi întrerupt de o gînganie. Din păcate înota printre mediocri şi răuvoitori care îi rîvneau inteligenţa erudiţia succesele ş.a.m.d. Astfel încît dom' profesor avea un program supraîncărcat, abia dacă găsea rar un ceas două pentru viaţa lui personală, se sacrifica

tu trăieşti numai pentru alţii! îi reproşa, fixîndu-l în oglindă

cum altfel

Scurta perioadă după întoarcerea lui se isprăvi brusc. Bucureştii, intriganţi şi bîrfitori, l-au acaparat. Ea zăcea atîrnată de telefoane zile întregi şi nimic. Pradă celor mai negre gînduri, înfricoşată că a părăsit-o, geloasă pe norocoşii care îl întîlneau. Dar cînd îi auzea vocea-n aparat: mîine după opt am să fiu liber, ne vedem? învia. Mai întrebi? Lua viteză, fremăta, nu-şi găsea locul, trebăluia veselă, uşoară ca păpădia, între uşile şifonierului, încerca rochii, se fîţîia la oglindă,

întindea un ciorap pe mînă, uita spaimele şi presimţirile. Cu el în preajmă, nu i se poate întîmpla nimic rău. Uneori, în serile pustii se imagina grav bolnavă, şi el, zăpăcit, plin de remuşcări că o neglija, punea în mişcare o armată de doctori, intervenea la minister pentru ea, se ruga, obţinuse o rezervă la cel mai bun chirurg. Îl avea aşteptînd zile şi nopţi neobosit, nedormit, pe coridor, îi zărea halatul pe umeri intrînd la „reanimare“ timid, cu florile ţinute stîngaci, însoţit de un personaj important. Că existenţa ei era pentru el totul, fără Pia ar fi distrus. Va fi o moartă frumoasă, se resemna ea, iar dacă Dionisie îi va supravieţui printr-un miracol, va rămîne neconsolat pentru restul vieţii. I se umpleau ochii de lacrimi.

tu nu mă iubeşti

ce-ţi veni

Intraţi într-o prăvălie după o cravată. El pipăie mătasea minuţios, o aduce la lumină, chestionează preocupat vînzătoarea, o roagă să-l consolideze şi duduia pare mulţumită, Dionisie se lasă răsfăţat, sîsîie admirativ, zăboveşte. Sfertul de oră petrecut în dugheană devine un ceremonial mic şi pretenţios. Cavalerul ei servant, în preajma căruia ameninţările şi vremea rea dispar, este la fel de vulnerabil ca şi ea. Clipele astea de slăbiciune sunt rare. Îşi revine de cum achită, o priveşte dominator, mîndru de ispravă, decorat. Pia se micşorează îndărătul unui surîs. Depinde toată de perciunii ciufuliţi şi rînjetul lui satisfăcut, de abdomenul lui care începe să se reverse peste curea şi-i dă un aer impozant, de monoloagele lui în care se grozăveşte. Iar el e cu fiecare zi tot mai indiferent şi distant. Prostii, prostii! se văd încă de mai multe ori pe săptămînă. N-are timp, asta-i explicaţia, ea nu trebuie să-l încurce! se linişteşte singură. Timpul trece deodată repede repede, cum pulsează sîngele. În preajma lui nu reuşeşte să uite scurgerea timpului, dimpotrivă. Dionisie mereu cu

ochii pe ceas, Pia, cît era de pierită, tot observa. Minutele lor de dragoste în loc să-i eternizeze, s-o rupă de balastul vieţii ei fără sens îi aminteau că totul avea un început şi un sfîrşit. Sfîrşitul poate să se întîmple oricînd, chiar acum.

Disperarea ei nu aveai cum s-o citeşti cu nici un chip. Din amintirile ei despre cum aveau să se petreacă lucrurile, lipsea mai ales graba lui. O îmbarca în maşinuţă, o fofila pe lîngă ziduri, o urca într-un apartament. Se descurca expeditiv, turtit între seminarii, obligaţii mondene unde nu-l însoţea, studiu, garaj, tenis. Pia căuta încăpăţînată senzaţia rarisimă pe timp îngheţat provocată demult de nopţile împreună cu Sandu.

Dar miracolul nu se producea. Era fericită, dar altfel. E palpitant să duci viaţă dublă. O dată să-ţi arăţi chipul surîzător fraierilor care nu bănuiesc cît eşti de dusă, şi o dată amantului care habar n-are că, scăpată din îmbrăţişările lui, se întoarce golită, la o existenţă meschină. Ea există de o vreme doar cît se găseau împreună, tot restul un bluf. Ştia şi că nu e de ajuns de bună pentru el, sunt prea provincială, o femeie oarecare, nimic comparabil cu zîmbetul lui ce o înfiora, cu prezenţa lui masivă, ea se făcea mică-mică, îi făcea loc să respire-n voie. Ca să acopere golul dintre ei, Pia îşi închipuise pentru uzul lui o mulţime de întîmplări hazlii şi triste. Pia plus ficţiunile ei aşezate pe o balanţă, egala lui Dionisie. Minţea uşurel, imaginaţia îi funcţiona zeiss, lucruri nevinovate. Se părea că fusese crescută de maici după moartea tatălui, tu semeni extraordinar de mult cu el, şi-i întindea o poză îngălbenită din portofel. Într-o seară îi declară că fusese violată, ştii eu n-am putut să ofer virginitatea mea cuiva. Cui? Iubitului. Era impresionată şi plînse puţin, retrăind groaznica scenă nocturnă din parc, îi dădu amănunte. Cu Sandu nu minţea, erau pătrunşi unul de altul, ar fi simţit-o imediat, şi nici ea nu simţea nevoia să dubleze istoria propriei ei existenţe cu fantasme, îi

ajungea viaţa, aşa cum era. Dar nu durase, ce să facă? Dacă nu rezistase! îşi pierduse răbdarea. Nervii se tociseră şi nu-i mai impresionau nimic. Senzaţiile, emoţiile dispăruseră în neant. Pentru Sandu, ieşit din scurgerea ticăită a duratelor, şi un fleac, un gest, o privire erau esenţiale, miraculoase. Tensiunea în care trăia ajunsese insuportabilă, n-avea o clipă de respiro. Ea dorea să coboare din aerul acela rarefiat. Uite, lîngă Dionisie se simţea în largul ei, spunea o mulţime de prostii, neluată în seamă. Şi ce dacă, avea chef să se prostească, să bîrfească, să uite, să se bucure. Nimic nu e grav îşi spunea mulţumită.

ce e cu Sandu

nimic

aud că nu mai dă concerte, s-a îmbolnăvit

nu chiar

o comoţie

infarct

nu spune, n-are o figură de cardiac

aşa e, nu cred o iotă, cine i-a pus diagnosticul s-a înşelat

o pierdere, e un pianist extraordinar

vrea să impresioneze, face pe damnatul, nu-l ştii

Strînge genunchii la gură, tăcerea umple cabina, Dionisie fixa cu privirea periferică semaforul. Ce remuşcări să ai cînd fericirea te toropeşte? Nu o îngrijorau zvonurile, alarmele, sfaturile prudente ale proastei de Neli. Te descurci tu, n-ai grijă, cineva mă ocroteşte, nu simţi? Zeii sunt de data asta de partea mea, *They are on my side, all of them.* Îşi lăsa capul pe umărul lui sentimentală, şi cînd n-o alunga, uita amănuntele care nu se potriveau cu închipuirile şi o necăjeau atît. Îşi privea mîinile, scosese verigheta, purta un inel dăruit la întoarcere de Dionisie, ea îi dăduse în schimb o şuviţă de păr învelit în plastic transparent şi legat cu fundă roz şi alături, fotografia ei din buletin.

Exaltată muiere! făcuse-n sinea lui Dionisie. Îl şi speria felul cum se uita la el, îl împăiase şi-l agăţase-n perete; bun de coborît uneori, şters cu cîrpa şi agăţat din nou, că vin musafirii. Chiar îl iubea, el nu prea se descurca în povestea asta, se obosea să fie complicele cuiva. Obligaţiile îi dădeau insomnii, sunt un individualist şi pace. Măsurînd-o pe cînd îşi potrivea încîntată inelul ieftin în deget, o clipă îi păru, avu chiar o presimţire, o să sfîrşească prost tărăşenia, avea fler. Cum deocamdată n-avea altă combinaţie s-o înlocuiască pe Jeana, o să-i încălzească aşternutul nevasta pianistului ăluia, drăguţă şi lipicioasă, îi convenea de minune. N-avea şicul celeilalte, cam gîsculiţă, închipuită. Jeana, Jeana, de ce m-ai părăsit? măritiş şi copii visezi, mic-burgheză afurisită! Pia îşi aşeză capul pe umărul lui o îndepărtă, mă încurci la şofat, te rog! Repezit, furios? Nepăsător.

Ea ar fi vrut să dispară, să nu fi existat niciodată, îl simţea ostil, gata să deschidă portiera şi să-i ordone să coboare. Şi n-avea pic de putere asupra lui. Închipuia vag un surîs în oglinjoară, alunga cu bună ştiinţă umbrele, începea să relateze ce păţise peste zi şi, Dumnezeule, se întîmplau atîtea. Atîrnată de el, tîrîtă prin glod, ruptă în bucăţi, zdrenţuită. Orice ar fi, trebuie să reuşească, altă ieşire nu există. Lălăie un refren, cabrează, se adună, guriţa nu-i tace. Nu-i tîmpită deloc, simte ceva găunos în istoria cu personaje păpuşăreşti confecţionate în grabă de nostalgiile ei. Folosise deşeuri rămase din iubirea sa cu Sandu, plus clişeele filmelor şi romanelor de dragoste. Parcă s-a înşelat o clipă, cînd a dus-o în prima seară în garsoniera aia cu scrumiere pretutindeni, cu prosoapele murdare din baie, borcane de iaurt şi cearşafuri jilave. A căzut într-o clipă din paradis. Dar a rămas. Nu regreta. Sesizase graba lui Dionisie? Doamne, şi cît se pregătise pentru îmbrăţişările lui, nu-l lăsase pe Sandu să se apropie

de ea o jumătate de an. Iar dumnealui, amorezul fatal, o tîra într-un pat străin. Auziseră şi uşoare bătăi în uşă, Dionisie înţepenise, i se păruse, apoi fugise-n bucătărie să aducă un pahar curat. Pia auzise nişte bodogăneli din holul de la intrare, i se păruse, a asigurat-o Dionisie. Făcuseră amor în grabă, era tîrziu şi proprietarul făcea piroane pe trotuarul de vizavi înjurînd sub ploaie. Cine era tipul cu care se intersectaseră pe palier? Dionisie a trimis-o înainte, nu era un bătăuş beat cum o asigurase el în stradă, şi îi mulţumise recunoscătoare, îi pasase neobservat cheia, nu mă prosteşti. Pia, ai ales o dată, întoarcere nu există pentru tine. Oricîte scrisori ţi-ar trimite Sandu cerşindu-ţi împăcarea.

ştii uneori mă rog pentru tine.

eşti credincioasă?

nu, am primit o educaţie în care Dumnezeu, rugăciunile, biserica nu aveau loc, dar mă cuprinde aşa uneori evlavia şi sufăr pentru Fecioara şi Iisus, plîng zău

nu-i rău deloc

de Paşte mi-am pus o dorinţă, să fim pururea împreună

chiar pururea imposibil, mai scade şi tu ceva

rîzi de mine

Doamne fereşte

gîndul meu eşti doar tu

deh, după ce că te culci cu mine să mă mai şi iubeşti, nu se cade!

ce ai azi? te-a supărat cineva şi-ţi verşi nervii pe mine

Se lăsa tăcerea, el încruntat, manevrînd volanul, rotea capul să se dezmorţească, avea gîtul înţepenit, ea îi masa ceafa. Îşi spuseseră de mult cam totul, întîlnirile lor se reduceau la trăncăneala ei veselă şi frivolă. El o privea circumspect şi îndepărtat; şi cu cît indiferenţa lui îşi arăta colţii, ea îl acoperea cu povestiri tot mai amănunţite şi alambicate. Cu fiecare nuanţă de răceală din partea

lui vocea ei devenea mai caldă şi mai învăluitoare. Viaţa ei tot mai pasionantă! Era s-o calce maşina într-o dimineaţă, şeful îi făcea o curte nebună, vecina ei îşi dăduse foc că nu-i ajungea pensia să-şi cumpere medicamente; iar ea citea în lipsa lui Thomas Mann, ca să se încarce de spirit, croitoreasa era o nevropată şi o cleptomană, nevasta unui colonel fusese prinsă şutind dintr-o autoservire, responsabilul o cunoştea, soţul venea la o săptămînă şi achita notele. Ea însăşi avea o existenţă aventuroasă, detaliile se amplificau pe măsură ce iubirea lor se simplifica la o mecanică amoroasă. El o folosea şi Pia încerca să acopere cu năzăriri prăpastia ce se căsca între ei. Visa uneori, cum în braţele amantului trece pragul unei case, ori cum păşeau la braţ în holul luminat *a giorno* al unui hotel, se vedea gonind pe un *autoband,* cu părul scuturat de vînt, prin Europa. El îi trimitea un mesager cu un uriaş buchet de trandafiri. Nu putea trăi fără ea o diviniza în somnul şi veghea lui

te-ai gîndit că s-ar putea să avem un copil împreună

poftim

El frînează brusc şi şocul o aruncă cu fruntea-n parbriz

au, ai înnebunit. Ce te miri?

să n-aud, că nu ştiu ce-ţi fac

ce

Cînd se înfuria, ea părea să jubileze, era ceva drăcesc, încerca să se joace cu dumnealui, uşurel dom' profesor, uşurel, îl vedea pierdut, bătea din palme

te-am avut, este?… te-am avut

te-ai lovit rău?

Ea îşi freacă cucuiul cu bricheta

cam

Dionisie îi întinde mîna s-o mîngîie pe creştet, ea îi apucă palma şi o sărută, îşi înfige dinţişorii în pulpa palmei

dacă ai să mă înşeli am să găsesc o metodă să mori

i-auzi, ai să reuşeşti! face el convins

întîi pe ea, după aia pe tine, şi la sfîrşit şi eu

te cred, mi-ar plăcea să mor de mîna ta, dacă tot e să crăpăm într-o zi

moartea mă înspăimîntă, dar dacă mă părăseşti nu văd de ce aş mai trăi, să mă întorc la golul cenuşiul plictiseala dinainte.

Dionisie înceta să asculte, aşternea un surîs supus pe figură şi şofa absent.

5

s-a dăruit tuturor bărbaţilor care s-au purtat drăguţ cu ea era atît de dornică de iubire, de fragilă

o dezechilibrată!

cine mai e întreg?

Marilyn? nu-i plînge tu de milă

cînd a simţit că nu e iubită, şi ceilalţi o folosesc, s-a sinucis, a refuzat comedia asta fără sentimente. În jurul ei, nimeni de cine să se rezeme. Crezi că i-a fost uşor?

cei mai mulţi acceptă, se agaţă cu disperare de viaţă. Oricum ar fi, acceptă totul. Uite, eu nu-mi imaginez că deodată nu mai auzi, nu mai trăieşti. Asta mă împiedică să-mi doresc moartea, mă înfricoşează

pe mine mă ispiteşte, aş exersa-o. Şi dacă dincolo e ceva? dacă neantul e aici?!…

nu suntem decît nişte muieri proaste!

Ploua greu de miercuri, apa se prăvălea pe acoperişuri, izbea zidurile şi geamurile. Te sufoca şi-ţi înceţoşa privirea.

Te cuprinde spaima, nu se mai sfîrşeşte odată! Pia aştepta zadarnic telefonul lui, se gîndea că a dispărut în provincie la nişte colocvii, o fi bolnav. Nu suna ea, s-au înţeles că o va căuta. Dacă rătăcise numărul? îl ierta ea, e atît de văzduhist, încurcat în hîrtii, nu găseşte niciodată nimic. Pia

locuia de cînd o încredinţase pe Madi maică-sii cu Neli. O clipă n-ar mai fi stat în apartamentul cumpărat iarna trecută. Pusese suflet, nu prididise să-l amenajeze, muncise ca o roabă, parcă fusese visul ei, parcă în sfîrşit, parcă sunt împreună, parcă parcă parcă. Trambalarea cu mobilele şi zugrăvitul, cu lucrătorii, certurile pentru bani, cumpărăturile îi aţîţaseră simţurile. Sandu devenise iată, personajul de prisos al poveştii. Tu n-ai nevoie de mine, n-ai nevoie de nimeni. Pianul te stoarce, mă împarţi cu el, nu mai suport, mi-am pierdut răbdarea. De ce? Tot sufletul îl laşi în clapele alea nenorocite, îl urăsc te urăsc. Pentru Pia nu-ţi mai rămîne mare lucru, resturi de emoţii, de iubire. Sandu eşti gol, halucinaţiile tale mă obosesc, îmi trebuie cineva care să se ocupe de mine, s-o aibă numai pe Pia. Îmi lipseşte ocrotirea cuiva, tu mi-o refuzi, n-ajunge că locuieşti cu mine, că trăim unul cu altul, că avem un copil. Vreau să simt că trăiesc, că-mi prieşte. Tu mă sacrifici, te foloseşti de mine, nu mă iubeşti, dacă m-ai iubi… şi izbucnea în plîns, dispărea în baie şi hohotea aşezată pe cada rece, cînd n-o apuca furia şi spărgea ceva. Ţipa pătimaşă, îi sfîşia o cămaşă, trăgea faţa de masă cu vasele pe ea. Sandu o privea mut, indolent. Fă ceva! n-auzi, fă ceva! El bîlbîia: ce anume? O tăcere zdrenţuită cădea în micul apartament. Umblau orbi, cu privirile înteţite la maximum, observau un gest infinitezimal, cu senzorii inflamaţi, bolnavi de încordare, la pîndă, gata să se sfîşie. Se apuca să dea cu aspiratorul chiar cînd Sandu clămpănea cu pianul, ea care respectase cu sfinţenie liniştea lui. Ne-am schimbat, Neli, aşa, fără motiv, pur şi simplu, nu-l mai răbdam.

Într-o zi mi-am făcut bagajele, a durat o clipă să mă decid. Dionisie deţinea secretul sufleţelului ei în buzunarul vestei. Deocamdată, el era singura uşă într-un zid al cărui început şi sfîrşit nu-l vedea. Neli a chemat-o să locuiască împreună, Pia i se părea extraordinară. Un pic din senzaţionalul

poveştii ei de amor pătrundea şi în viaţa ei, atît de cenuşie. Pia a refuzat orgolioasă, îşi dorea o singurătate deplină, se prepara minuţios pentru întoarcerea lui Dionisie drag. O garsonieră cu chirie, unde nu e nimeni s-o deranjeze, o cameră umplută cu fleacuri, intimă, un cuib al dragostei, perdeluţe înfoiate la ferestre, un parc ce s-ar fi zărit dincolo de geam, şi aerul îmbătător noaptea ce i-ar fi ameţit, greierii, felinarele îndepărtate, cartierul adormit şi umbrele indigo. Muzică în surdină, două pahare burtoase pe măsuţă, Pia şi Dionisie goi în patul larg acoperiţi de un cearşaf subţire, cuburi de gheaţă, halatul lui trîntit pe spetează, o icoană pe peretele răsăritean binecuvîntîndu-i ocrotirea. Dorea prea mult? Scotoci oraşul după adrese, întrebă, hoinări multe după-amieze într-un labirint, în casă priviri suspicioase, chicoteli miloase şi nesuferite, îşi ascunse verigheta ca să alunge indiscreţiile, refuză propuneri neruşinate cu rabat la chirie, făcu promisiuni, nu se hotărî pentru nimic. Vederea pereţilor străini, lucrurile proprietarilor o ameţeau. În unele clipe îi venea să facă stînga împrejur şi să se întoarcă acasă, convieţuirea cu Sandu îi apărea deodată preafericită. Dar cum dădea de zgomotul superficial şi vesel al oraşului, îşi spunea că a făcut bine. L-a părăsit, l-a părăsit. Simţea cum acea agitaţie indiferentă îi pune în mişcare sîngele, o acaparau ritmurile frenetice ale mulţimii. Oh, mulţimile o fascinau, aveau ceva magnetic şi deloc înfricoşător, cum i se păruse cînd îl iubea pe Sandu. Asemuia aglomeraţiile cu nişte peisaje luminoase; ea era o fiinţă solară. Multă vreme îşi uitase adevărata natură şi se ghemuise în clarobscurul umed şi prăfos din Mătăsari, apoi în chicineta de la etajul zece, apoi în apartamentul dinspre curtea interioară unde nu răzbătea soarele, şi mereu pianistul ei, cu jaluzelele trase în umbra pîsloasă de lîngă becul slab al veiozei. De atîta intimitate poţi să înnebuneşti.

Primi un rînd de chei de la Neli, şi tîrziu, pe la miezul nopţii, ţăcănea înfrigurată, speriată de întunericul scărilor, broasca gălbuie. Deschidea uşa cu umărul, surescitată, Neli o pîndea şi sărea din fotoliul unde moţăia cu un roman în poală. Se bucura cînd o găsea în hol, abia aştepta să-i povestească ultimul randevu cu Dionisie.

nu s-ar mai despărţi de mine, tu, e robit, e-al meu. Mă răsfaţă, e nebun, dar eu am slujbă. Chiar aşa, vrea să ne căsătorim, să fugim…

Erau două nebune. Încercănate, fericite, două femei libere, fără obligaţii, tinere; se înţelegeau de minune. Neli chiar trăia cu împrumut viaţa Piei. Îi împărtăşea proaspete-proaspete emoţiile ce nu se risipiseră încă, palpitau, agonizau în sufletul prietenei sale. Ea se simţea ca şi cum totul i s-ar fi întîmplat ei. Şi nu-i ascundea nimic. Le prindeau zorii cu creştetele apropiate, vorbind mai mult în şoaptă, fremătătoare. Camera se încărca de senzaţional şi duioşie, de tensiune şi evocări melancolice. Neli o privea cu ochii umeziţi, încîntată. I se făcea pielea de găină ascultînd cum o îmbrăţişa amantul şi ce cuvinte dulci îi era dat să audă. O iubea mult pe Pia, atît de frumoasă, de fină, de sensibilă. Trăia în locul ei şi nu părea să se simtă frustrată. Uneori, rar avea alte reacţii decît Pia la păţaniile cu Dionisie. Se şi certau, conversaţia lor se intercala cu tăceri. Neli lua cu măsură, proba un episod ca pe o rochie. Amărăciunile, deşi o consolau şi o încurajau, le alunga departe. Reuşea, în clipele ei bune, să ducă o existenţă proprie. Se separa de Pia fără suferinţă, se depărta puţin, făcea cîţiva paşi singură, rîdea. Se întorcea cuminte, îşi trăgea fotoliul mai aproape, să audă mai limpede amănuntele, o descosea. Pia atîta aştepta, deşerta dintr-o răsuflare fericirea ei, nu ţinea secret nimic. Neli, bucuroasă că s-a întors, respira aerul celeilalte, se hrănea din tot ce trăia Pia. Ce proastă sunt! Încerca să scape cînd în imediata ei apropiere se întîmpla ceva

extraordinar. Protagonista: chiar draga de Pia, confidenta ei, şi se gîndise, toanto, că era mai amuzant să se baricadeze în vieţişoara ei de funcţionară. Palpitant să fii prietena Piei. Dar şi Pia se bucura, deschidea uşa, îi cădea în braţe. Ce bine că nu găsea casa goală, avea cui să se destăinuie. Împărţea totul cu Neli, nu suporta singurătatea, dacă ar fi luat o cameră cu chirie, singurătatea ar fi ucis-o, aşa o înjumătăţea. Vorbea tare să n-audă cum îi ţiuie urechile, acoperea temătoare şi înverşunată zgomotul haotic al zilei şi primejdiile ascunse acolo.

Pia se schimba de la o săptămînă la alta. Înfăţişarea ei rămăsese aceeaşi ani întregi şi de la o vreme întruchipa pe altcineva. Devenise mai îndrăzneaţă, privea bărbaţii fără să clipească, cu înţeles. Stătea picior peste picior în fotolii, îşi arăta neruşinată pulpele, afişa culori ţipătoare, uneori şi un machiaj întărit. Contrazicea, ţinea la ideile ei, dădea din mîini, autoritară. Te trata de sus. Te nimicea cu un zîmbet. Avea un chef nebun să spulbere trecutul, să se răfuiască cu Sandu. Va alunga tot ce a fost. Şi ce a fost? se întreba. Nimic! răspundea clar. Scurta rochiile, uita ochelarii mereu ba la birou, ba pe noptieră. Se plîngea lui Neli de sînii cam mici şi umerii cam descărnaţi, căuta ridurile la colţurile ochilor şi gurii, măsura linia gambei în oglinda din hol. Ultima hachiţă cu care o exasperase pe Neli: descoperise că are şi un nume de botez, şi-i cerea insistent să-l folosească. Dacă îi ziceai Pia, se făcea chiar că nu te aude. Prefera Maria, Meri, Marilyn, se bucura mult dacă îi spuneai aşa. Tu, eşti altă persoană, să nu te recunosc! Rîdea mult, juca rolul unei femei de viaţă, fără prejudecăţi, uşor cinică, uşor vulgară, uşor uşoară. Superficială şi disponibilă dacă ai ce oferi şi îşi ştia preţul. Dar numai Dionisie era-n stare să-l plătească şi ea îi aparţinea întreagă. Sunt a lui! zicea mîndră. Închidea pleoapele dusă pe jumătate, întorcea capul puţin în semiprofil şi cu o

mişcare înceată îşi lansa părul ce-i cădea adînc, dincolo de omoplaţi, într-un zbor scurt şi sălbatic. Repeta mişcarea de cîteva ori, părea o vietate cam adormită care se zbate. Neli o privea fascinată. Fenomenul înceta brusc, părul se aşeza cuminte pe umeri, dar Neli nu ieşea din impresia aceea prelungită, îi simţea mirosul în nări, un cîmp magnetic părea s-o cuprindă. Cum să n-o iubească Dionisie, cum s-o uite Sandu, cum să nu întoarcă bărbaţii capul pe stradă! Îmi impun să fiu alta, Neli, nu-mi trebuie griji, am scăpat. Alături de… (nu-i rostea numele adesea, adesea, doar ridica degetul şi arăta undeva după perete, şi trebuie să înţelegi că se referă la fostul ei bărbat, pianistul ăla, ţi-aminteşti?) mă prefăceam, îmi căutam eul. Sandu mă crispa, mă copleşea, nu eram vie. Mi se întîmplau tot felul de lucruri de care nu mă simţeam legată şi făceau totuşi parte din viaţa mea, eram o intrusă în propria mea biografie, o intrusă.

Se măsura galeş. Sunt neruşinată? o întreba şi dădea burlesc din căpşorul ei frumos, împrejmuit de zulufi negri-albaştri. Sigură de sine, răutăcioasă; inexpugnabilă pentru că triumfa. O privea pe Neli ca pe o infirmă. Tu nu eşti întreagă, diagnostica, să n-ai un amant, pfiu! pufăie, se îneacă, tuşeşte gros. Uneori fumează, s-a emancipat. Sandu detesta ţigara la femei, un misogin, dă-l încolo! Las’ că i-am arătat eu! stă prin spitale şi mă bombardează cu scrisorele, aproape nu e zi dată de la bunul Dumnezeu (ei îi plăcea să aducă vorba despre felurite lucruri înălţătoare, prefera datei din calendar să zică azi sunt sfinţii Constantin şi Elena, sau îşi amintea într-o doară că e Înălţarea) să nu găsească una-n cutie. S-a cam plictisit să le citească, îşi aranjează puţin mutriţa de divă bucureşteană în lacul dulapului abia lustruit cu cîrpa. Eh, ce zici?!

împăcaţi-vă, te iubeşte

Doamne fereşte, dar ce, am înnebunit

încearcă

acu’ s-a găsit să-mi scrie! mersi.

Îşi urmăreşte chipul în luciul lemnului, abia se desluşeşte, a strîns ochii, doar umbre mov-gălbui închipuind ochii, obrajii şi o sticlire scurtă, alburie, dantura se decupează mai insistent din pîclă

s-a întors, îi trînteşte noutatea Neli.

Pia amuţeşte

şi ce dacă, nu-mi pasă!

s-a întîlnit cu Ortansa. Arată rău.

mi s-a părut şi mie că-l zăresc, alaltăieri în Pasaj, minte Pia

voi vă întîlniţi numai prin locuri dosnice; auzi, în Pasaj

Şi-a revenit, după o scurtă panică, îl ştia departe, bolnav, terminat şi deodată se arată să-i încurce socotelile. Ce are de gînd? Nu-l mai iubeşte, totuşi prezenţa lui în oraş o nelinişteşte, oricît şi-ar alunga gîndurile de la el. Eşti o proastă, ce te priveşte pe tine? Într-o zi tot trebuia să iasă din spital, să se apuce iar de zdrăngănit! Viaţa nu se opreşte odată cu ruptura dintre ei, pentru că amărîta asta de viaţă pe care o văicărim neîncetat are simţul umorului, altfel n-ar fi avut nici un haz să. În cîteva clipe se încarcă de umbra lui Sandu, îi ocupă trăirile. Nu numai că nu rămîne deoparte, dar se amestecă în povestea cu Dionisie. Rolul lui părea să se fi terminat definitiv, şi uite că se încăpăţîna să supravieţuiască. Pune imediat în legătură un incident petrecut zilele astea. Ieşise să cumpere ceva şi a observat un tip în balonzaid, cu ochelari fumurii, cică citea ziarul rezemat de un stîlp. Intră şi în patiserie după ea. Ia brioşele, tipul aruncă mărunţişul pe tejghea şi o însoţeşte afară. N-a mai răbdat, cum a dat colţul, s-a întors şi i-a zis: ascultă domnul, ce ai cu mine, cine te-a trimis? Tipul s-a bîlbîit şi a dispărut în intersecţie. Neli a ascultat împietrită, cu pulsul sărit. Mai erau de la o vreme şi telefoanele suspecte. Cineva se distra, ţîrîia la orele cele mai nepotrivite. Uneori închidea, clanc. Cînd avea chef de vorbă, un glas gîjîit o

întreba dacă a dormit bine, o asigura că este unica femeie din viaţa lui, o descria, buzele cărnoase, roşii, sînii obraznici ce-i împung bluza, fesele încordate sub fusta subţire de vară. Psihopatul îi cerea să-i acorde o singură întîlnire. Viaţa lui n-avea nici un sens dacă nu făceau dragoste amîndoi, providenţa le-a aranjat întîlnirea asta! Trîntea baf în furcă. Ţîrîia iar, te înnebunea. Lasă-mă, domnule, mi-e somn, ce vrei? Şi începea de la capăt, buzele, providenţa, fesele, pulpele, sexul. Un nebun! Ce să fie?! Lui Neli îi luceau ochii, palpitant să te afli în apropierea Piei, Marilyn, Piei în sfîrşit.

eşti sigură? o întreabă

Ortansa, tu, au vorbit, cînd? Se agită nervoasă, cuprinsă de o bănuială. Sandu l-a pus! judecă scurt. E-n stare de tot felul de maşinaţii numai să nu fiu fericită cu altul

cine, blegul ăla? se miră Neli. Fugi tu!

vocea, am mai auzit-o, sunt sigură. M-a sunat de la Sibiu, cînd cu infarctul, aiurea infarct, a înscenat ca să mă înduioşeze. La ficţiuni nu-l întrece nimeni, are o vrajă-n el de speriat, zău!

Neli a amuţit, Pia delirează, n-ai cum s-o stăpîneşti. Se învîrte, trînteşte un bibelou, noroc că nu s-a spart, se loveşte cu genunchiul de raft, n-are astîmpăr. E pornită, l-ar sfîşia, îl urăşte pe Sandu, o să-i facă rău, chiar faptul că există o pune în pericol. E-n stare să-l ucidă dacă i-ar ameninţa o clipă legătura cu Dionisie. Neli tace speriată. N-a văzut-o niciodată în halatul larg, cu glugă, ridicînd braţele, învîrtindu-se-n loc printre mobile.

calmează-te, nu s-a întîmplat nimic. Prostul tău a ieşit din spital. E prea slăbit, şi te iubeşte prea mult ca să-ţi facă vreun rău

mai ştii! face Pia. Îşi duce mîna la gît, îşi apasă pieptul. E o tensiune pe care abia de o mai suportă. Sunt atîtea zile de cînd Dionisie a dispărut, a uitat-o. Neputincioasă, numărînd minutele ce cască prăpăstii între ei. Tristeţea serilor cînd aşteaptă

zadarnic s-o cheme în oraş. Nu îndrăzneşte să-l deranjeze de frică să nu-i răspundă o femeie, e aproape sigură că aşa s-ar întîmpla. Repetă:

suntem preafericiţi preafericiţi

repetă

preafericiţi, suntem preafericiţi

de ce te temi? o iscodeşte Neli

de nimic! de moarte! să nu rămîn singură, mă tem de orice. Ah, şi telefonul ăsta nu sună. Tu ce zici?!

facem o pasienţă

buah! şi Pia se îneacă cu blestemata aia de ţigară pe care se încăpăţînează s-o ardă pînă la filtru.

Hotărăsc să citească împreună din scrisorile lui Sandu, tot e-nfricoşată de spectrul lui rătăcind prin oraş.

Cred că trebuie să fie trei noaptea, ceilalţi din salon dorm. M-am mai întremat, nu-mi purta de grijă. Cam turtit de hapuri. Doctorul îmi cere să mă feresc de emoţii puternice, numai aşa se refac ţesuturile. Medicaţie plimbări plictiseală. Mi-e dor de voi. Iar tu, veveriţa mea, îmi lipseşti,… scriu la măsuţa de pe culoar lîngă o lumină de serviciu. Mă gîndesc la somnul tău profund lîngă Madi a noastră transpirată. Se leagănă. Te rog mult telefonează-mi şi dă-mi-o s-o aud. Te iubesc mult, şi sper după ce mă refac să înţelegi că nu pot trăi fără tine. Hipersensibilitatea ta va adăuga restul…? Tu nu m-ai părăsit şi acest trist episod din existenţa noastră pare să fi trecut de mult şi fără să lase urme. Dacă vei dori să rămînem împreună…

da dragă, şi o tooot ţine aşa. Îmi cerşeşte iubirea, vrea neapărat să mă întorc. Pe tonul ăsta penibil. Mi se face greaţă. Cum să iubeşti unu care se umileşte la picioarele tale?!

Telefonul ţîrîie. Pia sare ca un arc de pe podea. Apucă receptorul, şi-l lipeşte de ureche.

e el! izbuteşte să silabisească de ce nu isprăveşte cu melodrama asta ordinară. „Potoleşte-te, înţelege

că s-a terminat. Nu-mi mai trebuieşti. Fii om, fii om de înţeles. Mă chinui. Nu-mi ajunge cît am suferit! Şi nu-mi mai trimite scrisori că nu le citesc. Am un maldăr. Fericeşte şi pe altcineva, zău!“ Nu-i iartă că o clipă a crezut că, în sfîrşit, sună Dionisie, că o clipă a fost iar fericită. De dincolo nu mai vine nimic. Hai, mai e cineva pe fir?! Aude clinchetul, a închis. E bucuroasă, dacă sună Dionisie chiar în timpul ăsta şi se enervează să aştepte atîta, dacă găseşte ocupat.

m-am şi speriat zău. Am crezut întîi că e iar psihopatul ăla… Neli n-o aude, s-a dus dincolo, discretă, prepară cafea. Pia şi-a spus mai mult pentru ea, refuză să-şi amintească cît îl dorea pe Dionisie şi cum absenţa lui o încărca de o tensiune abia suportabilă. Se întoarce la rîndurile aşternute de Sandu în spitalul de provincie: *cînd tu mă veghezi cu nepreţuita ta dragoste. În singurătatea de aici am înţeles fericirea de a fi trăit lîngă tine, bucuria puternică din clipele cînd, întors acasă, din turneu, tu îmi deschideai uşa. Acea linişte profundă încerc s-o regăsesc, dar în zadar.*

Nelişor, mă confundă cu un şlagăr, nu sunt Miţa Baston să mă înduioşez de mustaţa pomădată a dumnealui. Şi bineînţeles ca să se vindece îi trebuie neapărat slujnica Pia, pioasa Pia! Ce şantaj de melodramă ieftină. Se pretează la orice

ai fost la spital la el?

de ce?

aşa, mă întrebam…

tu crezi că a păţit ceva, toţi mint, voia să mă recîştige să mă impresioneze să

mie nu mi-a scris nimeni asemenea cuvinte, poate că-i adevărat, nu poate trăi fără tine, scrie

texte, Neli, texte, eşti atît de fraieră? Şi mă vezi tu pe mine agonizînd lîngă cineva, mergînd în vîrful picioarelor, aranjîndu-i perna sub cap?! Buah, şi oricum Sandu ar fi ultimul om pentru care aş face-o, dacă m-aş idiotiza. Nu sunt nici schiloadă, nici proastă. Încă preţuiesc, am căutare

îndeajuns ca să-mi aranjez altfel viaţa. Să mă sacrific? Cine? Eu!

eşti rea

pentru el cred că ar fi fost mai bine ca infarctul să-i fie fatal

Pia!

I-aş fi păstrat o amintire… o amintire, aşaaa. E o chestie să dispari la timp, ce rost are să-ţi supravieţuieşti biologic cînd sufleteşte eşti terminat. Mă iubeşte, ştiu, o simt. Aş fi purtat şi doliu după el, pentru că şi eu poate l-am iubit cîndva.

Priveşte pe fereastră visătoare. A lăsat să-i cadă buza de jos îmbufnată.

dar nu vreau să mă gîndesc. Eu zic să căutăm pe cineva să-i administreze medicaţia la ore fixe, să aibă grijă de el, că n-o duce mult cu inima lui. Mie mi-ar fi şi frică să rămîn cu el. Dăm un anunţ, ofer îngrijire bolnav contra pensiune, cutia poştală nr. Ce zici? Sau… mai bine ţi-l încredinţez ţie! Ia-l, îţi va fi pururi recunoscător.

lasă-mă, ce-ţi veni!

ce-am mai rîs cu Dionisie! cu lacrimi. Zice, poate te întorci la el, e un băiat serios, e… se face că mă sfătuieşte, să vadă cum reacţionez. I-am arătat scrisorile, ca să-l aţîţ, sunt iubită, să nu mă ia drept proastă, să mă preţuiască. Zice sec: are stil epistolar, dar patosul a dispărut de vreun secol jumătate, odată cu romantismul, cine mai duce astăzi sentimente mari? nimeni. Noul nostru Werther, aşa-i zice. Sandu şi Werther! ha. De ce ai amuţit

d-aia! sunt revoltată că ai putut să faci o porcărie ca asta. Să-i arăţi scrisorile. Nu-l batjocori. Aşa ceva nu se face

invidioaso!

trînteşte perna pe care o ţine în braţe şi fuga dincolo. Se aruncă pe somieră. Ar vrea să plîngă, neajutorată, cu totul singură, trădată şi de Neli. Toţi îi vor răul, trăieşte un coşmar, nimeni de cine

să se rezeme. Dacă ar striga ajutor, ecoul s-ar întoarce fără nimic, netulburat. Numai imaginea lui Dionisie, calmă, sigură de sine, o mai susţine. S-ar prăbuşi, dacă ar părăsi-o, s-ar prăbuşi. Dar nu vrea să-şi închipuie un asemenea dezastru. Nici Neli nu o înţelege, şi-au făcut atîtea confidenţe, măcar ea. La birou o bîrfesc cu nemiluita, cine-i tipu' care te ia cu maşina, Pio? Atît a insistat, că le-a spus. Au înnebunit, ce prilej gras de a le aţîţa plictiseala, o pizmuiau, lansau zvonuri, o cercetau curioase, nişte proaste. Se simţea perfect încolţită de priviri rele, descifrînd zîmbetele nesuferite şi acre, curtea domnilor care de acum îndrăzneau. Ea nu mai era femeia în afara oricărei bănuieli de altădată. Se umanizase, picase la învoială, avea şi ea un amant, intrase în rîndul oamenilor, putea ajunge la o înţelegere cu pistruiata, ochelarista de la documentare, o fată gigea. Şi tocau pe la colţuri, pfiu. Dincolo ţîrîie telefonul. Se dezmeticeşte, ajunge înaintea lui Neli apucă receptorul, daaaa!

…

da, Pia! Aude răsuflarea celuilalt

te-am zărit ieri, arăţi extraordinar, simt că turbez, ai un mers de felină şi o privire sfidătoare care mă îmbolnăveşte. Şi-n aşternut îţi păstrezi zîmbetul?… Te vreau, puicuţo, nu-mi scapi. Te laşi greu, dar odată tot o să-ţi desfac cracii ăia lungi.

Dionisie? face Neli

Nu! îi răspunde Pia

sigur că nu, încă n-a sosit timpul, dar aştept. Am timp. Ce clipe minunate, proasto, o să petrecem amîndoi; ai să ţii minte toată viaţa. Eh, cînd o să îmbătrîneşti…

niciodată

ţi-aş muşca buzele uşurel cît să te sperii, să te înţepe durerea, ţi-aş linge

încetează, du-te şi caută-te, porcule, eşti psihopat. Închide, îmbujorată. Vorbele nebunului îi treziseră amintirea erotică a lui Dionisie, absentul.

Nu mai pot! face şi lasă să-i cadă braţele, sunt sfîrşită, de ce tre' să pătimesc atît.

lasă, se întoarce şi te sună, o consolează Neli

mă părăsesc puterile, altfel mi-am imaginat

şi Dionisie?

el e minunat

ce zice de Sandu?

are remuşcări, îl ştie

tu reuşeşti mereu, sunt liniştită în privinţa ta, primeşti mult de la viaţă

dar şi dau, dau şi ce n-am! se fîţîie în oglindă. Verifică gingiile, premolarii, potriveşte o buclă. M-am cam îngrăşat. Eh, nu-i nimic, lui îi plac aşa, mai împănată. Îşi reia surîsul uzual

s-a cam răcit de tine, te neglijează

prostii, zice ea repede, mă divinizează

de ce nu sună?

Pia tace preocupată de nişte cărţi, le aliniază în raft. Lucrurile se vor aranja, e sigură. Dionisie îi încearcă rezistenţa, micul război al nervilor din toate poveştile de iubire. Se lasă aşteptat, rugat. Dar nu e proastă, pîndeşte ceasul ei. Va veni negreşit.

A dispărut brusc după întîlnire, vineri pare-mi-se. O ploiţă zvîntase aerul fierbinte şi ea în rochia vişinie cu nasturi mari albi, de data asta blondă ca Marilyn. Dionisie a apărut punctual, hai, o portieră deschisă la bordură, ce mai aştepţi! Urcă! a poruncit agasat de circulaţia intensă, unul îl zemuia cu claxonul. Pia nu nimeri cadrul, poşeta rămase pe afară, pierdură secunde preţioase şi tiii tiii tiii. Înşurubată-n banchetă, pe nerăsuflate îl anunţă că e liberă, înţelegi, în sfîrşit liberă, ce sentiment extraordinar! Liberă să ce! a mormăit 'mnealui cu un ochi fixat în retrovizoare. Felul cum trăim – ea încă respira greu, nu scăpaseră de blocaj, tiii, tiii, tiii, nu ne mai ascundem, s-a isprăvit, am suferit atît. Iubi, am băgat divorţ, am fost la avocat. Oh, ce mizerii o să-mi facă Sandu, e-n stare să mă distrugă, ştii a pus pe cineva să mă

urmărească, dar sunt o fată isteaţă, dă-mi un pup, am schimbat două tramvaie! ciripi ea iute-iute, pînă să-şi tragă sufletul. Îţi complici existenţa! o asigură el.

Restul serii a decurs calm, aceeaşi intensitate pulverizată pe fiecare clipă, chipul adorat în imediata apropiere, vocea inconfundabilă şi tăcerile lui înspăimîntătoare pe care ea încerca să le umple tot timpul, povestindu-i de la birou, certurile şi mărunţişul vieţii ei mediocre. Ce bine că exişti, cu tine am înviat, trăiam într-o lume care nu există, o viaţă care nu era a mea. O singură schimbare apăruse, urmau să iasă la Snagov şi să rămînă peste noapte acolo, rezervase o cameră. Din păcate atîrna de un telefon, provincia, în rest s-au simţit minunat, el era surescitat de vestea ce i-o furnizase. De mult nu-l văzuse aşa stîngaci. Au stat seara întreagă într-o cofetărie pe Griviţa, stingheri, la o masă-ntr-un colţ ca doi îndrăgostiţi, ţinîndu-se de mînă, sorbindu-şi privirile. A lăsat-o la un cvartal de adresa lui Neli, a virat brusc într-o tulumbă de praf. Norul ridicat din caldarîm plutind pe strada întunecoasă era ultima imagine a lui Dionisie. A trecut o groază de zile, Pia a traversat un infern în singurătate, neînţelegînd nimic.

Totuşi fericirea ei continuă. Pia cunoaşte deliciile şi amărăciunile unei vieţi duble, triple ş.a.m.d. Se fărîmiţează. Ea însăşi e mai multe persoane. Răutăcioasă, serviabilă, bîrfitoare, adorabilă şi calină, scorpie, cenuşie, strălucitoare, energică, frivolă, moale şi leneşă, aprigă, distrasă, expansivă. Se exersează minuţioasă, uitucă. Îi place nespus să testeze reacţiile unui tip, îi dă de înţeles că dacă i-ar face avansuri ar marşa fără mofturi. Să vezi mutrişoara lui, Neli, hi, hi! Mulţumirea că s-a detaşat de ceilalţi îi dă un sentiment de superioritate, îi dă putere. Are senzaţia că îi manipulează. Provoacă dialoguri, scene, situaţii, şi rîde într-un colţ bucuroasă că i-a reuşit şi mişcarea asta. Le testează sensibilitatea,

rezistenţa, creduli toţi, îi distrează cu mistificările ei nevinovate, nişte improvizaţii, o plăcere. Şi e tot mai lucioasă, pielea ei pare să secrete un fel de lumină. O aură o împachetează protejînd-o. Se fîţîie ca-n vis printre lucruri; îi prieşte, se bucură. Îţi plasează din senin că are necazuri, ţine s-o compătimeşti, ziua ar fi searbădă, nici măcar nu coboară privirea, şi-o sudează de a ta. Îţi oferă o secundă de profunzime, un fel de clipă a adevărului, de punct culminant al existenţei ce a sosit aşa într-o staţie de autobuz. O crezi, Dumnezeule; are nevoie neapărat de tine, caută un umăr de care să-şi rezeme căpşorul. Şi capătă tot ce-şi doreşte. Se joacă copilăreşte cu toţi din preajmă, anturajul a devenit micul ei poligon de încercări. Ea trăieşte din exerciţiile de artă aplicată, din strategii inocente şi ocheade şi surîsul ei trist, fermecător. Ghiceşti o durere ascunsă în căutătura romanţioasă, ea stă în clarobscur pe marginea unei ferestre şi priveşte acoperişurile. Se rupe tocul cînd doreşte să-i oferi braţul, te roagă s-o încalţi, la un colţ cînd mulţimea năvăleşte pe zebră să traverseze, şi o faci, inspectore, nu rezişti la figura asta, îi mîngîi gleznele fine, închizi bareta cu cataramă şi te imaginezi urcînd cu buricele degetelor pe gambele nervoase, sărutînd genunchii rotunzi ce stau să sară din resort, pulpele cărnoase şi mai departe ţi se rupe filmul. Ea suferă îndărătul celui mai minunat surîs. Ea minte dezinvolt, spontan, cu naturaleţe; cînd îi scapă un gînd sincer, se crispează, e nefirească, şi o bănui.

În rest, acoperă cu închipuiri zidurile, întîmplările, împrăştie ceaţa de camuflaj la auzul alarmei, e în panică. Nu mai distinge nici ea persoanele, lucrurile. A tras storurile să nu răzbată lumina, un bec uitat aprins ar semnala prezenţa. Se fofilează gălăgioasă, capricioasă, speră să n-o observi şi în acelaşi timp se supără dacă nu o remarci, dacă nu o îndrăgeşti. Ea nu poate supravieţui dacă nu e iubită, indiferenţa o ucide; şi

o adăposteşte. Nu te mai înţelegi cu ea. Bănuieşte că Neli îi poartă hainele, i le ascunde, că nu-i spune tot, şi e complice cu Sandu şi pune interpuşi s-o sune. Pia face scandal, ameninţă, bruftuluieşte, taie vorba înţepată. Vulgară şi meschină cînd nu e adorabilă, prietenoasă cînd nu-ţi dăruieşte ultimii lei din portofel, cînd nu se oferă să stea cu copilu' pînă vii de la serviciu. Face crize de nervi dintr-un fleac, se repede să-ţi scoată ochii, trînteşte uşa, tace cînd o doreşti vorbăreaţă. E distrată. Vara asta minunată o face să înflorească, e o dulceaţă în sandalele ei uşoare, oglindindu-se-n vitrine. O strigi, coboară ochelarii pe năsuc şi te priveşte pe deasupra. Tocmai te informează, oricine ai fi, că a păţit ceva grav, să zicem, şi-a scrîntit piciorul, dacă nu, merge la un vernisaj unde e prezentă lumea bună. O verişoară a născut un băieţel, şi se duce la Polizu să fie prima care-l vede pe micuţ, e şi îngrijorată de soarta unui vecin dispărut acum cîteva nopţi. N-ai cumva să-i împrumuţi patru sute de lei. E înconjurată de nesuferitele alea care o invidiază, o pîndesc şi o toacă mărunt-mărunt cu bîrfeli, una mai ales redactează note informative despre viaţa mea particulară, nenorocita, parcă interesează pe cineva cu cine trăiesc, nu?! deocamdată suntem în relaţii convenabile, aparenţele, dragă, i-am dat tiparul unui pulover din Neckermann să-mi aranjeze oră la un dentist bun. M-am obişnuit, sunt cea mai bîrfită femeie din Bucureşti. Ce dacă legătura ei cu Dionisie a devenit publică, o doare în cot, aşa să ştii. O încîntare s-o priveşti, freş zveltă isteaţă; nu depinde de nimeni decît de ea însăşi, a scăpat de servituţi. A mizat pe perciunii grizonaţi ai lui Dionisie şi nu regretă. Niciodată vanitatea ei n-a regretat un pas făcut, chiar cu Sandu o vreme a fost fericită şi l-a slujit cu credinţă.

Deliciile şi amărăciunile unei vieţi duble sunt nesfîrşite, întîi senzaţia că nimic nu contează pentru că nu e concret, palpabil. Fiecare zi în care

faci ochi este o întîmplare, o aberaţie, o fundătură, un miracol. Se poate întîmpla absolut orice, ca-ntr-un desen animat, ca-n improvizaţiile lui Sandu, ca-n Biblie. Faci lumea şi o desfaci, e de-ajuns un cuvînt, din el decurge totul. Pia se exersează atentă, gravă, scoţînd limbuţa printre dinţi, cantotdeauna cînd e concentrată. Nu e lipsită de apărare. Dispare din senin, se deghizează în gînganie, în frunză, în bule de aer. Repliată îndărătul unei lacrimi, se camuflează, mimează conversaţii şi apariţii. Se răsuceşte pe neaşteptate, se şterge cu buretele de pe o tablă neagră, se distrează de minune. Aleargă de colo colo neobosită, alunecă silenţioasă de pe o streaşină de-a lungul unui burlan, dispare hopla într-o mînecă, se fîţîie în oglinzi, de cînd s-a fărîmiţat în nenumărate Pii, fiecare ciob reflectă altă imagine. Zburătăceşte, bîjbîie mereu victorioasă pentru că a pierdut cam de multişor contactul cu realitatea. Cineva a rupt firele care îi legau terminaţiile, senzorii, instinctele la această realitate, şi ăla trebuie să fie Sandu. Ea îl pedepseşte pe pianistul ei întorcîndu-se înfometată, dornică de senzaţii proaspete, lacomă să trăiască totul pe viu, şi repede, n-are răbdare. O cercetează. Încearcă, prevăzătoare, ţesătura realităţii cu dinţii, cu degetele, o miroase, trage, o calcă-n picioare, o întinde şi o şifonează, îi verifică rezistenţa. Dacă nu ţine?!

Dincolo de plasă Dionisie schimbă ultimele mingi ale serii ce acoperă terenurile cărămizii cu o umbră densă şi cafenie. Clipocitul apei îndărătul unei perdele de plopi şi tei, sirena unui vaporaş ce se apropie de debarcader. Ziua revederii lor parcă nici nu a existat, s-a rostogolit în depărtare, şi el şi ea erau alte fiinţe, purtătorii altor microbi şi sentimente, ai altor organe. Diavolul a înghesuit într-o noapte în pielea lor pe altcineva, nişte străini ce abia se cunoşteau din vedere, nişte cadavre de-ale lui, vii, îmbujorate, respirînd încă.

Neputincioasă, contrariată maimuţăreşte sufletul ei de femeie îndrăgostită şi nu observă că în corpul lui Dionisie sălăşluieşte alt suflet. Mă rog, se preface Pia, ce să facă? Brusc Dionisie s-a obscurizat, s-a plictisit de ea, simţurile nu o înşală. Sfîrşitul e aproape; nu vrea să creadă, refuză să gîndească că într-o zi o va alunga. O cameră goală şi între patru pereţi ea, o imagine care o chinuie fără încetare. Dă drumul la radio, aprinde şi televizorul, se încolăceşte pe telefon, ah, şi Neli nu apare odată. De o vreme întîrzie în fiecare seară în oraş. Are pe cineva, sigur! îşi zice mustăcind veselă, bravo! Se posomorăşte o clipă mai tîrziu, aceeaşi bănuială o amărăşte şi-n privinţa lui Dionisie. Şi-a găsit vreuna, la ce să te aştepţi de la unul ca el? Face un gest cu mîna în gol, alungă spectrul iubitului ei deschizînd portiera altei muieri.

El se apropie de băncile pustii unde ea stă cuminţică. Nu te aşteptam! îi spune cu reproş, cu capul lăsat pe umărul stîng, ultimele raze pătrund printre ramuri şi-l obligă să mijească ochii. Duce mîna streaşină, nu adaugă nimic, aşteaptă o explicaţie. E nebună, îl pîndeşte, aşa trebuie să i se pară.

faci greşeli, de ce nu aştepţi telefon

tu nu mai suni, zice, scuturîndu-şi buclele, cam tare, de vreme ce el se uită în jur să vadă dacă nu-i aude careva

m-aşteptam de la tine să înţelegi, nu eşti deloc înţeleaptă, nu se face.

s-a terminat, spune-mi deschis, s-a terminat aşa?!

cum adică, aşa?

fără să mă previi, să mă anunţi într-un fel, ai dispărut

s-a întors oficiala

cine

legătura mea mai veche, suntem de zece ani împreună. Credeam că nu mai e nimic între noi.

dacă ţii să mă înduioşezi, renunţă. Pe mine cui mă laşi, am făcut atîtea sacrificii

asta e viaţa, Pia!

Ea se ţine tare, un muşchi nu i se clinteşte. Şi-a tras umerii, a împins bărbia ei delicată puţin înainte, îl ţintuieşte cu ochii ei, aceiaşi, migdalaţi, miopi, negri.

du-mă măcar acasă, nu vreau să te mai văd. Dionisie bucuros că scapă cu atît, devine curtenitor, îi spune şi ultimul banc auzit în vestiar, o grăbeşte spre parcare.

eşti hotărît! îl iscodeşte

eu ştiu, ne certăm ne împăcăm, e femeia vieţii mele

pfiu, ce cuvinte dom' profesor, zău! îl persiflează, prinde curaj. Străbătînd aleea, ea se metamorfozează, nu mai e micuţa femeie aşteptînd docilă s-o ia amantul. Acră, sarcastică, îl ceartă, îi cere socoteală, nu tace, vorbeşte tare parcă ar vrea să acopere propria ei voce ca pe o voce străină. Dionisie surprins se cocîrjează, timorat, ieşit din schema acestui joc ce-l improvizase din plictiseală. Aproape că ea ţipă, şi el se apără fără nădejde

burghezul din mine – îl aude ea – nu vrea să facă nimănui rău! se scuză el fără imaginaţie. Oh, ea ar fi născocit o poveste teribilă dacă nu l-ar fi iubit. Nu pot să-ţi stric viaţa – îl aude – apoi e şi Madi, îi trebuie un tată, n-ai să găseşti altul mai bun ca Sandu. Pia îl priveşte uşor dezgustată, a devenit lacrimogen, n-ai o batistă, domnule? mi-a intrat un fir de praf în ochi.

vreau să repar prostia, imprudenţa…

păi să ştii că imprudenţă, eu nu las lucrurile aşa. Fac scandal, mă duc să vorbesc cu ea, cine e?

n-are rost, nu se întîmplă prima oară. Pia, a fost o confuzie, mă simţeam singur, părăsit. Eh, asta e! ridică din umeri.

S-au apropiat, caroseriile lucesc stins. Dionisie se salută cu cineva, dacă iese duminică la Snagov? Răspunde că nu ştie încă.

te duci cu ea?

El scormoneşte cu vîrful pantofului frunzele adunate lîngă bordură.

zi! Ei i-a dispărut curajul. Ochii i se umplu de lacrimi, glasul îi tremură. Zi! De ce taci?

vrei să auzi ce se spune de obicei?

da, dar patetic, cu dicţie. Vrăjeşte-mă, învăluie-mă cu glasul tău răguşit, şopteşte-mi stupizenii. Dă vina pe soartă că ne despărţim, promite-mi

eh, asta e!

eşti un laş! Stai, nu pleca! Cu mine ce se întîmplă? Ţi-o plătesc, ţi-ai bătut joc, ştiai de la început c-ai să mă părăseşti, de ce atunci, ticălosule!… Iartă-mă, n-am vrut să spun asta. Ştii, fără tine…

prostii, nu pierzi nimic

şi eu, Dionisie, eu?!…

doar n-oi vrea să-ţi pasez un amant, pe Leon ţi-l aminteşti

eşti un nimic, un laş, impostorule… te iubesc, nu mă părăsi, ajută-mă, nu mă lăsa, Dionisie, eşti nedrept, eşti crud, eşti fals, nu pot trăi fără tine, omul vieţii mele

e şi o campanie de epurări, vînează prin dosare, divorţuri, sancţiuni, slăbiciuni, se cere o viaţă austeră, morală. Tu ai vorbit prea mult. Ai umplut oraşul cu legătura noastră, a trebuit să dezmint, să

minţi. De ce amesteci politica între noi?

mai ai ceva de spus? S-a făcut tîrziu. Te las undeva?…

Ea ştie că se suie ultima oară în maşina lui, că nu-i va mai sta nicicînd alături într-un spaţiu, că nu-i va mai atinge umărul, că l-a pierdut, că ea o să moară, că nu se poate abţine să nu plîngă, că întunericul a pogorît peste ea, că el nu-i va mai adresa un cuvînt, că nu va mai zări imaginea părului cenuşiu-gri umflat de vînt, că oglinda retrovizoare nu va mai reflecta chipul ei, că el se va întoarce spre dreapta să răspundă oficialei, ori unei iubite ocazionale, a fost pentru el o aventură.

Îi urmăreşte palmele cum strîng volanul, se repede să le sărute, el o împinge brutal, hei, ai înnebunit, ce-ţi veni? se zbate, el o ţine departe de volan, noroc că şoseaua e pustie, Pia întrevăzuse că la capătul atîtor clipe va veni sfîrşitul, e foarte isteaţă pricepe repede, dar nu vrea să-l lase, i-a căşunat. Îşi înfige dinţişorii în dosul palmei pe care de atîtea ori a acoperit-o cu sărutări pătimaşe. Dionisie apasă frîna, eşti nebună, du-te şi te caută, vrei să murim amîndoi? o întreabă speriat, vînăt.

da! îl asigură patetică, să pierim

Dionisie a oprit, îşi trece mîna prin păr

coboară!

de ce

c-aşa vreau eu

mă alungi ca pe o slujnică, o tîrfă de-a ta?!… apucă geanta să-l lovească, se aruncă peste el, îl îmbrînceşte, se opune forţei, monstrul o împinge afară. Răsuflă greu amîndoi, ce putere ai în tine, Pio, nu se lasă deloc, abia cînd Dionisie îi scapă dumnezeieşte o pereche de palme, ea înţepeneşte mută. El îşi bandajează cu batista degetul sîngerînd

vezi?

mă duc acasă, şi-mi tai venele, înţelege că te ador, am să mor! Ţi-arunc sticlă pisată în ochi, o să te calce o maşină, dacă eu pun gînd rău cuiva, obligatoriu păţeşte ceva, nu scapă nevătămat. Am o ură-n mine de

ne isterizăm puţin? face bine

ori ea, ori eu!

Să fi văzut rînjetul lui Dionisie, te speriai.

fii rezonabilă

Dio, nimic nu mă mai salvează, am visat de nenumărate ori clipa despărţirii, dar se întîmpla mai frumos

dacă promiţi să fii cuminte te duc acasă

altfel?

te las în pustietatea asta să te ia un şofer, găseşti tu unu' galant să-l farmeci

tu niciodată n-ai excelat în curtoazie

eh, aici te recunosc ţi-ai revenit

Ea dă din cap. Dionisie o pofteşte pe bancheta din spate, în dreapta, cît mai departe şi conduce prudent, cu un ochi în oglindă. Pia a închis ochii, şi-a lăsat capul pe spate. Corpul ei tresare inert la hopuri. O lasă tot la un cvartal distanţă de adresa lu' Neli. Pia are iar sub privire norul de praf rostogolindu-se pe stradă, ca ultimă imagine a preaiubitului Dionisie, un nor de praf ce se ridică.

şi ce dacă! zice ea mărinimoasă, aruncînd geanta pe umăr. Ea poate să fie în egală măsură o femeie nefericită. I se potriveşte perfect. Îşi alcătuieşte repejor o mutriţă ţuţ pe care Neli o zăreşte prin vizor, cînd Pia ţîrîie cu deştul înfipt în sonerie. Îi declară din hol c-o invidiază.

arăţi minunat!

este?! face ea cu o piruetă graţioasă-n oglinda mare din perete.

6

se pisiceşte, în încăpere doar ea şi mutriţele irizate din ecran, ea vorbeşte cu personajele serialului, le admonestează: proastelor, aşa vă trebuie dacă sunteţi nişte închipuite, trăiţi ce se va întîmpla poimîine, ea croşetează molcomă învelită-n pled, ea are gropiţe-n obraji şi graseiază natural, ea e rîrîită şi suferă de miopie. Ea se trage mai aproape, ea e dulce ca un zahăr candel, ea are sub ochi cearcăne şi un surîs amar, ea tresare, cineva la uşă, nu e Dionisie, l-a ambalat în toate textele lui de escroc sentimental şi buf pe ghenă, ea duce o viaţă tihnită, singurătatea are o anume măreţie, îşi spune oftînd. Neli, în sfîrşit, Neli abia a sosit, e atît de tîrziu cum o îndrăzni să rămînă pe străzi noaptea, îţi asumi un risc nepermis, cu golanii şi secăturile şi echipajele miliţiei Bucureştiului întunecos, Primăria luminează bulevardele, în rest, un infern. Neli îşi schimbă rochia între uşile şifonierului, Neli şterge machiajul cu lapte, Neli e

îmbujorată. Ea ce face? Mai nimic, puţină curăţenie, tricotează pentru iarnă, nu se plictiseşte. Ah, Neli, un film absolut idiot, hein, o poveste de iubire, aiureli, tu, episodul cînd el îi jură credinţă veşnică în barcă – m-a pufnit rîsul – şi nişte nori ameninţători se apropie, domnul va pleca pe front, o nostalgie scîrboasă şi clipocitul infect al apei… Neli o roagă să-i spună subiectul, celelalte serii le-a văzut, se reia joi, de ce mă oboseşti, nu fi rea, ce s-a întîmplat cu lordul Castlereigh îndrăgostit de pura institutoare, orfana Diana, cu tatăl alcoolic şi duşmanul fermierului care voia să ridice o moară dincolo de iaz, o răpeşte, fug în America?! mitraliază curioasă şi Pia pasivă aprobă dezaprobă, eh, pot urmări împreună peripeţiile.

Pia noastră, ironică, acră, îngăduitoare, Neli pătimaşă pusă pe riposte cu sufletul la gură. Pia o priveşte cu coada ochiului, o invidiază, ea s-a resemnat de săptămîna trecută, se va îngropa de vie, va ispăşi, se va dedica lui Madi, a vorbit cu mama să i-o înapoieze. Se vede în ceasuri lungi, pe înserat, într-o lumină cafeniu-roşcată cum aplecată deasupra pupitrului, ce fericire să înţepe un fluture pe planşa ei, alungă gîndul că unul ar fi chiar Dionisie, capturat în grădină, îl va colecţiona cu grijă, Dionisie, mai curînd, ar înfăţişa brotacul oac, cîrîitorul din nopţile de vară, pe o masă de disecţie, îl va tăia cu lama de-a lungul pentru demonstraţie asupra sistemului nervos periferic. Nimeni nu va tulbura liniştea Piei

plîngi? o iscodeşte Neli

ţi se pare

ai suspinat

deh

cum mă găseşti, o întreabă, apărînd în chiloţi cu halatul pe mînă

astea-s prostii de muiere în călduri

Pia este o fiinţă rezervată

hai zi

te-ai mai împlinit

sîmbătă suntem invitate la un chefuleţ, vin o grămadă de tipi bine

nu ies nicăieri, te duci singură

dar ce ai, ai devenit nesuferită

Pia nu vrea să vadă pe nimeni, oamenii o plictisesc, nimic atrăgător. Reacţii previzibile, mereu acelaşi mecanism meschin al procurării banilor şi al seducţiei, cine cu cine trăieşte, complexele şi orgoliile fiecăruia, ea una e sătulă de comedianţi, de mult nu mai ridică receptorul, tre' să fie Sandu care scotoceşte oraşul în căutarea ei. Pia e informată, zvonurile şi bîrfele o ajung din urmă, sau sună alt insignifiant, dom' profesor Dionisie Pîrţ cu aerele lui de crai pe ducă şi ăsta un farseur.

cine e amorezul tău, Neli

secret! şopteşte Neli ducînd un deget la buze.

Pia n-a uitat să rîdă, se amuză pe seama încîntării confidentei, îi descrie în detalii, la minut, gesturile, spaimele, elanurile, păţaniile unui *love story* standard, ea a trecut de multişor prin marasmul amorului. Cască, se grăbeşte să dispară-n aşternut. A trăit binişor, încă dinainte să-l întîlnească pe Dionisie, tristeţea despărţirii. Fremătase cu închipuirea simţindu-se părăsită, zărise splendide insomnii ca nişte peisaje luminoase şi întinse cu relief molcom, trebuia să se zbată disperată prin camere în repetate marşuri forţate între chicineta bucătăriei şi debarale şi balcon, apartamentul devenea neîncăpător, era distrusă, fuma pachet după pachet, de nu mai zăreai pereţii. Se vedea plînsă, slăbea în viziunile ei zece kilograme brusc, disperarea îi provoca nişte crize, tremura în pragul inconştienţei, apărea şi un leşin, vocea omenească îi făcea rău, o stare de greaţă o cuprindea. Insomniile însă nu o încearcă, dimpotrivă doarme profund de cum trage pătura peste umeri; unde s-a dus somnul ei iepuresc? Începe instantaneu să viseze, o cotropesc chipurile, se amestecă scene şi cartiere străine, dozajul

savant al eclerajului. Neli se şi sperie, o trezeşte, Pia trăieşte intens în somn, coşmarurile, beatitudinea, frica. Îi plac nopţile pentru că nimic nu-i opune rezistenţă, totul se desfăşoară uşor fluid. În zori vederea zidurilor, a mobilierului, a trecătorilor din staţia de autobuz, străini, contondenţi, o crispează, se simte stingheră, refuză pur şi simplu, umblă cu ochii-nchişi, fofilîndu-se pe lîngă ziduri, nevăzînd pe nimeni. Urăşte realul pentru că o împrejmuieşte, indiferent şi zgomotos. Îi rezistă, uneori aude hohotele batjocoritoare ţîşnind din gurile hidoase ale vecinilor, vînzătoarei de iaurt, a lui Neli, a bîrfitorilor, a mulţimii strînsă-ntr-un tramvai. La birou cineva se strecoară înăuntru, o priveşte serios dar ea ştie că în sinea lui un glas hîrîie vesel. Se întoarce după-amiezele, grăbită, în micul apartament, iuţeşte paşii, se agaţă de primul vagon, ea care înainte lăsa să treacă zece pînă să apară unul gol, să se suie. Se cufundă docilă, înlăcrimată, distrusă în reverii nesfîrşite. Respiră lacomă aerul străveziu al cartierelor încă acaparate de vegetaţie, zăreşte un cinematograf dărăpănat, o prăvălie, o populaţie paşnică: tejghetari vardişti, un fabricant de sifoane, funcţionari cu limbuţele înmuiate-n cerneală, iuţind vijelioşi spre ghişee, imobile suspecte ce dosesc în ziduri istorii grozave, mica biserică în care veşnic ard lumînări, îngrijită de decrepiţi şi cerşetori, vasali prosperi ai guberniei de altădată. Jură că mica ei lume croită din închipuiri e mai consistentă decît Neli şi bibelourile risipite pe rafturi, decît persoanele în carne şi oase de care se izbeşte, indiferent că-s şefi, slugi, pasageri într-un tramvai, decît ascensorul în revizie şi ploaia ce va să vină. Pia e incurabilă, poate oferi şi o scenă de nebunie, se va oferi pe ea însăşi, ea va

oare nu suferă?!… se întreabă uneori. Trebuie neapărat? continuă tot ea, şi-şi scutură buclele blonde.

nu crezi că am ceva din Marilyn?

ce

Neli, a fost încurcată cu Kennedy

nu spune

da, o asigură, îmi schimb coafura, mă fac şatentă, mă tund scurt, hein ce zici, aşa am un aer vamp, frivol, nu mă plac deloc, mi-e şi ruşine să ies în halu' ăsta

fugi, tu, arăţi minunat, toţi întorc capu' după tine

minţi

prefăcuto, nu-mi spune că n-ai observat

mă lasă rece

mie-mi zici, soro

Kennedy preşedintele, John

şi Fitzgerald

Pia chiar n-a uitat să rîdă, fac un haz nebun pe chestia intrigilor amoroase de la Casa Albă, discută politică amîndouă, se şi pricep, ăla e burtos şi chel, ăl'lalt are un nasone tumefiat şi furuncule, guvernatorul o s-o sfîrşească prost că nevastă-sa s-a încurcat cu şeful poliţiei secrete, petrolistul D. face trafic cu arme în Asia, miliardara aia, o proastă şi o nasoală, are nişte craci strîmbi şi e insipidă. În camera lor se îngrămădesc Marii Duci, bancheri scăpătaţi, generali care au reuşit lovituri de stat, condamnaţi la scaunul electric, navigatori, staruri ce-şi expun unduirile şoldurilor, guşi încărcate de coliere şi colane, cardinali vişinii, disidenţi şi oameni simpli, numai în grupuri. Ele se simt perfect în selecta companie, Neli ronţăie între dinţi un colier ieftin de perle luat într-o dugheană, Pia, ţeapănă ca o împărătească tolănită-n fotoliul desfundat şi ecranul topind o lumină vînătă şi mobilierul animat de ultimele evenimente. Decorul se strînge, dispare după un rictus trist al Piei.

mă duc să mă culc, sunt obosită.

hai că ne-am distrat grozav, am rîs cu lacrimi

Ea e zbanghie, la ce să te aştepţi, ea dormitează în timpul programului, şeful, un supraveghetor răbdător al vasalilor săi, o admonestează, o înghesuie numai cînd sunt singuri, într-un colţ şi-i

face propuneri; ea abia de-l aude, păsărico, să-mi spui cînd îţi lipseşte ceva, te rezolv eu, Altfel băiat a-ntîia, familist, bine văzut, capabil, dă cu ţîrîita şi ia cu două mîini, slăbiciunea tuturor femeilor din resort, execută ce le cere cîntînd, dansează parcă ducînd dosarele pe coridoare, ciocănesc graţioase-n uşa capitonată, lovind bumbii cu cheiţa, treci absent şi deodată după un perete de sticlă mată auzi o arie, belcanto duios, amintindu-ţi îndatoririle de serviciu neonorate. El o priveşte insistent Pia se face că nu înţelege, surîde vag şi înghesuie în acest surîs o puzderie de promisiuni, el pare mulţumit şi se retrage cu o reverenţă, cavalereşte, o adulmecă, îşi va primi dreptul, nu-i scapă ochelarista asta, n-are bărbat şi se aud nişte istorii, ăia de la cadre or fi aflat?

Ea se zbenguie neostenită, ea face pe sfînta, ea se retrage discret din conversaţii, ea înfulecă sandvişul în pauza de zece, ea priveşte uneori pe fereastră romantică, ea se îmbracă cenuşiu şi modest, ea nu mai sfidează pe nimeni, ea se plînge de un reumatism fictiv, ea a devenit serviabilă, ea se manifestă prin puritate, ea citeşte ziare, ea ţine jurnal intim, ea nu întîrzie, ea ronţăie morcovi şi te sfătuieşte s-o imiţi, vitamina A pentru ochi, ea activează-n grupa sindicală şi crucea roşie, ea va dona sînge, ea se luptă cu ea plină de ură, ea se mulţumeşte doar cu patru ţigări pe zi, ea şi-a reparat ceasul, ea face lungi plimbări singură, ea te fericeşte cu un zîmbet, ea se opreşte lîngă un balansoar şi se întreţine cu un puşti cîrlionţat o oră, ea se retrage în ea însăşi, ea îl întîlneşte pe Sandu, împreună cu Madi la cofetăria Ambasador, ea îl respinge, el e plîngăcios, o doreşte iar, ea nu aparţine nimănui, duce o existenţă singuratică la care nu va renunţa pînă la bătrîneţe, ea e înduioşată de ce şi-a propus, ea rabdă, ea admiră ferită de o streaşină furtuna iscată din senin, ea trebăluieşte fericită în locuinţa lui Neli, o slugăreşte, o scapă de corvezi, ea se gîndeşte la alţii, ea a împrumutat

trăsăturile altui personaj, ea dimineaţa cumpără covrigi calzi de la chioşc, ea nu doreşte nimic pentru ea însăşi, ea se sacrifică, ea e simplă, ea hrăneşte pisicile din cartier, ea ascultă multe confesiuni, ea nu regretă, ea nu a greşit, ea e o zăpăcită, ea rătăceşte prin foaier în antract, ea are gropiţe, ea e o femeie de toată isprava, ea nu se sinchiseşte, ea plăteşte, ea se ascunde, ea nu apare mai nicăieri, ea se mulţumeşte cu puţin, ea ascultă discuri, ea intră singură la cinema, ea îşi plombează o măsea, ea se pregăteşte de toamnă, ea cumpără borcane, ea face plajă pe terasa blocului, ea iubeşte natura, ea va îmbătrîni încet, ea e deja resemnată, ea nu mai aşteaptă nimic de la viaţă şi pe nimeni, ea zvîrle pietricele pe suprafaţa lacului şi numără cercurile, ea se reazemă de un copac, ea priveşte cerul înnorat, ea ţipă dinăuntru, ea nu e auzită de nimeni, ea deodată e-nfiorată, ea păşeşte umilă de-a lungul unui zid oprindu-se la trecerea cuiva, ea asurzeşte, ea prepară pizza, ea e mîhnită, ea linge o îngheţată de căpşuni, ea lălăie un şlagăr, ea se îndepărtează de un grătar cu mititei alungată de miros, ea tricotează

Ea îşi aminteşte de tata, ea l-a confundat pe Dionisie cu tata, se mira cum de a fost în stare de o asemenea blasfemie, ea nu-şi va ierta prostia, ea se gîndeşte la prima ei copilărie, ea are în auz glasul lui de bariton şi vesel, ea îi simte-n nări respiraţia, ea e fericită că se joacă împreună, ea rîde, e fericită, el o protejează, e uriaş şi blînd, ea îl iubeşte încă, ea i-a căutat un înlocuitor în Sandu în Dionisie, ea s-a înşelat, ea e lipsită de apărare, ea cotrobăie în debara în nişte lucruri vechi, găseşte chipiul, îl păstrase, e al lui, ea se rostogoleşte într-un gol, ea ar vrea să plîngă, ea nu reuşeşte, ea perie chipiul, ea lasă pe spetează, ea se încolăceşte, ea îşi strînge genunchii la gură, ea simte că s-a sfîrşit, ea şi-a pierdut puterile, ea abia de mai suportă propria ei respiraţie, ea e o fată veselă, isteaţă, fără complexe, ea e o fostă premiantă, ea stîrneşte

admiraţia tuturor, ea a fost iubită, ea a iubit, ea s-a lipsit de Sandu al ei, ea s-a refugiat dincolo de clănţănitul pianului, improvizaţiile lui o tulburau, ea s-a împrejmuit de nişte pereţi, ea şi-a otrăvit sufletul, ea schimbă o vorbă cu portăreasa, ea răsuceşte butonul televizorului şi radioului, ea formează numere de telefon, a fi înseamnă a imagina, ea e sfioasă, ea bea suc călduţ pe Buzeşti, ea intră-n alimentară şi face coadă la parizer, ea e Marilyn părăsită de toţi, ea e spaima ei de a îmbătrîni fără nimeni alături, ea i-a împrumutat sentimentele, ea a aflat ce se va întîmpla cu ea în continuare, cineva trage sforile în culise, o joacă la ruletă, miza sufletul ei, ea rîde e haioasă, ea şi-a cumpărat o fustă, ea e o fată de gaşcă, ea e seducătoare, ea nu mai rabdă, ea se metamorfozează atît de repede că ameţeşti privind-o, în fiecare zi e alta, ea, la viteza asta aşa mare, se va rupe-n bucăţi, şi nimeni nu va reuşi s-o reconstituie, să învîrtă cheiţa, s-o facă să funcţioneze chiar peticită, cu piese schimbate, ea năpîrleşte, ea e tristă, ea este altcineva, ea e iubită, ea levitează pe trotuar, ea

Mecanismul pierzaniei ei s-a declanşat, pare-se. Mulţi o caută, ea refuză să vorbească, îi face semne muteşti lui Neli, nu răspunde. Ea s-a baricadat îndărătul uşii, nimeni nu ajunge pînă la ea. Dacă o zăreşti vei căpăta un zîmbet şi atît. Ea se intersectează într-o sală a Universităţii cu Dionisie, pulsul îi sare urgent, el vine spre ea curtenitor, îi sărută mînuşiţa, eh, cum te mai simţi, care-i viaţa ta, te-ai întors la Sandu? Abia îşi găsise liniştea, ea se simte iar sub puterea lui, nu a lui, a ei înseşi, Pia de altădată îndrăgostită de el, reflexele vechi îi revin. N-aş putea s-o fac, îi zice, aş fi o ticăloasă, de vreme ce sunt gravidă cu tine! îşi ia o mină gravă, îl fixează scurt. Gîndul că-l are, că toate zilele lui vor atîrna de intervalul cît au fost fericiţi împreună o face să se simtă uşoară, gesturile ei se iuţesc. Doar în gînd, nerăbdătoare.

Altfel, ea a înţepenit cu spatele la perete. Dionisie o priveşte descumpănit. Iar îmi vii cu bazaconii. Eh, de data asta nu, mîine mă prezint la control, îi vorbeşte oficial ca să priceapă ’mnealui, apasă şi vorbili, îl cheamă la ordine. Tace, are nevoie de un minut să calculeze. Nu sunt distrusă; fără obligaţii, mă bucur să am un copil de la tine, am fost fericită cu tine. Lui Dionisie tot nu-i vine a crede, iar Pia îl stăpîneşte perfect, ea e la capătul aţelor care distribuie gesturi pentru fostul amant. Îi conferă o expresie de mirare, îi schimbă poziţia de pe un picior pe altul, schiţează o ridicare solemnă a mîinii şi renunţă la jumătate, îi lasă capul scump pe umărul stîng, îi coboară privirea pe bombeuri, îi ia glasul: păstrez copilul, orice ar fi! „Nu-i al meu!“ decide sec. Nu zău, l-am făcut cu miliţianul. Hei, eşti un laş, te temi. Pia trage iar de aţe, Dionisie se schimonoseşte, se scălîmbăie ca un epileptic, ea e necruţătoare, ea îi citeşte dispreţul, frica, neputinţa, ura în ochi. Puţin îi pasă. Ea îi joacă şi o scenă de gelozie, lăcrimează, se lasă înduioşată, Dionisie e prevenitor, schimbă o mîngîiere cu proasta de ea, o îmbrăţişează. Pia îi strecoară că era să iau verde de Paris „şi“ face el interesat, absent. Nu se găseşte! „Şi.“ Am încercat să-mi tai venele, uite! îi arată încheietura stîngii, pansată. „Şi“ m-a surprins Neli, oricum voiam să te mai văd o dată. Dionisie o priveşte mut, a depărtat-o de la el, îi cere o întîlnire. Pia demnă îl refuză. E totuşi în puterea lui, şi-a regăsit instinctele care o mînaseră spre el, depinde de freza şi nădragii lui, de aerele lui. Reuşeşte să se ţină deoparte, i-a trîntit o scenă, dar dracu’ mai crede ceva din toate astea, e goală, golită de orice sentiment. Dionisie n-are decît s-o flateze, s-o conducă galant spre ieşire printr-o uşă dosnică, unde prea puţini pot să-i vadă împreună, s-o roage să nu mai facă prostii, să-i amintească ce fiinţă extraordinară a avut el prilejul să cunoască în chiar persoana ei, lucrurile se vor aranja, ai să vezi, o

asigură blînd, baritonal, luînd-o după umeri. Ei nu-i trebuie cine ştie ce impuls ca să viseze, se lasă iar purtată de imaginile splendide ale unei singure iubiri, pătimaşă, totală. Îl persecută cu dorinţa ei de a fi mereu gură-n gură, de a se sorbi din priviri, de a împărţi totul. „Desigur“, mormăie Dionisie urmărind mersul unei femei, şi Pia se face că nu observă. Ea s-a împăcat cu ea şi cu Dionisie. Ambuteiajul şi zgomotele sacadate ale bulevardului o împrejmuie. Îşi ia adio, radioasă, mulţumită, el i-a promis atîtea, pînă va pricepe că l-a minţit vor fi petrecut nenumărate clipe îmbrăţişaţi, va auzi iar singurele vorbe pentru care merită să trăieşti, va va va

CAPITOLUL VIII

Fragmente cu hamsteri (3)

● Intru în hol, nimeni, dau telefoane, la ai ei. Nu trecuse pe acolo. Mă sună tata: Ninocika a fost găsită în casa unuia de nevasta individului. Strînge-ţi lucrurile şi termină cu ea, te-am prevenit de cînd ne-ai adus-o în casă. Mama lîngă telefon îl învaţă ce să spună. Continui cu sunatul pe la cunoscuţi, a dispărut, nicăieri. O dată ţîrîie, eram în baie îmi băgasem capul sub robinet. Cînd ridic închide, ea trebuie să fie. O găsesc la Coca, confidenta ei, mă duc acolo. Privea la televizor, Ninocika rîde spre mine, cînd ai venit Puiu, ţi-o fi foame! ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Mă prefac că n-am aflat, conversez. Ai vorbit cu Tati? mă iscodeşte. Nu, de ce?! Ea rîde, îmi sare de gît, se alintă. Ce mi-ai adus bun, cît ai cîştigat (ţinusem o conferinţă la Br.). Hai acasă! Dar ce s-a întîmplat? mă întreabă nedumerită şi dispare în bucătărie s-o ajute pe Coca la spălatul vaselor, aşa noaptea. Ţi-o fi foame, acasă nu prea avem nimic. Credeam că soseşti mîine. Hai! mă răstesc. Ea se refugiase într-un colţ cu un ştergar şi freca o farfurie, o freca de-o subţiase. De ce? s-a întîmplat ceva? Ce să se întîmple, am venit să te iau acasă. Coca moţăia, dar Ninocika nu se sinchisea. Hai! îi zic, Coca mîine merge la serviciu. Să mai stăm, ne simţim bine. Şi aveau atîtea să-şi povestească, dăduse o veselie peste Ninocika mea, ca niciodată. Hai, trebuie să se scoale devreme. Unde-s copiii?

Bineînţeles la ei, se şi indignează instantaneu că mă supăr. Coca aşază farfuriile în grătar să se scurgă, Ninocika odihnită, agitată, hai să facem un remi. Am tras-o de mînă, plecăm, gata, lasă

mofturile, aici deranjăm, nu abuza! şi rîzînd spre Coca, o împing pe Ninocika prin uşă.

Am vîrît-o în Volkswagen şi am virat în străzile negre. I-am spus tot, pe nerăsuflate, nu mai răbdam s-o fac pe prostul. Fuma şi se benocla în oglindă. Să nu mă baţi! strigă. Ridicasem tonul, ea fărîmase trei-patru ţigări între degete. Dă să deschidă portiera. Trec pe roşu, accelerez. Ai înnebunit? Vorbim acasă, potoleşte-te. Tu ai înnebunit! mi-o întoarce, nu te vezi? ţi-au ieşit ochii din cap, îţi tremură maxilarele, eu nu intru cu tine-n casă, aşa să ştii. O asigur că împărţim lucrurile şi tu te duci unde vrei! la ăla cu care trăieşti! E-nsurat! are şi copil. Nu e ce crezi, mă aflam acolo întîmplător, iar nevastă-sa, o nebună, o isterică bănuitoare şi rea, i s-a năzărit. O… o… a trecut şi prin balamuc, din milă a luat-o, îl chinuie, copilu' nici nu-i al lui, mi-a spus. Iar el, el… el… el este altfel decît ceilalţi! „De unde ştii?“ Aşa zice Pia despre Dionisie. „Te joci dar mie nu-mi arde.“ Află că e un nimeni, mic şi rotofei, cît un ziar, cum poţi tu să crezi că m-aş încurca cu unul ca Bujor, l-ai văzut cum arată, are şi sechele de poliomielită, un obraznic, dacă ta'su e cine e! „Hei, ascultă – o opresc –, am pomenit bărbaţi ponegriţi amanţilor, normal. Eu sunt primul soţ care aude invers; amantul bîrfit soţului, ai haz!“ Ajunşi acasă îmi pierise pofta de explicaţii, m-am închis în birou. Ninocika ascultă pe la uşi. Dimineaţă cînd am ieşit după pîine, vechiul program, i-am spus să-şi facă bagajele şi să plece.

„Nu plec nicăieri!“ m-a repezit. Am încercat zadarnic s-o conving, se încăpăţînează; zice că mi s-a părut, că aia e o nebună, că n-am minte, totdeauna am fost bănuitor şi o fire închisă, şi ea se simte singură, cît pricep eu din sufletul unei femei? atîtica! spun şi îi arăt cît, apropiind degetul mare de arătător. Se înfurie, eu am scrisul, mă descarc de emoţii la maşina de scris, duc o viaţă dublă, pentru ea nu-mi rămîne nimic, ea a simţit de

mult răceala mea, sunt un monstru, şi-mi aruncă tot ce am pus eu în gura Piei să împroaşte pe Sandu. Aud aidoma fiecare cuvinţel, nu-i scapă nimic, acelaşi amestec de Nora, madame Bovary şi Ziţa. Că o sacrific, şi aş fi inconştient, eu nu văd cum trăim, s-a săturat, are nevoie de iubire. Se revoltă, de ce nu zici nimic, abia acum afli lucrurile astea, nu ţi le-am servit pînă acum, mă descarc, în sfîrşit, după atîta vreme. Îi spun că le-am mai auzit, sunt reproşurile Piei. Aia e o proastă! mă asigură! şi-mi face o criză de nervi. Cum îmi permit s-o compar cu o închipuire de-a mea? îmi bat joc, ea e vie, a dracului de vie, are carne, sînge, oase, respiră, uite! şi-mi întinde mîinile s-o pipăi, părul să i-l miros. Nu mă convingi, fac enervat, corectam un capitol cînd m-ai întrerupt, ăla e Sandu află prin telefon că ea îl părăseşte, iar operatoarei, ascultînd convorbirea, i se face milă şi nu-l taxează. Ninocika sparge oglinda, vitrina. Abia o opresc să nu continue cu geamurile, apucase o glastră şi se pregătea. O strîng în braţe, potoleşte-te cu istericalele, ce-s apucăturile astea de mahala, zic ca Dionisie. Ea îşi şterge o lacrimă, se cuibăreşte la pieptul meu, scena este impresionantă. Începe să mă sărute pe gît, îmi pupă mîinile, plînge. O trîntesc pe canapea, ezit, fac stînga-mprejur, ea mîţîie întinsă pe pled, o învelesc, ea mă cheamă lîngă ea, refuz, trag uşa binişor. Îndărăt, în dormitor, Ninocika hohoteşte şi se apucă să spargă, n-are decît. Scriu noaptea pînă vine cisterna cu lapte şi cineva tîrăşte navete pe trotuar. Undeva tramvaiele clinchenesc, o insomnie fructuoasă. Am isprăvit, într-o furie, povestea lui Făinuş, Mefisto bucureştean e o poveste, puteam improviza alta. Caut la radio jazz şi găsesc pe suedezi totul, e cum nu se poate mai bine. John Coltrane un sfert de ceas, audiţie perfectă, Count Basie atît de eliptic şi precis, pantagruelicul Fats Waller, vivace, ca un bufon shakespearean. Ce noapte minunată, domnişoara

consul maşina mea de scris ţăcăne rău, vecina de la parter o să-mi facă mizerii c-o trezesc noaptea, în urechi îmi sună tot ce-mi doresc să ascult, dincolo de geamuri linişte, dar şi dacă ar fi altceva, atîta vreme cît mîzgălesc şi mă îmbib de jazz, nu-mi pasă. Sandu e un Adrian Leverkuhn. Făinuş…

● Bărbătuşul a dispărut, nu dau de el, unde s-o ascunde? Mă obişnuisem cu perechea princiară a hamsterilor, îi observ de atîta vreme, scrierea romanului e paralelă cu fişele de observaţie ale vieţii lor în comun, Făinuş mi i-a plasat iarna trecută nişte companioni perfecţi ai nopţilor mele. Hamsteriţa n-are linişte, e agitată, singură nu-şi găseşte locul, a slăbit mult de cînd bărbătuşul ei nu mai apare. Se ridică pe lăbuţele dinapoi şi mustăceşte, frumoşii ei ochi sunt trişti. O iau în palmă şi o mîngîi cu buricul unui deget pe spinare, odată îi făcea plăcere, acum se chirceşte de durere, mă respinge, o aşez iar pe rumeguş. Pun muzica ei preferată, avem gusturi diferite, îi plac Anotimpurile lui Vivaldi, dar pare surdă. Altădată închidea ochii pe jumătate şi trasă-ntr-un colţ, cu blăniţa zburlită, asculta bucuroasă, dansa, se rotea, avea chef de joacă. S-o scot din tristeţea asta bolnavă. I-am căutat zadarnic perechea, bănuiesc că a căzut de pe birou, de ce nu l-am găsit pe covor? O fi sub canapea, acolo are rumeguş, paie din belşug, întuneric, adăpost. Relaţiile dintre ei s-au răcit, a fugit de acasă hamsterul meu? După atîta convieţuiere, şi rînduri de pui, îi ajunge. Cine o să-ţi mai spele blana cu limbuţa, cine o să împartă cu tine foaia de salată şi feliile de castravete, cine se va împreuna cu tine în cotlonul ăla unde ai dispărut? Hamsteriţa s-a jigărit, nimic nu-i place, grav e că refuză hrana, o pierd, tristeţea ei mi se transmite, abia de schimb o vorbă cu Ninocika, ea şi stă prea puţin pe acasă, îşi pune fulgarinul şi dispare la coafor, la o şuetă, la film. Mă îngrijorează hamsteriţa, rîcîitul pereţilor de

sticlă mă zgîrie pe creieri. Trebuie să-l caut temeinic, asta şi-mi ceri, nu-i aşa, drăguţo?!

● Improvizaţii jazz. Fa diez. *Să zicem că* Pia îl aşteaptă pe Dionisie într-un ungher întunecos, profesorul cu chica lui romantică, înconjurat de curtea de vasali care-i prezintă zilnic omagiile, şi-şi înclină însemnele heraldice de sărbători, se scurge pe coridoare, cum dau colţul să coboare scările Pia se smuceşte din lăcaş, îşi umflă pelerina şi împlîntă cuţitul în inima celui care a umilit-o. Onoarea trebuie plătită, spălată cu sînge. Numai că nu mai există onoare, Pia nu e singura care-şi lasă bărbatul pentru nişte perciuni înfoiaţi şi după o vreme rămîne singură. Este un calcul statistic care te împiedică să te răzbuni, şi micşorează procentul de sinucideri. Umple balamucul cu fraieri. Şi sanatoriile de nevroze unde, oricum, nu miroase a sînge.

Si bemol. *Să zicem* că Dionisie nu este indiferent la farmecele ei, chiar ţine la ea; se simte singur, un bărbat încărcat de onoruri, încă tînăr căruia îi fuge minutarul tot mai accelerat, şi se sperie. Gîsculiţa asta, care şedea cu gura căscată la cursuri, apare tocmai cînd criza îl blochează fără ieşire. Aşa, cu prostiile, cu aerele de femeie de lume, cu spoiala de lecturi şi patosul ei. Pia îi încălzeşte aşternutul, îi pompează aer în plămîni în clipele cînd senzaţia de sufocare îi anihilează reflexele şi palpitul. *Să zicem că* o alungă atunci cînd înţelege că Pia înseamnă prea mult pentru el, aşteaptă ziua întreagă ţîrîitul cifrat, formezi iar, ridic negreşit? Vocea cristalină îl face să tresară, tre' să isprăvească cu comedia asta, îşi zice. O muiere de genul ei e bună s-o ai de cîteva ori atît, nu să faci o casă cu ea. Ca amantă nimic de zis, dar să te afişezi într-un anturaj, nu. Să te spele, să-ţi maseze omoplaţii înţepeniţi, să-ţi prepare ceaiul, să-ţi asculte interzisă monoloagele seara, să stenografieze un curs cînd ţi-e lene să stai pe scaun cu coatele pe birou, să răspundă la telefon şi să

trieze corespondenţa, să facă nopţi albe cînd ai guturai, să-ţi spele chiloţii şi ciorapii, să adormi în poala ei şi ea să te păzească ca pe un zeişor. *Să zicem că* pe Dionisie îl sperie nurlia de Pia ce a pogorît asupra lui. Neruşinată, lacomă, pofticioasă, prostuţă. Avusese destule aventuri, de obicei discrete, cu femei măritate, dornice să-şi mintă drăgălaşii şi găgăuţii, nu picase dumnealui prima oară acum în adulter cu divele bucureştene. Ambala maimuţăreala cu protocoale, o plimbărică prin pădure şi afacerea se tranşa. Alea se grăbeau, că n-aveau timp de fiţe şi mofturi, ceasul le mînca, învoiala se încheia urgent, Pia chiar crede în Dionisie, vrea să i se devoteze, să-l slujească neprihănită, e marele ei amor. Decorul închipuit de ea, personajul ales, conjuncţia astrelor, zaţul, împrejurările îi şopteau că el e omul providenţial hărăzit. Ea îşi urmase instinctul fără ezitări, durase o clipă să distrugă nodurile ce o ţineau strîns de Sandu. O moară cu palete uriaşe agitase brusc aerul şi o înghiţise.

Do diez. *Să zicem că* n-a fost nimic între Pia şi Dionisie, fuziunea întîmplătoare a două plictiseli, un pretext rezonabil dar dumnealor vel-logofăt Dionisie M. şi jupîneasa lui, Pia, care i-a dăruit patru coconi, vor zăbovi între zidurile casei lor din Mătăsari pe lîngă soba de teracotă a salonului, înconjuraţi de roabele şi slugile lor, între mobilele din lemn trandafiriu, aduşi de carîtele lor burduhănoase meşterite în atelierele de la Viena şi aduse de compania austriacă de navigaţie pe Dunăre. Se vor strînge dumnealor vornicul Ianache Moruzi şi bivelvornic Dimîtrie Ghica şi alte feţe luminate discutînd politicon, trăgînd din ciubuce, complotînd subţire vînzarea Domnului. Femeile deoparte, tolănite pe divane, în şalvari, ciugulind piersici şi sorbind şerbet, îşi împart zvonurile despre intriga amoroasă între jupîneasă şi profesorul ei de dans şi musichie, un seminarist, feciorul popii de la biserica Enei, ce cîntă şi-n cor

şi umple uliţele cu stihuri în care zice fără perdea neruşinări, un slinos ce va fi găsit îngheţat la Mărcuţa, într-o chilie, uitat de Agie două ierni fără lemne de foc. *Să zicem,* mutînd povestea dincolo de fanarioţi şi mirosul lor oriental, că junele pianist de café-chantant Alexăndrel Zaim, răsfăţatul protipendadei, cucereşte inimioara însetată de amor a domnişoarei Pia B. de la Choisy Mangîru după un precaut vizavi de răvaşe pasionale. Ale domnişoarei mirosind a trandafiri pe care Pia îi presa natural în manualul de logică scos de ministrul Titu Maiorescu, ale fantelui de otel Boulevard stropite cu Colonia wasser. Romanţul de omor conjugă două inimi dornice de emoţiuni ce consimt să-şi pună pirostriile la Sărindar, părintele fiind un client al mirelui, ce deţine şi funcţia de profesore de solfegiu în casa preasfinţitei sale, altfel dînşii trag niscaiva chefuri straşnice, petrec cu artistele la sala Momolo, pianistul fiind silit adesea să închirieze o birjă din sala teatrului şi să-l depună pe zurbagiu la coana preoteasă, îndărăt de Moşilor, lîngă prăvăliile de coloniale eftine ale lui chir Zorba. La Choisy Mangîru tinerele odrasle ale tejghetarilor vardiştilor felcerilor primesc învăţătură cum să ţină menaj: oleacă croitorie, împuns cu acul, conserve pentru stomacul încăpător al celui ce le va fi stăpîn, dar pe ascuns, pe sub cearşafuri, citesc şi volumaşe franţozeşti care-mpuie minţile necoapte cu închipuiri proaste, te face să visezi, nu alta, zău, soro. Şi Pia, femeia măritată de acum, coaptă, zăreşte într-o zi pe la prînz un chip ce-l va adora justamente de la întîia privire. Mustăcioara parfumată, mănuşile gris-perle, pulpanele pantalonilor măslinii, strîmţi ce lasă să se bănuiască muşchii nervoşi. Favuridele zburlite pînă sub urechi o făcură să-şi piarză şi întunece judecăţile. Cînd soţul se duce după afaceri la Ploieşti cu trupa de Chantan Protopopescu & Co' Pia (fostă B.) îl primi – ducîndu-l prin maidane şi

grădini, să nu ia aminte vecinii, că atît i-ar trebui, posedatul de bărba'su la întoarcere l-ar cere la duel pe infam –, în iatacul 'mneaei stropit cu preţuita apă de trandafiri, apa providenţial vindecătoare de rele, lingoare, şi aducătoare de noroc în treburi de suflet. Ah, şi o privea Dionisie, se prezentase cu parapon, pocnind călcîiele milităreşte, dindărătul unui monoclu ce-o făcea să-şi îngheţe sîngele tînăr în vene. Îngenunchease şi-i jurase veşnicie, a amîndurora; o va duce la grădină să petreacă, o va scoate în lume să vadă caleştile şi defilarea oştirii de 10 Mai, îi va cumpăra pălărie cu pamblici după moda venită de la talieni şi botine încheiate cu şiret pînă la gleznă cu toc subţire ce le făceau pe bucureştence să suspine în acel fine de secol, cînd aşteptam pogorîrea lui Iisus printre păcătoşi şi îngerul vestise nenorociri; Dionisie o asigură că miracolul amorului lor îi fereşte de prăpădenia ce se urzea în ceruri. Drăcuşorii chicoteau camuflaţi în norii pămîntii ce şiroiau peste acoperişurile mahalalei Sfînta Vineri, unde perechea Pia-Sandu ocupa două încăperi la mezanin. Ah, ce noapte de pomină, o furnică toate alea, zău, dacă-ţi spun, Neliţo, şi dacă ai vedea cum îşi ţine degetele în buzunăraşele vestei, are o vestă albă la trei nasturi cu revere înguste răsfrînte, de zici ce-i aia. Şi-a aşezat ghetele în colţ pe preş, şi-a înmuiat unghiile în lighenaş, pusesem apă sfinţită cu busuioc şi cîteva petale, tu ştii hachiţul meu la roze, şi mirosea ţaţo a pomadă, şi vorbea tare. Întîi mi-a declamat că la comediile alea unde mă duce Alexăndrel, eram pierită, ce să, gata, un amorez de vis, nici în romane nu pomeneşti aşa istorie, aduce cu marchizul Fiorelli din *Plăcerile secrete ale femeilor de societate* ieşit la Socec, d-o vinde Maxim în pasajul Villacros, în şase fascicule, abia aştept să tipărească p'ăllaltul, mor de curiozitate, o răpeşte sau îl ucide pe ingrat. Mi-a zis cuplete şi romanţe îngenuncheat, l-am rugat să-şi scoată pantalonii să nu-i iasă genunchi, am suflat în

lampă, numai icoana pîlpîia. Nu mai povesti, Pio, că mor cu zile, vrei tu asta!?… Ah, îngălatul Alexăndrel soseşte, îl aud scîrţîind în capul scărilor, sunt din lemn, ştii! Nu mai povesti, Pio, că mor cu zile, vrei tu asta?!… Soţioara, cînd apasă clanţa şi se strecoară binişor înăuntru, şade cu scufia între perne şi sforăie adînc. Cînd, pardon ’mnealui se dezbracă, ea se întoarce cu dosul, şuieră oleacă ţuguind buzişoarele, dă repejor din picioare în tăbliţe, ca şi cum ar alunga o vedenie, aşa-s femeile, spărioase în somn de la vise, Alexăndrel se stropeşte cu apa din lighenaş pe la subraţ şi obraji. Păşeşte pe vîrfuri, ah ale dracu’ podele, ce zgomot fac, se vîră sub plapumă „fără să-l simţă“ Pia. Scandal, a doua zi, mocofanu’ se repede la gît, ce-i cu cearşafurile înnodate prinse-n pervaz; să spui degrab că aia eşti, îţi cîntă prohodul părintele Ghenadie de la Sărindar, un’ ne-am cununat. Eh, nişte precupeţi, le lăsase coşuleţul să-l umple cu bunătăţi. Cînd sclivisitul de pianist zări şampania şi mizilicurile (aduse de craidon) se linişti, luă binemersi dejunul, pigulit, răsfăţat de minunăţia asta de muiere ce şi-o alesese de soaţă, ce-i al ei e al ei, ştie să slujească un bărbat, nu degeaba a pierdut vremea la Choisy Mangîru. Nevricalele Piei cînd s-a aflat că renegata Neli Popescu (modistă şi rentieră, confidenta de inimă a Piei Z. – fostă B. – din mahalaua de la capătul uliţei Văcăreşti) stabili un amor de comun acord cu Dionisie, pianistul cu cotiere de amploaiat, negre, se soldă cu scandal şi păruială între candidate. În vreme, Dionisie pianistul, cu cotiere de amploaiat, negre, de satin, şi cu sfîntul părinte de la Sărindar petreceau neambetaţi cu demozele din trupa Protopopescu & Co în separeuri la hotel Boulevard, feriţi de indiscreţie. Pia, spre ruşinea ei, pentru încă o vreme pînă-n primăvara lui 1886, cam în săptămîna patimilor, rămase fidelă, adică neemancipată şi nemodernă, cînd toată Europa era-n progres.

● Nu reuşesc să-mi iau gîndul de la hamsteri, el a dispărut de atîta vreme şi nu mai apare. Uneori mi se pare că-l aud noaptea rîcîind într-un colţ. Aprind lumina, caut, simţurile nu mă înşală, se ascunde, mut fotoliul, şi nimic, mi s-a părut, n-am avut în cameră vreodată un hamster. Perechea lui şade cuminte în acvariu şi aşteaptă o minune, are ochi rugători. Alaltăieri i-am adus de la vecin alt bărbătuş, l-a sfîşiat, odată s-a repezit la gîtul lui şi l-a muşcat foarte rău. Şi cît de frumuşei erau, dumnealui şi galant, înfoiat în blăniţa ruginie. Aşa un afront sa păţească! A trebuit să-l smulg de acolo, tentativele mele de a i-l face pe plac, un eşec. I-am aşezat aseară în jurul unei foi de salată, ea i-a întors dosul, şi-a ascuns botul sub labele din faţă, şi a rămas nemişcată pînă nu l-a mai avut în preajmă, masculul s-a hrănit nepăsător, a dat tîrcoale leneş/vioi ca un expert de muieri şi s-a retras. Hamsteriţa s-a întors de cum s-a simţit singură în rumeguş şi s-a afundat, numai o dîră de spinare zăream. Rumeguşul tresălta în ritmul respiraţiei ei rare şi grele. Continuă să se jigărească, n-are poftă de joacă. Cînd îi vorbesc, înţepeneşte cu urechile pe direcţia gurii mele, apoi dezamăgită face stînga-mprejur, pe jumătate adormită, neatentă la nimic-nimic din ce se întîmplă. Odinioară ţăcănitul maşinii de scris o amuza, nu se sinchisea. Se amesteca printre palmele mele, îmi împingea degetele şi făcea slalom printre ele, dar cîte năstruşnicii nu imagina, trecea prin sertăraşe, eu sunt maniac, fiecare ciornă, gumă, peniţe, role, indigo au lăcaşul propriu, şi lăsa capul să o acopere, ăstălaltul se făcea că a pierdut-o şi aşa din nebăgare de seamă se aşeza pe capacul unde se ghemuise ea. Părea leneş, mustăcea, şi ţuşti în scrumieră. Le-am făurit un labirint din rigle, cutii de ţigări, agendă, o cutie de păpuşi a Dianei, pe parchet. Femela ieşea ceva mai iute decît bărbătuşul, dar în finalul traseului, aştepta să vină şi ieşeau împreună. Cînd i-a făcut

primul rînd de pui, cît a fost gestantă, devenise ocrotitor, avea hazul lui păzind-o de la oarecare distanţă, cît un creion. Herr Hamster înţeleg că ai dispărut într-una din tenebroasele tale afaceri, însă eşti aşteptat, nu mă sili să scotocesc apartamentul în căutarea ta, am pus şi o recompensă pe capul tău să-i îndemn pe Diana şi Vlad să te găsească. Herr Hamster, domiciliu necunoscut, să se prezinte de urgenţă la adresa indicată pe plic. Sunt tot mai trist, pofta de scris am pierdut-o, trebuie să ies din starea asta tîmpită. Pîndesc, tot aştept să scoată capul dintr-un ungher, se va întîmplă într-un minut, acum, deseară, în zori. Depind în mod stupid de unul din familie, ca un şoarec.

Încerc iar formula să-l suplinesc cu un exemplar al vecinului, hamsteriţa mea se repede, are un acces de violenţă, îşi înfige colţii cu cruzime, abia îi despart, ce să fac să-l deplîng ori să mă amuz, nu lasă pe nimeni să o atingă, îi las o bucată de morcov, puţin gălbenuş, îi pun Vivaldi, sting lumina şi ies.

● Sol minor. *Să zicem că* Pia În rochiţa de stambă cenuşie transformată din a unei mătuşi locuieşte cu ai ei, prin ’50, într-un apartament de trei camere împreună cu fam. Micşunescu şi Popa, cu acces la dependinţe, total 14 persoane, şi prin vestibule au făcut culcuşuri de dormit. Apartamentul este destul de încăpător, în blocul Malaxa vizavi de Scala, făcut trainic de burghejii reacţionari, dar tot te sufoci. Viaţa în comun 24 din 24 de ore, acasă, la slujbă, pretutindeni; se pîndesc voioşi, entuziaşti, se întovărăşesc şi se plîng organelor că Nae Micşunescu la şase treizeci a.m. zăboveşte patruzeci de minute la closet, împiedicînd pe tînărul locotenent B. să se prezinte la datorie. A dispărut o căniţă cu ulei de pe raftul debaralei, nici n-a fost, minţi, eşti murdar, nu te uiţi la tine în oglindă, vîndutule. Duduia Dida Popa întinde rufele cîntînd romanţe de altădată ceea ce-i arată adevăratele sentimente faţă de poporul

muncitor. Cînd şi-au adus boarfele în apartament au avut bucuria să găsească în living un pian de concert cu coadă şi placă de bronz, Sandu aşa a cunoscut-o pe Pia, a auzit că există un pian în apartament, a bătut la uşă şi a întrebat, i-ar deranja dacă ar exersa, arată şi o hîrtie în acest sens. Se strîng uneori sîmbetele, există un program afişat pe cuier la intrare, ei comandă Ociiciornîie, cazacioc, adorm la concertul în do de Ceaikovski, la Rahmaninov. E fericit cu pianul lui, iese din cămăruţa unde ea locuieşte cu părinţii ei, şi spre prînz cînd puţini dormitează prin camere, arpegiază în surdină, încearcă acordurile, rezonanţele, un pian rarisim, aproape nefolosit, abia îl aduseseră de la Viena vechii proprietari ai imobilului că picase naţionalizarea. Pia? ea cu seminariile de marxism, cu învăţăturile lui Stalin privitoare la lingvistică, cu înfierarea titoiştilor şi agenţilor imperialişti Laszlo Rajk şi haita odioasă de trădători infami ai revoluţiei proletare. Sosea totdeauna tîrziu, spre miezul nopţii, mobilizată în campanii pentru strîngerea de semnături pentru pace, dacă nu pentru pace se strîngeau pentru înfierarea odiosului dictator din Coreea Li Sîn Man şi a planului Marshall care ţinea să înrobească patria atîtor revoluţii, patria lui Marx şi Engels şi le tîrîse sub jugul unchiului Sam. Uneori Pia făcea de gardă, apăra cuceririle poporului. Avem şi noi bomba! strigă ea patetic în plen, nu se speriem uşor, domnule Truman. Era o fată săritoare, sufletistă, cu băscuţa ei dată pe *ceafă*, şi cozi pînă-n talie, făcuseră o căsătorie cam nereuşită din punctul de vedere al politicii de cadre, luase un element mic-burghez, fiul unui funcţionar de primărie, pianist de talent, dar dornic să slujească, nu făcea nazuri, îl cărau la un club de uzină să vorbească despre marii compozitori ruşi, pian nu exista, dar tocmai asta vom înfăptui vom înzestra cu piane fiecare casă să-nveţe copiii să cînte. Oamenii erau extrem de ocupaţi în acea epocă şi

ţinuţi împreună, învăţau un marş, se instruiau după o broşură, deveniseră enciclopedişti, ştiau cum se altoieşte viţa, cum se cresc viermii de mătase la gîndul unor plantaţii uriaşe care vor îmbrăca în mătase naturală toţi locuitorii, ştiau poziţiile astrale, şi cum apăruse viaţa pe pămînt, dinastiile faraonilor, valoarea zăcămintelor de cărbune de la Krivoi Rog, suprafaţa URSS şi a Chinei, adîncimea maximă a oceanului planetar, planurile duşmanului de clasă şi scopurile sale murdare. Totul era limpede, nu aveau îndoieli. Pia audia conferinţele frenetice ale unui proaspăt venit de la Moscova, Dionisie T., care avea darul să le înfăţişeze simplu aspectele întortocheate ale vieţii, înţelegea şi un copil, în jurul lui numai priviri înflăcărate. Te scotea din amorţeală, voiai să fii ca el, să descifrezi cu uşurinţă tainele universului. Fetele mureau după costumele lui elegante şi pantalonii călcaţi şi pantofii cu scîrţ încheiaţi într-o parte, după cravatele lui late, după Pobeda neagră ce-l aştepta. Băieţii vorbeau energic şi gesticulau aidoma lui. Vă imaginaţi încîntarea Piei cînd într-o dimineaţă plecînd de acasă şi oprind liftul, îi auzi glasul rugînd-o să-l aştepte şi se trezi, în cabina îngustă cu Dionisie, bîigui un salut, dînsul părea să n-o recunoască, dar ea fu fericită. Seara, colocatarii ap. 23, fam. Micşunescu + Tudose, fam. Raicu şi fam. Barbu + Zaim, la ora ceaiului ce se bea din samovarul ce sta pe pian, comentară ultima arestare de acum o săptămînă, o dubă poposise cînd se crăpa de ziuă, au curăţat de duşmani ap. 14, et. 2, la Bratoleni. Se felicitară, încă o urzeală a unor înrăiţi duşmani fusese anihilată. Veniră nişte femei de la gospodărie, curăţaseră, nişte zugravi şi tîmplari reparaseră, şi în sfîrşit un bărbat tînăr, singur, cam la patruzeci, foarte prezentabil, politicos, cu o valijoară se instală, cînd fixă cartea de vizită în uşă, destui defilaseră să citească prof. dr. Dionisie T. Pia le furniză informaţii de care toţi erau dornici, îi

întregi portretul. Fu vreme de mai mulţi ani răsfăţatul locatarilor. Prin ’56 căzu în dizgraţie, şi evacuă apartamentul, fu detaşat în provincie. Dar să ne întoarcem la episodul mutării, mult mai simplu decît plecarea. Dionisie se învăţase să trăiască frugal, dormea uşor, oriunde, se mulţumea cu puţin, nu prea se uita cu cine împarte patul, cartela la cantină, ori compartimentul, îşi ţinea gura şi zîmbea încrezător în steaua lui. Avea o singură grijă, să nu adauge din nebăgare de seamă un cuvînt de la el, sau să intoneze altfel decît repezit şi uniform, că observă din sală unul pus expre, că nu eşti îndeajuns de convins de victoriile noastre. Se achita cu succes. Ştia şi ceva buchii. De cadre pregătite cam era lipsă, eşaloanele superioare fuseseră epurate, unde te uitai numai locţiitori, sau gol. Ne întoarcem la Pia şi Sandu colocatari bl. Malaxa, Pia tocea, participa entuziastă la mobilizări, sădea pomi, trebăluia prin cămine, soseau refugiaţi din Grecia, pierdea nopţile prin sediul UTM, în puţinele minute neocupate de un program prestabilit. Ea răsfoia maculatoarele cu explicaţii complete şi clare ale tuturor adevărurilor de netăgăduit. Sandu avea individualismul său mic-burghez, îi trebuiau ore de singurătate să exerseze pasajele dificile din Liszt, să-şi îmbunătăţească digitaţia, şi să facă tot felul de lucruri inutile şi de neînţeles, avea aerul unui animal preistoric care încercă disperat să se adapteze condiţiilor după un cataclism ce schimbase clima. Îi crescuseră şi nişte aripioare în omoplaţi, la sistemul respirator apăruseră nişte branhii, iar gîtul i se lungise ca să aibă cum apuca frunzele din copacii înalţi, se metamorfozase într-un hibrid monstruos care trecea neobservat numai proştilor. Pianistul oferi curînd prilejul unei răfuieli cu cei mai bine adaptaţi mediului, şi cum ne învaţă Darwin, lupta dădu cîştig ultimilor. Conform unui denunţ că ar studia *jazz,* o muzică decadentă, yankee, lascivă, fu exmatriculat. Pia

alergă înnebunită pe scări, ciocăni la ap. 14 et. 2 şi prof. Dionisie R. reuşi să comute pedeapsa cu trimitere în producţie un an şcolar după care cazul va fi reanalizat de colectiv. Fu plasat pe un şantier să instruiască corul brigadierilor. Apoi Dionisie o rugă pe Pia să colaboreze la o foaie, se apropia 7 Noiembrie şi pregăteau un număr de gazetă; ea se achită cu elan şi devotament, îl salvase pe Sandu doar. Într-o noapte, după corectura din tipografie, rămaseră singuri să dea bun de tipar şi citind concentraţi, descoperiră că sunt o pereche potrivită, făcură dragoste în anticamera directorială.

În noaptea aceea tovarăşu' arătă deplină încredere în studenta cu strungăreaţă (putem adăuga personajului nostru pentru epoca stalinistă o strungăreaţă simpatică) cu cosiţe strînse-n broboadă. De atunci, ea va coborî adesea neştiută, în apartamentul lui. Se răsfăţa burghez singur în 3 camere şi ea îl iubea. Îi procura puncte pentru un palton şi bonuri pentru alimente, desfăceau împreună conserve cu carne şi ciuguleau pătrăţele de ciocolată. Faptul că se ascundeau îi dădea Piei sentimentul că trăieşte în clandestinitate, le dădea un nimb eroic, chiar Dionisie avea chipul unui conspirator din gravuri, un episod romantic ce o îmbărbăta. Aveau şi un copil împreună. Se pare că Dionisie a fost demascat ca deviaţionist de dreapta şi epurat în '52, că a zăcut vreo trei ani în închisoare şi ea nu a îndrăznit să-l caute acolo deşi avea vorbitor o dată la şase luni. O altă versiune – oricît am scotoci – arată că Pia, Sandu şi Dionisie nu s-au cunoscut niciodată. Personajele noastre au dus în epocă un trai modest, n-au strălucit cu nimic, dar sunt astfel de vremuri cînd a nu străluci nu e chiar cel mai rău lucru pe care-l ai de făcut. Fărîmiţaţi de grijile procurării raţiei de pîine şi unt, de inconfortul dependinţelor folosite în comun, înfricoşaţi de dispariţia unor cunoscuţi, au trăit ca toată lumea. Asta le-a şi salvat sufletul şi chiar

pielea, aşa că astăzi nu au nimic de povestit. Au supravieţuit şi nu se cade să le punem în seamă nişte istorii înţepenite de clişee verosimile şi tragic de adevărate. Despre epocă oricum circulă destule istorii oficiale, aşa încît nu-i de mirare că o dată Sandu apare ca pianist extraordinar crescut de regim. La sfîrşitul anilor ’60 e trecut sub tăcere, tratat de renegat şi transfug. Pia şi astăzi repetă, inspirînd aerul cu nesaţ, frazele ropotitoare prinse atunci în amfiteatru stîrnind rîsul amuzat cui îi e dat să audă, nimic nu s-a clintit în sufletul ei, Dionisie era un sfînt iluminat de mersul neabătut al stelei lui roşii pe bolta cerească! Iar despre Dionisie! azi nu-l mai citeşte nimeni. Îl zărim făcînd spirite pe la cozi, sub numele Făinuş, acrit şi cîrtitor. La cît a slugărit regimul s-ar fi putut bucura de privilegii. Să zicem că vremea aceea nu a existat, Stalin tre’ să fi fost un medic veterinar undeva-n fundul Rusiei, trăia încă la 25–30 de ani după pacea de la Versailles, vaccinînd iepe.

● Ninocika lipseşte, sorbeam o cafea uitîndu-mă pe fereastră şi mă pune dracu’ să răspund la telefon, ţîrîie atît de rău, încît faci orice numai să înceteze. Domnuuu…? Da, el! tai eu, fără să aştept. Cum să încep, face vocea unei femei, nu ştiu dacă aţi aflat, dar soţia dumneavoastră trăieşte cu bărbatul meu din iunie trecut, e aproape un an. Cu ce vă pot fi de folos? Să nu le stingherim idila, durează puţin, calmaţi-vă! Vaaai, aşa vedeţi dumneavoastră lucrurile, şi eu ce mă fac, Dumnezeule, ce soi de femeie, i-a intrat sub piele, ne-a înnebunit, toată ziua stă la noi cu neruşinare, îi face ochi dulci fără jenă, se giugiulesc prin colţuri, ştiţi, eu locuiesc cu socrii… Nu, nu ştiam, dar mă bucur să aflu, şi… Domnu’, eu am copil, îi trebuie un tată (o îngîn, zic odată cu ea ce are să-mi spună), i-a luat minţile, era un băiat aşa cuminte, şi e mai bătrînă ca el, dumneavoastră n-o supravegheaţi, nu vă pasă deloc? Cum nu, cum nu. Domnuu’, atunci ţine-o acasă, întrebaţi-o pe unde

umblă, n-o controlaţi deloc? Nu. Trebuie neapărat?! Domnu', îmi sparge casa, eu îmi iubesc bărbatul şi n-am de gînd să mă despart pentru o nimica, o nimenea, dar faceţi şi dumneavoastră ceva! Ce anume? Aş dori să mă asigur. Nu cumva aţi citit toate astea undeva? Se mai întîmplă! Nu v-a pus cineva să mă sunaţi aşa să vedeţi cum reacţionez?!… Domnuu', eşti nebun, nu-mi arde de glume. Te-ai întrebat unde-i acu' nevasta dumitale? Bujor al meu a luat cheile de la garsoniera lui frati'su şi s-au dus acolo, bine-mersi. Vă deranjează? o întreb, faceţi menaj şi la cumnat? Domnuu', faci pe impasibilu', da' în mine fierbe fierea, mă duc acolo, d'asta vă sunasem, să mergem împreună, să-i luăm în flagrant! La ce v-ar folosi? La ce bun? Eu îi omor pe amîndoi, stau la uşă, şi cînd ies, unul cîte unul, le dau cu ceva în moalele capului, că nu mai rezist la mizeria asta, nu mai rezist, o să ajung la balamuc! Izbucneşte-n plîns, pe mine femeile cînd plîng mă dezarmează, aşa că tac şi aştept să-şi revină. Printre sughiţuri, îmi reproşează că nu mă ocup, c-o neglijez. Pe cine, duduie? Pe Ninocika dumitale! şi plînge, şi iar se înfurie, şi brusc se calmează şi zice că renunţă, îl lasă cu tot familionul lui de ştabi fuduli şi mă întorc la ai mei, îmi strîng lucrurile, iau copilu', chem un taxi, simplu şi am isprăvit. Se enervează iar, şi se agaţă, cum să plece aşa ce e o proastă, îşi bate oricine joc, ea ştie să lupte pentru fericirea ei ş.a.m.d. Monologul îmi furnizează şi o replică pentru Pia, uite că şi viaţa împrumută unele lucruri ficţiunilor, şi nu-i rău. Conversaţia se lungeşte nepermis, trebuie să mă întorc la lucru, domnişoara consul, maşina mea de scris, se simte neglijată. Vă deranjează dacă închid? o întreb.

● Povestea asta începe să mă agaseze şi să mă plictisească. Cineva încearcă să mă sustragă din gîndurile mele cu forcepsul, îmi administrează un şoc şi zice să văd cum te descurci. Îl aud noaptea rîcîind sub tencuială. O fi unul din hamsteri,

bărbătuşul dispărut care-i dă insomnii perechii lui. Deocamdată mă ocup cu ultimele capitole la romanţul de amor şi iată-mă tîrît deodată în vulgaritatea cea mai deplină. De ce ţi-e frică, nu scapi. Notam undeva că fiecare trăieşte în irealitatea sa proprie. Respiri mulţumit într-o urzeală de ficţiuni, tabuuri, falşi idoli, te supui propriei tale mişcări de rotaţie indiferent la ce se întîmplă în afară, pîndind vigilent să nu-ţi intre un străin în buncăr. Miracolul fiecăruia, pe care-l întreţii de unul singur cu ce ai la îndemînă. Te camuflezi, te fereşti de vreme rea, aştepţi sub streşini cînd se aproprie furtuna. Dacă ai tupeu şi eşti isteţ, scoţi colţii, intimidezi. Totul ca să ocroteşti gogoaşa în care te-ai cocîrjat, irealitatea ta inexpugnabilă. Dar e de ajuns să provoci realitatea – făptura aia uriaşă şi monstruoasă ce dormitează dincolo de priviri, şi te va distruge. Îi trebuie o clipită să te neantizeze, rămîne din tine o pulbere, s-o risipiţi suflînd în palmă precum cenuşa morţilor. Se pare că imaginînd prostioara asta cu Pia/Sandu/Dionisie, închipuindu-mă Sandu pianist ratat, părăsit de o mare iubire, în Pia bovarică şi în Dionisie indiferent şi egolatru am reuşit să stîrnesc împotriva vieţii mele tihnite cu Ninocika şi copiii, cu scrisul meu burghez, stihiile propriei mele imaginaţii. A fost de ajuns o imprudenţă, furat de mărunţişul, mizeriile, bucuriile mele îndoielnice. Atenţia, încordarea scad. Din nebăgare de seamă te trezeşti într-o poveste care nu-ţi aparţine, cineva manipulează cu datele tale. O sfidare a canoanelor şi pac, realitatea îţi umple copleşitoare existenţa. Buncărul e inundat, zidurile se prăbuşesc. Nu este decît alt tip de irealitate raportată la irealitatea individuală alimentată de ficţiuni. Întîi se strecoară, ocupă poziţii strategice, pîndeşte, îţi trimite mesageri şi profeţi să-ţi încerce credinţa. Făinuş plantează priviri nictalopice în apropierea poziţiilor tale, îţi spionează anturajul, veghează în preajma ta, te

vrea sănătos, întreg, viu. Provoci realitatea cu o întîmplare nefastă, un pretext minor, şi într-o noapte ocupă totul: ungherele, pieţele, sufletul, căile de comunicaţie, corespondenţa şi convorbirile telefonice, felia de pîine cu unt, te rupe de propriile tale amintiri, te înlătură de pe făgaşul existenţei tale mediocre la care tot sapi de o viaţă. Invazia acestei realităţi ireale şi invincibile este asemănătoare cu o invazie de lăcuste. Diferenţa este doar de peisaj. După trecerea norului de lăcuste ai imaginea unui dezastru, cîmpuri arse, prăpăd. Realitatea, neantul-viu, nu schimbă înfăţişarea şi rolurile personajelor, nu desfiinţează nimic, istoria se derulează continuu, întîmplările sunt aceleaşi şi arată aidoma şi după ocupaţie. Mecanismul funcţionează fără opriri, încă se şi perfecţionează, infrastructurile sunt mai suple şi aderă perfect la real. Osatura, esenţa, matricea sunt însă de altă natură, opusă. Sandu şi Pia funcţionează în gol, înghiţind uriaşe detritusuri, mistificări grosolane, istorioare vesele şi triste. Ei înşişi secretă de la o vreme o irealitate indestructibilă şi eternă care crispează pe aceia care încă nu au trecut dincolo. Eu am îndrăznit să-i plimb sandupiadionisiefăinuş dincolo şi trebuie să plătesc cu propriul meu eşec.

Deocamdată scot pick-upul, aleg un disc cu preferatul lui Sandu, Herbie Hancock, şi mă cufund într-un ocean de sunete. Să nu mă las tulburat de agitaţia prostească din imediata mea apropriere. Sunt bolnavi, orbiţi de atîta realitate, de scurtimea privirii lor. Voi preda manuscrisul cum am promis. Personajele astea caraghioase au o consistenţă infinit mai densă decît sentimentele banii şi actele lor care atestă că s-au născut, locuiesc, au grupa sanguină, aşa ca o realitate palpabilă şi concretă cuantificată bună de încredinţat aparatelor de măsuri şi simţurilor. Sunt fericit istorisind peripeţiile, poznele, zaharicalele dumneavoastră. Herbie ăsta are un tuşeu

formidabil, m-a dărîmat bufbaf bufbaf nu-ţi lasă o clipă de răgaz, improvizează cu stînga ca un diavol şi cu dreapta ca un înger.

● Pia să-l ucidă pe Dionisie. Nu, mai bine îl îndeamnă pe Sandu. Ea are pasiuni puternice. Vede negru. Sandu e o fiinţă slabă, uşor de manipulat, în mîinile ei ar fi personajul care-mi trebuie ca să dau o întorsătură dramatică povestirii. Parcă o văd pîndind în ungherul ei întunecos, cum dă Sandu cu rabla lui de ocazie peste Dionisie. Sau îl aşteaptă acasă, şi Sandu o sună dintr-o cabină cu ultima fisă; „l-am zemuit, fii liniştită“. Pia l-ar otrăvi cu ciuperci, are o farmacistă, cu o reţetă. Sau amîndoi închiriază o barcă, i-a mărturisit odată groaza că nu ştie să înoate. Ar pieri şi ea, nţ, ar ajunge teafără la mal şi ar admira apusul de soare, el, Sandu trebuie să fie trăgaciul ei, în *Ultimul tango la Paris* ea îl ucide pe amant, cu mîna ei. Un glonţ în inimă, el s-ar răsturna *en relanti* prin fereastră, pulverizînd geamurile, ar aluneca încetişor pe scări şi apoi s-ar prăbuşi în gol, trăgînd în spasmul căderii draperia cu el. Ar părea că zboară de-a lungul ferestrelor cu aripile lui diavoleşti desfăşurate peste acoperişuri. Aşa-şi închipuia Pia sfîrşitul poveştii. Ea priveşte hohotind, rîzînd ca să nu plîngă, cadavrul lui. Ca o nebună, sirenele poliţiei, trecătorii panicaţi strînşi grămadă.

Nu e nicăieri, Ninocika se opreşte în uşă. A amuţit. „Ai făcut ceva rău, n-ai decît să te distrugi, te priveşte, eu am copiii.“ „Asta în legătură cu ce?!…“ o întreb. Cu nimic, ce-i deranjul ăsta? A fost procuratura şi a percheziţionat apartamentul! Cum nu-ţi ţii tu gura şi îndrugi prostii, normal. Trebuia să se întîmple, bine-ţi fac! Să te ia în colimator şi să nu te publice. Au scotocit rău, n-a rămas la locul lui nimic, meseriaşi. Cu mîna ta ţi-ai făcut-o, eu n-am nici un amestec în povestea asta, habar n-am ce gîndeşti. Te părăsesc, trebuie să-mi pun la adăpost copiii de un ins periculos ca tine.

Eu am răsturnat casa. Am căutat hamsterul! Ninocika schiţează aşa un zîmbet, îşi plimbă arătătorul pe buza inferioară. Ai înscenat porcăria asta ca să mă enervezi, să rîzi de mine. Comediantule, nu duci pe nimeni, te furi singur. Şi l-ai găsit? Nu. Ţi-am spus cînd ai intrat, dar n-ai auzit. Adică eu sunt surdă.

● *un blues,* ceva ce nu mai există; a existat şi a pierit. Ceva ce ai pierdut. Ce nu poate să-ţi ia nimeni cînd îl ai, sunetul tău propriu; îl naşti şi piere odată cu tine. Un personaj este o temă. 12 măsuri cu care să modelezi un sunet. Îl dai pentru început standard, clar. Apoi îţi iei toate libertăţile vizavi de el. Îi încerci rezistenţa, îl tîrăşti prin tot felul de încercări, îl ponoseşti, îl întorci pe dos, îi dai ghionţi, îi bagi femei în pat, dacă e bărbat, şi-i oferi un amant dacă e femeie, îi dai flori, îl umfli ca pe un balon şi apoi dai drumul aerului să ia traiectorie zigzagată peste capetele tuturor şi în plus să ţiuie vesel, te joci cu nervii lui, îi dai un pepsi rece cînd zăpuşeala îl terciuieşte, schimbi tonalitatea, adaugi un pizzicato, execuţi pasajele dificile zîmbind, încerci să redai cu feelingul tău personal, strict individual (sau cu unul de împrumut) emoţiile personajului, parafrazezi tema, îi dezvălui mecanismele secrete, îi pui o batistă albă-n buzunarul hainei să seducă o muiere, dacă găseşti, vîri şi un boboc de trandafir la rever, îl adormi în zori cînd razele se strecoară înviate printre baghetele oblonului şi haşurează camera de hotel provincial. Îl dai tuturor disperărilor şi bucuriilor, te întorci uşurel la tema standard şi închei naiv cu un acord de septimă micşorată.

● „Sandu măcar suferă, se smiorcăie Ninocika, tu nu, pentru că nu eşti în stare. Sandu o iubeşte pe Pia, aia iubire, sentimentele tale sunt mediocre, nici nu există. Trăieşti detaşat, ne analizezi ca pe nişte gîngănii, desprinzi cu penseta o antenă, o aripioară şi rîzi, sadicule.“ Se repede la raft, trage

de dosare, împrăştie hîrtiile prin încăpere. „O să le dau foc! la aragaz, cine eşti tu, ce te crezi?! te distrug, mîine nu le mai găseşti. Ţipă: s-aaaa teeeer miiii naaaaat, plec la ma ma, să mă laaa şiii, asta sunt şi nu te mai vreau!“ Dacă vorbeşti mai încet, mă duc dincolo, te las în pace! zic. Încearcă să nu-ţi smulgi unghiile, nici părul, e tot şarmul tău! Dar în vreme ce te smiorcăi aranjează manuscrisul îndărăt că nu ştiu ce-ţi fac! „Ce? Hai zi, ce?!…“ Găsesc eu! „Nu eşti în stare să-mi faci nimic, înţelegi ce vreau să spun.“ Îi reped două palme, i s-a umflat buza, se priveşte-n oglindă, îmi arată: „Uite ce mi-ai făcut!“ Pentru atîta lucru? Mă acoperă cu un potop de vorbe, aud reproşurile Piei în amănunt. Se isterizează, păşeşte pe hîrtiile mele răspîndite pretutindeni în cameră, agăţate de perdea, cocoţate pe lampă. E-n picioarele goale şi hîrtiile fîşîie, zgomotul ăsta mă enervează ies în hol şi trag uşa de la intrare încet.

M-am dus în cartierul Mătăsari să mai amuşinez locurile unde am plasat un fragment din idilă. Mă amestec în vorbă, măsor cornişele şi gangul unei clădiri în paragină. Întreb de nr. cutare, cineva mă îndrumă cîteva case mai departe, bat în poartă, şi iese. Aşa cum mi-am închipuit-o, doar puţin schimbată. Am descris-o uscăţivă, ştirbă şi şleampătă, e o gospodină îngrijită, poartă rochia înflorată cu un şorţ apretat galben. „Ne-am mai întîlnit vreodată?“ mă întreabă nedumerită, temătoare că un străin intrase în curtea ei de femeie singură. „Nu, doamnă, doar priveam, aşa, sper că nu deranjez.“ „Şi la ce priveaţi?“ „Parcă eu ştiu, mă îmbibam de atmosferă, de lumina asta de seară.“ „Daaa? Ai păţit ceva? Ieşi din curte dacă eşti om cumsecade, pînă nu strig după ajutor!“ Ce ţi-e cu episodicii! Apar o secvenţă, acolo, le aloci un paragraf şi se obrăznicesc. Putea să dea drumul la cîine! Hei, totul nu s-a petrecut decît în închipuire, nu mi-e frică. Aveam şi un băţ, îl foloseam dacă. Să zicem că dulăul era real,

bătrînica însă îmi aparţine. Pierd vremea prin cartier, cade puf din plopi şi abia respir. Cade de sus, se aşază pe trecători. Un slujbaş al primăriei cu o vergea pe umăr şi cu o scăriţă se opreşte la un felinar, îl aprinde, închide gemuleţul, coboară, se duce la celălalt felinar, trecînd pe lîngă mine pe trotuarul îngust. E Făinuş. Iau un troleu şi ajung acasă. Găsesc curăţenie, în biroul meu Ninocika doarme pe burtă, cu tîmplele ude, goală, acoperită cu cearşaful. A mîzgălit cu dermatograful pe oglindă: „Ţi-am făcut-o! E ca-n povestea ta cu Pia!“

● d’nealor s-au instalat în apartamentul meu cu boarfele, împing uşa, sunt în pijama, am ochii lipiţi, orbecăi, storurile sunt trase. Mă lovesc de un tip cărunt, cu părul zburlit, sade cuminte pe o valiză de lemn verde, cu braţele încrucişate. Cu cine am onoarea? Ştii mata, de la reciproc! Îmi amintesc un episod cu pensionarii, implicat Făinuş care escrocase nişte bani sau îi pierduse. Am tăiat episodul, cam mult epic, prea mult. Venise cu revizia, ieşea lipsă, cădea sub incidenţa legii 8. Are unghiile roase din carne, buricele roz şi fără amprente, tocite. Drăguţa de Neli, rotindu-şi gîtul alb cu puf galben prin gulerul alb scrobit, îl goneşte. „Hai du-te, nu ţi-e ruşine să cerşeşti!“ îl urechează şi bătrînul se supune înveselit, pleacă mulţumit, ţîrîind soneriile de pe palier, „Veneam să plătesc!“ îmi spune confidenta Piei. Eu nu sunt administratorul imobilului Făinuş, nici măcar casier. „Atunci, v-am confundat.“ Cu siguranţă, încercaţi alături.

Mă tem să mai umblu singur prin casă, cum închid o uşă simt cum îndărătul ei se instalează un personaj. Ieşeam din closet, şi unul slinos, rotofei în tricou şi bascheţi trăgea o femeie gravidă ce poftea-n vitrină parizer, eu aş fi fost vitrina. M-am lipit de perete, era plînsă, de ce te uiţi după altele pe stradă zi şi dumneata, m-a fixat. Am ridicat din umeri. Ce să zic, bre. Vă apăraţi unii pe alţii, nişte

porci, aia sunteţi. Taci, că te plesnesc, se duceau la dispensar. Am trecut înainte, să iasă degrabă nu cumva să trezească copiii. Sssst, mai încet. N-auzi ce-a zis domnu', lasă smiorcăitu', că! Am fost fericit, îl ştiam capabil să-mi devasteze apartamentul. Eu l-am creat pe Relu bateristul, instinctiv, fleţ şi brutal. A împins-o, nu-mi amintesc cum o cheamă, pag. şi a ieşit de-a berbeleacu pînă-n lift. Toţi îmi declară că-l cunosc pe Făinuş.

● Îmi mărturiseşte tîmpenia, mi-a aruncat hîrtiile la gunoi, da da şi ciornele, şi alea cu indigo, tottottot. Răsuflă greu. Îmi întinde un obraz, îşi deschide bluza şi-şi scutură ţîţele. N-ai decît (se bate cu palma peste fese) să mă omori, n-am mai răbdat! Te urăsc, hamsterule! Ridică braţele-n cruce, vrea să mai spună ceva, nu-şi găseşte cuvintele. Îndoaie genunchii, scînceşte. Alunec, peste ea. „Lasă-mă, brută, să nu dai, că strig, fac scandal, rîde lumea!" Mă loveşte cu pumnii, săriţi, radioul gîjîie, dă-te la o parte, că tre' să întorc cartofii, tramvaiul huruie în intersecţie, Ninocika gîfîie, ţipă săriţi, mă împunge cu coatele cu ţîţele, mă muşcă de umăr, hai n-auzi, ai vrut să mă schilodeşti. Toate mizeriile alea pe care le scrii, ai vrut să le înfăptuieşti şi violuri, şi denunţuri. Asta eşti, suma mizeriilor care le pui pe seama personajelor tale. Brută, ce te uiţi aşa, ce vrei, să nu cumva, că… săriţi! M-am împiedicat iar şi suta mea de chile a terciuit-o, asta ca o primă senzaţie, ce zici. Puiu, lasă-mă, tre' să întorc cartofii.

Cartofii i-am ronţăit tîrziu reci şi arşi. „Cum mă găseşti Herr Hamster, m-ai violat, nu te iert." I-am zis: Pune ceva pe tine! şedea răsturnată goală în fotoliu şi balansa papucii. Hai! „Unde? Ai înnebunit? E noapte!" La ghenă! „Măăă, tu eşti ţăcă de-a binelea, te-ai scrîntit, asta e noaptea de dragoste promisă? te lăudai că abia te-ai pornit! Nu te zgîi aşa la mine! că n-am uitat. Am chef de amor. Ce să caut pe întuneric acolo, e plin de

şobolani. Acolo sunt gunoaie, mizerii!“ Manuscrisul meu! e tot acolo Ninocika, aruncat de mînuţele tale catifelate! Hai! O smulg din fotoliu, o scot pe palier, aşa despuiată. O împing în lift, apăs butonul. Cădem la parter, o trag pe scări în subsol. Ciocăneşte în cutiile de scrisori. Intrăm în curtea interioară, ea înghesuită în mine, pe lîngă zid, la întuneric. Doar trei-patru ferestre luminate. Ea tremură, noaptea e plăcut. Ţine lanterna, descui eu! s-a moşmondit, nu nimerea, eu luminam încuietoarea ruginită. Mă plimbam cu cercul de lumină pe trupul Ninocikăi, decupam aşa o fesă, un umăr, căpşorul blond, genunchii, tălpile desculţe. Ţi-ai pierdut minţile, nu mai fac un pas! şi tocmai atunci broasca a scîrţîit. Uşa de fier a alunecat în lături. „Nu intru şi pace, să mă tai, mi-e frică!“ Ce dacă, exclam, stăm şi aşteptăm! „Ce să aşteptăm, mă vede careva în pielea goală, ne înhaţă miliţia şi după aia balamucu’. Eu mă declar sechestrată. M-am împotrivit şi m-ai bătut şi violat! Stinge lanterna, să nu iasă careva la geam!“ Îi zic vorbeşte mai puţin şi hai odată! o împung cu cotu-ntre coaste şi intrăm amîndoi în încăperea aia cu gunoaie.

Gunoiul are respiraţia lui proprie, ca o fiinţă. Fetidă, dulceagă, scîrboasă. Ninocika îmi trage una sub genunchi, pe os. „Ce faci, visezi? Ţine lumina încolo!“ Umblă cu lanterna pe pereţii încărcaţi. Coji de pepene galben, cutii de conserve, vată, pungi de plastic burduşite, o caroserie de frigider, sticle, resturi de mîncare, putrefacţie, duhoare, şi uneori capul unui şobolan ce dispărea în aceeaşi clipă ce-l prindeam cu lumina. „Uite-l, nu mai ieşi, Puiu, eu mor!“ zicea Ninocika înfrigurată, scotocea cu braţele adînc în întuneric. Ai găsit ceva? Încă nu! Răstoarnă un cazan, cu un băţ într-o mînă, strînge nările cu degetele celeilalte, împrăştie cojile de cartofi, loveşte tabla unei găleţi, se sperie ssst, „Ai găsit?“. Uite! învelit în nişte cîrpe arse, roşii, hamsterul. Ea îl ţine în palme, îl

decupez din întuneric cu lanterna. Ghearele în sus, întins pe spate, cu pleoapele strînse. Un fir roz subţire la bot, cu blana stinsă, cenuşie. Hai, i-am zis, înveleşte-l, şi hai! „Rămîn să caut hîrtiile tale, du-te singur!“

La parter un beţiv se uşura plimbîndu-se cu sula hîţ hîţ. „Să trăiţi, şefu’i şef şi-n pielea goală!“ îmi declară continuînd să ude zidul. Liftul şi becul risipesc o pîclă cafenie. Uitasem yala deschisă, încercam să nu privesc, să nu simt ce duc la palme. Am avansat pe întuneric în holul lung. Oglinda neagră spăimoasă. Am tamponat hamsterul cu vată umedă pe bot, pe picioare, i-am şters blana de mizerii, l-am apăsat pe burtă, i-am fluierat puţin. Încăpea în palmă. Ţeapăn, cu ceva străin şi batjocoritor. L-am întins pe poliţă, am aprins veioza şi am stat alături pînă-n zori. Dincolo, hamsteriţa rîcîia sticla. Ninocika a apărut tîrziu victorioasă, cu un vraf de hîrtii în braţe, „Mă ierţi?“ îşi muşca buza de jos. Lasă-le acolo, le triez mîine, i-am spus. Gîngurea că un beţiv a încercat s-o înghesuie la mezanin, urca scările şi ăla furişat în spate, „l-am simţit, şi ţuşti în lift, i-am strigat: du-te jos în ghenă mai sunt cîteva femei goale“. Şi? „A plecat!“

Hamsteriţa l-a plîns dimineaţa toată. A căzut alături nemişcată. La prînz am trecut să luăm copiii şi ne-am dus la Băneasa, în pădure. I-am depus într-o cutie de tinichea şi i-am îngropat într-un luminiş. Bătea un vînticel care umplea tăcerea şi acoperea paşii noştri pe pietrişul din marginea şoselei.

● Dramele de altădată au dispărut, trăim pe jumătate. În secolul ăsta pasiunile s-au tocit. Cine împlîntă un cuţit în pieptul celui care a dezonorat-o, cine se otrăveşte gîndind că viaţa lui nu mai are sens fără iubire. Ne-am împăcat la luminile raţiunii şi statisticii, cu noi înşine. Trăim cum o fi. Ne-am iertat de mult unii altora totul, fără resentimente.

Ni se pare că suntem şi înălţători pe tema asta, a iertării. Sandu nu e-n stare decît să umble desfigurat de la cîrciumă, unde cîştigă un ban, pînă acasă, Pia s-a resemnat cu confidenţele, Dionisie se ocupă de ale lui, încurcate şi fără număr. Nimeni nu pierde în povestea asta.

CAPITOLUL IX

Temă cu variaţiuni

1

Lumi Nicolau, steaua trupei, din *bus* coboară. Vai de inimioara ei! E aproape seară. „Dă-mi mîna, buzatule!“ Nişte fiinţe atît de vesele! Băieţii descarcă sculele. Pe Miorlau o dor fesele de atîta şezut. La vederea stabilimentului dărăpănat şi mizer te şi sperii! Da’ cui să spui!?… Dom Fodor e mut, Sandu se închină la cer. „Unde ne-ai adus impresare? Vrei să ne îngropi?“ Se mai zăreşte totuşi o fărîmă din soare, după plopi, prin acoperiş, prin puzderia aia de uşi. Peizaju’n amurg Vera l’arată cu degetul. „Un amărît de tîrg!“

Recepţionerul are fiori, îşi freacă brusc creştetul. Îi aşteaptă chiar pe scări. I-a pierit curajul. A udat leoarcă batista. „Dincolo e grilajul…“ Să le explice începe. Dînsul va fi sluga şi pajul. Altista, Mia Eleonor, îl acoperă cu ocări: „Vă bateţi joc, nişte otrepe!“, „…se pot face scurte plimbări…“ spune hotelierul calm, parcă ar citi dintr-un psalm. „Aici ne lăsăm oasele, e o văgăună!“ „Admiratorii, massele ce-or să spună?!“ „Dacă aici nu vom muri – îşi schimonoseşte feţişoara gri – va fi o minune din aia cerească, ea o să ajungă să cerşească, aşa că eu mai bine mor! Simt deja că mă sufoc!…“ Face solemn dom Fodor: „Lasă, n-ai tu aşa noroc!“ – dintre ţepe şi grilaje. „E aşa-ntr-un hal.“ Apoi cheamă un hamal. (Nu va fi nici un miracol!) „Tu ţine-te de bagaje.“ „Lumi, ia-ţi un şal! Du astea în hol!“ zice spre unul înalt, numai piele şi os lipit de unu’ scund şi vînjos. „Cu ochii pe ei, să nu se dea la fund, să nu dispară!“ Ăla arată ca o corectură în şpalt, oameni de strînsătură. Ghidul: „Domnilor, vorbea ceea… Otel zidit în urmă cu un secol, cînd

cu Crimeea, a fost Metropol, cu pacea de la Paris, eh, cu Sevastopolu'…“ „Păzeşte valizele! nimeni cu părăseşte holu'!“ „Locul e nesigur, parol!“ Vorbeai de beizadele… de Paris, mofturi, amice! Mai mult mort decît viu, pregătit de onor, portarul împătureşte ziarul, duce două deşte la chipiu. *Les mêmes émotions, the same* fior cu şeful lui. Chipu-i e străveziu. Artiştii traversează scuarul. Şoferul reclamă: „cineva mi-a spart farul?“. „Vreun tîrgoveţ!“ „Nu lua în seamă!“ „Ţine-mă strîns, simt că îngheţ.“ Dom' Fodor surîde prin aliniamentul de plopi înspre grupul de ambliopi. Are o moacă de gîde *entièrement* amorezat. Îşi udă cu apă chica, Lumi s-a mai relaxat. „Ţi-am spus că nu e nimica!“ „Aşa să fie oare?“ „Onorată e gubernia, şi nerăbdătoare să vă primească!“ zice, mînuind pîlnia lui acustică. Un gîndac cu elice (Fodor scutură din chică), iese bîzîind din praf, cere un autograf pe o poză. „Despre plată, zice – are o piatră roză la revere şi alta-n urechiuşă –, ne tocmim, fără chitanţiere – se dă uţa pe uşă – la plecare. Să vă avem este o onoare!“ Pocneşte din arătător şi din degetul gros. Doar. „Clienţii!?…“ „Eh, rar!“ „Judeţ uitat, domnilor!“ Le arată holul încăpător. Iată fotelurile, există chiar un covor. Un boiler nemţesc fierbe apa, ca în toate hotelurile. „Avem bufet rece non-stop, un amănunt nu ne scapă. Avem filtru pentru cafea, maşinărie expresso!“ Ţuşti, face un *Fosbury flop,* lucios ca o tinichea. O mică gînganie bleu. Huse de şoareci roase, mai ceva ca-ntr-un vis! „Pereţi tapetaţi în mătase veche de un secol…“ „Ştiiiim, pacea de la Paris, Sevastopol!“ Vera se fîţîie-n prag, ca în spectacol. Şi fredonează de drag; „Un hotel cu multe uşi, dulăpiorul cu păpuşi, ochii tăi de indigo încotro?!“ O vietate fosforescentă la madam Lumi Nicolau: dacă nişte foto mai au?! „Sunt pe terminate!“ Îi întinde, cu un gest de regentă, o poză de album, recentă, din anii '40, semnează ferice, are palmele reci, Sandu se întoarce şi zice

„Mă duc să dau o raită!“ „Unde pleci?“ „Ne instalăm acum, luăm cina!“ Şoferul se vaită „Gata cu benzina!“ şi demontează farul spart. Dom’ Fodor zbiară oligofren: „Cum să mă împart?“ Vechiul lui refren. Mîngîindu-i obrajii, Sandu-i şopteşte lui Jiji „Am un gînd, n-ai grijă, mă întorc curînd!“ Fiecare se mişcă-ntr-un fel ca într-un dans. Un hotel, personaje în balans, sunet de înaltă fidelitate. Fără brum şi A-uri distorsionate.

Stoarce mucul umed şi-l lasă să cadă. Cafenea cu mese în stradă. Clienţii şed ţepeni la şuete şi răsfoiesc gazete. Sandu îşi îndeasă pe cap pălăria de fetru. Sub felinar fugitiv, apare un spectru, Sandu n-are habar, ridică din umeri. I s-a părut doar, nu e Pia, dar l-a durut. Îţi aminteşti o secundă anatomia ei, numeri la nesfîrşit. Trotuare pustii şi tocite. Se trage la fit, birje adormite cu muscalii pe capre. Ordine aspre, trece regimentul, în uniforme kaki, de la instrucţie spre cazarmă. Dincolo de biliard, doamne în crinoline acoperite de fard. O spaimă, coastele-ţi ard. Sugi dintr-un nor cu paiul. Tu păşeşti spre mine, buna mea Pia, fluturînd evantaiul. Aeriană, în corset, cu botine şi părul strîns la ceafă. Eu beau apă dintr-o carafă, iar tu te apropii *en relanti.* În auz am un menuet simplu, exerciţii uşoare pentru începători. Iar tu începi să zbori. Doar eu şi cu tine mai suntem vii. Mă măsori (ea poartă mini şi ochelari, e mioapă). Te apropii, te stropesc cu apă, şi pari, aşa, din nebăgare de seamă, o drăcovenie. Sau un înger mai mare din aramă, lucios şi gălbui. Nici ţipenie. Încotro? La Otelul şui, dincolo de vitrine. La cafenea, dincolo, doamnele în crinoline. Încotro? Şi cititorii de gazete, nepricepuţi la menuete rococo. Şi jucătorii de biliard şi muscalii şi artiştii, şi insectele (un miliard prin reflexele lunii), şi nebunii (ce se tîrguiesc în azil, triştii şi palii). Şi nebunii ceilalţi, găzduiţi în micul hotel, comedianţii, tot un azil, la fel (fanţii, ăla chel şi spongios, guriştii, saxofonistul febril, dizeuza şi

duena). Mă rog, artiştii! Cu toţii au pierit; i-a înghiţit gheena. A coborît cu liftul arhanghelul din apocalips să ceară un pix, să converseze cu tine, să cumpere un fleac, să zăpăcească lumea, s-o umple de zvonuri şi ficţiuni, să se primenească. E ca la un sfîrşit de veac, iar buna Pia se tot apropie, se tot apropie, o fiinţă nepămîntească, o simplă copie trasă la indigo prin presare şi culeasă binişor din ierbare, cu penseta, decolorată. Mă tem. Ai numai două dimensiuni, cîte una pentru fiecare dintre lumi, şi te apropii de zidul de care mă rezem, ultima dintre Pii; beau apă din carafă. L-acostezi ca o boarfă, hei oacheşule, ai permisie, ador uniformele, nu vii?! Prostule, poate nu-ţi plac formele mele?! sîsîie hoaşca veselă, cotoroanţa, şi-şi întinde cartilagiile. Abia şi-a descoperit faţa cu evantaiul şi ştanţa chipului ei descărnat. Rîde cu ravagiile, cu neantul, cu găvanele goale. Mişcă iar din evantai, pare că somnolează, chiar dispare îndărăt. Tu tai cu palma, atingi lăcaşul de aer în care a stat dar ea e hăăăăt, dispărută de-a valma cu nebunii şi comedianţii, fără un sunet, fără un vaier. Nimic, marele nimic. Agită palele din pene de struţ un pic şi ţi se înfăţişează halucinant. Trece alături de huiduma ta, razant, îţi taie respiraţia. Eşti un *murderer,* un şut, un borfaş, un jeg. Ea patinează absent pe trotuar, delicată şi fragilă, din porţelan, trasă de un căţel, ca un personaj cehovian. Umbreluţă transparentă, pălărioară, cu voaletă, poalele rochiei coboară pe vîrful botinei. Jucătorii de biliard, clienţii de seară, în apa vitrinei, se întreabă cine e? Ard de nerăbdare să tragă patronul obloanele. Să dăngăne ceasul din turn. Acolo dînşii au rolul de figuri. Fac o partidă, beau bere auburn şi fuguţa în turn, se înşurubează obscuri în firidă. Albă. Se răsucesc de un număr de ori şi coboară (sunt sori, astre, luna, zodiile), jos e o viaţă mai uşoară. Cu ştiri la gazetă, cucoane şi comedii. Iei o halbă gulerată şi aştepţi să treacă ziua toată! scrie şi pe firma de tablă. Sandu, lipit de zid, se întoarce

cu o mişcare amplă, înfiorat, are blues, e livid. Pare o jucărie scoasă din uz. Mica improvizaţie mai stoarce un acord de septimă. Totuşi era ea, o tensiune infimă, o licărire, o minune. Aerul începe să sune.

Urcă iar scările ’otel Metropol, dă peste încartiruiţii de la Sevastopol, şi nu se opreşte decît în hol. Dom’ Fodor, baletul, Lumi et Co atîrnă din tavan de fire, în gol. *I’ve been drinkin’ muddy water,* dă de ştire, *sleepin’in a hallow log!* miaună Sosuleţ (acompaniată de pianist *My baby* – o îngînă el – *treats my like a low-dog*). Sandu uşurel trage cu stînga într-un fel extraordinar şi e şi solist. Face un duo leneş, fără habar, un blues trist, negrotei, povestea aia cu bărbaţi şi femei ce nu se mai sfîrşeşte. Acestea fiind zise, dom Fodor îi numără pe deşte în culise. Trupa la scenă! închipuie şi un surîs. Doar Mia Eleonor întîrzie, ea e duenă, în seara asta are migrenă, e de plîns, nu de rîs. S-a încurcat în ultimele zile şi nopţi cu şoferu’, e un *love story* de te trec fiorii. Nu e ce-ţi închipui. Amica ei bîzîie, unde mai pui că amîndoi sunt cam copţi, şi cu familii în Bucureşti, el are şi de hrănit vreo trei guri. În chiloţi, Lulu s-a răsturnat sus pe boxe. Şi pufăie, risipeşte în aer cu pipa noxe. Am chef de nişte fripturi. Să te fereşti buzatule, onerosule, ratatule, Doamne, de asemenea încurcături. Misteru’, fraiere, e că nu mai are glas şi lumea o cere, e-n program, pe afiş. *Honey, in my glass I’m feeling like a lonely fish, honey.* Ne-o da ăsta banii? o bănuială am! că dom’ Fodor e un escroc, prea ne amînă la socoteli. Ba deloc! zice Relu şi face nişte temenele, aşa ca să rîdem, el e tembelu’ nostru ad-hoc, dacă mă tem, mă tem de săli goale, sunt încasări, avem lovele. Ăsta chiar e un tip! lovele şi toate cele. Sandu e bine dispus, lălăie, *can’t eat, can’t sleep*, apare la ţanc şi Mia Eleonor. Acu’ v-a găsit de amor! o repede enervat dom’ Fodor plictisit de ifose şi baliverne, îi prezintă şi condoleanţe şi regrete eterne. Ovi agită

nişte sticloanţe, Sandu trînteşte stînga lui de îndrăcit peste clapele negre, scoate un sunet risipit, de pompe funebre. Nu sunteţi cuminţi, nu sunteţi întregi! Bre, eu cu foliculina, hormonul, el cu benzina! zice şi îşi scutură bretonul. Nu negi că trăieşti cu şoferu'. „Hai, neică, trage cortina, începe balul!"

După ce a dat dom' Fodor semnalu' şi a picat şi un gong, pentru început Vera şi Sosuleţ scîncesc un song cam deşucheat. Acompaniază în cvintet Sandu, Relu, Ovi, Felix, Lulu. O grămadă de lume a plătit bilet, ssst, sunt şi invitaţii de favoare, plus primaru', protipendada venită să vadă-n turneu estrada. Poporul se înghesuie şi pe culoare, pe strapontine, lipit de pereţi, în picioare. Crinoline, penaje, mărgele, veste de mătase, lornioane şi monocluri. Vin buboşi şi ofiţeri să-şi spele privirile dubioase pe corpul de balet. Nu mai sunt locuri încă de ieri. Coafuri complicate al căror secret va rămîne. Din vecinătate se trag focuri de artificii. Vom juca şi mîine. Ne pare rău, dar nu mai sunt locuri, repet. Pulpele dezgolite sugerează vicii. Asta nu-i o meserie, schiaună un nătăfleţ cu educaţia prin judeţ, ochind cu poftă configuraţia feţişoarelor. Ce să facă şi ele, aruncă picioarele în tavan! se dansează cu vervă, french cancan. Gînduri rele, ţi se clatină moralul şi instinctul, domnule prof. Le va conferenţia mîine buboşilor despre Carol Quintul şi penitenţe, sau despre un filozof, de colinda Mediterana în zdrenţe. Cît despre Sandu, el e în toane bune, şi fără fiori. Îl amuză sala, lumea, pînă şi maşinistul, nea Puiu, deja beat chior. Ronţăie alune în plină scenă cu o mină nevinovată, el chitaristul, pianistul de altădată. Jiji îl vede pe Sandu din cabina tehnică. Ea stă lîngă mixer, zărzărică zărzărea. S-a făcut mică, îi lucrează la pulover, întîiul din viaţa lor trăită în comun. Şi ultimul. Are guler anchior, de nuanţă bleumarin, ce să-ţi spun, *Over and over, don't they sugar.* Îţi place Charlie Parker,

opiomanul, disperatul, a dat foc camerei sale de hotel, a înnebunit. N-a mai suportat rahatul, singurătatea şi tot felul de lucruri murdare, cînta ca un înger substituit de diavol, sufla-ntr-un sax alto, s-a distrus, hei tu, încotro!? Nasol, s-o mierleşti atît de crud, cine l-a pus!? *Parker's mood.* Lu' Jiji îi e teamă de Sandu, de pianist, mereu melancolic şi trist. Bagă de seamă, nu mai e mult. Va fi o epavă, un alcoolic, un ratat. Te ascult, se va rostogoli în pleavă, în rahat. În jazz se întîmplă şi aşa, să-l găseşti pe unul cu un glonţ în tîmplă sau să sară omul de la etaj. Domnu' cu luminile are mult haz. Îl şi vezi storcit de pavaj?!… Sandu nu e un sinucigaş! strigă ea pătimaş, făcîndu-se şi mai mică în acea cabină tehnică din oraşul provincial. E în aşa hal, că lasă tricotatul şi fuge de acolo. Cobe, cobe!

Urmează un solo de tobe executat de Relu. Rap rap rap rap şi tembelu', excitat, se opreşte. Cinelele, premierul şi toba mare le loveşte. Rap rap rap rap bum paf bum paf. Răpăie, pare că n-are cap de acum, e făcut praf. Transpiră, e leoarcă, improvizează, swing, swing, atacă, beţele îl împing, numără tempoul un' do' tre' şi parcă auzi ecoul în mii şi mii din tamtamurile şi jungla tropicală şi sălbatică. Alămurile ţipă, te bagă în boală, te seacă la inimă, nimeni nu-l va opri, accelerează. Fără ştimă, fără nimic, auzi zgomotul străzii de zi cu zi, visează. Mitraliază pieile întinse, fîsîie fuscinelu', se ţine de un fir Relu, prelinse broboane de transpiraţie. Răreşte, îi distingem şi chipul printre braţe. A fost aşa doar improvizaţie, fireşte surîde prins aerian de nişte aţe. Un spot îl decupează şi taie din întuneric. Deodată, a terminat, luminile se aprind feeric şi Sandu un' do' tre' şi hai! dă drumul la hărmălaie, Relu pare luat, dus în rai, zău! dar e un înger rău.

Lumi Nicolau, aşa plinuţă cum e, cochetează cu un personaj important din gubernie. Dom' Fodor măcar o dată nu face tapaj, tipu' e şarmant.

Madama scutură din brăţări, de acest berbant excitată. Are atîta trecere şi putere, fără mirări că atunci cînd cere fir interurban i se oferă o telefonistă aproape spontan, scapă şi un „ah, dumneavoastră, poftiţi“! „Alo’ Cît mai lipsiţi?“ aude „Destul!“ şi întreabă de căţei şi pisici. O femeie de treabă, miloasă, madam Lumi o apariţie luminoasă. Ţine o groază de animale prin casă. „Zic că-n patru ale lunii, venim; nu lăsa străchinile goale, pe Fifi hrăneşte-o în gură cu pipeta! pe Hanny n-o lăsa singură, lui Grig să-i dai regim; cînd ieşiţi la aer, fă-le toaleta, vestuţe, pieptănat, fundiţe, curăţă-i pe lăbuţe şi urechiuşe. Eu sunt luna asta în şuşe!“ Închide fericită, s-a mai liniştit şi e topită după tip. Dom’ Fodor pare acrit de împrejurări, Lumi e chiar amorul lui intim. Fără sforţări face pe chiorul, se dă infirm. Şi e scîrbit de el, de el-însuşi chiar. Eh, sufleţel, sufleţel! ţi-a plăcut de colonel!

În zadar Sosuleţ face o criză de nervi, că unu’ măsliniu şi creţ nu-i dă măcar un pupic. Fantele e ocupat, cu un Rubik, cubul minunat. Şi mă rog, de ce isteria? Dragonilor, aşa e comedia! N-aţi văzut şoferu’ şi Mia? sunt în plin flirt. Unde’s fugiţi? Vizavi, la birt, se ascund. „Stam în bulevardul Magheru’ zice cabiniera Babuşka (stai să te tund, ţuşca) şi evocă: demult avea un amant cu un Ford argintiu, părea întreg din diamant, cu pneurile albe şi spiţe. Eu toată-n blană, pe toace, în rochie de seară. El plin de fiţe, mereu cu toană, viril, ne iubeam de ziceam c-o să ne omoare excesul. Ţineam un protocol, duceam viaţă uşoară. Aveam o mişcare unduitoare, nu rezista nici o cheutoare. Într-o noapte, Orient expresul, vagon de dormit! şi s-a dus. M-a lăsat în gol, aşa de protocol, cum v-am zis, a dispărut în Apus, cu direcţia Paris. Odată mi-a zis şi scris printr-un terţ. A trebuit să fugă, lua şperţ şi mită, făcuse politică liberală (vorbeşte cu sfială) la Brătieni. Nu rezistase la ispită, dosise cocoşei, i se făcuse frică.“ „Nu suntem eterni.

Puţin coniac, nu bei, Babuşka?“ „Dacă rămînea îl împuşca. Ţine de foen, bitte schon!“ Nu mă împac nici acum!

Lumetul petrece-n foaiere – fum – se înteţeşte la bîrfă, o pauză fără mistere. Aia e tîrfă, tîrgul ştie deja, i-a vizitat loja un locotenent din garnizoană. A tratat-o cu Kent şi cafea la termos. Fără prihană? aia? şi el cam dubios. Dar e un bărbat chipeş, poartă ca Gary Cooper chipiul. Aici dai greş, dar după, *après, after,* ce te faci, îşi netezeşte pliul. Ah, ipocrito, mă umpli de draci! smintito. Cuconetul elegant alunecă *en passant.* Cape de vizon, decolteuri, mănuşi de aţă ca nişte mileuri. Domni la parapon, în ghetre ori pantofi de lac. Mică ţinută, demi. Lipseşte un fleac să te simţi în alt secol. Ţacţac scurgerea vremii s-a suspendat în acest hol ţacţac. Trabuce mirosind greu şi urît, în gura unor domni al căror gît, rozaliu şi grăsun, trădează ce trai bun duc! Doi gemeni beau identic un suc. La bufet vulgul pretinde dropsuri şi fistic, şocolate, apă minerală. Depinde cum te strecori la tejghea. Cu fereală, cu obrăznicie. Prinsă de răcori (el fără perdea îi şopteşte vorbe de alcov) nu mai pare vie, s-a făcut mov şi alunecă pe pardoseală, aşteptînd aşa, zemuită, apa minerală. Eh, o clipă de slăbiciune pe aşa zăpuşeală nu-i de mirare! E o suspiciune cam gratuită. Nişte dudui cred că-i gravidă şi-i caută pete cafenii pe chip. Se afişează de multişor cu un tip prin urbe. S-a îngrăşat, are nişte curbe de pruncuşor dolofan. A ieşit la comedie cu un alt curtezan; logodnicu’ să turbe, rămas de fazan. Tipul care a fecundat-o, adică. Nicu, amploiat făr-un ban. Ziţa mi-e frică, iese scandal. Îi pune pe umeri un şal, doamnele flutură evantaie, dînşii clipesc prin lornioane. Hărmălaie între ghirlande de stuc. Coane, ai citit la gazetă? se face anchetă. Pluşuri roşii, lambriuri din nuc, coloane de ghips. Vésele sosii formează mulţimea. Şi dungatul înţolit la nuanţă, în rips bej, măruntul de la manutanţă, căptuşit cu serj, ţoapa cu volănaşe

de organdi, generalu' buhăit de nostalgii. Aflăm dintr-un dosar ţinut strict secret, fiecare ins e un dublet al cuiva ce a trăit doar, în trecut, undeva. Părăsim lămpaşurile, recile intrigi şi urile, puzderia de epoleţi şi madame şi cocote şi slujnice şi agenţi. Am cules destule note, eboşe şi crochiuri. Realitatea ne ascunde în pliuri. Te şi încurci între etole de nurci, şi ţeste date cu briantină, ieşim pe lîngă cortină, în culise, la maşinăria de vise.

Fata-şi udă cu limbuţa buzele cărnoase. Din pleoape clipeşte des. Îl măsoară, se dă uţa. Ah, şi numai mutre puturoase. Un triumf, ce succes, i-am făcut praf! (nimic despre sex, domnu' Falstaff) un succes eclatant (e şăgalnic, ezitant, aduce mai mult cu o *tante).* Provincie simţită care ne iubeşte! (are o mutră adormită, rubicond şi mahmur). Fireşte, bunii mei copii, vom mai poposi în această gubernie! ospitalieră! (ciupeşte de obraz dansatoarea Coca) se mîngîie pe lavalieră satisfăcut, ferice! *Sa gueule* evoca, aşa dulce, cu gropiţe, muieratic, un desen animat: Dom' Fodor ursul arctic, veşnic înfometat. Am fler, dă-mi voie, monşer, am geniu, în afaceri (aceleaşi clipiri dese, pleoapele dansatoarei, domoale atingeri cu palma pe fese). Simţul onoarei încă îl am intact. O seară bună, să mulţumim zeilor noştri că nu ne-au părăsit. Încă un act. Să crape proştii! Dăi gong, pune de sună. Ah, sunt atît de mulţumit! (Fata rămîne suavă, îl adoră, pare bolnavă, întinde boticul să i-l sărute impresarul ei, lui i s-a ridicat maieul, i se vede burta, buricul şi are un chef nebun de femei.) Na, pofteşte o floare, Falstafful dumitale nu-i idiot, a ridicat uşurel un pot de patru'j'de mii, hop: (cînd invită-n cameră delicata dansatoare are un rînjet interlop) Lumi e o fraieră. Dacă-s tîmpit… (ea chiţăie: Nu, nu! Aiureli!) A năduşit. Nu umblă cu fereli. Înjunghiat de şale, cabotin şi demn. Madamo, ce credeai că-s un ins din ăia de duzină, pardon, maţe-fripte! Habar n-ai! În şale, în spate zece cuţite are-nfipte. Coca îl face

motănel şi miorlăie stînd pe coate, se pisiceşte, unduiosă. „Bine că nu eşti chel, feţişoara ţi-e arătoasă, te-am îndrăgit în turneu din prima zi, aşa să ştii! Am să te iubesc mereu, îmi eşti un fel de zeu.“ Scutură ale ei bucle blonde, îl apasă cu ţîţele ei pline şi ronde, uşurel fericită, că a nimerit pe nerăsuflate textul de la cînticel. Dom F., împietrit, îi promite de toate, bani mulţi. Va fi o stea, adoratori, ce ar mai vrea? Ah, să nu se supere pe ea, deseară să-i mărească Dom' Fodor gajul! „măcar cu un pol“, ciripeşte numai miere baby doll. Mai mare deranjul, un sutar e de ajuns! După show… ştii etajul?!… O priveşte de nepătruns şi geme din greu, cum zicea? Ah da: zeu!

…fiin'că duhneşte a alcool. Ăla cu o juma de secol în buletin o iubeşte încă! zice lin Dediu, uşieru', dup-o linişte adîncă. A beut, da' numa' vin. Pufăie şoferu' din chioşc. Ai noroc madam Nicolau, zisă Miorlau, te fîţîi baubaubau, ieşi bre la pensie, ne tot toci cu sambe şi rumbe. Aşa dă chestia. Şi proştii, figuranţii fac tumbe, spun măscări, îşi trag iubitele sub scări. *Aimez-vous* şfanţii? Normal! Te distrugi, ori la bal ori la spital! Nu fi neică prea guraliv, ce tot îndrugi?! Mai dau un sfert? Ăsta e un balamuc, da' unu fictiv! Ăsta nu e concert neică, o amestecătură, o cîrpeală. Hai vizavi, luăm cîte o fleică, n-am pus nimic în gură, mă ia cu ameţeală. Nu un sfert, un litru, colea la doi paşi. Luminile, reflectorul, cui le laşi? Dă-i în mă-sa de borfaşi, e oţi, ia ei banii toţi, nu m-aleg cu nimic. Îşi răsuceşte-o ţigară. De ne află dom' Fodor ne omoară, ne taie diurna. S-o găsi careva de ne-o turna. Caută nişte firfirici prin buzunare, mărunţiş de zece şi cinci şi mai mici, şi iese pe scara de incendiu, pe furiş. Îi tre' o spirtoasă să învie. Seara a pogorît jegoasă, orbecăie. Dediu a zis: ia d'ăla ieftinu' gălbior. S-a făcut frig, e rece, îl taie un fior. Pîn întunericul leşios păşeşte rarefiat şi uşor, vesel deodată. Îndărăt are nimicu'! La naiba, s-a terminat! colţul de lume, minciuna toată, şi nu

orice nimic, nimicu' învelit în protocol! zice cu capu'nfierbîntat de alcool. Nu-l credem, ne rezumăm să rîdem. Bun gagul ăsta cu nimicu'. Tocmai acu', cînd s-a lăsat întunericu'!

Banchetul oficial se ţine cum scrie pe invitaţii în litere aurite şi pline: la otel Metropol. Prezente cu graţii fermecătoare (cam trecute) cucoanele picate în stol în sala de recepţii. După multe palpitaţii avute şi cîteva decepţii îşi trag sufleţelu' febril. Un grangur solemn şi băţos va închina dar întîi toastul. E-n afacerea asta un şpil, zice un poliţai mustăcios, lipind cu scuipat leucoplastul pe o vînătaie urîtă. Nu prea e politicos, dar nimeni n-ascultă. Madam Lumi curăţă delicată bruma de decoraţii de pe colonel. E dulce şi decoltată. Prin spaţii i s-a părut oare că vecinului (chiar acel ce zumzăie marşuri militare) decoraţiile-i lucesc cam tare? Ea, cu peticul de batist, freacă harnică tinichelele cu un aer îngăduitor şi trist. Colonelul ei gubernial, mirele, iată, străluceşte, orbeşte o clipă. Un domn serios, cu fason zice lu' dom' Fodor în pripă: Ai o prospătură spălăţică din corpansamblu? dau o sutică, plus cheltuieli şi un golan. De 90 de octani! cere dom' Fodor isteţ (nu lucrează cu unu' din şnapani?) E ultimul preţ? îl cercetează clientul. Dom F. o face pe absentul. Îhî, nu obişnuiesc să las. Tace, priveşte cerul – senin. Io am tarifele stas. Tace, priveşte cerul senin.

Gîngănii verzi şi roze, seci, negre, luminiscente, ah hrăpăreţe, lacome, puind nevroze. Cu apucături reci şi funebre umblă gălăgioase, feţe feţe şanticler şi cafenii umplu salonaşul lambrisat de ifose şi melancolii. Iată fluturele nocturn cu aripioare de mac roşii, puţin brun (binişor îl desfac). E într-adevăr splendid, *wonderful indeed!* Ziulica arată altfel: cenuşiu, la fel cu ceilalţi, se confundă cu zidurile cu mediul şi figurile. Noaptea fericit se deschide, îşi lasă-ntr-un colţ din oraş tenul, buzele livide şi, dacă-l laşi, e o minune cu aripioare brune stropite, purpurii. Aşa, în fiecare noapte învii? Îi

tre' o lumină întunecată să-şi arate neferecată, întreagă, strălucirea, invers decît firea din fiecare zi cînd, un ins şters roboteşte ca orbetele amestecat prin hîrtii (un mic, hihihi pervers) şi-i ia oricine-l ia una din petele întipărite-n peretele cenuşiu şi gri şi monoton, dintr-un imobil de beton. Salonaşul foieşte de apariţii fugare, încropite, celeste se înfăţişează fritzii, bărzăunul pîntecos în mare ţinută cu pamblică. Mutriţa traforată în os a unei vipere, delicată şi mică. O siluetă înfoaie prin recea odaie o rochie largă cu jupon, cu umerii goi şi lornion, un şirag de perle alburii. Eşti şi mătăluţă o insectă, dintr-o confrerie secretă? Dînsul cu ochelari fumurii, liliacul agăţat în tavan de picturile patinate de vreme captează din infernalul noian sunete, un zvon, conversaţii. E dotat cu radar şi pulsaţii, rînjeşte şi ţiuie şi ascultă, înregistrează numai *hi fi* îmbulzeala, lume multă, altfel un liliac cumsecade cu ochelari fumurii, îngerul lui, dom. F. mai scade; suit pe pian, zice un scheci. Gîzele, oficialii, rămîn reci. Starea lor e pînda, o încordare. Dosiţi în transparentele reci, de măcel biologic – fiecare cu fiecare – ai să observi fenomene rare: moartea aparentă, coloraţia de dezagregare, la prezenţa incertă a unui rival ce apare. Antiumbra, brusca metamorfoză a insectei carnivore în zonă. O, întregi şi plini de viaţă forfotesc sub complicate baraje ghemuite ssst sub o coajă. Împrăştie perdele de fum, ceaţă, eternizaţi sub camuflaje. Nocturnul fluture Kallima al cărui aspect dans deja l-am descris, cuconetul simandicos, halima, *Drysophys mycterizans,* restul insectelor *belle-époque, fin de siècle,* prelungit vis… parazitul *Lentospora cerebralis* atacă desfoliant sistemul nervos…

În salonaş, în plin banchet împodobit cu oficiali zîmbăreţi, glaciali, un public *connaisseur* şi pretenţios: puzderia de gîze humanoide mai încearcă un vals, mai măsoară privirile vide, mai aranjează o cădere, mai schimbă un surîs, trafichează o cărniţă într-o terţă garsonieră.

Povestea e un simplu fîs, ceva borfet, o ţoapă, o pipiţă. Plăcerea trece, efemeră. Acelaşi schimbător dans. Indivizi ce trec noaptea în gîze, gîze metamorfozate-n inşi subterani, cenuşii. Un balans, ascunsul măcel interregn, de vani încă vii, sub acoperişul unui provincial hotel, fost Metropol, cu războiu' din Crimeea, cînd la Sevastopol, comisia aliată de control… şi Puterile Garante, într-un protocol…

2

Parşiva Pia a rămas fără Dionisie, un gol imens se cască în jur. Place muieruşca asta, are sînge adevărat nu sintetic în fizicul ei de artistă. E o femeie părăsită şi să te fereşti de răzbunarea lor. Începe iar să-l întîlnească pe pianistul ei, nesperat pentru Sandu. Mă simt legată de tine, nu pot să mă despart de Misty, am încercat, mă simţeam sechestrată, furată de propria mea viaţă, înţelegi? Sandu dă din cap. Şi-a vîrît degetele între degetele ei şi se joacă, e fericit că o vede iar, ea se va întoarce acasă, doar i-a promis, sigur mai amînă pînă îşi strînge lucrurile, durează. O cîştigă înapoi; ea îi vorbeşte privindu-l în ochi, jucîndu-se cu genunchiul între pulpele lui sub măsuţa din cofetărie. Mă mai iubeşti? Îhî! încuviinţează Sandu. Privirile lor evocă aburoase, umede, irizate – prin lumina *contrejour* – tot ce e mai frumos: nostalgie, iubire, speranţă. A ei mai ales o întrecea pe a lui Marilyn, cu căpşorul dat puţin pe spate, pofticioasă, visătoare, cu buclele risipite pe umeri, cu buzele întredeschise lăsînd să se zărească dinţii lucioşi, Pia n-are egal. Cofetăria cu perdelele pînă-n podea ridicate de vînt, foşnăind, cu ticăitul şi şoaptele clienţilor, pare un decor anume decupat pentru o întîlnire de dragoste cum n-a mai fost. Prin difuzor aud un tango ale cărui cuvinte – ei tot nu şi le găsesc – spun nu mă mai despart de tine, niciodată orice-ar fi, am greşit cîndva ştiu bine

drumul mi l-am rătăcit etc. Ei ascultă absenţi, difuzorul spune ce ar vrea să-şi încredinţeze unul altuia. O vreme minunată; tot felul de lucruri pe care ar trebuie să le facă singuri, le fac alţii. Nu trebuie să-şi vorbească, nu trebuie să se apropie sau să-şi atingă trupurile ca să obţină cumva cîmpuri magnetice; nu trebuie să aibă emoţii, nici să se iubească. Are cine! Ei doar să stea strîns lipiţi la măsuţa din cofetărie, şi-şi aparţin pururea. Cu Sandu s-a rezolvat, o iubeşte pe Pia, iar ea va juca scena cu umărul spre privitor. Pia trebuie să-i mărturisească nenorocirea. L-a iubit foarte mult, ştii într-o zi am simţit că mă sufoc, că n-am aer, te-am şi urît, închipuie-ţi ce proastă eram, singurul bărbat lîngă care am fost fericită, n-am să mi-o iert niciodată. Aş vrea să mă întorc, acasă, crezi că o împăcare… O podidesc lacrimile, ea din fericire plînge uşor. Sandu o susţine, în capul lui se învălmăşesc o puzderie de imagini, de amintiri crude încă, ea dorise să-l distrugă, i-a vrut răul, dar se întîmplă şi miracole. Iar pianistul ăsta ratat crede în miracole, el le simte prezenţa cînd o ia razna cu improvizaţiile pe care nu le ascultă decît nişte maniaci, şi ăia puţini. Depunînd un sărut pe obrazul Piei are acelaşi sentiment de desprindere pe care-l are cînd a ieşit din temă. Găseşte în aer sunetul care-i trebuia şi se simte liber. După un aşa ocol cu explicaţiile, se observă că Pia abia şi-a înmuiat buzele în citronada vişinie şi că aburul rece al paharului păstrează urma gurii ei pe margine, că e nervoasă, priveşte-n toate părţile şi-şi tot mută scaunul. Nu prea ascultă ce vorbeşte Sandu, bine că pianistul mai mult tace, speriat că ar putea fi ultimele minute cu ea. O mănîncă din ochi, îi frămîntă cu degetele o şuviţă, ea se trage nervoasă, dar apoi se lasă chinuită. Doar cu un zîmbet reface starea de complicitate de la începuturile lor pe treptele unei cochete ambasade cînd huiduiau un general de care au uitat toţi.

Cît mă iubeşti, spune-mi adevărul! Mult! o asigură. Ea oftează, îşi muşcă buza inferioară, îi arată chipul ei cel mai minunat, vorbeşte în şoaptă, e aproape, doar pentru urechea lui cu auz absolut. Nu ştiu cît eşti în stare să rezişti, dacă după ce ai să auzi ai să mai păstrezi pentru mine un dram de iubire, o să-ţi pierzi respectul şi, dar trebuie, trebuie, eşti singurul care… şi ea se închide iar în tăcere. Cam lentă desfăşurarea acestui episod, privitorul s-a plictisit. Creştem turaţia. Pia îi mărturiseşte, în timpul cît am lipsit de acasă, n-am fost chiar singură. Am avut pe cineva. Mi-am imaginat, Pia! zice Sandu la fel de simplu ca adineauri. Şi ce ţi-ai zis? Nimic. M-ai dispreţuit, mă dispreţuieşti. O merit, Sandu, zău! Ştii cine a fost persoana? Nu, am auzit nişte bîrfe, ar fi prea de tot, dar… Dar, face Pia urmărindu-i încordată mimica feţei. Se întîmplă, se mai întîmplă şi astfel de lucruri, spune pianistul concesiv. Sunt o proastă, este?! Ţi-am stricat viaţa, te-am făcut să suferi, mă deteşti, nu-i aşa? Vrei să-mi faci rău! Cîtuşi de puţin, mă bucur că suntem împreună. Ea plînge iar, scoate batista din mînecă, tu eşti prost de bun. Sandu o apucă de umăr, potoleşte-te, hai! trece! Pe dracu', nu trece! ticălosul! Patima dă strălucire ochilor, îi îmbujorează obrajii, face să-i tremure mîinile. Ştii cum se numeşte infamul? Dionisie! Na! În locul tău l-aş omorî pentru că te-a dezonorat, dacă eşti bărbat! Sandu îi asculta vorbele, abia reuşeşte să se ţină după ea, le toarnă prea iute, sacadat, printre gîfîieli şi icnete. E-n încurcătură. Achită prăjiturile, ea nu s-a atins, şi o scoate afară. Intră amîndoi în parc, el o ţine după umăr, ea s-a oprit de cîteva ori pe cînd traversau bulevardul, să-l sărute dulce, ţinîndu-l de talie, trăgîndu-l de cămaşă. Un şofer îi ocoleşte şi le aruncă, du-o acasă, mă! Hein, ce zici?! îl întrebă Pia, mă primeşti? Amiază prăfoasă, bătrîni răsturnaţi pe alei, ziare deschise, cîte un aţipit, un chioşc bleu de bombonele fondante. Resturi de

peisaj. Avem un Sandu tulburat de mărturisire şi o Pia pătimaşă, cu ochii injectaţi. Sandu căzut dintr-o blegeală – părăsit de ea – în altă blegeală – regăsit de ea. Şi cu ea şi fără ea e rău, abia suportă încurcăturile astea. Era bine cînd împărţeau amîndoi conacul din Mătăsari, aveau toate iluziile la îndemînă. Te plesneşte soarta aşa cînd nici nu visezi. Fără ieşire. Pia îi aparţine, îl doreşte, dar nu mai e a lui, nu mai e Pia lui, e altă femeie. Gesturile chipul vorba identice. Lui însă îi trebuie aia veche, pistruiata cu gropiţe, mioapa, pulpiţe, aia de-l zădăra cu Hegel şi proştii care scriu tomuri despre nimic.

Pia îi povesteşte în amănunt serile cu Dionisie, plimbările, nopţile lor, cum îl minţea pe Sandu că are obligaţii, cum lasă copilu' la mama, şi rolul lui Neli în comedie, şi cum se purtase ticălosul. Sandu se străduieşte să-şi păstreze cît de cît o mină normală. Pia n-a vrut să intre atît de adînc în istoria adulterului ei, dar odată ce a început, s-a declanşat un mecanism, şi cine s-o oprească, ea însăşi se ascultă vorbind, se chinuie singură, îşi aminteşte voluptuoasă, deşartă sacul în faţa unui terţ, psihiatrul preotul confesorul ei particular. O ascultă în tăcere, cu bărbia în piept, trecîndu-şi din cînd în cînd degetele prin păr. Dacă rezistă, dacă rabdă, pfiu, ea a cîştigat. Cînd isprăveşte respiră greu, oftează, ridică din umeri neputincioasă, asta sunt, mă mai iubeşti? poţi să arunci, priveşte-mă cu scîrbă, alungă-mă! De ce taci? Sandu şi-a vîrît adînc mîinile în buzunare şi mergînd pe lîngă ea începe să şchiopăteze, să-şi smucească sincopat gîtul, să lase un umăr în jos. Pia îl observă. Iar începi?! Termină, că te las aici, caraghiosule şi plec. Uită-te la tine! Îl zgîlţîie, Sandu o priveşte nedumerit. E totuşi Pia, o recunoaşte, obrajii ei, năsucul, pieptul trandafiriu, glasul pe care-l are în urechi de atîţia ani. Ea îl propteşte de un balansoar, ei hai, ne-am liniştit, totul merge perfect, uite, şterge-te. Preferă să facă ea operaţia, ia batista şi-i

curăţă fruntea de transpiraţie şi praf. Ah, cîte nopţi n-am dormit, îi zice, ascunzînd batista în mînecă, de-ai şti, Sandu, eh, dar a trecut. Tu trebuie însă să-l pedepseşti, te-a nenorocit, ţi-a murdărit sufletul, nu-l ierta. El a insistat, toată vina e a lui. Nu s-a lăsat pînă cînd ea n-a…! Tu ştii, sunt o fire slabă, am cedat, mă minţea, mă pisa cu grandomaniile lui şi sunt şi eu o femeie, nimic altceva. M-a ispitit Diavolul! Iartă-mă! face Sandu, iartă-mă că te-am amestecat în povestea asta murdară, trebuia să te feresc din calea lui, l-am simţit, e periculos, ştiam că n-are scrupule, mi s-a lăudat cu proastele lui cărora le suceşte gîtul ca la pui. Pia se agaţă, trebuia să mă previi, ai stat pe margine şi te-ai uitat. Ai avut şi tu satisfacţiile tale, spectacolul te-a distrat, este?! Nu s-ar zice, Pia, de emoţie, era să pier. Ah, am uitat, cum te mai simţi, nu te-am întrebat nimic, inima ta s-a refăcut? Am plîns atunci, am plîns, dar eram oarbă, oarbă complet. Eh, dar a trecut, mă răscumpăr, am să te fac fericit, îţi jur! Înainte însă tre' să-i plătesc donjuanului, nenorocitu', infamul, mişelu' vampirii estropiatul guşatul, delator, mincinosu'. Lasă, Pio, e şi el om! Te-a vrut, te-a vrut! A rîvnit la… Ea îl întrerupe, aşa vorbeşti, păi eşti şi tu ca ei. Semănaţi, indivizi de bîlci, buni să impresionaţi lîngă baracă nişte gură-cască. Aha, cu tine voiam să-mi trăiesc restul zilelor? Se ghemuieşte în umărul lui. S-a înmuiat, genunchii ei găsesc rigola, îi îmbrăţişează picioarele. Sandu dă să se retragă, Pia îl ţine strîns. Loveşte-mă, hai, dă! Ucide-mă pe mine, dacă nu eşti în stare să-l ucizi pe el! Ridică-te, eşti ridicolă! Mi-a spus-o şi el, nu sunt deloc ridicolă sunt vie, am pasiuni, iubesc pe cine-mi place, urăsc din rărunchi, sunt în stare să scot ochii cui mă umileşte şi mă sfidează. Se poate, face Sandu prevenitor. Ridică-te, tu care eşti aşa mîndră, să faci aşa ceva! Nişte bătrîni s-au strîns la marginea rigolei şi-i privesc. Piei nu-i pasă, a podidit-o plînsul. Refrenul ei preferat în această scenă, un laitmotiv,

cum îi place lui Sandu cînd se aşază la pian. Plînsul ei. Pune atîta energie în sentimente, şi în iubire şi în ură, te-ar sfîşia. Ce ai de gînd să faci? îl întreabă. Ce? Nimic! Să te duc acasă, şi copilu', să uităm totul, s-o luăm de la început. Ah, asta nu! De ajuns cu lipsurile, luptă-te să faci ceva bani, succes! Eu ştiu? Nu prea mă simt în stare. Ăsta sunt. Ea nu-l ascultă, îi vorbeşte despre viitor, îi descrie imagini trandafirii, hărtăneşte cu o foarfecă imaginară bucăţi din biografiile lor pînă la sfîrşitul secolului. Sandu se grăbeşte, trebuie să ajungă la cîrciuma aia prăpădită, e-n program la Lido, unde se produce cu comboul lui G. Mă aştepţi după ce isprăvesc? încearcă el. Cam tîrziu, Sandu, mai tîrziu, face stînga-mprejur. Se răzgîndeşte. Ia-mă cu tine. Chiar vrei?

Lume multă, străini gălăgioşi într-un banchet, piscina umplută pe jumătate, cîţiva copii bălăcindu-se, supravegheaţi de *fraulein* şi *herren* de pe margine şi se mai zbenguie şi o mică înotătoare. Eşti cuplat cu ea, uite cum te priveşte, îl iscodeşte Pia. Nu se uită asta la un pîrlit ca mine, îi trebuie bani, d'ăia verzii. Nu te încurc? spune-mi că dispar, am devenit înţelegătoare, nu mai sunt aşa posesivă! se răsfaţă, lipindu-se de Sandu. O instalează la o masă, lîngă podiumul orchestrei şi ea se plictiseşte pînă tîrziu, tăind forme în şerveţel cu dermatografu'. Pe la nouă se încinge un caft, un negricios şi un spelb. Pia se apropie cît poate, strigă, imită mişcările lor, dă-i, dă-i! îi acordă unui fraier îngrijiri, a încasat una'n falcă de i-a rupt buza şi sîngerează. Neobosită, în golul căscat, mulţi se îndepărtează, temători. Pia printre combatanţi, ţipînd şi isterizîndu-se la apropierea violenţei. Sandu clămpăne monoton în pianul lui cam dezacordat. Ăla o invitase pe mica înotătoare să facă un dans, dansul eşuase în pipăieli, pe un colţ de ziar i-a mîzgălit numărul camerei, stăpînul fetei, cărător de bagaje, s-a prins. Pia a aflat tărăşenia şi plasează amănuntele, încîntată că ăia

au apă-n organism, dacă iei ce-mi aparţine, praf te fac! Spelbul n-a înţeles cînd cărătorul a dat să-i ia tipesa, a vrut s-o apere, celălalt l-a împins, stai blînd că te trimitem în vagon plumbuit la *Daddy and Mammy!* spiritual hamalul, nu ţi se pare, Saşa?! zice ea răcorită, nu prea vă plictisiţi prin locurile astea. Duci o viaţă excitantă şi pe mine mă ţineai închisă-n casă, îmi place. Să mă mai aduci! Sandu fuge la program, pauza s-a terminat. Ea soarbe cu paiul *juice* de ananas, delicat, ronţăie alune, acceptă şi un dans cu un durduliu din banchetul de la mesele alăturate cu steguleţ de protocol. Lume multă, străini gălăgioşi, pare o împărătească printre chelnerii şi figurile durdulii, buze pline de grăsime şi gulere răsfirate peste cefe, roz-liliachii, umbrele parasolare şi ficuşi.

Te-ai pregătit?

Să ce! o întrerupe Sandu.

Aşa, vorbesc şi eu. Tu vrei să mă aduci înapoi fără nimic. Luptă-te, să mă cîştigi, ca un cavaler. Nu eşti omul! Îl pedepsesc singură. Cu verde de Paris, ca o femeie slabă. Îl aştept mîine seară în gang şi paf, orb orb orb! ţăcăne cu degetele în pahar.

Sandu zîmbeşte încurcat, credeam că e o toană. Nu ţi-a trecut!

Mie?

Pe covorul roşu se strecoară şi Neli, uite-o!

Aveam o bănuială că te-ai înfundat la Lido cu pianistul tău. N-am greşit, am intrat într-o doară să vă văd împreună. Nu mi-ai spus că tu te vezi cu el?! se miră Neli la mirarea Piei.

Se ciorovăiesc vesele în colţul lor, măsoară terasa, ăla e năsos, ăl'laltul are ochii exoftalmici, ce ţoale are aia, uite un bărbat bine, tipu' cu mustaţă din stînga, paraşuta aia uite ce de aur are pe ea! Sandu închide pianul, îl acoperă cu husa, strîng instrumentele şi ceilalţi, se despart, clienţi răriţi printre felinare, o foşgăială, chelneri silenţioşi duc tăvi argintii, piscina bleu, seara

volatilă pe acoperişuri, răcoare. Pia e fericită. Dansatorul ei se iveşte iar, o pofteşte în limuzina lui parcată aproape, rezidează la Inter, se simte singur într-un oraş străin, cadouri, ne simţim bine, dar este grăbită şi ocupată. Vorbeşte un dialect european şi dă din mîini, e chiar îndemînatic, nu Neli?!… sunt însoţită, *with another guy, do you see,* engleza fără profesor, *but if you like my girl friend, verry pretty, doesn't? oh schon J'ai compris tout, understand, nice.* Neli îl refuză şi dumneaei, eşti nebună Pio, te joci. De ce nu, improvizăm puţin, ne-a luat drept… lasă-l în pace, uite cum se uită. Să rămînă cu uitatul. Se înfiinţează şi domnul Zaim, *my husband, glad to meet you*, tipu' e de gaşcă, îi invită în grup la Inter, prea se sting repede luminile. *I dont't wanna sleep.* Trebuie să refuze, lui Sandu îi place să ce culce devreme. Femeile îl fixează cam dezamăgite, dar asta e, nu-l scoţi din ale lui. Se despart de îndată ce portarul îngalonat îi salută, îşi promit telefoane, bineînţeles, şi atît. Pe tine nu te aşteaptă nimeni? întrebă Pia. Sandu zice; cine? una din tipele alea din balet. Are cine să se ocupe de ele, n-ai grijă. Mergem? face Neli, sunt obosită, dacă tot ne-am stricat seara, măcar să prindem un somn bun. Pia tace, stau cu toţii pe trotuar, o clipă de tensiune. Cred că ai să mergi singură, mă duc cu Sandu; se balansează ca un popic, îl apucă de braţ, hai. Pa, tu! flutură palma, vorbim mîine. Fericiţilor!

Se ghemuieşte la pieptul lui şi priveşte cartierul prin geamurile prăfuite ale troleului. Surîde bucuroasă, suspină, e ca un copil. Eşti rece, ţine-mă strîns.

3

Întoarce-ţi dară privirea de la mine, frumoasa mea, de Domnul hărăzită, nepăsătoare treci fiinţă diafană…

Dom' Fodor numără banii, guguloaie pe o pătură cazonă, întinsă. Cînd îşi umple buzunarele îşi aminteşte un crîmpei din rolul shakesperean jucat cîndva ah. Mă sfîrşesc! îşi şterge fruntea încărcată de mîneca largă a halatului de culoarea vişinei petrecut cu un brîu peste burdihan. Are o răbdare îngerească, netezeşte hîrtiuţele tandru, cu cantul palmei. Nici o femeie nu s-a bucurat de minuţia asta tactilă în aceeaşi măsură ca bancnotele lui dragi. Pufăie un trabuc împrumutat de la un libidinos căruia îi plasase o dansatoare, pe Rozalia, care-ntre pulpe o să-l paradească. De cînd n-a mai prins asta un fraier, cu trecutu' de boarfă, nu mai are nimic pe dinăuntru, au scobit-o felcerii de ţesuturile canceroase. Ei îi închina: „nepăsătoare treci fiinţă diafană", doamnei brune cu pufuşor negru pe buza de sus. Lălăie cu timbrul lui de bas profund şi nişte arii, cam licenţioase. Din chicinetă se aude duşul, Coca iubeşte apa fierbinte-fierbinte să-i înroşească pielea, se face roz-bombon ca o şuncă fiartă. Banii după, i-a şi spus, să n-avem vorbe, puico. Le ştie, de alaltăieri nu mai sunteţi minore, nişte şmechere, numa' interesul, un sentiment mai acătării, o fidelitate mai lungă, ei aş! ţi-ai găsit. Iartă, înger pămîntean, pe cel preairosit, dar nu te-oi pîngări, de te-ai zidit ferice în candoare. Mă iartă…

aici nu-s prosoape

nu dispera. Eu sunt cel mai bun prosop, „absorbant şi răcoros"! o asigură Fodor cu un refren de reclamă radio înregistrat chiar de el.

Întunericul camufla fereastra, în scuar petrecăreţii se scurgeau pe lîngă grămăjoara de trăsuri spre vegetaţia groasă şi neagră şi mirositoare ce înghiţea acoperişurile. Pe coridor, pîşpîş paşi înfundaţi în mochetă, uşi scîrţîind, mica omenire preparînd somnul. Hotelul Splendid, fost Metropol, se scufundă treptat prin mijlocirea suspinelor, foşgăielii şi clipocitului ploii, în tăcere. Balcoanele cu grilajele ruginite şi ornamente de

stuc pe jumătate mîncate pustii. Noaptea aburoasă şi uşoară.

numa’ atît face talentul meu?

dar cît

zgîrcitule

Ţintele bocancilor patrulei, scheunatul pisicilor pe streşini,

ce le pasă

o voce de sergent cu pleoapele lipite, morocănos.

’reaţi ai dracului

o cutie de conserve rostogolită pe bordură, lovind gratiile unei guri de canal, un scîncet speriat

marş

zît

un cîine

nu, mîţă

n-a fost nimica, nimeni, vi s-a părut

încheiem rondul la coana Areta, c-are două fugite d’acasă, i le-am trimes din gară, i-am promis să trecem cînd om pica-n tură de noapte

aşa zici

păi! şi mai tragem un rond pă la patru

să ne ajute ăl’ de sus, tîrg cuminte! de n-ar fi viscolul rusesc iarna, nu s-ar întîmpla nimic

păi

Oftează şi se depărtează prin haloul unei felinar. Deodată zgomot de geamuri sparte, cioburile se risipesc pe trotuar. Treptat luminile se aprind în hotel. O cucoană cu părul vîlvoi a încălecat grilajul balconului şi ţipă

lasă-mă lasă-mă

Lumi puişor să-ţi explic

porcule, atît ţi-a fost

fii fetiţă cuminte

lasă-mă

Bărbatul stă în cadrul uşii, nu îndrăzneşte să se apropie, nu cumva să-l tîrască nebuna în cădere cu ea. Tot felul de inşi în ţinută nocturnă apar în

patrulaterul de lumină şi urmăresc scena. Ăia mai plictisiţi se retrag

terminaţi domnule cu comedia, zău

Cucoana stă în echilibru pe balustradă şi deşi se zbate fără s-o ţină nimeni nu reuşeşte să treacă dincolo, în gol. Bărbatul din uşă nu se apropie, pare plictisit de scenă, îşi rosteşte textul tare, să fie auzit, numai că priveşte în altă parte. O fi îngrozit de drama ce se consumă la numai un pas. Băieţii din orchestră se întorc de la nişte fufe din tîrg, îngroaşă pachetul patrulei adăpostit sub felinar.

p'un sutar că durează încă un ceas pînă s'aruncă, adică întîi lacrimi reproşuri şi după

bun, s-a fé

i-o pun că se răzgîndeşte

fugi d'le, că e groasă rău, nu vezi? ăştia aşa face, e cu gărgăuni la cerebel, îi apucă amocu', am citit undeva că n-ai scăpare

un sutar merg şi eu că o taie după afiş

ingratule, un nesocotit, mi-am găsit cu cine să mă încurc

eu parcă am mai văzut scena asta

tu eşti om? asta s-o crezi tu, spune-o altora, nu mie!

facem ceva s-o salvăm?

ce?!

eşti un mizerabil, cu o minoră, cu o minoră

Lumi greşeşti, ţi s-a părut

goală în camera ta

şi colonelul tău ce-a fost

un flirt, doar un flirt

ce face, nu sare?

ce zice

ce faci, nu sari?

ah, o să mă plîngi

hai să isprăvim, zău tre' să dorm, mîine devreme ne-mbarcăm

vă reţin eu, Dumnezeule?! duceţi-vă dracului, eu m-am hotărît să vă las în pace

hai cucoană, fă-ţi felul, am pus un sutar din amenzi cu proces-verbal! mîine tre’ să-i depun la casierie, nu ne mai ţine aşa!

văd că durează, oh, rondu, ne aştepta şi madam Areta, dom’ şef,

las-o bre e nebună, mergem, ne uşurăm şi ne întoarcem s-o culegem de pe trotuar dacă pîn’ la urmă!

şi dacă nu, dau suta şi ne pupăm pe bot la local

rîdeţi, ’ai, rîdeţi! ce vă pasă

ne uităm şi noi bre că ţi-ai pus moaţe şi eşti beată, te-am văzut de la distanţă pe scenă, frumoasă, da’ unde e roşu din obraji şi genele şi buclele

păi, n-o întreba, hăhăhă hihihi! îşi aşază centura pe burtă. Lulu şi Felix şi Ovi ajută şi ei cu ce pot, o şoaptă îngalonatului, vorbă să fie, spre balcon

ne uităm şi noi, e interzis?

joc gratuit pen’ milogi, Fodore, aşa mă vinzi tu, marfă a’ntîia, prima lux

da’ de ce nu cobori, conversăm la

şi voi ce aşteptaţi, ce aţi găsit, mai şi rîdeţi

E adevărat, pe trotuar mulţimea cam rîde, deşi o trec fiori cînd Lumi Nicolau înclină-n afară,

numără biştarii dom’ şef, ai pierdut

stai, te grăbeşti

să încheiem rondu’, nu ziceai matale,

păi

te răscumperi la o tablă, un pol partida, ce zici nu pierzi, bre matale

nepricopsiţilor, tîrg infect de nespălaţi, cumetrilor, şi tu impresar de doi bani, aştepţi ca momîia, ia-mă de aci c-o să cad

mama ei de hoaşcă, nimic nu mai e serios pe lumea asta

păi

nu plînge că-ţi strici ochişorii, şi mîine jucăm

comedianţi bre’!

las’ că moare şi dintre ai lor

da’ dar nu toţi, unii scapă

păi

io zic că tărăşenia e dintr-o piesă, n-au vreme-n turneu şi repetă cînd şi unde o da Domnu'

joacă adevărat, îi crezi, domnule! îi crezi d'adevăratelea

păi

s-or fi distrat şi 'mnealor olecuţă cu matali

pi banii mei bre, aiasta-i

păi io zic s-aplicăm regulamentul, tulburarea ordinii publice articolul şapte alineat b, ascultă comanda la mine

Patrula pătrunde urcînd scara în hol la Splendid fost Metropol, cînd cu Crimeea şi Sevastopolu', şi rup foi din carnet. Aşa se face că Lumi Nicolau a plătit amendă într-un tîrg prăpădit, alcătuit din gară uliţă şi acareturi. S-a descurcat subsemnatul Fodor Paul W. mulţumitor, să nu piardă plutonierul sutaru' la pariu da' mnealui ţinea neapărat la onoare şi autoritate. Se retrag răsuflînd ca primadona, şi cum era să sară aia de la balcon, artista

bine că s-au liniştit

pîndesc pînă se sting luminile-n ferestre. Se felicită pentru vigilenţă şi fler, îhî.

Veghează, mai trag o ţigară sub felinar şi-şi împărtăşesc impresiile. Le-a trecut supărarea.

cu străinii mereu ai buclucuri

tîrgoveţii noştri's oameni paşnici

io nu i-aş găzdui o noapte măcar

tre'! face înţelept plutonieru'!

de ce? face neîncrezător adjutantul

păi! face plutonierul

eu zic că… face sergentul-major, şi tace muncit de un gînd.

hai zi! face adjutantul

păi! face plutonierul.

eu zic că aşa e protocolu'

păi! face plutonierul. Cuvîntu'! pică bine şi le place.

aha, aşa protocolu' zici

asta era! face adjutantul

păi! se codeşte plutonierul, cam mintos ăsta, ar trebui să-i fac vînt, sunt atîtea posturi neacoperite în judeţ, articolul 14, alineat f, păi.

în sfîrşit, s-au potolit

ce tăcere bre, nu-mi vine să cred

eh, ne-om duce şi noi la ale noastre

rondu', datoria

şi madam Areta?

lasă, parcă mi-a pierit chefu', al'dată

a dracu cucoană, ne-a stricat noaptea, sutaru'! acum pierd şi o muiere bunuţă

păi

gata şefu', execută, rondu'

am rupt-o-n fericire cu ăştia

rondu' de noapte

Măcar se asigură că ordinea şi calmul domnesc în tîrg. Se scurg nevăzuţi. Dacă-ţi încordezi auzul, simţi respiraţia dindărătul ferestrelor. La nr. 32 citeşte pînă-n zori, e şi trecut printre suspecţi din motivul ăsta, zăreşte adiind vag prin perdele şi muşcate lumina risipită de veioză. Iar a adormit cu lampa aprinsă, face adjutantul, ceilalţi nici nu privesc casa, ştiu cu ochii închişi totul. La nr. 65 proprietarul se scobeşte-n nas fericit şi ne scrie bănuielile lui în ce-i priveşte pe 63 şi 67. De ia 78 iese pe furiş un locotenent abia instalat în garnizoană, să-i fie de bine, salută ţepeni la chipiu, trec atît de aproape că prind în nări mirosul de parfum femeiesc. Nişte copoi sunt, nu le scapă nimic.

Ajung mult după miezul nopţii în Piaţa Independenţei străjuită de biserica hramului Sfintei Paraschiva, cafenea La biliardul roşu, post de miliţie şi primărie şi statuia eroului necunoscut şi prăvălii îngrămădite. Totul după tipic. Nici un eveniment nu a tulburat patrularea de-a lungul trotuarelor întunecate. Visau cu ochii închişi tîrgul lor. Numai ploiţa i-a sîcîit, s-au ţinut pe sub streşini, au traversat în fugă zonele descoperite. O

vreme, cînd vînzoleala apei s-a înteţit, au rămas în gang să fumeze. cînd în urechi le-a răsunat zgomotul de geam spart, au ştiut că numai la hotel se pot întîmpla tot felul de lucruri care seamănă a dezordine. Adjutantul a pătruns brusc în dispozitiv pe uşa oficială de lîngă staţia de trăsuri. Pe ieşirea de incendiu s-a strecurat înăuntru sergentul cel isteţ. Plutonierul l-a acoperit din postul lui de observaţie instalat vizavi.

Faptele consumate sunt grave şi de resortul organelor competente aflate mai sus. Recepţionerul, se pare, a auzit bufnituri, ţipete, tropăieli pe coridoare. Un oaspete pianist sau cam aşa ceva, ancheta preliminară va lămuri, s-a apucat să devasteze camera. Unu' dăduse foc la perdea şi o damă ieşise-n balcon. Dacă se dărîma cu dumneaei? că este şubred, şubred, ce ne făceam? Şi zbierase la o oră cînd, hîm, lumea doarme în vederea îndeplinirii conştiincioase a slujbei mîine, dar zbiera şi era altistă şi se auzea în casele oamenilor. În cămăruţa lui a dat buzna un grup de artişti vorbind fără logică, recepţionerul sta înfricoşat ghemuit sub tejghea. El îşi montase una şi-n rezerva de dormit din obişnuinţă, se învăţase cu blatul celei din hol şi nu se mai putea lipsi de tejghea, o purta cu dînsul, devenise o parte a organismului lui. Speriat rău la vederea capetelor pletoase şi bărbilor zburlite, beatnici hippies nenorociţi şi periculoşi pentru liniştea paşnicilor tîrgoveţi. Am crezut că mi se pare, mîncasem cum dase domnul la banchet, şi amestecasem băuturile, mi-era rău şi şi-a zis, conform declaraţiei autografe, că nu s-a trezit încă şi figurile apăreau într-un coşmar cu strămoşii. Pînă s-a văzut rupt de tejghea, minut în care s-a dezmeticit dar a fost bombardat cu vociferări insultătoare, scorneli duşmănoase, calomnii. A fost brutalizat şi jignit, luat pe sus, îmbrăcat cu forţa, pentru că dînsul obişnuieşte să doarmă gol (se amendează, face plutonierul ascultînd cu bărbia-n piept). Capul

răutăţilor este pianistul sus-numit care pretinde că e o mizerie (de notat), şi se va plînge. Lucrurile sunt limpezi, reiese din depoziţiile depuse. A fost silit să urce la etajul ocupat de comedianţi şi să constate. Şi pentru nimica toată treziţi omul în toiul nopţii ca la anchetă? domnilor, unde vă credeţi? e posibil un asemenea abuz? Le-am vorbit ca unor inşi bine-crescuţi. Nu-mi ajunge că la banchet v-am servit ireproşabil? tot cu mine vă răfuiţi! Eu sunt o umilă slugă în hotel. Dînşii îşi scoseseră lucrurile pe palier şi mă aşteptau rezemaţi de pereţi, am îngheţat, să nu paţ o nenorocire cu musiii ăştia şi musiile lor. Abia am păşit în vîrful picioarelor printre bagaje, să nu ating ceva, să stric, să mă linşeze. Aveau ochii roşii, mă priveau ameninţător. Unii dormeau aşa, rezemaţi, de uşi, în capoate pijamale, ce privelişte, ziceai că ce e aia?! Fii mai scurt, omule. Şi… Uite, vezi, şi dumneata! mi-a sărit de gît impresarul, batjocura asta! îi tot dădea fără oprire. Se va auzi, felul cum sunt trataţi, este o ruşine! nici o trupă nu va mai poposi în tîrgul ăsta! v-am omenit cu arta noastră, e o ruşine, de neîngăduit să păţim o asemenea… nu ştiam pe unde are frîna să-l fi oprit. Da’ vorbea pentru ai lui, nu m-a impresionat. Plutonierul şi-a zis, în sinea lui: ar fi cît se poate de bine să nu mai apară zurbagii măscărici turbulenţi pîn’ tîrg. Lasă-i, să dospească scandalul, să aibă şefii necazuri şi om vedea, cum dă o interzicere. Chiar aşa zău, în prag de pensie să iasă vreo dandana şi să n-aibă ce duce acasă la familie, din pricina unor neisprăviţi. Zi, tovule! Şi! Le-am zis că nu e nimic, să cîştig timp, o înscenare, o farsă, le-o fi adus cineva din afară şi le-a azvîrlit din răutate în cameră, artiştii e invidiaţi, şi e uşor să faci rău, şi-ţi şi place. E o farsă, domnilor, cuiva îi arde de glume, unuia dintre dumneavoastră, şi daţi vina pe hotel şi oficialităţi. Bine ai întors-o! recunoaşte adjutantul ordonînd dulăului să se aşeze: Jos, culcat! Numai că recepţionerul luat prin

surprindere execută el mişcarea, ca un resort. Nu dumneata. Zi, tovule! Şi. La artişti se obişnuieşte, glume, spirite, mă înţelegi, nu ştiu ce! le-am argumentat, salvam onoarea ce dracu'! Dulăul nu aude, aşa că adjutantul îi comandă iar: Jos, culcat! Recepţionerul prompt se-ntinde pe podea şi continuă povestirea de acolo. Încet, încet îl sileşte pe plutonier să se lase pe vine, oftînd, ca să consemneze în blocnotes. O făceam pe prostu'. Uite, aprind becul şi nimic nimic, nimicu' de pe lume! Da' stinge lumina, întinde-te în aşternut şi ploşniţele or să te invadeze negreşit, puhoaie. Eh, nu chiar. Or fi cîteva rătăcite, scăpate de la dezinsecţie, a fost sanepidu', a stropit tot, de ce ne sufocăm în miros şi… Le-am arătat şi procesul-verbal. Şi? face plutonierul. L-au rupt, aşa pur şi simplu. Minciuni! zicea unul! Care? N-au crezut ce scria într-un proces-verbal? Imposibil, cum aşa, păi ce oameni sunt ăştia? Necuraţi, gîngănii. Poate nu era completat corect? unu' o fi ştiut tipicu'! A zis o coniţă să mă şterg la cur, pardon, cu hîrtia. Parafată şi semnată? Conform uzanţelor, tovule. Doar ploşniţele? Ce ploşniţe, ce-s vampiri să le sugă sîngele? să-i ucidă, nu se moare dintr-atît! Ce fiinţe delicate. Nu zău. Păi! Ploşniţele sunt nişte gîngănii curative, odinioară se aplicau lipitori, se primeneau sîngele, umorile, glandele. Au şi ele rolul lor în evoluţia speciilor, să nu ignorăm acest aspect. Iar se amestecă sergentul ăsta, face pe deşteptul, tre' să-l înlătur urgent, ţinteşte să-mi ia locul. Să zicem că aşa ar fi, hotelul este plin de ploşniţe, buuuun. S-a întîmplat să fiţi supt, buuun, ei şi! pentru atît numai tulburaţi liniştea celorlalţi? Care celorlalţi, recepţio?! suntem singurii clienţi în ultima sută de ani. Plutonierul a obosit stînd pe vine şi s-a întins pe spate lîngă băieţaş. Dulăul Gringo în imediata apropiere cu urechile ciulite, gata să sară la oricine s-ar mişca prea brusc. Are un fix, adjutantul i l-a trădat: cînd e-n anchetă, îi plac tipii întinşi şi nemişcaţi. Dacă ai de-a face cu

Gringo, prudenţa te sfătuieşte să nu te mişti. Nostim reflex a căpătat şi cîinele ăsta cu grad de ofiţer, decorat. Plutonierul, păi, caligrafiază încet, apăsat, că: fiind de serviciu în noaptea cu pricina, MG funcţionar ITH, a vorbit frumos, împăciuitor, contra semnătură, adjutantul confirmă; în împrejurările amintite, se purtase cu o ştiinţă perfectă a uzanţelor. Le dăduse şi sfaturi folositoare cum ar fi: dormiţi cu lumina aprinsă, direcţia hotelului va suporta plusul de cheltuieli, poftim! Trageţi mobilele de la perete, renunţaţi la cearşafuri şi perne. Odihniţi-vă cu rîndul, unul păzeşte de planton ca la armată, celălalt trage un pui de somn. Plutonierul îl felicită pentru analogie, acolo organizarea vieţii atinge perfecţiunea. Îi îngăduie să se ridice, eşti de-al nostru, nu te-ai rupt. Îl şterge de praf cu mîneca. Apucă vaza de pe tejghea, azvîrle florile, ia apa-n gură şi stropeşte băieţaşu' pe piept, pe poale, pe pantaloni, eh, acu' eşti curat. Zi! Şi!… Cică îi batjocoresc! Pfiu, păi trebuia să, păi! Nimic de reproşat, se purtase cuminte şi îndatoritor cu nişte fiinţe excesiv de sensibile şi delicate care luaseră nişte biete ploşniţe drept vampiri. Nişte închipuiţi periculoşi care aduc în tîrg tulburarea ordinii şi scandal. Măcar de-ar fi rămas aci incidentul. Aş, ţi-ai găsit cu simandicoşii. Şefii au dispărut, descurcă-te, l-au lăsat pe încredere să salveze ce mai putea fi salvat din onoare. Oricum, ieşim în pierdere. Ăştia, ajunşi acasă, se plîng la foruri, se cunoaşte cu toată lumea, are uşi un' să bată. E de rău, şi plutonierul, singur, prins între după puteri; şi e de ajuns una singură să-l strivească. Tocmai în prag de pensie. Încît, cînd artiştii înfuriaţi au început să tragă mobilele din camere, să scoată uşile din ţîţîni, să rupă tapetul ca să le arate tuturor, chiar şi patrulei, miliardele de ploşniţe, cuiburile, iar femeile au prins să ţipe şi să leşine, cînd unu' s-a agăţat de candelabrul din sticlă colorată, plutonierul şi-a luat subalternii şi s-a refugiat în centrala telefonică, să

dea alarma. Ăştia devastează Splendidul, fost Metropol, obiectiv turistic unde şi-a avut sediul Comisia Aliată de Control, la 1858, în salonul mare. Puterile garante tergiversaseră statutul încartiruirii oştilor pravoslavnice în Principate. Recepţionerul în plină criză o făcea pe ghidul, un jilţ Aubusson scăpat inventarierii se sfărîma, dînsul mai împărtăşea un amănunt din istoria încărcată a stabilimentului, şi tot aşa cu oglinzile de Murano şi covorul purpuriu cu pajura şi crucea şi armoarele. Aflară amorurile, intrigile, demolările, ocupaţiile din ultimul secol. Prăpăd adus de comedianţi, cu cine să te înţelegi, nişte furioşi, orbiţi! cînd te gîndeşti cît de frumos le vorbise, îi tratase ca pe nişte oameni, nişte persoane însemnate. Băieţaşul mînuia atît de elegant politeţurile, formulele diplomatice, plutonierul dindărătul uşii întredeschise îl admira. Ordin: să restabilească imediat calmul, să ia măsuri, şi nu mai veni cu prostii în toiul nopţii! 'Nţeles! Numai musafirii, ordin să-i trateze cu menajamente, nu-s de înţeles, le-a căşunat să doarmă, parcă el, şi-i ditamai în grad, doarme!? Şi pentru el e noapte, nu se odihneşte, păzeşte. Hai să facem o tablă. N-o să ne supărăm dintr-atît. Cere impresarului, unu' gras, spătos cu favoriţi roşii, pistruiat, cu nişte ochi albaştri apoşi, suspect, rău de gură, autorizaţia de turneu, documentele, pînă una alta. E ceva putred în scandalul ăsta! Cercetează, domoleşte spiritele, îl plimbă pe Gringo în lesă, cere o ţigară, oferă un foc cu bricheta personală, îi ţine la distanţă pe adjutant şi sergentul cel isteţ, stăpîneşte situaţia. Găseşte nereguli în acte, le-ar lua la post să verifice. Comedianţii amuţesc, buletinele, ba expirate, ba lipsă grupa sanguină, ba deteriorate şamd şamd. Gîndut că e ceva putred nu-l părăseşte. Aha, eu stau ca prostu' aici, şi undeva, în partea opusă a tîrgului cineva încearcă, folosindu-se de împrejurare, o lovitură. Strigă: adunarea! confiscă temporar cîteva hîrtii, şi dispare. O periferie, un

gang, un ungher sordid, îl aşteaptă pentru a fi scotocit. Mirosul nu-l înşală. Ce noapte, ce noapte, abia i-a liniştit. O să aştepte în hol venirea zorilor şi a sa personal, ca să le înapoieze documentele.

În sfîrşit, scandalul s-a stins, pagubele le suportă direcţia ITH în schimbul tăcerii musafirilor, fără pîri şi scorneli la vreo foaie sau foruri. S-au înţeles, dar ce noapte!

Iar ploaia sîcîitoare, rece, subţire. Iar întunericul umed şi încordarea patrulării prin pustietate. Îndărăt, otelul pacificat, cu lumea strînsă-n hol, cantr-o sală de aşteptare. Întinşi pe bagaje, răsturnaţi în fotolii, sub candelabrul cu toate luminile stinse. La capătul rondului vor trata să-şi ia adio, să mai schimbe o vorbă să ceară autografe pentru familie. Simpatici în final, de gaşcă. Cu doamna Eleonor dom' plutonier s-a şi pupat, am ruj pe obraz? Adjutantul tăgăduieşte. Activitatea infracţională nu s-a intensificat, găsesc un suspect ce duce o butelie-n spinare, însă (cînd îl scutură) se dovedi a fi chiar proprietarul, l-au şifonat oarecum, dar i-au zis scurt: ce mă te-ai supărat pe noi? Cetăţeanul negase, şi-l lăsară liber să-şi ia rînd, voia să umple butelia atît, părea plauzibil, se arătară neîncrezători, să simtă suspectul că nu-i scăpat din ochi, nu cumva să. Se intersectară cu cisterna de lapte şi prăduiră cu delegatul f'o două sticle. Plutonierului îi plăcea să converseze cu şoferul, un vecin cam bisericos, perfect informat de dedesubturile şi intrigile din tîrg. Altfel, pace pretutindeni, incidentul de la hotel nu camufla vreo tărăşenie în alt colţ al oraşului, se temuse rău de diversiune, adică io-mi pierd vremea să-i împac şi nişte recidivişti certaţi cu legea mă lucrează să-mi pierd pîinea. Mărise cadenţa rondului, de-i luase mirarea şi pe sergent cu cîinele lui şi pe adjutant. Dar ei îl iubeau că încă ţinea la tăvăleală în prag de pensie, îl regăseau iute şi al dracului ca întotdeauna, cu instinctele netocite, aşa că-l urmară bucuroşi, scotocind serioşi, cu minuţie, cotloanele,

depozitele, ascunzătorile, curţile interioare, scotociră şi ogeacul unui tăinuitor de hoţi şi lucruri furate, beciurile. Picară peste un informator şi iar nu au ajuns la madam Areta să pişte de buci fetele, s-or fi culcat la ora asta, bate de trei, orologiul trimiţînd signale bangbangbang prin ploaie.

D'le, nu indivizii peşin pe care-i buzunăriseră în căutare de certitudini şi probe ale închipuirii plutonierului! Ploaia se dovedea periculoasă! Aşa vagă, insistentă, li se strecurase-n suflete, sub piele ca melancolia, nebăgată-n seamă şi deodată se treziră împachetaţi, uzi pînă la piele, năpădiţi discret, dar ferm. Bluzoane, ciorapi, caschete de stors, însă rondul rond. Vigilent, minuţios, destoinic ca la regulament. De obicei, mai lăsau cîte un ungher necercetat, dar, fiind prezenţa străinilor, atinseră toate punctele de pe traseu. Din fericire, evenimentele lipsiră pînă au poposit iar în piaţă, mijea de ziuă, parcă. Vai de sufletul lor, muiaţi, vrednici de milă. Otelul iar zdruncinat de zgomote, ferestrele luminate, uşile date de pereţi, cineva păşea pe o streaşină în pardesiu, trăgînd de mînă o siluetă zveltă de adolescentă în cămaşă de noapte, irizată de razele lunii. Staaai! ăia n-aud, îşi văd de alunecuş, sar pe o terasă ce se află în prelungirea imobilului, dispar din zona de observaţie, se ivesc iar după colţul unei cornişe dantelate, şi coboară fuguţa pe o scară de incendiu, la un cvartal depărtat. Staaaai! ordonă sergentul, să-i aducă-napoi şi pătrunde o clipă mai tîrziu în hotel. Cînd apar în cadrul uşii cu uniformele pleoştite, se lasă tăcerea. Un minut, deodată pornesc toţi să vorbească, să gesticuleze, să-şi smulgă părul, amenințe, fofileze, implore, să danseze, să miorlăie să facă mişcări gimnastice. Un dezastru! Banii, încasările, dispăruseră. Valiza diplomat a impresarului, aflat acum prin camere să percheziţioneze, nevăzută! Tîrg păgubos. Onoarea plutonierului pusă în joc, totuşi cineva a îndrăznit

să îi facă o festă, asta e o murdărie! Îl apucă pe recepţioner de guler şi-l vîră în cuşeta lui,

zi!

ce să zic, dom' şef?

minţi! îl ia din scurt.

să nu dai că ţip!

zi ce ştii. Te-a luat somnu'n post, nefericitule'ţi pierzi slujba!

Îl închide cu cheia şi începe investigaţiile. Se contrazic, reţine un indiciu, umblă prin hotel, ungherele, camerele în care nu intrase nimeni de la Versailles, scrinuri, îi cade-n mînă totul. Nu rămîne după operaţie nimic la locul lui, întreg. Trebuia să se termine odată cariera glorioasă a clădirii. Agoniseala comedianţilor, după un aşa turneu lung, nicăieri. Să vezi pe lumină la procuratură, la dom' colonel în birou ce perdaf, ce stricăciuni, şi tăieri din leafă şi gradaţii, şi arest. Păi! Nu părăseşte nimeni hotelul! Trece la percheziţie corporală, cercetează closetele, bazinele. E vechi în meserie, adjutantul îl supraveghează cu admiraţie. Ce te uiţi?! îl ia la rost, gîfîind, în patru labe sub o chiuvetă. Uite-i!

I-am găsit, raportez! În glasvand, 3 umbre: dom' Fodor, învelit în pelerină, piţipoanca din ansamblu şi sergentu' isteţ. I-am adus de la gară, tîrau nişte bagaje şi s-au opus. Pînă nu i-am bucurat oleacă cu Gringo, erau tare certăreţi, indignaţi că mi-am permis să-i întorc, pierd trenul, înţelegeţi, şi fiţe d-astea. Ce umblau pe acoperiş? Cică o scurtă plimbare prin ploaie, priveliştea oraşului şi a împrejurimilor.

unde-s banii? se năpustesc artiştii cu priviri rele, să-i sfîşie.

ce bani! aţi înnebunit?! o duceam p'asta mică la gară. Sunt cu mîinile goale, valiza ei şi atît.

şi ailaltă!

deschide-o escrocule; farsorule! numai de înşelăciuni eşti în stare! se repede Lumi Nicolau, prima pe afiş, litere groase, roşii şi poză.

te pripeşti, ’ţi sunt fidel

nu e ce-mi închipui, am mai auzit chestia asta nu e ce-ţi închipui! îl îngînă. Şi tu, minoro, mucoaso, te dai în spectacol? hai? O ia de păr şi o trage peste fotolii, cad amîndouă pe covorul purpuriu cu pajura şi crucea. Ţipă, îşi dezvelesc ţîţele, lovesc cu genunchii, rup. Dom’ Fodor încadrat de uniforme priveşte mut, răsuflînd greu

o soartă nevrednică mi-a urzit Diavolu’! cu ce ţi-am greşit necucernice, să mă chinui în focurile mari ale gheenei? Ţi-ai întors obrazul de la făptura mea?! Vrednic m-am înfăţişat ţie, cu darurile naturii mele, multe-puţine, tu le-ai cîntărit şi m-ai ales!

Se prăbuşeşte într-o stare de prostraţie. Cineva sare de-i aduce un pahar cu apă. Îl stropeşte, îi dă palme uşoare, de femeie, altcineva îl trage de picioare, şi îl întinde pe tejgheaua recepţiei, fără răsuflare. Cineva teoretizează în jurul morţii aparente, a făcut un atac de apoplexie. Cineva îşi aminteşte de încasări. Şi gălăgia haotică se instalează iar în holul de la Splendid, incontrolabilă.

dom’ Fodor, ce ai

o să-l ucid cu mîinile mele

păi

am rămas lefter, şi cu datorii

păi nu observi că se joacă cineva cu vieţişoarele noastre, chiar nu simţi, tot turneul ăsta a fost o cacialma, o înşelătorie.

baremi să ajung acasă, nu-mi trebuie nimic

hahaha

numai ghinioane, carele eşti băftosule negru la suflet şi mînă moartă

’reaţi ai dracului

eu, unul, renunţ! îmi vînd echipamentul

te întorci la viaţa aia de ţuţăr, condica o să te mănînce, o să ştergi pantofii la funcţionari, cu

program, ore fixe, pauză de masă, seara televizor, familion, bravo!

şi aşa era ultima mea ieşire, îl aştept pe Hans să mă ia, m-oi descurca

am mai văzut d'astea

şi cu improvizaţiile cum rămîne

păi nu observi că se joacă cineva cu vieţişoarele noastre, chiar nu simţi, tot turneul ăsta a fost o cacialma, o înşelătorie,

nu îţi trebuie feeling ca să pricepi, ne-a prăjit

Sandu e păgubos, l-a încondeiat

sanchi, tu oi fi vreun născut cu căiţă, numai de nasoale ai avut parte

hoooo

păi

'reaţi ai dracului

Sosuleţ, te măriţi cu străinezul tău, ce-ţi pasă

mîine-ţi isprăvesc puloverul. La Bucureşti ne despărţim, te gîndeşti tot timpul la Pia, nu mai rezist, un tratament prea dur, şi chiar te iubesc. Dacă aş putea să fac ceva pentru tine, doar spune-mi

deocamdată să taci, să taci, atît!

mă aşteaptă Ortansa nerăbdătoare, valizele pregătite, ia-le şi du-te unde oi şti, mai mult plecat decît acasă, aşa bărbat mai bine lipsă!

să-i facem respiraţie artificială, nu-şi revine

gură la gură?

Hai, Lumi, încearcă, ajută-l, dacă moare

n-are decît!

vaaai, cum

uite, aşa! pot

nu te încearcă un sentiment creştinesc de milă

iete, scîrţ

nu mă interesează decît gajul meu, îi confisc ceasul de la mînă, Doxa, aur, 14 carate

pantofii sunt italieneşti, veritabili, piele, face

cine poartă patru'j'trei jumate?

e mort! lăsaţi-l!

păi!

Plutonierul se apropie cu băgare de seamă, nu mai văzuse-n viaţa lui un cadavru în carne şi oase, ai lui slavă Domnului trăiau. Îi apucă încheietura să-i ia pulsul, se încurcă la numărătoare. Sergentul descurcăreţ ajunge la capăt. Într-un sfert de ceas se răceşte, zice şi îmboldit de un gînd, iese pe uşa largă prin care se zăreşte ploaia. Relu înrăit spintecă perne împreună cu Vera şi Felix. Nu, Felix pe terasă o face pe tenorul belcanto. Fulgii pogoară peste capete încetişor, încarcă atmosfera, abia de-şi mai găsesc aerul pentru plămîni. Fetele din balet dansează bine-mersi, plutonierul în mijlocul lor rîde mulţumit. Doar dom' Fodor întins pe tejghea, înstrăinat. Ce dacă au rămas neplătiţi, adjutantul care se ţinea deoparte este îmbrăţişat de Sosuleţ, mîngîiat pe gît şi bărbie, îl paradeşte cu nurii ei. Chiar şi Madam Lumi se mai linişteşte, îl agaţă pe efeminatul recepţioner, depune un sărut pe meşa lui blondă, îi presează ţeasta lunguiaţă-ntre ţîţe, hehe, să te văd, craiule. Lulu ţopăie pe lîngă pian, nu găsesc cheiţa, se rezolvă cu un pumn. Haaaai, e ceva erotism în chemarea asta! se cîntă la patru mîini, cu Sandu, încing distracţia sub fulgi, tipu' de la mixer, Grosman, rupe pernele şi pogoară asupră-le fulgii pe lîngă candelabrul cu lumini colorate de bîlci. Nişte apariţii burleşti, s-au împăcat, plutonierul bîţîie mulţumit porthartul, ridică picioarele goale, hopla hopla! Musafiru' de ispravă, extrem de cumsecade, va consemna în raport, păcat de dom' Fodor, zău, aşa să mori mort, ori îl aşteaptă o spitalizare lungă, infirm pe viaţă, nu alta, zău, păi! Recepţionerul se desprinde din îmbrăţişarea primadonei trupei şi oferă din rezerva sa băutură. Desface sticle de votcă pe tejghea lîngă corpul impresarului, păcat că nu te bucuri şi matale, închină adjutantul. Pianul sună nebuneşte, cam hodorogit, dulce în ninsoarea fulgilor. În trio, Vera, Sosuleţ şi Felix făcînd-o pe tenorul. Brusc în uşă se proţăpeşte sergentul cu dulăul. Cere tăcere, nu-l ascultă nimeni. Deschide melodramatic, cu un

gest de chirurg valiza şi o aruncă în mijlocul tuturor. Teancurile de bancnote aliniate milităreşte le măresc petrecăreţilor pupilele şi le încleiază maxilarele.

hein?!

păi! Plutonierul îşi freacă cu podul palmei chelia, şterge muchia chipiului de transpiraţie. O mînă se strecoară în golul din jurul valizei, o smulge şi fuge pe scări. Mişcarea e atît de iute, încît toţi rămîn în continuare, halucinaţi, cu priviri înfipte în acelaşi loc de acum gol.

ia-l! strigă sergentul la Gringo. Dom' Fodor care apucase să suie o mulţime de trepte, la vederea cîinelui ce levita peste trepte, se-mpiedică, scapă valiza de sub braţ, şi banii se rostogolesc printre fulgii rămaşi în aer şi braţele candelabrului peste recepţioner, miliţieni, artişti şi vodevilul reîncepe. La patru mîini Sandu şi Lulu. Sosuleţ şi Vera acompaniament vocal, Felix solist cu Lumi Nicolau şi Mia Eleonor soliste. Ansamblul de balet, cu picioarele-n tavan, cocoţat pe tejghea. Domnii în uniforme mînuind voioşi instrumente de percuţie, improvizate din sticle sipet termos tigaie. Dom Fodor recită un scheci subversiv plin de bancuri aplecat peste balustradă. Numai Coca în cămaşa ei de noapte pare tristă tristă, dar îi trece cînd recepţionerul, acelaşi tip subţire, ghid, comper, gigolo, traficant de fleacuri, tot ce vrei, o invită să dănţuiască împreună sub ghirlandele de stuc istorice. Cînd cu Crimeea şi pacea de la Paris, ea n-auzise poveştile astea, dă-le-ncolo, ţine-mă strîns

păi! exclamă plutonierul, în scurtul răgaz ce i-l lasă madam Lumi cît să-şi facă vînt cu evantaiul.

O clipă lumea înţepeneşte auzind o detunătură. Nu provine din pistolul fiorosului om de ordine, se lămuresc îndată. Direcţia oferă şampanie, protocolu-i protocol!

ce noapte, ce noapte!

Prin uşile de glasvand, prin geamuri, se strecoară de afară o lumină încărcată de frăgezimi, roz-pal, şi se aşază silenţioasă peste lucruri, irizează blînd chipurile. E ceva nefiresc, supranatural, în acest îngheţ de o clipă al luminii în zori.

4

de o vreme nu-şi mai simte corpul. Doar o scobitură adîncă pînă-n omoplaţi, unde ar trebui să fie cutia toracică. O răcoare vaporoasă care zvîntă oasele. Cînd rămîne singură are o senzaţie nesuferită de golire bruscă şi aude, dacă nu cumva i se pare, un bîzîit. De gîtul ei delicat atîrnă ca o povară de cîrpe agitată de vîntul fierbinte din iulie, trupul. Senzorii ei ultrafini nu-i mai spun nimic. Ca şi biata Neli, confidenta ce poposeşte extrem de tîrziu în micul apartament, cîteva nopţi a şi lipsit, misterioasă şi caldă. Nici alte persoane din anturajul ei sărăcăcios nu comunică altceva decît crispare, indiferenţă. Doar Pia hărţuind nimicul cu armele ei şi puţine şi vechi şi tocite. Desigur, acestea au rămas neschimbate, surîsul, felul, felul cum schiţează un gest nedus pînă la capăt, micile ei parodii improvizate ca să ofere fraierilor alte Pii; dar nu fac decît să acopere cu ornamente, ca apogiaturile risipite de Sandu pe pian, sperietura şi marginea pînă la care mai are un singur pas. Îşi pierde timpul vegetînd: ştrand, plajă pe terasă, televizor, omlete şi salate. În seara asta se depilează, întinde minuţioasă ceara fierbinte pe pulpe şi traaaage apoi înceeeet de carnea înroşită aaaaah. Am nişte jamboane ţuţ, dansatoare trebuia să mă fac. Şi-a luat un aer serios, a împins boticul, a scos limbuţa. Lumina arămie cade peste mobile oblic, poţi să vezi firele de praf plutind prin cameră. Priviţi-o, odată o vezi cum întinde limbuţa după o insectă. Îi şade bine cu volumaşul îmbrăcat în piele bej, aruncînd priviri jucăuşe cînd pe ecran,

cînd în Evanghelia lui Luca, pătrunsă de Duhul Sfînt. Ţîrîie telefonul, urîtu' ăsta din ebonită ce mă mai scoate din casă! Toţi m-au uitat! Totuşi nu se repede, murmură *păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate, căci a iubit mult. Dar cui i se iartă puţin a iubit puţin.* Ziulica ei e pe sfîrşite, a plătit nişte datorii restante, vreo 400 de lei, a trecut, neapărat, pe la farmacie, a încredinţat administratorului cheiţa de la sertar, a expediat o scrisoare într-un plic verde, a împrăştiat liniştită ce mai avea: un pupic, un surîs tehnic, o ocheadă pe sub genele ei lungi şi dese.

sluga şi adoratorul duduie

credeam că m-ai dat uitării domnule

se poate? am dispărut puţin de pe firmament, am o mulţime de ocupaţii în turbionul lumesc. Eu duc, cum să spun, mai multe vieţi, existenţe

straşnic! şi cum te descurci?

încerc să le împac, dar uneori e teribil. Frumoaso, am atîtea să-ţi zic şi, ohohoo, să-ţi fac! Pfiu, mai ai uitătura aia parşivă, dar părul magnific întunecat şi

te dezamăgesc m-am tuns, m-am vopsit

te-ai bronzat te pomeneşti, pielea aia catifelată o să ţi-o mărunţesc cu

domnule, iar începi, eşti monoton, ne plictisim

tot mă amîni. Suporţi zăpuşeala? Bucureştiul e un infern. Mie personal îmi place aşa. Nu pleci nicăieri?

tocmai mă pregăteam

unde scumpeteo

secret

hai, lasă mofturile, că-mi pierd răbdarea. Cînd o să-ţi mototolesc ţîţele cu labele o să-ţi pară rău de atîtea zile pierdute! hîrîie vocea îngroşată de tutun ieftin. Pia se fandoseşte pisicoasă în fotoliu, şi-a întins cracii rîvniţi de adoratorul ei pe speteaza scaunului. Umflu ceva de băut, hai că-ţi place să goleşti o sticloanţă, nu fi ipocrită, ţi-am făcut fişa.

Unde stai, fericito, mă arunc într-un taxi şi al tău sunt

te grăbeşti

m-aş cam

de cînd datează amoru' ăsta nebunesc

te-am zărit pe cînd probai o pereche de pantofi în Lipscani, or fi fost nişte fleacuri, dugheana era sordidă, dar tu te mişcai ca o împărătească. Mi s-a tăiat răsuflarea. Glezne de vis, gambe nervoase, prelungi. Ai rasă, duduia

îhî, sunt goală şi mă depilez

drace, lasă-mă pe mine, sunt expert

te lauzi. Dar zic să faci ce-ai spus

poftim

povestea aia cu taxiul, iei o şampanie să sărbătorim randevuul şi într-o jumătate de oră mi te-nfiinţezi, duşul ţi-l iei aici. Ai un nume, fiorosule?

cum de nu! Făinuş

o clipă o clipă! şi cum arăţi?

vrei detalii, sau aşa?! De nedescris. Apar urgent. Să nu-mi faci vreo figură urîtă, să nu fie nimeni acasă sau să-mi iasă un bătăuş înainte

ţi-ai pierdut tupeul, domnule, mă miri

aiurea, am ajuns, du-te şi deschide uşa! să nu pui nimic pe tine

Baf, a închis; cam lipsit de maniere dumnealui, te îmblînzesc n-ai grijă, îţi trece.

Se scufundă iar în gînduri, prepara pentru uzul greşiţilor ei scadenţa. Se bucură de apariţia domnului Făinuş, melodrama cîştigă încă un personaj, cu totul inocent, din afară, care vine s-o întîlnească, semn că este încă preţuită, mulţi o doresc la aşternut. O clipă ispita de a-şi supravieţui o chinuie dulce. Ultima ei scenă, se aranjează pentru musafir; o sumedenie de operaţii, duşul, oja pe unghii, pleoapele şi fardul mov, brăţările, inelul primit de la Dionisie. În mare ţinută; să tragă storurile, să lase doar un lampion discret în colţ lîngă magnetofon. Vede cu auzul obscuritatea

camerei în care vii vor fi numai vocile lor. A lui. Îţi fac o figură urîtă, îmi pare rău, sincer, noaptea dumitale de amor cu o mortăciune. Rîde amuzată, cîţiva paşi de dans, e graţioasă, ce mutră idioată ai să capeţi aşa din nebăgare de seamă, nu te teme îţi las uşa deschisă. Dacă apari la timp, ai să-mi numeri ultimele bătăi de inimă; mă salvezi? Ce spaimă, drăguţule! Pia îşi aruncă fugitiv privirile în Evanghelia lui Luca, dar interesul ei a scăzut, harul a părăsit-o, are un nou amant. Iisus a iertat-o pe femeia păcătoasă, şi Pia nici măcar nu a păcătuit, nu încă. Iisus i-a şters trecutul, ruşinea, doar cu spusa lui. Ea a îngenuncheat pătrunsă de evlavie, i-a răcorit picioarele murdare şi obosite cu lacrimile şi i le-a şters cu părul ei. Aşa va face şi ea lui Făinuş. Eh, poftim, m-am tuns! I le-a acoperit cu sărutări şi i le-a uns cu mir. Se devotează vocii din telefon care în seara asta va căpăta un trup. Ea speră să fie un neajutorat şi umil, să aibă nevoie de pioasa Pia. Trăieşte instantaneu întîlnirea. Ea va îngenunchea în hol; nu acolo, în sufragerie e mai mult spaţiu, în ea a pogorît Duhul Sfînt. Va cădea cu faţa în ţărînă, fericită că-i aude răsuflarea şi-l are alături. Se va despovăra, curată ca lacrimile ce o vor podidi la vederea lui. Pia eşti o păcătoasă, îi va vorbi din înalt, ispăşeşte, nu te ascunde, eşti bună şi drept-credincioasă nouă, tu eşti lumina! Bucuroasă, se va împreuna cu consolatorul ei. Sandu şi Dionisie nu sunt pregătiţi să primească pocăinţa ei, pentru că ei n-au suflet. Răsuceşte butonul magnetofonului ca să i se pară că mai e cineva în cameră. Cu ea. Iubirea care o toropeşte n-are nimic carnal, doar spirit. Feţele lor să strălucească, o linişte mare şi adîncă. De cînd te caut? Umblă la frigider, becul se aprinde şi-i albeşte mîinile şi chipul, el o va veghea, va asista netrebnic la trecerea ei dincolo, sau la întoarcerea ei după întîlnirea amoroasă cu îngerul şi cotoroanţa lui, curăţitoarea de closete publice prin Bucureşti. Inspectează caserolele cu maioneză,

untul îngheţat gălbui, untul şi parizerul, ouă. Te îndop civilule, mi-ar fi plăcut să fie un ofiţer, am avut mereu slăbiciune la uniforme. Se învîrte iute-iute prin bucătărioară, mişcările ei s-au accelerat brusc. E uşoară, clinchene pe la articulaţii, între pereţii încărcaţi cu dulapuri şi, minune, nu se loveşte de nici o muchie. Lasă totul în neorînduială, şi-a adus aminte, dispare sub duş. Se fîţîie în oglindă pînă cînd aburul îi acoperă silueta trandafirie. Coboară freş pe gresia rece alunecoasă vişinie, se strecoară afară în capotul alb, ca al lui Marilyn, pufăie mulţumită. Fuguţa că noaptea acu'

Noaptea afară acoperă geamurile, pendula clenfăne zgomotos. Scotoceşte în dulăpior, strînge provizia de pilule lîngă ea. Să se grăbească, trebuie să debarce, poate au vreme să schimbe nişte protocoale, apoi pe ea o va prinde somnul, omul negru se va bucura, şi ea se va strecura chiar în prezenţa lui dincolo. Mi-ar plăcea să-ţi văd mutra, dom' Făinuş, cînd o să mă strîngi în braţe, şi o să constaţi că nu mai respir. Mă joc cu viaţa mea, se înţelege, dar cu ceva trebuie să te joci; deocamdată n-am altceva la îndemînă. Înamorat şi pofticios, i se pare că-l aude bocănind la uşă. Trage o spaimă, nu sunt gaaata, făcea ea către un soţ imaginar care o aşteaptă-n hol să-şi pună mantoul, hai dragă începe spectacolul. Îşi face singură curaj, deschide capacul sticloanţei, eh, omul negru n-a venit, omul negru şi ce dacă!

Ea îl iubeşte din toată fiinţa ei, nu tăgăduieşte că-i aparţine întreagă, poţi să şi abuzezi, dragule, în noaptea asta nimic să nu te oprească, tu eşti puternic. Domnul să afle că m-am grizat oarecum, să-mi stîrnesc apetitul. Pia alunecă de-a lungul pereţilor, ochiul magic verde fosforescent al magnetofonului luceşte stins, te pup dulce ochiule, hai că sunt haioasă, este?!… Nici nu mă doare şi durează, observi, durează mult şi omul negru întîrzie. Se trînteşte în fotoliu, trage telefonul, şi formează robotul, cît o fi ceasul, e trecut de miezul

nopţii, Neli iar îmi trage clapa, măcar ea să-mi fi ţinut de urît. Vocea spikerului citeşte *la semnalul următor va fi ora,* ea ascultă încordată, alo, scumpule, tu eşti de ce nu vii, mă faci să te aştept atît. Ţi-am pregătit rufăria, halatul tău e-n şifonier călcat, miroase a levănţică aşa cum îţi place. Am pregătit şi banda cu imprimările tale şi Misty, s-a întîmplat ceva, ai rupt-o atît de disperat, dragule, e demodat, eu sunt o fiinţă de ocupat, înregistrări concerte seminarii conferinţe turnee repetiţii examene. Tu n-ai timp nici să-ţi tragi sufletul *ora douăzeci şi unu patruzeci şi trei de minute* şi nu sunt chiar atît de disperată, dragule, e demodat, eu sunt o fiinţă demodată, nu-mi pasă de Sandu, nu nu, deloc, nu-mi pasă nici de Dionisie, a fost o prostie, treaba lor, lor le-am supravieţuit. Mă umileşte doar că tipu' de la telefon nu mă vrea. Îmi cerşeşte dragostea şi, cînd în sfîrşit accept, mă părăseşte, din pricina lui o sfîrşesc. Am trecut uşor prin melodrama aia stupidă cu profesoraşu' de provincie, grandomanu' dragă, cum care? Ai uitat, mă tot pisălogeşti cu trecerea timpului, am şi eu ceas, herr doktor. Eu, care l-am distrus pe Sandu cu ifosele şi capriciile mele de femeie fatală, nu rezist la încercarea cu tipu' din telefon, psihopatu' providenţial. Să ştii că Marilyn a fost o femeie înţeleaptă. Mă întreb pe cine aştepta, în ultima ei seară. Nici n-a vrut să piară, spera că pînă-şi fac efectul barbituricele, Kennedy sau alt amant să se ivească. O persecutau, începeau s-o ignore, nu ştia să trăiască fără iubire *de minute şi opt secunde la semnalul următor* dar ce-am înnebunit? m-am hotărît. Nici Dionisie – nici Sandu! Mi-am făcut frumuşel toaleta, m-am dat cu tot ce am găsit prin casă parfum deodorante, miros hahaha ca o drogherie, spiţeru' ştii 'mneata cu traducerea. O să strîmbe din nas individul, mă şi amuză, îhî! Roagă-te pentru sufletul meu! Mă apucă rîsul, fac o prostie. Parcă-l aud pe Dionisie, nu l-am sunat, ce rost; ştii, îl sun disperată şi mă pasează la fraierul

meu. Mă informează didactic: pentru curăţenii, vidanjări şi alte treburi murdare, aveţi soţ legitim. Foloseşte-l, Pio, va veni negreşit. Eu m-am retras. E comic tu, zău, e comic, rău de tot, te prăpădeşti, da, n-ai curaj s-o faci, pozezi, gîsco, eşti o fiinţă slabă, n-ai nimic al tău. Ce faţă o să facă, aiurea, mă mint singură, îl doare undeva *şaisprezece secunde la semnalul următor va fi ora douăzeci şi două paisprezece minute* şi scap, sunt sigură. Ultima improvizaţie, un *jam-session* la sfîrşitul reprezentaţiei, seara de adio a trupei. Sandu se omoară după aşa ceva, îi place la nebunie, ascult nişte bluesuri cu el, feelingul lui inconfundabil, cu sunetu' ăsta te naşti, nu are cum să ţi-l ia cineva, îl îngropi cu tine, irepetabil, imposibil să-l copiezi. Sandu, da, are sunetul lui, îl simţi. Un fericit, Pia. Nu o s-o aibă pe Pia. N-o confundă nimeni cu nimeni, pentru asta tre' să ai ceva numai al tău. Să fii tu însuţi ca să fii luat drept altul, zi-mi, oricum nu greşeşti, hai că mi-am pierdut controlul, omul negru n-a sosit omul negru n-a sosit şi Neli întîrzie, ea nu pierde nopţile, apare negreşit, îi e frică pe întuneric, nu mă lasă ea singură tocmai în seara asta. M-am făcut frumoasă, sunt curată, dacă totuşi, eu parcă *treizeci şi unu de minute şi şaisprezece secunde la semnalul următor va fi ora*

16 iulie, ora 8.30 este adusă în secţia terapie intensivă pacienta în stare de comă gradul II. Starea comatoasă se datoreşte intoxicaţiei voluntare cu 30–40 tablete luminal combinate cu alcool în scop suicidar.

La internare examenul clinic general relevă tegumente şi mucoase palide, calde; ţesut celular subcutanat slab reprezentat, ţesut muscular normotrofic, sistem ganglionar limfatic nepalpabil. Sistem osteoarticular integru morfologic.

Aparat respirator la auscultaţie 10 respiraţii/min. Numenul vezicular slab transmis. Aparat cardiovascular puls 40 bătăi/ minut filiform TA 60/40 mmHg. Zgomotele cardiace bradicardiace.

Aparat digestiv limba saburală, cavitatea bucală fără modificări patologice; abdomenul moale, fără reflexe cutanate, ficatul cu marginea inferioară la rebordul costal, consistenţă normală, splina nepalpabilă.

Aparat genital – relaţii normale. Examenul neurologic comă gradul II; hipotonie musculară, cu dispariţia reflexelor osteo-tendinoase şi cutanate; reactivitatea la stimuli nociceptivi; Babinscki absent; reflexul cornean dispărut, reflexe pupilare abolite. Sensibilitatea superficială şi profundă dispărută.

Examenul psihic relevă dispariţia vieţii psihice.

Conduita terapeutică – tratament perfuzabil cu glucoză, ser fiziologic, săruri minerale (conform ionogramei), vitamine trofice cerebrale, tonice generale şi cardiotonice; clismă.

Evoluţia a fost defavorabilă. Starea de comă s-a aprofundat; TA scade, respiraţia devine bradipneică, pulsul slab bătut, filiform. Se accentuează paloarea tegumentară, apar transpiraţii reci.

Continuă tratamentul perfuzabil deşi analizele de laborator dau rezultate patologice – ureea şi creatinina cresc mult în sînge, ionograma arată o scădere marcată a Na şi K în sînge. Apare retenţie de urină care necesită sondaje urinare repetate. Se introduc antibiotice în terapeutică.

După 36 de ore pacienta decedează în stare de comă profundă prin stop cardiorespirator.

Pia a murit, povestea ei, cîtă a fost, se sfîrşeşte, ea poartă mini şi ochelari, e mioapă, ea străluceşte, te persecută cu surîsul ei, ea e degajată şi zice că te iubeşte, ea îţi aduce o cană de ceai cînd lucrezi la pian şi curăţă scrumiera, ea merge în vîrful picioarelor şi învîrte încet cheia în yală, ea te anunţă brusc că-n seara asta nu mai vine la tine

5

A scos prudent capul în mica deschizătură lăsată între uşă şi ramă. Te-a zărit prin vizor, nu pare încîntat, are ochii lipiţi, îşi trece palmele prin părul de la tîmple cu un gest reflex bine ştiut. Are aerul lui de fost băiat frumos şi oarecum cochet. A făcut o poznă şi n-are decît să surîdă, că va fi iertat. Chiar ridică colţurile gurii, îşi arată o clipă dinţii cam galbeni. Tu i-ai surîs încurcat, surprins, pînă să-ţi îngheţe obrajii. Abia ţi-a făcut loc să intri, nedecis, pare stingherit, dar ferm să se obrăznicească, a împins bărbia, strînge buzele subţiri şi vinete.

nu mă aşteptam la vizita dumitale, te-ai anunţat cumva? să mă uit în blocnotes.

Pia e la spital, în comă! Te priveşte rece, ce dracu' cauţi la ora asta aici? pare să comunice uitătura.

fă-te comod, ia loc undeva, e cam deranj, mă întorc îndată, nu te superi, sper, că te las singur cîteva minute. Schiţează un gest, renunţă, schiţează altul, apucă o haină de pe spătarul scaunului, o mută mai încolo, se apleacă, ia o pernă mică mov de pe jos şi o azvîrle pe fotoliu, face o piruetă şi dispare cu umerii căzuţi în halatul lui treisferturi care lasă să i se vadă picioarele subţiri păroase, lipăind din papuci, în dormitor.

Îţi pui ordine în gînduri, ce a fost greu a trecut, si re bemol re re bemol o octavă mai sus, *Misty,* i-ai cîntat-o Piei demult, prin telefon cînd te-ai angajat la o cîrciumă, tema voastră ţi-a apărut sub unghii şi buricele degetelor instinctiv. Eroll Garner. Trecute, Sandu, duse. Măsori pereţii: rafturi cîteva pînze mediocre şi fotografii agăţate pretutindeni cu chipul lui Dionisie te fixează bebe bacalaureat absolvent dr. mereu aceeaşi poză încrezătoare; privirea sigură de sine alb-cenuşie fără adîncime. Lumea e a lui şi a altora asemenea lui. Nu se îndoieşte de asta, e un super. Încă n-a învăţat să piardă, n-a simţit gustul amar al înfrîngerilor. Rictusul fudul acelaşi din copilărie

pînă-n prezent în fiecare poză, neschimbat. Sandu, refuzi să te mai învîrţi prin cameră, si la bemol re bemol cu acelaşi deget arătător, stînga. Ţîrîie telefonul undeva-n hol, nimeni nu ridică, ţîrîie prelung. Ţi-aminteşti: te găseai îndărătul uşii, cu cheia potrivită-n yală, auzeai la fel ţîrîitul, abia ai pătruns prin întuneric, da da alo. Neli te-a anunţat că Pia a încercat să se omoare, e internată la Urgenţă – secţia reanimare. Du-te acolo! Poate o mai găseşti vie. Cum s-a întîmplat? Ce importanţă are, am ajuns după miezul nopţii, zăcea pe covor cu flacoanele alături, am crezut că înnebunesc, la mine-n casă să se întîmple aşa ceva, să-mi scotocească lucrurile cu ancheta şi m-au pisat cu întrebările procurorul şi toţi. Ai grijă tu de ea, îţi aparţine! să plătesc eu prostiile altora? Du-te acolo! Baf, a închis. Ai rămas în mijlocul camerei pe întuneric, golit de orice gînd şi senzaţie, doar un frig ce curgea lent sub cămaşă, pe pulpe, se scurgea în tălpi.

Halate, chipuri şterse, guri umede, tumefiate, palme care-ncearcă să te oprească, un cărucior lipit de faianţa albă însîngerată, schilodiţi, aliniaţi de-a lungul pereţilor, sala de chirurgie. Fuga ta pe culoarele lucioase, aerul sălciu (miroase a penicilină şi vomă) îţi rezistă, abia te lasă să-l împingi, te înnămoleşti în lumina pîcloasă, strigi Pia, Pia, pînă rămîi singur. Trupurile scobite rînjite dolofane pufoase au dispărut undeva în acea strălucire rămasă mult îndărăt. Pia, Pia! Ea zace, întinsă între furtunuri de perfuzii, cu braţele goale, palidă. Abia te aude. Mă aude? Întrebi sora. Ridică din umeri, eu ştiu? Dom' doctor a zis că n-a luat o doză chiar mortală, dacă o găsea un ceas mai devreme era-n afară de pericol. Doza a fost la limită, poate n-a vrut să se omoare, o speriaseră insomniile, ţinea să doarmă… Nu o mai asculţi, cineva-n rezervă zbiară înnebunit de durere. Un pacient, a degerat la Stalingrad şi l-a ajuns, are dureri îngrozitoare, noaptea i-au amputat piciorul.

Zbiară în somn, nu mai are putere să deschidă ochii. Cine sunteţi? Bărbatul ei! răspunde-n locul tău un bolnav împachetat în gips. Legitimu'? Dai din cap, rămîi cu bărbia-n piept. Aşa se întîmplă, face filozof, trebuia să ai grijă coane, femeile sunt sensibile, acu' dacă moare, ce te faci? O ai pe conştiinţă. Iar zbierete. Să-ţi fie ruşine, ruşine! Sora o tamponează pe frunte cu un pansament împăturit, biata femeie cît îi e dat să pătimească. Lasă-l în pace, cu reproşurile dumitale! îi şopteşte de la distanţă ăla, nu doreşte să adauge la zbieretele veteranului vocea ei. I-ai mulţumi dacă ai avea cum. Te apleci deasupra patului Piei, ţi-e teamă să n-o atingi, şi nici firele multe ce-o ţin în viaţă, o fereşti. Te simte, mişcă buzele, îţi pleci urechea, răsuflarea ei caldă pe tîmpla ta. Nu fac nimic rău o auzi, n-am făcut nimic rău. Închide iar ochii, obosită. Sora o tamponează grijulie, iar zbieretele din colţul salonului. S-o îmbrăţişezi, lacrimile îţi acoperă privirile, sora îţi întinde un calmant, refuzi. O păzeşti o rogi să te lase singur, n-ai nevoie de nimic. Se roteşte pe tocuri şi dispare în coridorul luminat şi gălăgios.

Îţi petreci ceasuri nesfîrşite, retrăind viaţa voastră în doi, ai fost fericit cu Pia, nimeni nu-ţi poate lua clipele de iubire, e ca sunetul cu care te-ai născut, numai al tău, cu care ai să te îngropi odată. Aţipeşti, te trezeşte un pachet de halate albe, contravizita. Stăm rău domnilor, ia să vedem. Foaia de observaţie! în cursul zilei, mdaaaa, ora cinci patruzeci mdaaa, se lumina de ziuă, la ora asta ne sunt aduşi mdaaa, bineee, bineee, aşaaa, mdaaa *starea comatoasă se datoreşte intoxicaţiei voluntare cu 30–40 tablete luminal în combinaţie cu alcool în scop suicidar,* alcoolul nu putea să lipsească. Un halat se desprinde din grup şi recită: *la internare examenul clinic general relevă tegumente şi mucoase palide, calde, ţesut celular subcutanat slab reprezentat; ţesut muscular normo-trofic, sistem ganglionar limfatic*

nepalpabil, sistem osteoarticular integru morfologic, aparat respirator la auscultaţie numenul vezicular slab transmis, aparatul cardiovascular plus 40 bătăi/minut filiform TA 60/40 zgomote cardiace bradicardiace. O lungeşti, doctoraşule, la obiect, n-am aflat nimic deocamdată de la dumneata, mdaaa. Poftim, te ascult. Aăăă, *aparatul digestiv limba saburală, cavitatea bucală fără modificări, abdomenul moale, fără reflexe cutanate, ficatul cu marginea inferioară la rebordul costal, consistenţă normală, splina nepalpabilă. Aparatul genital relaţii normale.* Mdaaa, şi! *Examenul neurologic, comă gradul doi, hipotonie musculară, cu dispariţia reflexelor osteotendinoase şi cutanate, reacţionează la stimuli nociceptivi, reflexul cornean dispărut, reflexe papilare abolite.* Aşaa, doctoraşule, foarte bine, mdaaa. *Plus sensibilitate superficială şi profundă dispărută. Examenul clinic relevă dispariţia vieţii psihice.* Bravo! trece la alt pacient. Perfect, mulţumitor, mdaaa.

bei un ceai, domnul meu? te întreabă, defilînd cu paşi mari pe diagonala încăpătoarei sufragerii, si re bemol re, becar şi la octavă.

îhî, beau, cu o bucată de zahăr.

vai, domnu' pianist, se bea fără, păcat de esenţă. Înţelegi că protocolul va rămîne intact! Îl laşi să dispară prin uşa cu glasvand, se mîngîie leneş pe flanelul moale, pare să se pregătească de siestă, ba nu, de o conversaţie mică la o ceaşcă de ceai în jurul samovarului, degustă de pe acum deliciile serii plăcute ce o veţi petrece amîndoi. Ţi-arată samovarul,

o piesă autentică, m-a costat ceva parale. Toarnă apă fierbinte, zdrăngăni la si la bemol la si mi bemol. Te întreabă: ce cînţi? sună ca o obsesie.

O frîntură din *Misty.* Eu şi Pia iubeam mult… dai să spui, dar te opreşti scîrbit, doar n-o să…

aha, face el! Eroll Garner! completezi tu cuminte, aşezîndu-te vizavi în fotoliu. Mi-

amintesc, zice şi soarbe o înghiţitură. Dă un efect ciudat, adaugă, totdeauna amînă pînă lasă să cadă nota aşteptată, ai impresia că va veni prea tîrziu, dar nu, cade exact, are un fel de a lungi, de a amîna efectul. Tu vorbeşti, şi tot tu stai şi te priveşti din colţul camerei unde zace pianul.

Ohoo, aşa răsturnat în fotoliu, năuc, eşti un tip brav, extrem de politicos, rece. Vei afirma că vremea se cam strică, ar fi trebuit cînd ai ieşit să iei cu tine umbrela, ce părere aveţi. Dar pianistul este oricum un zănatic, agitat şi pripit. Lasă-l să apese clapele cu un deget. Îl fixezi, ţii cu palmele sub bărbie. E volubil şi sigur de el. Ţi-a luat totul, femeia, pe chestia asta te distrugi; el soarbe preocupat de gîndurile lui ceaiul englezesc. Simţi aroma? Poate se joacă puţin cu nervii tăi, nu găseşte cuvintele cu care să înceapă. Şi, mă rog, ce să înceapă? Ce cauţi tu aici. Îi ceri socoteală? pfiu, ai greşit adresa, încearcă la vecinul de palier, e tot atît de potrivit. Meditează cît de dezagreabil e să te amesteci cu ăştia, o experienţă amară. Prea multă mahala, patos, zău, ar trebui să fie mai atent. O conversaţie în jurul legăturii lui cu Pia, nevastă-ta, e tot ce poate fi mai dezagreabil. Subiectele delicate trebuie ocolite între oameni bine educaţi. Soarbe liorpăind frigeee, dar nu mă pot abţine! se scuză suflînd în lichidul de culoarea măslinei. Dumitale, mi-am amintit, îţi place mai mult rece, n-ai gusturi rele. Cam vorbăreţ şi amabil, chiar îţi surîde, tu îi întorci zîmbetul, amînă ca Garner, trage de timp. Se ridică, îţi aşază o haină pe umeri, e cam rece. Îşi trece degetele prin păr cu gestul lui semicochet, seminervos. Încărunţit pe la tîmple. Îl măsori, taci, cu bărbia înfiptă în podul palmelor, nemişcat. Umerii căzuţi sub sacoul tip sport tineresc, gîtul descărnat, obrajii vineţi raşi, cearcănele cenuşii bandajează ochii sub pleoapele aproape transparente, cu dîre şi ape bleu-roşii. Te observă, umple tăcerea cu nişte remarci, face hehehe, se fîţîie-n fotoliu. Te întrebi cum mă

menţin, tenis, dragul meu, fac eforturi din ce în ce mai serioase să fiu în formă, mai ales de iarna asta am o burticică stimabilă.

ce te aduce la mine?

chiar nu ştiţi?

presupun, dar să auzim.

Pia, dom' profesor, ce altceva. Ridică braţul, la jumătatea mişcări se răzgîndeşte, se ridică brusc şi ţîşneşte spre hol sau spre o uşă, o fi curent şi-l deranjează, o fi auzit zgomote. Se întoarce după doi paşi, cade iar în fotoliu. Îşi împreună palmele, pare că se concentrează; aşa, cu mîinile pe piept peste puloverul negru are ceva iezuit şi ascuns.

ce te-ar interesa? întrerupe tăcerea. Vrei amănunte picante? scormoneşti povestea asta, aşa-i? ai chef să te bălăceşti în mizerii, să suferi. Ai un reflex sadomasochist. Şi-a luat tonul lui pedagogic, superior. A închis dreptul pe jumătate, şi te fixează insistent cu ochiul stîng.

o iubiţi cu adevărat?

de asta-i venit la mine? să afli? Odată schimbă tonul, de cînd ai aflat?

mi-a spus cineva din anturajul dumneavoastră.

cine? face Dionisie cu ură, răsuflînd greu şi luîndu-şi în sfîrşit privirea aia fixă de pe tine. Eh, secret. Lumea e rea, domnule Zaim, infinitezimală, smiorcăită, înţepenită în reumatisme nevindecabile, mediocri din laşitate. Şi Pia? Pia? îl întrebi.

ah, cu ea e altceva. Tace.

are un copil, v-aţi gîndit? e un aspect.

nu m-am gîndit, dar trebuia totuşi?

nu mi-aţi spus, o iubiţi? A fost o clipă măcar în sufletul dumneavoastră?

la vîrsta mea, mă flatezi, îţi mulţumesc.

măcar o clipă, un gînd, o…

eh, mă confunzi, te credeam om inteligent. Se poate? Cum să iubeşti o astfel de femeie, bolnavă, psihopată isterică. I-am spus să n-o facă, am prevenit-o, era numai excese. E vina ei, totul s-a

întîmplat numai din vina ei. Atît a insistat, nu mai scăpăm de ea, e vina ei, a trebuit să, în sfîrşit… dar am rupt repede… ia-o înapoi, domnule, nu-mi trebuie, ia-ţi-o! M-a sunat acu' o săptămînă, să mă ameninţe. Dar ce eu sunt copil? Am văzut altele mai rele. Am tăiat scurt. I-am vorbit urît ca s-o dezarmez. Gîsco, eşti o fiinţă slabă! Termină cu prostiile. N-ai nimic al tău. Mi-a răspuns că are viaţa, dar o leapădă! M-am speriat, dar numai un tratament dur te dezmeticeşte. I-am zis: eşti oricum un personaj secundar, nu te mai preface atît, pozezi destul, ajunge, te joci şi iese o tărăşenie, stai cuminte. Am închis, sunt ultimele lucruri despre ea. O discuţie de un minut prin telefon. Puţin, nu?!… Am încercat s-o descurajez, atît îmi era-n putere. S-a tolănit iar în fotoliu.

Taci. Rabzi, minute şi minute de mortificare. El soarbe din cană, îşi mai toarnă, pare mirat că s-a golit. Ticăitul pendulei din camera de alături. Se ridică alene.

uite, te rog să te apropii, am un peisaj. Crezi că vrea să-ţi arate un tablou, odată se arăta mîndru de colecţia lui de pînze. Te duce la fereastră. Hein, îţi taie respiraţia?! Nu mă satur să-l privesc! Peisajul se deschide dincolo de geam, acoperişuri, ecleraj savant, coşuri, terase, curţi interioare, cerul liliachiu, norii zgrunţuroşi rostogolindu-se-ncet, înghiţiţi de o groapă uriaşă în depărtare, o gură căscată ce va mistui oraşul pînă la căderea nopţii. Şi priveliştea îi aparţine, o are, numai pentru bucuria sufletului lui. Împinge orgolios buza inferioară înainte. Aşteaptă verdictul tău. Pînă nu te minunezi, nu te slăbeşte. Îmi ceri socoteală, probabil ţi se cuvine, dar cine-ţi îngăduie? Poveşti asemănătoare se întîmplă la tot pasul, nu-ţi pierde umorul, simţul relativităţii, e ridicol să te pierzi pentru un fund de muiere. În astfel de împrejurări trebuie să te porţi elegant.

pentru mine, Pia este totul! te repezi să-l asiguri. De ajuns că te-a adus ca un număr de dresaj, la

fereastră.

vorbe, domnule Zaim, vorbe goale, face plictisit, ca şi noi înşine, nişte găunoşi cu pretenţii! Aha, acum suntem vîrîţi în acelaşi sos, preventiv. Profesorul şi-a găsit cadenţa, furia, i-a reapărut suflul. Sperietura s-a dus, se simte în siguranţă, te-a citit, eşti un molîu şi un bleg. O să înghiţi cuminte şi linguriţa asta de rahat. N-ai imaginaţie. Surpriza apariţiei tale în apartamentul lui s-a evaporat.

ştii, monologhează, bărbaţii sunt datori să-şi ia unii de la alţii femeile, e un ritual, un conflict ce schimbă lucrurile, face istorie. Altfel ar fi o plictiseală de nedescris ce ar îngheţa totul.

Pia e femeia vieţii mele.

patetismul ăsta l-ai împrumutat de la ea. Pufneşte în rîs. Se amuză, te dispreţuieşte, repetă după tine: „Pia e fe me ia vie ţii me le.“ Îi cad fălcile, te priveşte pe sub genele lui dese, ironic. Sosia ta de lîngă pian face o piruetă, sare cu curul pe coada lucioasă şi se dă uţa. Lui Dionisie îi cad fălcile, te măsoară rece, descoperă abia acum că respiri cu el împreună în cameră, se apucă cu degetele de revere, aha, ăsta-mi eşti, adică jalnic, un ins slab, privirea lui uscată te fixează uşor surîzătoare, tu, chircit, într-un glob de cristal pe care el îl prinde-n palmă. Îţi strîngi genunchii la gură, te laşi apoi pe spetează, răsufli abia auzit.

La si la bemol. În privinţa conduitei terapeutice. *Tratament perfuzabil cu glucoză, ser fiziologic, săruri minerale conform ionogramei, vitamine trofice cerebrale şi cardiotonice. Nu scăpa din vedere o clismă.* Pachetul de halate albe rîde, dar la mutra acră a şefului, amuţesc. Ies, baletînd pe pantofii lor albi. Poftindu-se reciproc pe uşa îngustă, făcînd reverenţe, luminoşi şi apretaţi între paturi. Te dezmorţeşti, toţi au rămas la fel de deznădăjduiţi, halatele la fel de încîntate de sine. Mica improvizaţie a spitalului se derulează nestingherită, ca un dans de salon. A trecut

noaptea, Pia întinsă alături. Ţi-au înţepenit oasele, nu te-au dat afară, le mulţumeşti orbilor. Îi vorbeşti Piei, te apleci peste pernă, ce şi-a dorit să audă, îi aminteşti cum v-aţi cunoscut, de şoricelul ce dispărea în cotlonul lui, Ghiţă, ea pare să rîdă, sub paloarea tot mai groasă a chipului. Îi şopteşti rar, silabisind, să înţeleagă, că ai greşit, îi ceri să te ierte, îmi lipseşti, o rogi să se întoarcă acasă, o aşteaptă Madi. Un nod ţi se umflă în gît, te împiedică să mai scoţi o vorbă. Îţi iei capul în mîini şi ţi-e atît de ruşine de ceilalţi bolnavi. Dar şi ei au pe cîte cineva să-i îngrijească. O femeie într-un ungher înveşmîntată-n negru dă cuiva să soarbă dintr-o cană de tablă. Un copil alături citeşte altui băietan dintr-un abecedar. Peste noapte murise pacientul de la patul 6, şi apăruseră doi brancardieri să-l scoată. O îngrijitoare tocmai arunca rufăria pe jos, strîngea salteaua, o bătea voiniceşte cu palma. Un bolnav sufla-ntr-o muzicuţă, rar, fără putere, şi zicea, stropind printre dinţii putrezi, înveselit că iar reuşise să scoată un sunet din armonica lui ce dispărea-n palmă cînd o ducea la gură: hihi şi cine este aproapele meu, hihi, vuuuuuh iar sufla, tot mai înveselit, vuh, cine este aproapele meu.

Dionisie trebăluieşte la combina muzicală,

ne jazzificăm puţin, simt nevoia, dumneata nu?! te iscodeşte. Ia un disc, îl întoarce, prefer o bandă, clipeşte mulţumit. Ştii, zice, se întoarce, să potrivească potenţiometrul, volum, ton, ştii, domn' Zaim (o clipă turuiala lui te enervează, în gura lui sună a batjocură) Pia te iubeşte, dar n-a aflat încă. Ajut-o să scoată la suprafaţă sentimentul profund pe care ţi-l poartă. Ţi-e hărăzită, s-a născut pentru dumneata. Oricum, îi trebuia o schimbare, un şoc, un contratimp, aşa cum foloseşti în improvizaţiile dumitale. Schimbi aerul, atmosfera, pui altă temă în joc. Pia n-a avut niciodată sentimentul că te-ar putea pierde, şi ce ar însemna viaţa ei fără Sandu.

Habar n-are cît preţuieşti, dumneata ai fost aerul ei.

Banda are un defect, o întinde iar peste capul magnetic. S-a ridicat greu din fotoliu, pufneşte sufocat. De mîine regim, s-a zis cu grăsimile, cu pîinea, domnule, în Germania beam bere, că era bună, am cam luat proporţii acolo şi nu reuşesc să dau jos plusul. Ghici? ce ascultăm?

Te detaşezi, ieşi din cameră, numai auzul rămîne din tine acolo, înlănţuiri de sunete sacadate, sunetul metalic al stîngii, armonice întretăiate, ţesute continuu, şi plesneala luminoasă, eliptică pe acute.

Bud Powell prin anii ’40 propui.

hai, ascultă, nu te grăbi! Dumneavoastră, cei ce veniţi acum, sunteţi cam nerăbdători să prindeţi, să vă luaţi ce-i al vostru. Rămîne angoasa, feelingul amar, nici o frază dusă pînă la capăt, dozajul farmaceutic şi impresia asta de tînguire rece, de veselie tristă, dar mai ales angoasa, care totuşi rămîne, trece printre degetele pianistului.

Lennie Tristano! încerci.

nu! dă îndărătnic din cap, bucuros că-ţi joacă o festă. Pulsaţia monotonă a unui spirit străin. Simţi? Melancolia cu sordidul şi luminozitatea ei crepusculară? Hein, hai domnu’ Zaim? Refuzi să mă asculţi, prinzi stîngăciile, ratările din pasajele dificile, pierderile de tempo, lipsa balansului ascuns către care ai tins. Dumneata eşti! Anu’ trecut în jam-session cu americanii ăia la Club.

e mult de atunci, vremea aceea a dispărut. Îi ceri, ca să-i faci plăcere, să dea înapoi banda. Se bucură copilăreşte, te-a avut, cu flecuşteţul ăsta, are un mic avans. Şi la tine acasă, cu muzica ta proprie, cu sufletul Piei, cu improvizaţiile şi miracolul vostru, Dionisie te-a manevrat precis, a repurtat mica lui victorie de care are nevoie în fiecare zi.

Sosia ta a rămas atîrnată de pian, îşi aprinde o ţigară, pufăie nepăsătoare, privind peisajul. Uneori

răsuceşte capul şi te priveşte răutăcioasă. Pe Dionisie nu-l vede, oarbă, scoate limba, îţi face semn cu degetul mare la tîmplă: eşti sisi, şi-ţi arată ce ai de făcut, ceva de strîns în jurul gîtului sau să-i devastezi apartamentul! Tu niciodată nu te-ai confundat cu această clipă. Te-ai tras deoparte, ai ieşit în afara ta şi te-ai privit rece. Sandu, te supui, odată trebuia să plăteşti. Ai pierdut. Dionisie şade în faţa ta şi habar n-are că nu-l judeci pe el, te ocupi doar de sosia ta, de tine însuţi. Pianul înregistrat, improvizaţii uitate acoperă tăcerea. Imagini ale Piei, ea îşi scutură părul în oglindă, ea închide bareta sandalei, ea miroase liliac.

o iubiţi cît de cît? te întorci încăpăţînat, destrami haloul, ceremonios de la distanţă. Tot ţeapăn cu bărbia rezemată pe dosul palmelor, cu coatele înfipte-n genunchi.

dacă o iubesc? Eh, ne-am jucat puţin, am făcut un exerciţiu de digitaţie. La vîrsta mea îţi mai încerci puterile, verifici dacă mai exişti cumva. Poate ai murit, poate deja neantul ţi-a înhăţat capul, umerii, sau ţi-a cuprins picioarele şi te afundă. Te agăţi de ceilalţi. Îi dispreţuieşti, dar ei, ceilalţi, sunt palpabili, trăiesc, respiră. Începi, ruşinos, să-i curtezi, să le cauţi compania, să-ţi doreşti o privire a lor, şi cînd privirea se opreşte întîmplător pe tine, ai certitudinea că n-ai pierit. Nu e puţin lucru. A căpătat deodată, după ce a tăcut, o fizionomie cumsecade. Un profesoraş de provincie, monologînd îngrijorat despre soarta lui de ratat.

de ce n-o lăsaţi în pace? Lăsaţi-o în pace! Se opreşte, dezmeticit din reveria propriului său glas. Supărat că pianistul ăsta n-a amuţit.

ce aţi spus, vreţi să repetaţi, vă rog! Poză umilă, inflexiuni dulcege.

s-o lăsaţi în pace, liberă.

ohoho, hooo, bravo, avem tupeu.

e o porcărie ce se întîmplă, Pia zace în spital, şi dumneavoastră… dumneata… tu… o faci pe

inteligentul, n-ai decît să vorbeşti superb pe orice temă. Chestia e să şi trăieşti ceva din toate astea. Pia e vie, trăieşte, d'asta te-ai apropiat de ea, să împrumuţi măcar un pic din viaţa ei.

domnu' Sandu, deja mă oboseşti. Lasă, singurătatea şi suferinţa îţi vor ajuta în jazzul dumitale, feelingul dumitale va avea numai de cîştigat. Suferinţa, domnule, ajută. Nu te plînge, e zadarnic, încearcă să profiţi, transformă durerea asta într-un blues, îl voi asculta cu plăcere.

Sosia s-a aşezat în fotoliul gol de alături. Soarbe din ceaşca de ceai de care tu ai uitat. Se distrează moderat, uşor plictisită; ieşirea ta, patosul au impresionat-o. Şi-a înfipt degetele în buzunăraşele vestei, îl imită pe Dionisie, cu guşa umflată şi urechile roşii.

nu pot trăi fără Pia! exclami într-o doară, speri să audă clar.

să-ţi dau o batistă, scena asta merită şi nişte lacrimi, nu multe, dar lacrimi adevărate. Poate doreşti un perete de care să-ţi rezemi fruntea, o respiraţie artificială n-ai nevoie? Ai uitat de ce ai venit, eşti gata să conversezi inteligent fermecător spumos cu prof. dr. Dionisie între vrafuri de cărţi şi tablouri şi icoane şi mobile vechi, există şi un pian în salonaş, şi praf deştept depus peste lucruri. Să sorbi atent ceaiul, să pomeneşti box-office-ul cutărui ogar, să bîrfeşti subţire, pe nimic, aşa să-ţi treacă agreabil şi seara asta sol bemol la bemol la becar la bemol la becar la bemol la becar. *Misty.* Eroll Garner. Lălăi pasajul, baţi tactul cu călcîiul pe parchet, pocneşti degetele un' doi' tre' şi. Te priveşte mirat. De ce nu?

domnu' Sandu, am toată admiraţia pentru muzica dumitale şi pentru dumneata personal, însă mă cam grăbesc, trebuie să ajung undeva. Vrei un sfat? Las-o, te va părăsi, ţi-e scris. O subjugi, în prezenţa dumitale n-are aer. Eşti prea serios, obsedat, pătruns de jazzul ăla. Înălţător, dar fără concreteţe. Femeile nu pricep. Dacă n-aş fi fost eu

ar fi fost altul. Aşa-i scenariul, nu te pune de-a curmezişul. E o forţă care lucrează şi care te va strivi. Piei îi place să fie admirată, nu iubită. S-o pompezi cu idioţenii, s-o flatezi, s-o încînţi. D'aia ţi-am spus mai devreme că e bolnavă. S-a îndrăgostit, vizavi de personajul meu, de o amăgire. Eu sunt Dionisie, iată ce a zăpăcit-o, străinătăţuri, profesorat, morga posturii şi imposturii, domnule Sandu, bîrfele, năzbîtiile care umblă prin Bucureşti. Despre mine se spun tot felul de lucruri, dacă pleci urechea păţeşti ca Pia sau, în fine, bîrfele mă amuză? Imaginează-ţi, mă ţin viu, lumea se interesează. Pia şi-a dorit o astfel de viaţă, ai închis-o într-o cameră, ai tîrît-o în abisul dumitale. Să nu te superi pe mine. Cîteva săptămîni a fost fericită. Uite, de hatîrul amintirilor noastre comune, ţi-o las, promit să nu ne mai întîlnim, ducă-se. Şi ştii ce, n-aveţi decît să vă înmulţiţi, să vă rataţi prin periferii, să faceţi de fapt orice, că tot nu contează. Nu se observă oricît aţi ţipa şi v-aţi agita. Umpleţi pămîntul, populaţi-l. Ia-ţi domnule proasta, mai faceţi nişte rate, sindicalizaţi-vă pentru un bilet ieftin de concediu, ştergeţi copilaşilor mucii.

Sosia se prăpădeşte de rîs, se ţine cu mîinile de burtă, bate din tălpi, brusc încetează, ia trei mere de pe măsuţă şi jonglează, nu o mai interesezi, şi dacă te-a lăsat singur, n-ai decît să asculţi monologul lui Dionisie, d'asta ai venit. Repeţi povestea cu „o iubesc, nu pot trăi fără ea, Pia e femeia vieţii mele", nu cumva să uite laitmotivul, şi să piardă şirul. Rumegi, ai de meditat, pianistule. Aerul încăperii s-a îngroşat, v-aţi împleticit în aceeaşi pastă. Cum o fi sfîrşitul micii conversaţii de amiază.

dom' profesor, ai iubit-o? Tace, îşi priveşte unghiile preocupat.

burghezul din mine, sunt locuit de un nesuferit, găunos, profitor al naibii de friguros şi moralist, e meloman şi are în auz rafinamentul pianisticii lui

Sandu Zaim. Ei bine, burghezul ăsta ţine cu dumneata, te înţelege, te plînge, îţi păstrează pumnii strînşi. Mulţumit? Mă cam grăbesc! ţi-arată locul de la încheietură, unde ar trebui să aibă ceasul. Îl sîcîi puţin cu chestia asta, nu pricepi că trebuie să dispari, nu e tîrziu, ai şi tu satisfacţiile tale secrete. Tot îl priveşti de la înălţimea mutrişoarei tale năpădite de barbă înfiptă în palme, cu coatele proptite-n genunchi. Ai amorţit, dar nu te mişti. Îl obligi să te privească de sus. Sosia te neglijează, ai plictisit-o cu manierele astea de indolent. Chiar nu simţi, chiar nu-ţi fierbe sîngele, fierea nu se revarsă, ohoo hooo ce temperament, ca să ai reacţii trebuie să te scremi, să pierzi energia strînsă cu grijă picătură cu picătură, tu ai un dram cît să perforezi cu pianul un zid şi să treci dincolo. Aşa că sosia te arată batjocoritor cu deştul bont ca-ntr-un afiş de propagandă, donaţi sînge. Te întorci în încăpere, spăşit; dacă n-ai reuşit s-o ai numai pentru tine, dacă Pia n-a fost fericită cu tine, rabdă, lasă-te umilit, îngenunchează, iubeşte-ţi aproapele, Dionisie e chiar aproapele tău. Ce a însemnat Pia? Pentru mine? Ridică din umeri, îşi muşcă buza, pozează o clipă de concentrare, ţi-o oferă doar ţie, din respect.

habar n-am! Un respiro! (caută încă, să fie scurt, didactic), ah, da, Pia, Pia, o femeie nostimă, numai prospeţime, Pia, aha, un gadget… clipeşte vesel, a găsit.

poftim? te răsuceşti în fotoliu.

un gadget, repetă, savurează cuvîntul, un gadget domnu' Sandu. Pe unde am umblat e un fel de jucărie, un amuzament efemer, pentru un sezon, o nebunie de scurtă durată care prinde toată lumea. Apoi, toţi o uită, asta-i legea, rămîne într-un ungher.

Sosia face măscări în spatele lui Dionisie, gesticulează, îi parodiază faciesul, pozele. Tăceţi amîndoi. Dionisie satisfăcut, tu îngrijorat. Ai greşit venind aici. Îţi răsare cu putere, strălucitoare, Pia,

goleşte încăperea, paşi uşor, de dans, rochia alb-gălbuie se înfoaie, dezveleşte pulpele, rîde bucuroasă. Numai clinchetul sonor al rîsului ei, uşorul ţăcănit al tocurilor pe parchet, şi pisălogeala pendulei din camera alăturată. Pianul lucios, greoi, aruncînd umbre cafenii. Pia se roteşte, de-a lungul pereţilor untoşi, albă. Pianul negru, adînc, la pîndă. Sandu, te cuprinde o stare, atîrni mai greu, ai blues, ceva scîrţîie pe dinăuntru, nişte roţi de tren ce-nţepenesc brusc în tine.

vă simţiţi rău? s-a întîmplat ceva? Negi, nţ, o clipă de slăbiciune, atît doar. Împrumuţi de la sosia ta o mutră calmă. Tragi aer, şi deodată realizezi mirosul care te-a sîcîit de cînd ai păşit în hol. A bărbat, a femeie. L-ai întrerupt pe tip dintr-o partidă de amor. Figura chinuită, gumilastică rămasă în stadiul de eboşă, aha! asta era! Părea atît de trist cînd ai intrat. Nările simt. Nu eşti singur pesemne, o ureche străină înregistrează ce spui. Nu mi-ai vorbit mie! Afli altă dată dacă ai iubit-o. Tu nu exişti, îl provoci doar, îl zgîndări. Spui aşa să nu taci, nu pot trăi fără Pia. Ohoo, ai să reuşeşti.

nu se mai moare dintr-atît, cum nu se mai moare-n secolu' nostru (te flatează te aşezi alături de el însuşi sub şopronul aceluiaşi secol) de tuberculoză. Ne-am şlefuit, îndurăm mai uşor, păcătosul ăsta de simţ al relativităţii, moşu' Einstein, hehe, leac neiertător pentru patimi, de altfel, e dinainte iertat, ne-am resemnat, domnule. Eşti cam demodat, sau doar am impresia, nu se observă. Alt secol, altă lume. Ar trebui să mă ucizi, o dramă sentimentală la Bucureşti, hai de! un cadavru ciopîrţit plutind într-un canal şamd şamd. În dulap am un cuţit de vînătoare, vigoarea mi-a slăbit, foloseşte-l, ţi-am luat femeia şi odată cu ea liniştea, sufletul! Hai! Puţină pasiune, nerv, instinct pur, dumneata n-ai metabolism, nu urăşti. Sau aşteaptă-mă într-o noapte şi spintecă-mă, storceşte-mă cu un camion, n-ai nişte vlăjgani în anturaj dispuşi să te spele de ruşine?!

S-a ridicat, stă în mijlocul camerei şi vorbeşte tare. Banda s-a derulat, magnetofonul se învîrte-n gol. Sosia a dispărut înfricoşată. Te previn, te chinui aiurea, n-ai să faci nimic din toate astea, ai să te duci acăsică, jeleşti o vreme şi-ţi trece. Poate vă împăcaţi şi fi-veţi fericiţi de-a pururi, dar nu te-aş sfătui. Cu întîiul prilej te va părăsi, nu ţi-ar ierta niciodată că ai iertat-o. Am iubit-o! Se opreşte nedumerit. Ce mărturisire! Tu, în sfîrşit te ridici, eh, mulţumesc, înţeleg că vă grăbiţi. A trecut timpul, am întîrziat minte Dionisie. Are chef de vorbă, abia a căpătat apetit, dacă ar găsi mijlocul să scape de femeia din dormitor, cîte n-ar avea să-ţi spună. Îl rogi să te lase la telefon, un apel. Chemi spitalul, da cum să nu. Protocol de case şi zile mari. Te îndrepţi băţos, cu ceva păpuşăresc în tine, ţi-au amorţit genunchii, oasele, gîtul, nu le mai simţi. Carnea ta a căzut răzuită de sosie. Îl laşi singur în sufrageria largă să păzească pianul şi peisajul lui ce s-a întunecat de multişor, să soarbă ceaiul răcit. Păşeşti în holul prelung; sub paşi, cimentul răsună deodată strident. Undeva scîrţîie o uşă, chiar în apropiere, te întorci instinctiv.

A plecat? întreabă vocea lui Neli, şi iese de îndată învelită-ntr-un prosop, ciufulită, desculţă. A plecat? te-am întrebat, de ce… rămîne mută, îmbujorată, agăţată de lemnul vopsit alb. Nu are reflexul să dispară scurt în dormitor, rămîne locului, împietrită. Formezi numărul, ceri camera de gardă. Durează, sună ocupat. Aştept. Apare şi Dionisie în semiîntuneric. Auzi o voce pe fir. Da, vă rog, repetaţi. Silabele ţi se înfig în timpane, mulţumeşti închizi.

rugaţi-vă pentru Pia. Ea nu mai e!

Te prelingi orb de-a lungul peretelui, te împiedici, abia reuşeşti să te strecori afară. În lift te podideşte plînsul. Ţîşneşti în bulevardul pustiu, te îndepărtezi de ziduri, o iei prin mijlocul carosabilului, o cisternă te claxonează. Coridorul larg dintre imobilele fumegoase se umple de un

curent dens şi greoi. Vîntul împinge obloanele, trage de prelatele maşinilor, scutură copertinele prăvăliilor cu furie. Te scotoceşte şi pe tine, îţi ridică fîşul, umple cracii pantalonilor cu aer înmiresmat şi răcoros, se ghemuieşte la subţiori. Ferestre stinse, huietul vîntului în bulevardul fosforescent şi magnetic. Mişcările tale se rup, te scălîmbăi bufonule, schilodule, nimicule, paraliticule. Abia îţi tragi torsul, piciorul beteag, braţul răsucit şi anchilozat. N-ai glas, un hîrîit din coşul pieptului, şi scuipi cînd încerci să vorbeşti. Desfaci maxilarele, si la bemol mi bemol.

6

Scoţi din ghemotoc şi îi întinzi cam cît a cerut. Tipul fornăie calculînd. Îi întinzi încă o bancnotă. Tipul numără ţuguind buzele. E bine? Tipul surîde mulţumit, îhî, face! Îţi tragi picioarele şi ieşi. Trînteşti portiera, îţi aşezi gentoiul pe umăr. Îţi place să umbli cu taxiuri particulare, nu apelezi la Getax. Zici adresa şi amîndoi cu ochii după patrule, pe străzi lăturalnice, ocolind locurile de pîndă şi nodurile aglomerate. Străbat oraşul pînă-n cartier, învie un sfert de ceas. Fii binecuvîntat oricît ar costa. Are feeling tipul, cu taxiul lui clandestin, putrezeşte în contul lui nu al altora. Ca şi Sandu. Auzi motorul îndepărtîndu-se, nu te întorci să fluturi un salut. Rămîi înfipt în trotuar, scos la iveală de felinar şi decupat din întuneric. Scuipi guma într-o baltă în care se reflectă un fragment din tine însuţi. Chipul se tulbură. Eh, ai ajuns şi de data asta. Mereu te minunezi că eşti teafăr, nezemuit la vreun colţ de stradă.

Vezi, de la Jiji ai deprins iar mersul şi vorbitul, respiraţia, obişnuinţa de a rămîne singur, gesturile tale de odinioară. Îl ai iar pe dracu’n tine, ai poftă de zdrăngănit. Ai măcelări pianul cu fortissimouri ce ar brutaliza membranele pereţilor şi ar rezona în vecini. Abia aştepţi să întîlneşti pe madam Elvira

împachetată-n bigudiuri. A fost tristă în absenţa ta, n-a avut ce să mai informeze. Sunteţi un domn, te va întîmpina mulţumită pe palier, cu fiecare zi ce o vei petrece ghemuit în camera pe jumătate goală (patul, pianul, magul pe linoleum) rezemat în colţul tău opus caloriferului de unde audiţia ei dedesubt este perfectă. Să pipăi clapele, şi uneori să apeşi, iar M. Elvira să te ofteze. O fereastră se stinge. Undeva o femeie fumează rezemată de pervaz. Ce mutră nedumerită a aşternut Fodor cînd l-ai anunţat să-ţi dea statul de plată, „caută-ţi alt fraier, plec acasă, m-am săturat, am obosit“, acopereai cu vorbe tăcerea lui încurcată. Băieţii rămîn în continuare, treaba lor, eu am terminat bîlciul. A trebuit să-ţi facă socotelile, a bîiguit ceva despre descreieraţi, boemi, dar s-a supus. Sandu se gîndeşte amuzat ce tiradă le-o fi tras somnoroşilor în autobuz pînă-n celălalt oraş.

Trage fermoarul canadienei, fîşîitul îl distrează. Repetă manevra, ehee ehee, şi intră-n gang satisfăcut, ocolind cazanele de gunoi. S-a înţolit, o bună parte din gajul de la Fodor s-a dus. O umbră se topeşte după zidul drogheriei. Fluieră ceva şi caută prin buzunare legătura cu chei. Bîjbîie după întrerupător cu degetele pe perete. Se lasă păgubaş, l-a smuls careva. Unu doarme rezemat de uşa lu’ madam Elvira, îl zăreşti prea tîrziu, te împiedici şi cazi. E amantul din noaptea de Paşte, „e-năuntru domnu’, nu vrea să deschidă“. Îl îmbărbătezi te doare osul. Urci treptele nerăbdător să te trînteşti în patul îngust şi desfundat. Duşul fierbinte, vise nebuneşti, administraţia taie apa odată cu întunericul. Bîjbîie lipit de pereţi. Te trezeşti deodată, în crăpătura uşii tale, cu o feţişoară străină, rujată, cu pleoapele albăstrui. Dincolo gălăgie, voci, simţi mirosul de fum greu, cuierul încărcat cu pardesie. Te măsoară nedumerită, nu te-ar slăbi. Suge din ţigară cu pasiune, are mişcări repezi şi scurte, prinde-n dinţi firele de tutun le aduce pe vîrful limbii şi le scuipă, pfiu. Fără filtru

dom'le, aşa am ajuns. Domnul?!… Sandu se grăbeşte să facă stînga-mprejur şi să o şteargă, pardon! şi iese în întunecimea de pe palier. Străbate culoarul şi ajuns la capăt aprinde un chibrit, verifică numerele. Absurd, n-a greşit uşa, ce comedie mai e şi asta! E obosit, juma' de noapte şi o zi întreagă în tren. Ţi se năzare pianistule, fii cu băgare de seamă. Sună, aceeaşi doamnă deschide surîzătoare, clipind dintr-o pleoapă enervată de fumul ţigării, acelaşi schimb de priviri. Domnul caută pe cineva? să vă anunţ?! Bagi capul pe uşa ce desparte holul de cameră şi închipuirile Piei, fantoşele voastre comune s-au instalat în garsonieră; îndată ce te vei întinde şi vei aţipi, visele te vor cufunda hop în realitatea concretă. Cîţiva bătrîni, unul oferă unei foste frumuseţi o felie de măr, se întinde s-o prindă, dînsul refuză, ţine să i-o strecoare personal între dinţi. Într-un colţ, altcineva cu picioarele vîrîte într-un lighean plin cu apă răsfoieşte o partitură şi bate măsura. Pe măsuţă s-a încins un tabinet în patru, plus doi chibiţi. Tu strigi ceva şi apare Făinuş. Ce înseamnă asta? Cum de ai intrat? eşti imposibil, să te găsesc la mine, ai transformat locu'n tripou! Domnu' are nişte maniere! glăsuieşte cea care ţi-a deschis. Te rog să dispari urgent cu toată banda! Făinuş curtenitor te trage în bucătărie. Ai cunoscut-o pe Felicia mea?! Domnu' Zaim, protejatul meu, pianist, zice încîntat! Vă las o clipă. Dispare în cameră şi bate o dată din palme: Ne retragem, stăpînul casei s-a întors. Umplu holul, îşi ţin pardesiele, se întorc cu spatele, Făinuş lămureşte protocolar lucrurile, stăpînul casei regretă că nu li se poate alătura, dar a făcut un drum lung şi ar dori să se odihnească, ne vedem ca de obicei, bună seara, noapte bună. Felicia deschide ferestrele, aeriseşte, strînge scrumierele, curăţă farfurii. Te rog să-mi explici! Sandu meditează la viteza cu care a fost golit locul, în cîteva minute n-au mai fost, şi nici nu erau dovezi că ar fi existat vreodată,

nu i-a trecut prin cap să-i legitimeze. Figura ar merita cu Făinuş, el ar pretinde că a pierdut de mult actele, dacă le-a avut vreodată. Mulţumit? face falsul administrator, păşind uşor şi ştergîndu-şi pe mînecă ochelarii. Sandu dă să-i reproşeze, să-l scuture, atîta nesimţire şi tupeu, un vagabond bătrîn. N-are lucruri de preţ să tenteze, dar sigur i-a spart nişte ceşti, nişte… dar uite că nu strigă. Îl împiedică şi gestul schiţat de Făinuş cu degetul arătător spre tavan, parcă i-a luat durerea cu mîna, furia.

E noapte, bine că au plecat! Se aşază cu plăcere pe un taburet adus chiar de Făinuş. Stau la bucătărie, se simt mai bine. (Felicia, te rog, dacă ai isprăvit, să ne laşi singuri, nu te superi, da!) Te întreabă de Jiji.

Jiji şi-a înnodat mînecile puloverului în jurul gîtului, şi-a suflat bretonul, pfiu, şi cam asta a fost tot, a dispărut în nebunia din jurul gării.

Nostimă apariţie! face el. A înţeles că trăieşti în sufletul dumitale cu fosta; deloc proastă. De ce nu faci ceva să uiţi?

Ce? E fără leac.

Păi, alcool, fetiţe, ce încearcă toată lumea, dumneata ai şi jazzul!

Dom’ Făinuş, aşa pe viu pare mai amuzant, nu vi se pare?

Dacă te distrează să te distrugi, ia-mă cu dumneata. Deocamdată o faci cu încetul, sufleteşte deja te-a pocit. Ştii, mă interesezi sub acest aspect. Poate odată cu propria dumitale golire, facem afaceri împreună, ţi-aş propune mici aranjamente.

Freacă o ceaşcă în palme, porţelan cu miniaturi indigo pe gura subţire. O ridică în lumina chioară a becului. O minunăţie, ce zici?! Ştii, am avut prilejul s-o cunosc pe Pia, aş putea spune. Am dorit mult, cunoscînd povestea ei să te cunosc şi pe dumneata. O fiinţă deosebită, n-ai să găseşti uşor pe cineva s-o înlocuiască, ar trebui să te resemnezi. Toţi trăiesc substituind pe cineva, nu e unu’ să nu

se prefacă a-l crede pe celălalt că e chiar cel ce se pretinde a fi!

Speram în turneu să depăşesc, să ies în afara mea, să uit, să mă vindec. M-am amăgit, dom' Făinuş. La spital un doctor mă consola asigurîndu-mă că Pia a murit rîzînd. Rîzînd în hohote, rîzînd de se clătinau geamurile.

Făinuş lasă cana pe muşama.

Nu te-a minţit, am fost acolo! Bineînţeles, m-am nimerit din întîmplare, o rubedenie storcită ca un cîine şi… loveşte cu unghia porţelanul. Aşa avea glasul, şi rîdea, tre' să fi avut o revelaţie, ori rîdea de lumea de acolo, numai deznădăjduiţi. N-am înţeles ce a făcut-o să rîdă, era atît de fragilă, că s-a prăpădit. Cineva a făcut-o să rîdă.

Poate dumneata, dom' Făinuş, cu bancurile şi istorioarele. Nu?

Ce-ţi veni? N-am ucis pe nimeni. Mă acuzi? E adevărat, toată viaţa am fost un bleg, domnule. Eu nu am vrut să fiu genial, să am putere. Mi-am dorit să fiu un mare ticălos, un ticălos sadea, să fac rău, un monstru veritabil, rece, crud, infect. Am jucat mereu rolul unei canalii, dar nu am făcut mare lucru, n-am distrus pe nimeni! Colo o intrigă, dincolo un denunţ, colo o bîrfă, dincolo o calomnie, o lucrătură. Trebuie să recunoşti că-i cam puţin pentru o viaţă. Vremea mea s-a dus, nu mai am răgaz să înfăptuiesc ceva grandios în mizeria asta omenească. O să mă mulţumesc, ca şi pînă astăzi, cu firimituri; ruinarea cuiva, un sechestru, fleacuri.

Şi-a rostit scurtul monolog fără să se ridice de pe scăunel, fără să-şi schimbe tonul şi timbrul vocii lui hîrîite.

Ascultă dom' Făinuş! (Cel strigat clipeşte amuzat şi se curăţă în ureche.) Ai vreo treabă în noaptea asta?

Daaa' de ce întrebi? se codeşte, un rictus îi smuceşte gîtul şi capul într-o parte.

Mi-a dispărut somnu’ după bucuria cu musafirii dumitale.

Ah, persoane importante, foarte.

Zic s-o ştergem în oraş. Ne preumblăm un ceas p’afară.

Daaa’ de ce, mă rog?!

Mă cam apasă pereţii. Nu te duc într-o speluncă, la dame. Ai în faţă un om onorabil. Mergem?

Aşa, noaptea, coane Sandule, nu se cade. Noaptea e plină de primejdii, n-ai auzit de ăla ciopîrţitu’ din Dealu Spirii?

Hai, lasă, te iei şi mata după zvonuri.

Daaa’ dar după ce?! Aud?!…

Ieşim puţin?

Dacă ţii. Voiam să te rog, să-mi cînţi ceva. O piesă care-mi place mult, mă pătrunde. În lipsa dumitale am ascultat muzică numai la aparat.

Bravo, şi!

Pe viu e altceva. Pe viu!… îşi lasă capul pe spate, priveşte locul unde se îmbucă pereţii cu tavanul. Pe viu…

Aşa noaptea, dom’ Făinuş?!

Rîd amîndoi. Bătrînul se îneacă şi iar începe să hîrîie vesel. Sandu, aşa cu fereală, parcă nu îndrăzneşte, mai mult un hăhăhă didactic. Se scarmănă în barbă, l-a pişcat, îşi smulge cîteva fire, temător să nu se fi ales din hoteluri cu lindini. A mai păţit-o. Făinuş îşi prinde ochelarii de lobii urechilor. Clăpăuge, cu smocuri negre de păr.

Şi ce ai fi vrut să auzi? face Sandu curios.

De data trecută, Liszt, ţi-aminteşti Mephisto Waltz.

N-ai gusturi rele.

Eheeee, vorba ceea, domnu’ pianist, n-am făcut umbră degeaba.

În mica bucătărie în care abia ai loc să te învîrţi, amîndoi se privesc, fără să se uite unul la altul. Bătrînul, fost de toate, lat dugos, cu subţiorile transpirate şi părul vîlvoi, cenuşiu, cu hainele atîrnînd. Sandu, tot în picioare, cu mîinile adîncite

în buzunare, în tricoul lui decolorat păstrînd formele de grăsan, burta bombată ce-l face atît de caraghios, şi-i dă un aer de nespălat, mereu şifonat şi neîngrijit în pantalonii lui cu bazonul coborît şi genunchi cu manşetele veşnic stropite cu noroi. Ăsta e aerul lui. Privit de aproape s-ar vedea că poartă haine curate, ca un şcolar care se ştie controlat, e chiar cu discreţie cochet, barba proaspăt luată la foarfecă, tricoul se asortează neobservat cu şosetele etc. Dar parcă nici Făinuş cu hainele lui lăbărţate! Apropie-te, vezi haina stă strîns doar un număr mai mare, şi nu e deloc transpirat la subţiori, poartă o haină elegantă de seară, papillon, o cămaşă albă de poplin, dunga impecabilă. Unghiurile, umbrele, depărtarea falsifică cu bună ştiinţă. Chiar lumina din felinarul din stradă, spoind întîi geamurile, pînă să se aştearnă pe pereţi peste chipurile celor doi, e înşelătoare.

Sandu zăboveşte. Făinuş se codeşte – dar cu el niciodată nu poţi fi sigur ce vrea – să iasă pe străzile întunecate şi pustii de hatîrul pianistului, chiar însoţit şi unul şi altul. Seamănă cu o miniatură de pe o ceaşcă de Meissen. Sunt aceleaşi personaje la vîrste diferite. Dacă o face pe pianistul şi îndărătul lui se ascunde Necuratu'? Se întîmplă atîtea lucruri neprevăzute, se poate de pildă Făinuş să fie chiar Făinuş. Într-un sfîrşit se hotărăsc să iasă, Sandu închide grijuliu yala, verifică încă o dată. Priveşte peste umăr să vadă dacă Făinuş n-a dispărut sau a rămas cine-ştie-cum închis înăuntru. Coboară prin întunecimi umede şi untoase dintre pereţii îngroşaţi de igrasie şi condens.

Pesemne că adoratorul a fost iertat şi e îngăduit în aşternutul lu madam Elvira! face, necăjit, dom' Făinuş.

Dacă nu cumva omu' s-a răzgîndit şi şi-a văzut de-ale lui.

Bine ar fi, da' mă îndoiesc, vorba ceea.

Trec sub becul din gang care le lăbărţează umbrele pe trotuar pînă la vitrinele goale îmbrăcate-n faianţă albă. Sandu măreşte pasul, cum simte răcoarea zvîntîndu-i obrajii. Făinuş rămîne mult în urmă.

Da' unde te grăbeşti? Îl iscodeşte bătrînul.

Îl aşteaptă un minut, zice:

Va fi o vară cum i-ar fi plăcut ei. Secetoasă, toridă. O să mă ucidă dacă e aşa! Mai cu milă, dă-o-n… Aşa zic şi eu. Nu pupăm o ploaie pînă-n septembrie. Adio cardiaci! şopteşte, cu vocea lui neclară, ce te face să-i întregeşti spusele cu presupuneri. Rar se scurge un taxi, mai scînceşte o pisică sub burlane. Tălpile, lovind ritmic caldarîmul, sună ca-ntr-o cutie de rezonanţă. Noapte senină, încropită. Se gîndesc amîndoi la acelaşi lucru (simţi? ce? aşa o boare, o fierbinţeală s-a iscat, ceva nelalocul lui, care nu…). Sandu îşi priveşte după tipic bombeurile. Ai spus ceva? nu! aşa mi s-a părut. Depăşesc un parking, caroseriile aliniate lucesc stins, un tip doarme cu capul pe volan într-o maşină. Se amestecă, la fel, aproape fără să-şi vorbească, printre tarabe, ţăranii în piaţă desfac lăzi cu cireşe. Bătrînul se tocmeşte scurt monosilabic, capătă o pungă (na, vrei? spală-le întîi la cişmea). Ăştia doi n-au somn, remarcă o voce. Se ţin unul după altul prin pustietatea bulevardului acoperit de mari umbre roşietice. Mai plesnesc o cutie de conserve şi pînă zdrăngănitul încetează se opresc speriaţi, sună îngrozitor în toată liniştea. Scuipă zgomotoşi sîmburii (cărnoase, nu? cireşele? cireşele! îhî! şi dulci!). Aşa, o pîndă, Sandu tîrîie picioarele, lenevos, şterge cu manşetele praful de pe jos. Dom' Făinuş înfăşurat în pardesiul încăpător, neînchis la nasturi are o mutră de crupier versat. Scos la pensie. Se ţine după Sandu alegînd cu pricepere numai zonele luminate, ferindu-se să se scufunde în întuneric. D'asta uneori umblă singur, pianistul străbate un ungher neluminat pe care Făinuş l-a ocolit grijuliu

(mai vrei, ia!). Plescăie cu poftă. Întîlnesc o patrulă, Sandu se timorează, Făinuş, aş! (copii, abia le-am cules, cam acre, dacă se-ndulcesc fac carne, vişine din livada protejatului meu, aici prezent, le luaţi la garnizoană cu puţin zahăr, da, nu le înfulecaţi din mers, luaţi copii.) Amestecat printre uniformele gri-petrol (ne-ai minţit bre, 's cireşe) dom Făinuş e între ai lui, ca oriunde. Guraliv, popular, pare să se confunde cu soldaţii înarmaţi. Chiar alura lui devine mai băţoasă, un ofiţer în rezervă regăsind vechi deprinderi. Se desprinde grăbit să-l ajungă pe Sandu. Trece sub pîlnia unei lămpi aprinse. Făcut din bucăţi disparate, prinse la repezeală chiar de postpuberii din patrulă. I l-au dat veteranului în grijă pe Sandu. Pare să se desfacă, îşi pierde după o clipă de alergare un umăr şi un picior atîrnă neputincios. Numai zîmbetul înfipt între pămătufurile de păr de deasupra urechilor rezistă neclintit şi se apropie repede de Sandu, ca un rest, un amănunt uitat din altă lume, lume ce încă n-a prins să se destrame. Sandu lălăie pe celălalt trotuar, cum îl ştim, cu mîinile în buzunare. Plictisit, pătruns de răcoare. Îşi suflă nasul, îşi şterge degetele de zid. În coşmarurile lui, cineva i le retează sau îi smulge unghiile. (la ce te gîndeai? ah, nimicuri!)

Îi reproşează conversaţia prelungită cu patrula, ciudaţi prieteni îţi faci, dom' Făinuş.

Simpatici, îmi amintesc de vremea cînd

Ia scorneşte o poveste, laudă-te, fă pe victima, zi că ai fost gîdele oraşului la 1500, negustor de stambă şi basmale

Rîzi, domnu' Zaim, da' nu ştii nimic. Ce mă mai distram. Puneam un pic de la mine; nu mult, că intoxicam realităţile, le lăsam cum fuseseră, natur. Pfiu, şi aveam o imaginaţie! Of, bine am dus-o. Puneam un pic din viaţa celui din celulă. Luam uneori şi din realitate; da' aşa, cu ţîrîita! Cam prea e fără miez domnu' pianist, fără miez, îţi scapă ca mercuru' picat pe podea. Cum te opreşti cu un

interes la un aspect, oricare ar fi, realitatea se risipeşte brusc, uite nu e! Aşa că mă bazam tot pe, vorba ceea, puterea mea. Mă pricepeam la chestii cu ramificaţii, luam două trei personaje din arest şi improvizam ceva. Mă ţineau baierele, eram proaspăt, credeam, aveam snagă. Dracu' gol domnule, nimeni nu mă lua,

Te contrazici, ai fost amestecat aşadar

Eh, şi mata, prea iei lucrurile în serios. Asta-mi plăcea la soaţa dumitale, aprecia farafastîcurile, scornelile, cum ai zis mătăluţă cu răutate.

Eu numai cu pianu' acolo, da, improvizezi, te desprinzi, cauţi miracolu', pe viu, aşa parcă spuneai, pe viu, cînd fiecare sunet n-a mai fost auzit vreodată şi-ţi verşi tot sufletul şi

Eh, şi mata, exagerezi. Care suflet? Ţi l-a pocit povestea aia vulgară, nu mai ai decît o fărîmă, şi aia pe ducă. Ţi-l cumpăr eu. Vinde-mi-l! Dau preţ bun. Şi eu am suferit. Cîndva, am apărat nişte nevinovaţi, dar nu mă împopoţonez, că-mi cauzează. De'ar da o ploaie, am aşa o presimţire că nu scap vara asta, la tensiunea mea oscilantă!… Facem tîrgul? Hai. Vorbesc serios. Cumpăr tot ce a mai rămas din sufletul matale… risipitorule!

Spre periferii, trece zăngănind, trece o cisternă cu sticle de lapte. În centrul oraşului e mai multă lumină. Apăruţi din întuneric, nici un detaliu din aerul lor de lumpeni suspecţi, ieşiţi noaptea după afaceri necurate, nu se pierde. Sfîrtecaţi cînd de faruri aprinse, cînd de neoanele chioare din vitrine, cu acelaşi ştaif. Încă le adaugă un aer halucinant, strălucesc prin apele aurii ale bulevardului. Sunt şi ei rătăcitori într-un oraş din Europa pe la sfîrşitul secolului XX.

Îmi dai tîrcoale de mult?

Şi mă rog, de ce îmi strici bunătate de camuflaj, coane Sandule. Vrei să mă pierzi? Zău aşa. Asta, vorba ceea, nu se poate. De la o vreme fac parte din viaţa dumitale. Suntem strînşi legaţi, habar n-ai. Dacă mă alungi însă, plec. Te regret, dar nu

rămîn să te slugăresc. Îţi ofer protecţia mea, ai să fii un pianist faimos, aş putea să încerc, am oameni peste tot. Te-ai zbătut singur, ţi-ai plătit preţul cu suferinţa dumitale. Mă interesează ardoarea dumitale indiferentă, cum te distrugi cu bună ştiinţă. Eşti un maestru, mata. Într-un veac al sentimentelor călduţe, al lipsei de onoare, continui să te devotezi unei femei care te-a necinstit şi ţi-a murdărit numele. Ar trebui să îţi temperezi şi să-ţi ascunzi sentimentele. Nu te mai expune aşa prosteşte

Despre ce tot vorbeşti acolo, dom' Făinuş, aiurezi?! Altă poveste acum? Ai o imaginaţie fertilă, nu te laşi! cît despre mine, îmi port singur de grijă

Nu s-ar spune

Hai plînge-mă, sunt vrednic de milă! ho hohooo! Sandu îl apucă de braţ şi fredonează un ritm vioi, hai bre, dansează, îl tîrăşte după el, Făinuş se plînge cu juma' de gură şi ţopăie amîndoi. Miră o prostituată ieşită dintr-un hotel alăturat, ce măsura bulevardul după un taxi. Nu încerci cu noi, frumoaso? Făinuş o agaţă în cerc, femeia se opune, apoi văzînd mutrele lor de inşi cumsecade – cine să-i ia apărarea ei? – îşi zice că n-are cum să iasă prost şi se învîrte şi ea lăsîndu-l pe bătrîn să-i toarne în urechi prostiile cu care-i împuie auzul bărbaţii. Aude chiar vorbindu-i-se de candoarea şi preaminunata frumuseţe angelică şi *graţia* ei desăvîrşită. I-ar surîde, dar ăştia n-au ieşit la agăţat. Nişte scrîntiţi, nişte excentrici. Bătrînul se oferă s-o ia cu dînşii, dar Sandu se opune, ia-i numărul de telefon şi o rezolvi altă dată. Făinuş scoate agenda, are şi o mină de pix, numai că femeia se satură de mofturi şi fiţe, sunteţi simpatici, dar nu iese nimic. Rămînem aşa! îl repede pe bătrîn: Nu fă nazuri că chem poliţaiu'! cînd se întoarce, nu mai găseşte pe nimeni. Rămîne în mijlocul trotuarului fără nimeni în jur. Mi s-a

părut. Prea s-a dus repede ăsta bătrînu', că al'laltul se uşchise deja.

Amîndoi apar dincolo de intersecţie aduşi la suprafaţă de scara rulantă din pasaj. I-a trecut supărarea şi flutură mîna, dar neluată-n seamă, în gol, tipii îşi văd de drumul lor. Gesticulează, se ceartă, vorbesc tare. Ridică din umeri şi o ia spre staţie. Poate are noroc la maşina de noapte.

Le-am deprins şi eu de la alţii. O grămadă de tertipuri ca să te metamorfozezi, să arăţi ca altul, cenuşiu, şters. Toată şmecheria, ca să nu-i stîrneşti împotriva ta pe ceilalţi, e să te confunde. Nu cumva să tulburi ţesătura asta rarefiată. Ascultă la dom' Făinuş, devotatul, omu' dumitale cel mai apropiat, că-ţi vrea binele

Am iubit-o

O mai iubeşti încă, mai mult ca pe tine, e prezentă-n gîndurile tale în fiecare clipă, şi n-ai să scapi decît dac-o înlocuieşti cu o pasiune mai puternică. Nu o persoană. Pianul. I-ai dăruit Piei sufletul gratis; e o ruşine, dacă te-ai încăpăţînat trebuia măcar să iei un preţ bun pe el.

Mă cam plictiseşti, ai devenit moralist, didactic, zău n-ai şarm. Ce vrei de fapt de la mine? Te găsesc cu o bandă de nespălaţi şi cartofori în garsoniera mea, îmi dai tîrcoale de o vreme destul de îndelungată. M-ai luat de prost. Mă ocup singur de afacerile mele. Ne-am înţeles? Făinuş rînjeşte tîmp, scoate un ţigaret lung, înfige o ţigară, cere permisiunea să-şi aprindă, îl blagosloveşte cu întîiul fum drept în obraz şi se retrage cuviincios un pas îndărăt. Trece cînd în stînga, cînd în dreapta, lălăind un refren uitat. Pianistul s-a scufundat în ale lui, nu-i ascultă trăncăneala, oricum nu distingi nimic. E inofensiv, a înţeles, un mitoman şi un lăudăros. E drept foarte adaptabil, vagabond bătrîn, trăit din codoşlîc şi găinării. Ai în urechi doar rîsul Piei, hohotele ce nu lăsau pacienţii de la reanimare să moară. A trebuit să se sfîrşească ea, ca să se ducă şi ceilalţi liniştiţi, rîsul

care lucrase cu folos asupra celorlalţi, dar nu şi asupra ei înseşi. Ea se frînsese cînd a zgîlţîit-o un hohot prea intens, i s-a rupt un oscior, un nerv.

Pot să aflu domnu' Sandu, încotro ne îndreptăm? Mata ştii? Unde mă duci în viteza asta? Observă cît de docil te urmez! Sluga! îl sîcîie Făinuş, devenit brusc zeflemitor.

Ajungem îndată, suntem aproape, acolo! Sandu s-a mai înviorat. Trece vioi prin respiraţia adîncă a verdeţii acaparante din curţile lungi. Linii de tramvai strălucesc în piatra cubică. O staţie peco părăsită, cu rezervoarele în paragină, miroase totuşi greu a gaz şi a motorină. Turla unei biserici undeva peste acoperişuri.

Cum să te rezemi pe nimic? Soaţa dumitale a încercat, s-a oferit, chiar pe ea însăşi. A pătruns din irealitate (mistificînd totul, chiar propriile ei instincte) într-o pură ficţiune. Eu, care sunt meşter, nu m-aş fi încumetat, zău. Apoi s-a coborît la minciuni, a atins pragul realităţii. Un pas o despărţea de neant şi l-a făcut. Nimic nu o putea opri. Nu-şi mai aparţinea, purta în ea viaţa alteia, a unei imagini pe care-o făurise singură despre sine.

Vorbeşti savant, încropeşti. Uite, vizavi am locuit eu cu Pia.

Bravo, coane, de-ăştia-mi-eşti! Unde m-ai adus?

A înţepenit în colţ, lîngă lada unde se vinde gheaţă şi lapte. Un ăla burtos cumpără, preţul îi convine, are un burdihan brăzdat de un lanţ de argint şi ceas rotund marcă elveţiană ascuns în buzunăraşul vestei. Va transforma căsoaia, va înlocui oglinzile afumate de Murano cu unele noi-nouţe, strălucitoare, de la cooperativa unde tovărăşia sa e şef de personal şi mînuie fonduri băneşti şi indivizi. Toţi leneşi afacerişti turnători, le-a venit de hac, doar cît s-a scobit în nas. A atîrnat şi portretele familiei pe pereţii proaspăt văruiţi. Pia şi Sandu primesc zîmbitori ordinul de evacuare, achită ultimele cheltuieli, îşi fac bagajele în tăcere, lasă totul în casa asta în care se vor

bălăci nişte străini, simt că sunt pierduţi, că e nedrept, au fost fericiţi, nu se vor mai întîlni cu zilele şi nopţile petrecute în camerele goale, trebuie să-şi facă bagajele. Chiar mîine-n zori la gard va opri camionul cu lucrurile cumpărătorului, vesela, bibelourile de majolică, şi restul. Undeva se afla un chioşc, tu poposeai uneori să iei ziare, devenisei cumva burghez. Dincolo un maidan plin de caroserii de frigidere, cutii de răcitoare verzi cu abţibilduri, dulapuri, paturi cu arcurile ieşite prin stofă, mormane de frunze debarcate din maşinile de gunoi şi stive de hîrtie de la registratura de vizavi. Curtea lungă şi îngustă rezemată de zidul înalt fără ferestre, dosul casei cu etaj alături. Imaginea cărămizilor roşii tu şi ea, aţi avut-o sub ochi cît aţi locuit aici. Locul s-a schimbat, cineva smulsese acoperişul şi adăugase o mansardă, şopronul a dispărut într-un garaj cu uşi vopsite maron.

Cu ulucile înfipte în guşă, Sandu pricepe că iubirea Piei n-a durat mai mult decît au locuit în Mătăsari. Se întîmplase un miracol, pe cărămizile cu care e aşternută curtea, îndărătul zidului înalt al casei de alături, în locul năpădit de bălării; în casa asta, un spaţiu unde ar fi putut să coboare îngerii. Atît a ţinut iubirea care i-a scos o vreme din rîndul lumii.

A fost un miracol, adevărat, l-am trăit, nu poate să mi-l confişte nimeni.

Domnu' Sandu, mă înduioşezi, nu se cade.

Nu locul, aşa cum arată, îl copleşeşte. Aude sunetele care se perindaseră din iarna şi primăvara cînd se iubiseră între pereţii coşcoviţi, înalţi şi strîmbi şi goi. Hank Williams, cvartetele lui Bartok, mai ales vocea Piei. Bud Powell, Rubinstein, Michelangeli, Fats Waller, mai ales vocea Piei. Art Tatum şi Lennie Tristano cu tăcerile lui reci. Schumann melancolic, dureros şi mai ales vocea ei. De-ajuns să asurzeşti, să-ţi umple timpanele cu ceară, să populeze camerele cu

tot felul de fiinţe ivite de îndată ce spunea un cuvînt. Se încarnau, ţuşti, poposeau pe podeaua vişinie, se dădeau pe gheaţă, săreau de pe dulap, se dădeau uţa pe obloane, sau pe policandre, se ascundeau în coşul sobei, se hărţuiau la nesfîrşit cu şoricelul Ghiţă, deja obişnuit şi plictisit de fugarele apariţii. Între închipuirile ei trăise, dar şi între fiinţele nevinovate, ce se rostogoleau din toate conversaţiile cu Pia, în încăpere. Aşa, printre arpegii şi game, între *ragtimes* şi o ploaie ce zvînta geamurile cu zgomot mare. Dar iat-o şi pe Pia, ghemuită-n fotoliu cu lînurile în poală, de cum intri îţi sare de gît, s-a speriat, de ce întîrzii? nesuferitule, mă exasperezi. Pia te cheamă altădată cu neruşinare din curte, să faceţi dragoste. Pia bucuroasă că a nimerit iar una din omletele ei cu pătrunjel, cu brînză, cu parizer, cu orice, chiar şi cu tine. Pia aşteaptă în capot să se potolească ninsoarea şi toceşte concentrată din Hegelu' şi Kantu' şi Kierkegaardu' şi Pascalu' ei, o lume din care eşti exclus. Pia îi amestecă pe ăştia cu arpegiile bluesurilor sonatele şi ţăcănelile tale, s-a dovedit că eşti bun de balamuc pentru că îi aparţii. Zidurile năpădite de iederă, ţîrîitul greierilor, un bec aprins sub streaşină. Îţi înfigi scăfîrlia în uluci să simţi durere. Dom' Făinuş se agită neliniştit de parcă te-ar pierde.

Nu-i nimic, domnule, zău. Iaca, vorba ceea, nişte astea, cum le zice. Aha, o casă, acareturi, n-ai mai văzut?! Dă-o încolo. O să intri în cele mai strălucite locuinţe din Bucureşti, din Paris… O să ai glorie. Asta vrei, nu?!…

Îţi spui, aşa rezemat de gard, că nu există trecut, doar un prezent continuu, care te terciuieşte în fiecare clipă. Dacă ai fi singur, ai plînge, ai îngenunchea, te-ai prelinge pe gard şi nu te-ai mai ridica, nu te-ai teme că vei fi auzit, nu te-ai ruşina să fii patetic, să-ţi urli disperarea, spaima de golul ce se cască începînd de la pielea ta încolo. Făinuş te veghează, d'asta l-ai adus. Cînd ţi-e greu să

apară prin preajmă cu lăudăroşeniile lui de vagabond bătrîn.

Să facem cîţiva paşi!

Ah, mă înnebuneşti! se bucură Făinuş. Ce-am auzit? ne retragem, s-a isprăvit spectacolul? Să mă şterg la ochi, heheee.

Se bucură dom Făinuş, se bucură. Chiar joacă tontoroiul, s-a agăţat de stîlpul de telegraf (scos din uz şi fără fire) uns cu păcură, nici nu observă că s-a murdărit, sau nu-i pasă. Şi colţul ăla de lume se umple. Mulţime nocturnă foşnitoare risipită pe trotuare. Frecuşul infinitezimal de aerul rarefiat, clănţănitul tihnit al supuşilor. Uite-i şi pe ăia doi, fata-n bascheţi, cu părul superb, negru, numai inele, lung pînă-n talie, cu bascul lăsat ştrengăreşte-ntr-o parte, îmbrăţişată de unu' bărbos şi bosumflat; parcă i-am mai zărit undeva, locuiau prin cartier, odinioară. Ies de la film, ultima reprezentaţie, tîrzie. Uite-l şi pe tîrgoveţul ce locuia peste drum, nu s-a schimbat, apărea veşnic în cămaşă de noapte pînă la glezne şi se plimba prin curte. Ţinea o liotă de copii refugiaţi din Moldova, unu', cu sechele de poliomielită. Sandu nu-şi aminteşte exact. Nu cumva o fi generalul Popescu V. de-şi luase logodnică tinerică şi nu mai ieşea la canastă cu veteranii lui, uite aşa pierdea şi ultima campanie din viaţă, căci nu cîştigase nici una pînă la pensie. Ni hohoo nihoohoo, se împung veseli, îngrămădiţi în gang, un şir de pensionari înrăiţi şi cîrtitori, se îmbrîncesc, joacă telefonul fără fir, şi uită vorba, trecînd de la unu' la altul. Se prăpădesc de rîs, căci nici cel dinainte nu-şi aminteşte. Uite-o şi pe desfrînata de Zenobia, Zizi avida, Zizi-cea-dulce, Zizi-a-tuturor, în care se deşertaseră uitucii pînă la întoarcerea armelor, poate chiar mai demult. Să fie aceeaşi modestă croitoreasă din colţ? ce ţinea o dugheană cu un manechin în vitrină, croitoreasa aia rămasă virgină. Trăgea soldăţimea de mînecă duminicile şi avea clientelă printre fetele tinere, dornice să-şi croiască

rochii ieftine din stambă şi finet şi tafta. Uite casa unde se strecura uneori, o ţinea vardistul, parcă parcă. La parter sta un kammerjunker ce se alesese cu o blenoragie de la tutungioaca aia grasă de plesnea, cu ţîţele cît pepenii ăia mari din septembrie, o aveai cu o cutie de bomboane fondante dacă-i ataşai şi o scrisorică de amor, se omora după ele făcea colecţie pentru bătrîneţi, s-arate cît a fost de iubită, prinseseră şpilu' gimnaziştii şi o bombardau cu plicuri felurite roz bleu cu stemă timbrate şi tutungioaca era tare fericită. Poveşti! Ruinase multe averi la viaţa ei de păcătoasă, o curtezană perfidă, dar se trecuse şi se descurca aşa cum da Domnul. Vindea la tejghea ea, că bărba-su', invalid gradu' unu din ăl'lalt război, damblagise; îl îngrijea stoică de douăzeci de anişori, o sfîntă, fără să fi auzit careva ceva urît despre purtările ei. O zăreai, sta-n fereastră şi cîrpea ciorapi, dădăcind pisicile şi găinile şi copiii.

Toată lumea se înghesuia să vadă filmul ăsta, un romanţ de amor o poveste înfiorătoare cu un pianist aiurit, boem, visător, obsedat doar de sunete şi de femeia lui fără de care nu se putea scufunda în muzica aia de neînţeles, apărea, cum se întîmplă mereu, un amant, aşa-s femeile, au slăbiciuni inexplicabile. Nostimă actriţa, ochioasă, proaspătă, toţi au îndrăgit-o de la secvenţa cu jurăminte, de la bun început. Suferinţele ei născute din firea cam poetică le deplîngeam, şi-a făcut-o singură, zice un răutăcios, ah, dar cît l-a iubit, p-amîndoi i-a iubit nebuneşte. Dorise o iubire totală, care s-o scoată din cenuşiul existenţei, sunt cîteva scene de înlemneşti. Domnii se ţineau mai băţoşi, cît despre doamne scoseseră batistele, trebuie să ne gîndim că dintre ele f'o cîteva o să păţească intrigi de amor asemănătoare, şi le doresc din tot sufletul. O melodramă în toată regula, ah, cum se întîmplă atîtea, fugi nea tovărăşelule, dramele de al'dată nu mai ie! Nu excelenţă, realităţile-s mult mai crude, baliverne. Avea nişte perciuni de îngheţai, mie mi-

a plăcut cînd s-a aşezat musca pe nasul pianistului, s-a văzut cît îl dispreţuia ea, că era-n vorbă cu celălalt, aşa de nostimă, dar şi ea cu gropiţe, îşi făcea bucle, le da cu fixativ, soro, nu e natural are permanent. Şi ochi de peruzea. Tu, o sforăi? Ce zici? De un' să ştiu, că e tăiat filmu' acolo. Ai dracu' ce mai taie şi ăştia, nu le ajunge! Lumea e păcătoasă, dă-o-n pisici! Lăptarul după ce-şi răstoarnă clientele prin dugheana lui de lemn căptuşită cu tablă de 0,5 le dă şi doi lei de la el aşa, să intre la filmu' nou din program. A mai fost şi o tărăşenie cu canceroşi, love story, şi un taifun la Nagasaki a mai fost, şi nişte hărţuieli cu nemţii în pădurile Brestului, şi cu nişte lupi în rolurile principale, lupii sfîşiau nişte negustori zgîrciţi de plecaseră după marfă. Dl spiţer şi sifonaru' bîlbîit şi nevestele lor cu care se culcă lăptaru', şi bogasierul, aşa s-o sfîrşească, le ura el, că avea prăvălii mai mari.

Îl rogi pe Făinuş să tacă. Auzi ceva neomenesc, un schelălăit. Se apropie pîşpîş un individ uscăţiv, plimbă un cîine orb de bătrîneţe, jilav, năpîrlit, cu o mulţime de coji stacojii ce-i acoperă trupul, imposibil să-l priveşti. Pe individ l-a depus familia, cum se cuvine, la azil, dar a fugit de acolo că nu-l lasă cu cîine, încercaseră să-l otrăvească nemernicii, şi îl păzea de atunci fără încetare. Să fie fostul pianist care se ratase? zdrobit cînd pierise nevasta de ftizie taman la Paris (poveste încurcată, un zvon certifica fuga respectivei în Argentina cu un dansator de tangouri din cabaretul unde cînta Jienescu, el era cu cîinele, l-a recunoscut întîi Făinuş, apoi şi Sandu dădea semne că).

Ei sunt mulţumiţi că te-ai întors în mijlocul lor şi nu i-ai uitat, cum s-au temut, de atîta vreme, n-ai dat prin cartier. Cerşetorii ţopăie pe treptele bisericii, moş Bodorin în căruţul lui de ambuscat îţi întinde susan. Te interesezi de sănătatea odraslelor mic-burghezului în cămaşă de noapte, îl rogi pe Făinuş să procure medicamentul acela rar

şi scump cerut de nenorocit pentru sechele de poliomielită. Uite lăcrimează, îţi pupă mîinile cu evlavie. Domnul gheneral întreabă respectuos de doamna, după uzanţe, bătînd regulamentar călcîiele. Făinuş în poza lui de secretar consilier intim, uşier, camerist, explicînd silabisind în germană (a aflat că a absolvit şcoala de ofiţeri la Berlin): doamna nu s-a simţit bine, sănătatea sa în ultimele săptămîni lasă de dorit, o migrenă o indigestie un plictis o ţinuseră departe de dragii ei supuşi. Să nu fie îngrijoraţi, de cum scade temperatura şi se va întrema, va reveni negreşit. Le înmînează solemn şi fotografia într-o inimioară de plastic cu autograf, drăguţ, nu? Gheneralul şi ordonanţa, pentru că a apărut şi o ordonanţă, chiar şi un aghiotant cu cizmele lăcuite şi mustaţă, se retrag după sus-zisul regulament fără să întoarcă spatele, cu chipiele sub braţ. Lui Făinuş i se încredinţează scrisori de garanţie ca din partea negustorului de ceaiuri şi plante şi copiile diplomelor obţinute la Gottingen şi Padova, prin străinătăţurile celea preaîndeajuns luminate. I se acordă milostiva curăţenie a măruntaielor şi hodina trupului. La nr. 37 tot bineştiuta agitaţie din timpul nopţilor. Sunt tîrîţi furii, nelegiuiţii, păcătoşii, la vorbitor. Mai un scăpătat datornic, unu' rău de gură, sunt şi d'ăştia, unu' care a julit o butelie, unu' de tezauriza bijuterii şi aur, unu' de falsifica ruble, unu' harnic a strîns şi rufele de pe sîrmă da' l-a prins gospodarul, mai sunt şi nişte scandalagii care cer sindicate, unii picau aşa cu treburi, să mai zică adicătelea de vecinu' c'aşa şi pe dincolo.

Lume multă şi a dracului, pusă pe rele! face Făinuş spăimos şi guraliv, un pas îndărătul lui Sandu Zaim. Îşi deschide cînd şi cînd capotul rărit subţiat lung. Îşi arată mîndreţea de smoching, papionul, cămaşa albă din poplin. Vrea să-i asigure pe trecători pe care tu îi recunoşti în mulţime că e de rangul său; i-o fi ruşine să se afişeze cu mine, te pomeneşti. Pia uneori simţea ceva asemănător.

Metamorfozele mulţimii. Oboseşti să te adaptezi, te laşi înghesuit, cineva de alături, trist cu un aer de îndurerat şi cabotin. Făinuş, îl măsori cu o privire scurtă, şi-a pus mutriţa adîncită în gînduri, abia de merge, hai, d'le odată, să ieşim, mă grăbesc, zici şi ceva de dracu'. O istorioară veselă, l-ai zărit pe sergentul de ţinuse bordel clandestin, cum care, bre, ăla de-a fost găsit atîrnat în ştreang, zdraaaang, îi încheiaseră dosar, n-a vrut să fie dezonorat, şi-a murit nevinovat. Altul picase-n păcat. Făinuş te opreşte, balansînd căpăţîna grea ca pietroiul, ssst. Şi prin jur lumea se arată uşor scandalizată de purtarea ta. O duc pe Pia, fata aia care a locuit alături, pe o stradă, aha, mi-amintesc, cum să nu, mică durdulie blondă, una ciupită de vărsat de era tasu' mare pe la Sfat, aia rahitică, cu dinţii negri. Sssst. Mărşăluieşti cu încetinitorul pe pavajul de piatră cubică. Te opreşti să-ţi tragi sufletul. Ei se scurg, te împresoară, rămîi ultimul, nu-i mai însoţeşti. Spinări negre, lucioase, aparţinînd unor insecte misterioase, umeri căzuţi, tropăit silenţios, foşnet. Făinuş îşi freacă palmele, ţopăie. Se roteşte acrobatic pe stîlpu' de telegraf, plantat acolo expre să facă el giumbuşlucul ăsta, unsuros şi murdar, scos din uz. Cortegiul se topeşte în întuneric, un bec plesneşte cu o scurtă explozie

Sandu şi bătrînul vagabond înfipţi în trotuar nu fac nimic, privesc doar.

Ne întoarcem

Aşa zic şi eu

şi nu ştii de ce rîdea aşa

Cine dom' Făinuş?

Pia dumitale

Nu-i lucru curat

Să ştii

Mai rătăcesc orbi prin cartier, miroase bine a caişi a bujori a tei scuturaţi, a vegetaţie prăfuită, a ziduri de cărămidă ce se năruie secret, miroase

uscat, a noapte în retragere, a cîini, miros dulceag şi stătut ce anunţă o vară lungă.

Te-ai gîndit de ce mă amestec aşa în viaţa dumitale

Eşti singur, te cam plictiseşti, eu sunt fără căpătîi, am destul timp să mi-l pierd cu mata

Judeci superficial, sunt destui inşi fără ocupaţii, de trăiesc din te miri ce. Rîsul ăla pe care m-am străduit toată viaţa să mi-l imaginez; l-am auzit totuşi, sunt fericit, nu? nu mă întrebi cînd, unde?!

Nu

Ei bine acolo, la reanimare! l-am auzit negreşit; era totul acolo: umilinţă batjocură. Nu-i păsa şi era îndurerată, hohot mîrîit ţipăt, sfidare

Şi mai ce

Făinuş descumpănit, puţin îndărăt, abia reuşind să se ţină după Sandu, tîrîndu-şi paşii, ocolindu-l cînd prin stînga cînd prin dreapta, morfolind vorbele, hehe, zicînd vrute şi nevrute

Ne-a paralizat pe cei cîţiva care ne aflam în salon. Am auzit-o cu urechile mele. Te-am minţit adesea. Ce e la gura mea, mă minunez singur! Mă ţin aproape de tine să-mi spui secretul. De ce a rîs. Nu uita că te aflai printre hăitaşi, şi tu ai îngheţat atunci

Isprăveşte, fabulezi

Vorbeşte-mi despre ea! Era o vietate fabuloasă, nimic vulgar, numai instinct, rasă pură, nimic nu o atingea

Vorbeşti prostii

Eşti vinovat de ce s-a întîmplat. Te-ai ţinut deoparte şi ai privit cum se consuma drama. Ai împins-o în porcăria aia, ai lăsat-o să se tîrască în gunoi, ai fost satisfăcut de căderea ei pentru că ţi-a îngăduit s-o priveşti superior, să te jeleşti, să te simţi singur neînţeles părăsit. Ţi-a folosit în improvizaţiile dumitale. Eşti gol şi suferinţa ţi-a dat substanţa care-ţi lipsea.

Sandu se opreşte, se întoarce, îl apucă de guler pe codoşu’ ăsta bătrîn

Să taci, să taci

De ce, mă rog, tu eşti vinovat, ai ucis-o cu încetul

Îl trînteşte în mijlocul bulevardului, îl loveşte cu picioarele, se aruncă asupra lui. Se rostogolesc peste şinele de tramvai, Făinuş îl muşcă de ureche, nu pare înfricoşat, lui Sandu i se năzare că aude şi hîrîitul ăla vesel enervant; se ridică şi-l tîrăşte cu furie. Abia răsuflă abia îl trage de pardesiul jerpelit. Făinuş sîngerează

Să nu te mai prind că spui ceva despre Pia, că mori! înţelegi? Mori, te strivesc ca pe un vierme

Sunt un vierme, de-o viaţă mă tîrăsc. Ai dat cu ură, n-am crezut să ai aşa inimă! Acu ţi-a trecut, te-ai descărcat? Ţi-e mai bine, nu!? Făinuş, protector, e îngrijorat de Sandu, care cu ochii injectaţi, lipit cu spatele de zid, se uita la bătrîn: în mica rigolă, stă rezemat de copac şi-şi şterge cu mîneca botul însîngerat. Şi cămaşa de care se arătase atît de mîndru, albă, din poplin se murdăreşte, uite, na!

S-ar zice, dom' Făinuş, că sunt un ucigaş

Eh, nu chiar

Îl podideşte sîngele pe nas.

Întinde-te întinde-te, ridică mîna stîngă! îl lasă acolo, îndărătul copacului şi iese-n bulevard după un taxi. Găseşte ochelarii făcuţi fărîme.

Ce-am făcut! Trece unu', dar nu opreşte, încă unul dinspre gara de est cu pasageri, burduşit. Se repede iar la rigolă starea lui Făinuş se înrăutăţeşte repede. În sfîrşit, un taxi rulează încet pe lîngă trotuar, refuză cînd îl vede pe bătrîn rănit, cu hemoragie, dom' şef, îmi murdăreşte husele, şi dacă moare-n maşină (se topeşte în întunericul ce începea să se risipească. Să nu mori, dom' Făinuş, te rog, rezistă, ai să supravieţuieşti, nu-i aşa? Făinuş deschide ochii, s-a albit tot, ai devenit patetic, şi chicoteşte), dacă mă mai ţii mult aici, mă golesc. Sandu taie bulevardul, are o mutră disperată şi fioroasă. Opreşte un particular. Mă iei! am un rănit! Şoferul scoate capul, îşi cere preţul, şi

se învoieşte. Repede, că e grav! Făinuş întins pe banchetă pare să fi aţipit, zîmbind, cu mutra lui de parşiv. Unde? La spital!

Nu, face Făinuş, ca prin somn, mi-a trecut, hai la dumneata. Am mai păţit lucruri d'astea. De cîte ori am sîngerat eu, numai sufletul meu ştie! sunt obişnuit! începe iar să fabuleze, o să zică cîte a pătimit, cîte a îndurat. Sandu s-a înfipt în dreapta şoferului şi fixează parbrizul fără să vadă nimic.

Se luminează! face tipu' rotind volanul. Aha, da' noaptea încă nu şi-a pierdut puterile, rezistă.

Îi lasă în scuar, Sandu îl trage de picioare pe bătrîn, îl ia după umeri, hai uşurel. Intră amîndoi în gang, ocolesc pubelele de gunoi, te laşi cam greu. Madam Elvira se învîrte nervoasă în uşă.

Pfiu, dom' Făinuş, cu huliganii te pui dumneata! ditamai consilierul! Ce a ajuns lumea astăzi? O fleandură, se destramă dacă tragi, unde te-ai lovit, vaaai! şi d-ta ce-ai păzit? bărbat în putere, să-l fi apărat, unde l-ai găsit, dumnezeule, ce ţi-au făcut, ai anunţat organele? Făinuş îi interzice din răsputeri

Fără, fără! Îl duc sus împreună, din fericire liftul urcă. Madam Elvira se plînge de curtezanul ei. A plecat după ţigări aseară la bodega din colţ. Cînd v-am văzut aşa-n tandem, de la fereastră, am crezut că mi-l aduce vreun beţiv. Îl las, nu-i de mine! La uşă pe preş motanul lui Sandu, Jerry, încolăcit, doarme dus. Dom' Făinuş abia mai respiră, cu capul căzut în piept, cu sîngele uscat în barbă, e o apariţie, pe madam Elvira o înfricoşează. Sandu n-are chef de vorbă, ar vrea să încheie tărăşenia şi să doarmă un secol, să uite, să intre în pielea altuia. În dimineaţa asta ai cărei zori se ridică printre acoperişuri; să se trezească cu alt suflet, proaspăt, cu amintiri diferite, şi pofte şi reflexe şi trecut. Un alt om. De la început, îl doare capul, o greutate în ceafă, ameţeală. Parcă ceva străin sălăşluieşte-n el. Se repede-n baie şi-şi vîră capul sub robinet, lasă apa să curgă. Senzaţia de

corp străin nu-l părăseşte. S-a răcorit pe umeri, gît, pe braţe. Cu părul ud, bandajat în prosop revine în cameră. Madam Elvira îl îngrijeşte pe bătrîn, i-a pus comprese, îi şopteşte drăgălăşenii, şi bătrînul n-a uitat să-şi rezeme mîna păroasă pe fesele dumneaei. Îi smulge prosopul i-l întinde lui Făinuş, na şterge-te pe faţă. Îl spală, toarnă apă-n cană şi din cană-n podul palmei, şi din podul palmei pe obrajii scofîlciţi ai vagabondului.

De ce nu-l duci la dumneata, madam Elvira, să-l îngrijeşti? zău!

Femeia se încîntă, n-ar fi rău, m-ajuţi să-l car? Făinuş nu se grăbeşte să părăsească poziţia comodă. Ea se teme, dacă apare Tibi şi mă găseşte cu altul, mă sfîşie-n bucăţi; bineînţeles, pînă-l alung, să-mi doarmă la uşă. Întortocheată ca toate femeile. Deocamdată îl curăţă energică pe Făinuş, i-a scos hainele, pantofii, l-a debutonat la pantaloni şi l-a lăsat în izmene. Bătrînul nu se ruşinează, se smiorcăie, se fereşte din calea degetelor ei. Mă gîdili, termină! Ea-l freacă la inimă cu prosopul ud, îl goneşte pe Sandu, adu un lighean cu apă, fierbi-ntr-o oală de cinci litri. Ce stai şi te uiţi, după ce că ai încercat să-l omori, am aflat! Pentru mine, după noaptea asta, eşti un monstru, nu mai eşti om. Mi s-a mai spus! zici, şi-ţi muţi fizicul în hol şi din hol în bucătărie. Conversezi liniştit cu Jerry, îi aranjezi puţin lăcaşul, arunci resturile, rahatul, îi pui apă proaspătă, lasă că se duc, şi rămînem numai doi, n-ai grijă. Aprinzi aragazul, umpli vasul. Te mişti mecanic, păpuşăreşte, nu te lasă senzaţia de golire, umbli pe ciment ca o armură, eşti mai bolnav decît prefăcutul ăsta de Făinuş care se bucură de farmecele lu' madam Elvira, i-a vîrît căpăţîna lui cît dulapu'ntre ţîţe, bravo bravissimo. Tu ai nevoie de îngrijiri, înghiţi nişte hapuri, te-ai întinde, dacă nu ţi-ar ocupa patul. Le aduci apa fiartă, bătrînul cu braţele desfăcute răsturnat pe perne, femeia îl frecţionează.

Porc bătrîn

Ei hai că nu ţi-o plăcea, ba cum nu!

Îl iei pe Jerry în braţe, îl mîngîi pe spinare, măsori cu privirea vîrfurile copacilor, acoperişurile, prăvăliile. Începe să se lumineze, într-un ungher încă întuneric gros, dincolo deasupra drogheriei un nor desfăşurat străbătut de raze.

Ţîrîie, te duci să deschizi. Curtezanul, o cere pe madam Elvira acasă. Mîngîie şi el motanul. Şi madam Elvira. Jerry dormitează după o noapte lungă şi depravată. Femeia te sfătuieşte cum să-l îngrijeşti pe bătrîn, răscumpără-te, domnu' Sandu, să te ierte, şi o ţine într-o ceartă cu bărbatul venit s-o ia; traversează amîndoi palierul pînă-i mistuie negrul de pe scări. Închizi uşa. Bătrînul geme, te duci să vezi ce doreşte, vrea să se ridice.

Te părăsesc, mi-e frică să rămîn singur cu dumneata, puteam să pier dintr-o prostie, habar n-ai cît de uşor îi este sufletului să iasă din trup. Un nerv, o alarmă, o sperietură, un infarct, o plesnitură la cerebel. Hai, ajută-mă să mă îmbrac. Stă în capul oaselor pe marginea patului, îl apuci de umăr şi-l sileşti să se întindă. Carne flască, oase moi, părul alb pe piept şi burtă, slăbiciune. Îţi rezistă, o clipă nu mai zăbovesc. Zice că te lasă, te-a slugărit îndeajuns, cîte ar fi putut să facă pentru tine, am fi realizat împreună o mulţime de… dă-mi cămaşa. I-o arăţi, e murdară, frumuseţe de cămaşă, mi-am adus-o cînd am fost în delegaţie la…

Iar începi, textele astea sunt bune pentru madam Elvira, domnu' consilier. Consilier, hai, să mori de rîs.

Şi mă rog de ce? am fost consilier al Curţii de Casaţie.

Se poate, dar asta e din altă poveste, nu cea cu mine, cu dumneata, cu Pia, cu Dionisie.

Bătrînul dă să se ridice-n picioare, reuşeşte cu cîteva sforţări, păşeşte, ajunge-n mijlocul camerei şi se prăbuşeşte. Abia îl adună de pe linoleum şi iar

încearcă să apuce hainele, i-a căşunat să plece de la Sandu, se simte în pericol. L-ai ghemuit în colţ, de acolo vede peisajul, i-ai întredeschis uşa de la balcon, să aibă aerul din zori, răcoros proaspăt curat. Ţi-e mai bine?

Rămîn numai dacă-mi cînţi

Voiam să mă ofer, aseară mi-ai cerut un vals de Liszt.

L-ai învelit cu pătura, ba şi cu o grămadă de ziare. Lumina se aşterne pe chipul lui pulverizată, sumbră şi copilăroasă: îi modelează trăsăturile, îl priveşti, încă mîngîi motanul. Răsturnat pe canapeaua ta desfundată, în acel ungher clarobscur cu lumina proaspătă separîndu-l de restul camerei, încă scufundată în întunecimi. Bîzîit de un roi de muşte negre, verzui, sclipitoare: nemişcat, fără simţiri. Un obiect de mobilier nefolosit aflat acolo de mult. Îi dai drumul lui Jerry şi te înşurubezi în taburet, te roteşti, scîrţîie rău. Făinuş îşi astupă urechile, de ce nu-l ungi? Umerii grei, degetele anchilozate, ceafa amorţită. Nu faci nimic, măsori claviatura, lemnul întunecat, goleşti plămînii de

Oftezi? te iscodeşte Făinuş. Ţi-am dat tot. Ai să reuşeşti; după noaptea asta, dom' Sandu, nu-ţi lipseşte nimic, te-ai primenit. Am văzut cum te holbai la casa aia, d-acolo vin puterile matale! Ba nu, iar fabulez. Cîntă liniştit, eu te ascult cuminte. Nu te preocupa de mine, închipuie-ţi că eşti singur!

Îţi masezi încheieturile, tragi de degete, le rulezi, strîngi vîrfurile. Nu-ţi aparţin, odată făceau parte din fiinţa ta, te-ai lenevit, au uitat de trudă şi plăcerile clapelor abia atinse, plesnite cu furie, apăsate tandru. Îl auzi pe Făinuş vorbind şoptit cu vocea lui răguşită, hîrîită, de neconfundat: uşurel, întîi pune mîinile pe claviatură, ţine-le acolo pînă se obişnuiesc. Game uşoare fără grabă.

Am răbdare domnu' pianist, de cînd aştept, habar n-ai! Lucrurile-s clare de acum, ai să cînţi

minunat, din degetele dumitale se va revărsa o muzică nemaiauzită, ai tot ce-ţi trebuie. Ai har! Te iubesc!

Tace iar, posomorît, ţi-l imaginezi în spatele tău, răsturnat pe canapea, cu bărbia-n piept, cu pleoapele închise. Muşchii palmelor, încheieturile se relaxează, pierd încetişor îngheţul ce le amorţise. Degetele recîştigă nervozitatea, le atingi şi tresar, hei. Le simţi ca altădată, nişte ogari nerăbdători să hăituiască prada în cîmp, numai instinct. Apeşi pedalele, funcţionează, te şi miri, pianina îţi păruse aseară o maşinărie părăginită acoperită de praf. N-aveai decît să-i deşerţi măruntaiele, că tot nu mai folosea nimănui. Încerci o piesă uşoară, şi degetele te ascultă. Nu te lasă durerea de cap, ameţeala îţi împăienjeneşte ochii. Dai să te ridici, ai închide uşa la hol, te-nţeapă curentul în spinare, te laşi păgubaş, e atît de plăcut lipit de taburet. Te roteşti amuzat ca-n copilărie, cînd mergeai la profesoară, te dădeai uţa pînă să începi miliardul de solfegii nesuferite, îi făceai figura de cîte ori te lăsa nesupravegheat, ea scornea jocuri să te distreze, că erai leneş. Un păcătos, şi un arierat, ceilalţi copii se descurcau strălucit, tu lăsai buza-n jos şi tăceai cînd te lua la rost că iar n-ai repetat. Numai că precocii ăia s-au pierdut, i-a înghiţit mestecătorul, şi păreau băieţi buni; îi invidiai, că aveai şi apucături urîte. Apeşi clapele, te miri, cedează neforţate, coboară lin în resorturile lor, ciocănelele bat corzile. Sună ascultătoare, ai putea să iei degetele de pe pian că tot ar suna.

Mă chinui! face Făinuş din colţul lui foşnind din ziarele cu care l-ai acoperit, alungind muştele, nu începi odată?!

Cîntai de mult cînd te-ai trezit cu Făinuş lîngă tine, cu răsuflarea lui fetidă, strigînd fericit: ai nimerit, ăsta e! ah! ţuguindu-şi buzele, ssst, dorind să şoptească, aruncînd priviri bănuitoare pereţilor, nu cumva sunetele să fi trecut dincolo la vecini.

Închisese ochii, îngîna, bîiguia doar: Aş aşaaa, aud, e rîsul Piei! Tu mitraliai nestingherit clapele, apucai acordurile, te scufundai în mulţimea foşnitoare din noaptea trecută. Pasajele îţi reuşesc atît de lesnicios, încît te taie gîndul să laşi mîinile inerte. Pianina ta hodorogită ar continua să risipească muzică în cameră. Făinuş, extaziat, undeva în spatele tău ţopăie, se lipeşte de uşă. Dirijează o orchestră imaginară, dansează în izmene şi desculţ.

Îl aud, nu mă înşel, îl aud este hohotul fiarei încolţite, rînjetul batjocoritor aruncat vînătorilor. Eu însumi sunt un umil hăitaş, am şi eu mica mea contribuţie, hehehe, şi ’mneata.

Tu, prins de o plăcere nebună de a juca, nu te opreşti, bătrînul vagabond n-are decît. Îţi reuşeşte tot ce încerci, tuşeul a rămas acelaşi. Minţi, s-a polizat, e-n stare de o mulţime de nebunii pe care altădată, hehe, le ratai singur. Te năpusteşti cu o violenţă care altădată, hehe, nu-i aşa, îţi era străină. Nu tu cînţi Sandule, altcineva, zău, sunetele se revarsă din buricele degetelor, de ajuns să atingi fildeşii negri şi albi, şi, nimic mai simplu, se întîmplă tot ce doreşti. În cutia întunecată s-au ascuns simţurile tale, hehe, nu ca altădată. Tu însuţi eşti o biată anexă a pianului, băieţaşul orb care-nvîrte manivela flaşnetei. Rezistenţa nevăzută a lucrurilor se destramă. Sunt atîtea concerte pe care nu le-ai cîntat, te-ai gîndit la ele de nenumărate ori, le-ai visat, ţi-ai pregătit minuţios digitaţia, ai ridicat din umeri, ţi-ai privit vîrfurile pantofilor şi ai zis: lasă, lasă! Pipăi neîncrezător clapele, încerci tot ce este mai dificil, pasaje care taie respiraţia, şi notele umplu instantaneu camera, curtea interioară, spaţiul.

Îl aud îl aud fiule, nu te îndepărta, aşaa, ăsta e! silabiseşte cu vocea lui joasă, jumătate şoaptă jumătate hîrîit răguşit!

Tu îţi vezi de cîntat, perfect odihnit, nepăsător, lejer, te desprinzi. Pianul ascultător, îţi vomiţi

sufletul în tărăboanţa lăcuită. Ce nu-ţi trece pe sub degete? Imaginea în crinoline a Piei, ea poartă ochelari şi e mioapă, ea are cheia de la camera ta cu chirie, ea zice că te iubeşte, ea e fierbinte, ea îţi întinde un covrig, te persecută cu surîsul ei, ea îţi dă părul să i-l miroşi, ea te priveşte în tăcere, tu taci prea mult, ea e pretenţioasă şi rece, ea levitează printre trecători, ea urăşte ninsoarea şi frigul şi nordul, ea te-a ales pe tine, ea te intimidează cu aerele ei, ea te acoperă cu sărutări, e o neruşinată, ea are ochii aţintiţi pe cadranul unui ceas, ea are instinct de conservare, tu îţi freci obrazul de tîmpla ei, ea se răsfaţă, debitează puştisme ea e haioasă şi uneori tace şi ţi se face frică, ea te despoaie şi te tîrăşte în pat, ea stinge lumina, ea te împrejmuieşte cu fierbinţeala ei rece, ea coboară cu umbra ta difuză în întuneric, ea te adulmecă şi rîde abia auzit, ea e lacomă, ea te urăşte, ea e crudă, ea te pierde, ea învie întîi, ea e mai ruptă de realitate decît tine, ea e mai concretă, ea e vie, mortăciosule, dacă vom supravieţui, ea te-a ales pe tine, ea joacă la nesfîrşit marocco cu beţigaşe, ea e numai a ta

Într-un sfîrşit simţi că puterile te părăsesc, plăcerea dispare, improvizaţiile se rarefiază, îmbrăcămintea se umple iar cu carnea ta. Te regăseşti fără emoţie, limpede, te-a lăsat şi durerea aia nesuferită. Iei palmele de pe pian. Îl priveşti doar, chipul tău vag îndepărtat în lemnul lăcuit. Închizi capacul. Gîtul, fruntea sunt uscate, te miri. Cîteva mişcări gimnastice leneşe. Articulaţiile se supun. Te pătrund tăcerea şi lumina de afară. Te roteşti cu taburetul, scîrţîie rău, să-l ung odată. Îi spui lui Făinuş că… ia-l de nicăieri. Mormanul de ziare, ochelarii cu lentile sparte, pătura azvîrlită, şi motanul încolăcit în somn.

1985–l987

Referinţe critice

„*Corpuri de iluminat* a fost scris între 1985 şi 1987, dar n-a putut vedea lumina tiparului decît în 1990. […] Dintre prozatorii generaţiei sale, Stelian Tănase este unul dintre foarte puţinii neispitiţi de alte specii decît romanul. Este un romancier prin excelenţă. Acest lucru se vede cu ochiul liber în *Corpuri de iluminat.* Se ştie, de la Bahtin, că principala însuşire a romanului este caracterul lui polifonic. Cine n-are ureche pentru toate vocile lumii poate fi un extraordinar povestitor, dar nu izbuteşte în roman. […] Absolut izbitoare, în *Corpuri de iluminat*, este înainte de orice compoziţia polifonică. Romanul este aşezat pe un portativ şi fiecare frază muzicală are cheia ei. Scriitura narativă este multiplă: coerentă, obiectivă, telegrafică, «internalizată» psihologic, diagonală, în stilul indirect liber etc. Fiecare capitol are perspectiva lui morală: emfatică, parodică, glumeaţă, neutră. Evenimentele sunt prezentate ca tragice sau vodevileşti. Unele pagini sunt relatate în maniera eseului, altele în aceea a prozei ritmate şi rimate. Planul personajelor se reflectă în acela auctorial. Şi – ceea ce este esenţial – diversitatea textuală nu e arbitrară, ci corespunde unei realităţi substanţiale de apreciere a fiinţei umane şi a raporturilor ei cu lucrurile.“

Nicolae Manolescu, *România literară*, octombrie 1990

„Ceea ce mă interesează de la început în *Corpuri de iluminat* e combinaţia rară de forţă narativă năucitoare, capabilă să recreeze viaţa din cele mai neaşteptate detalii, de ingeniozitate tehnică şi de fineţe sufletească, în care se scaldă întregul roman. […] unul dintre cele mai frumoase şi mai complexe romane pe care le-am citit în

ultimii ani… […] Dar poate «detaliul» cel mai important e marele poem de dragoste pe care Stelian Tănase reuşeşte să-l compună cu ajutorul unui cuplu de tineri retraşi într-o casă de la marginea Bucureştiului şi zidiţi într-o fericire care rămîne, în fond, cea mai frumoasă poveste de dragoste a acestei cărţi. […] Nu ştiu dacă în literatura noastră există cineva care să fi reuşit să imagineze o iubire mai intensă decît aceea a zăpăcitului pianist Sandu pentru frumoasa, enigmatica şi bovarica sa soţie. […] Prin *Corpuri de iluminat*, care impune dintr-odată un prozator de prim rang, Stelian Tănase anunţă o carieră literară prodigioasă."

Florin Manolescu, *Contrapunct*, octombrie 1990

„Stelian Tănase reuşeşte în *Corpuri de iluminat* o radiografie foarte sensibilă a condiţiei umane, cu tragismul, grotescul, inefabilul şi vulgaritatea ei în ultimele decenii ale secolului nostru: duplicitatea, turnătoria, ciupeala, găinăriile, minciuna, povara fricii şi a lipsei de orizont, pe care o duc oamenii fără identitate, cei care şi-au lăsat înlocuită viaţa cu traiul mizer pe la începutul deceniului nouă, dar şi *sfidarea* acestui infern prin iubire, contestare, afirmare a libertăţii… […] Aflîndu-se în ficţiune, în scenariul care activează fantasmele iubirii, Pia şi Sandu sunt nişte *corpuri de iluminat*, senzori ai unui raport totdeauna delicat între viaţă şi literatură.

Trecînd în (i)realitatea imediată, în cotidianul derizoriu, senzorii îşi pierd luminiscenţa, devin nişte *corpuri neiluminate*: Sandu şi Pia. Identitatea – ne învaţă naratorul romanului – e conferită de luxul ficţiunii: în refugiul tuturor fantasmelor, personajul e un *ins*, în vreme ce în real el este un instrument."

Ioan Holban, *Cronica*, noiembrie 1990

„Ceea ce reţine în primul rînd interesul e mecanismul literar ingenios, întemeiat pe un efect

de oglinzi. Planurile reverberează unul într-altul, susţinîndu-se prin atari raportări. Cititorul avizat e imediat captat de această zonă de corespondenţe ale inteligenţei auctoriale. […] Pătrunzător, compus cu virtuozitate şi scris cu expresivitate, romanul lui Stelian Tănase e una din acele producţii care, situate la hotarul istoric dintre două lumi, ne îngăduie să ne recunoaştem şi să ne păstrăm în ficţiune."

Gheorghe Grigurcu, *Dreptatea*, ianuarie 1991

„Din 1982, anul apariţiei romanului *Luxul melancoliei*, Stelian Tănase a mai publicat două romane (*Corpuri de iluminat*, Editura „Cartea Românească", 1990, şi *Playback*, Editura Fundaţiei Culturale Române, 1995), s-a opus regimului comunist (şi urmarea a fost că n-a mai putut publica nici o carte pînă în 1989), a devenit o personalitate publică după Revoluţie, a participat la fondarea Grupului pentru Dialog Social, a condus revista *22*, a luat parte la fondarea Alianţei Civice şi a Partidului Alianţei Civice, a fost vicepreşedintele acestui partid, a fost ales deputat, a fondat o revistă profesionistă de politologie (*Sfera politicii*), a publicat o carte de analize politice (*Şocuri şi crize*, Editura Staff, 1993) şi, în sfîrşit, scrie cu mare plăcere un alt roman. […]

Există ceva care îl separă pe Stelian Tănase de cei mai mulţi dintre colegii săi de generaţie. Să mă explic: în generaţia '80, Stelian Tănase este unul dintre puţinii scriitori care au refuzat jocul cu textul, unul dintre puţinii romancieri tineri ce au ţinut să fie moderni prin ingeniozitatea şi rafinamentul construcţiei, şi nu prin experienţe care conduc uneori la texte ilizibile. […] Rădăcinile romanelor *Corpuri de iluminat* şi *Playback* se găsesc, în mare parte, în romanul de debut, *Luxul melancoliei.* O aceeaşi atmosferă sumbră, de lume comunistă, din care nu se poate evada decît individual, trăieşte în toate cele trei

romane ale lui Stelian Tănase. *Corpuri de iluminat* e o carte mai «umană», mai patetică… […] O parte interesantă a cărţii e partea «care nu se vede», aceea a construcţiei, în acelaşi timp inteligentă şi complicată, pe alocuri de o ambiguitate voită, construcţie susţinută printr-o scriitură pe măsură, care face din Stelian Tănase un prozator stăpînind mijloacele cele mai subtile ale prozei moderne."

Florin Sicoie, *Contemporanul*, noiembrie 1993

„*Corpuri de iluminat* de Stelian Tănase este un roman remarcabil. E, înainte de toate, o carte bine scrisă. De altfel, autorul ştie că «scrie bine» şi se încearcă în toate stilurile prozei deceniului: face şi proză retro, şi literatură epistolară, sentimentală, e flaubertian, balzacian, radupetrescian. Analizează şi parodiază. Îi «citează» pe Breban, Bălăiţă şi pe Constantin Ţoiu şi (implicit) intră în competiţie cu ei. Nu-i simplu, dar Stelian Tănase scrie foarte bine, scrie «luxos», aşa că drumul spre înalta societate a prozei nu-i este deloc interzis. El este, dacă nu cumva riscăm termenul, «un prozator de lux». În cărţile sale, toate au strălucire. Stilul, rostirea, uneori chiar personajele; artişti de excepţie, dar şi suflete în căutarea unui liman liniştit. […] Şi *Corpuri de iluminat* se hrăneşte din *luxul melancoliei*, ca şi prima lui carte. Să ţinem minte sintagma, este esenţială pentru prozatorul Stelian Tănase."

Cornel Ungureanu, *Orizont*, decembrie 1990

Table of Contents

CORPURI DE ILUMINAT 4
Capitolul I. Cenuşa 6
Capitolul II. Orbii 49
Capitolul III. Fragmente cu hamsteri (1) 99
Capitolul IV. Uşile batante 112
Capitolul V. Muzica de cameră 174
Capitolul VI. Fragmente cu hamsteri (2) 215
Capitolul VII. Gadget Bovary 229
Capitolul VIII. Fragmente cu hamsteri (3) 305
Capitolul IX. Temă cu variaţiuni 332
Referinţe critice 424